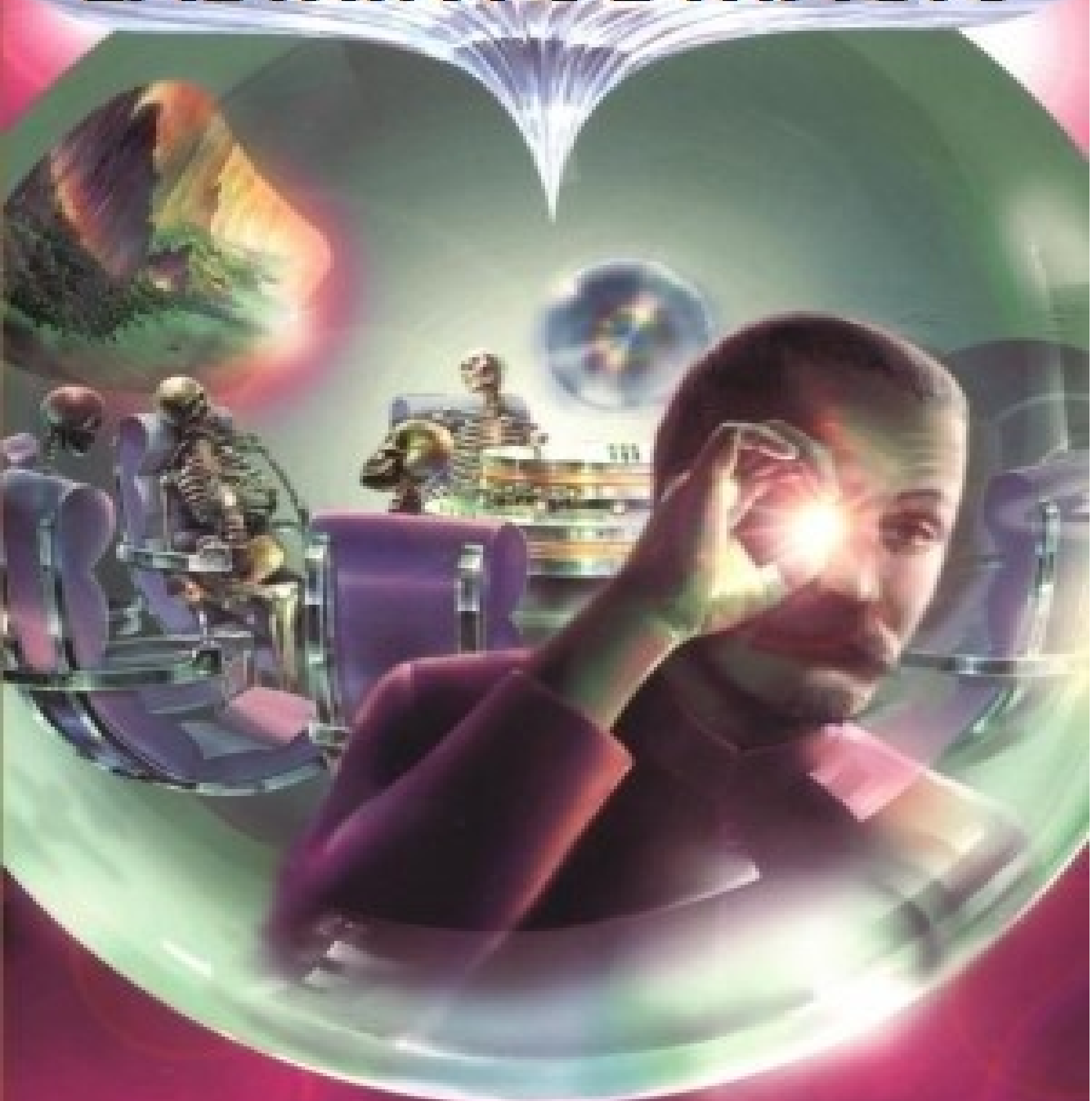
HUGO AWARD–WINNING AUTHOR

PHILIP JOSÉ FARMER

VOLUMUL IV DIN SAGA RIVERWORLD

LABIRINTUL MAGIC

Philip José Farmer

LUMEA FLUVIULUI

LABIRINTUL MAGIC

Volumul 4

TRADUCERE DE GABRIEL STOIAN

Philip José Farmer 1980
THE MAGIC LABYRINTH

Editura NEMIRA
2007

Raţiunea e singurul judecător al vieţii, a labirintului cheie...
Unde omul poate să vadă întreg ceea ce, pe Pământ, doar din cioburi percepe..

Kasidah-ul lui Haj Abdu al-Yazdi

CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI

Seria ***Lumea Fluviului*** sfârşeşte printr-un roman care strânge laolaltă toate iţele într-un nod gordian rezistent la tăişul sabiei, dezvăluie toate misterele umanităţii şi, după decenii de aventuri şi milioane de kilometri parcurşi pe Fluviu, duce până la capăt Marea Căutare.

Pentru Harlan Ellison, Leslie Fiedler şi Norman Spinrad, cei mai vii dintre vii

Cuprins

SECŢIUNEA 1
Necunoscutul misterios

1

„Fiecare trebuie să se teamă doar de sine”.

Acesta era mottoul la care Operatorul ţinea în mod deosebit.

Tot el vorbise îndelung despre iubire, susţinând că persoana cea mai temută trebuie să fie în acelaşi timp foarte îndrăgită.

Omul cunoscut unora drept X sau Necunoscutul misterios nu se iubea pe sine, şi nici nu-i era frică de el însuşi.

Existau trei persoane la care ţinuse mai presus de orice.

Îşi iubise soţia, acum decedată, dar nu la fel de intens ca pe celelalte două.

Mama vitregă şi Operatorul se bucurau în mod egal de dragostea lui, sau cel puţin aşa crezuse cândva.

Mama era la ani-lumină depărtare, aşa că nu trebuia să-i mai poarte de grijă, nici acum şi nici vreodată în viitor. Dacă ea ar fi ştiut ce făcea el în aceste momente, ar fi chinuit-o remuşcarea şi ruşinea. Iar pe el îl îndurera nespus de mult faptul că nu putea să-i explice de ce proceda astfel, justificându-şi faptele.

Pe Operator îl iubea, dar, în acelaşi timp, îl detesta.

Uneori răbdător, alteori neliniştit sau mânios, X aştepta sosirea mult lăudatului, dar adevăratului vapor cu zbaturi. Ratase întâlnirea cu *Rex Grandissimus.* Singura lui şansă rămăsese *Mark Twain.*

Dacă nu urca la bordul vaporului… ba nu, gândul era aproape insuportabil. Trebuia să reuşească.

Cu toate acestea, odată ajuns pe vas, va avea probabil

de înfruntat cea mai periculoasă situaţie. Ştia că Operatorul se afla în aval. Suprafaţa potirului îi indicase poziţia lui, însă aceasta fusese ultima informaţie pe care i-o furnizase harta. Cu excepţia propriei persoane, satelitul urmărise mişcările Operatorului, ale Eticilor şi ale agenţilor din Valea Fluviului, transmiţând mesaje către potirul care era deosebit de celelalte. Apoi harta dispăruse de pe suprafaţa lui cenuşie, astfel că X înţelesese că în funcţionarea satelitului apăruse o defecţiune. De acum înainte, Operatorul, agenţii şi ceilalţi Etici îl puteau lua prin surprindere.

X pusese cândva la punct un sistem de depistare şi urmărire a tuturor oamenilor din turn şi din încăperile subterane. Şi ceilalţi trebuie să fi instalat dispozitive similare pentru a-l supraveghea pe el, însă aparatul de perturbare a aurei păcălise acest mecanism. Acelaşi dispozitiv îi îngăduise lui X să mintă în faţa consiliului celor doisprezece.

Acum devenise la fel de neştiutor şi neajutorat ca şi ceilalţi.

Şi totuşi, doar Operatorul ar reuşi să fie acceptat la bord de Clemens, chiar dacă echipajul ar fi complet. O simplă privire ar fi de ajuns ca Sam Clemens să oprească vasul şi să-l invite pe punte.

La sosirea lui *Mark Twain,* în cazul în care că ar deveni membru al echipajului, X va trebui să evite întâlnirea cu Operatorul până în clipa când l-ar putea lua prin surprindere.

Deghizarea, suficient de bună pentru a-l păcăli pe celălalt Etic rătăcit, nu-l va înşela pe inteligentul Operator. El l-ar recunoaşte imediat pe X, care nu va mai avea apoi nicio şansă. Deşi X era puternic şi rapid în mişcări, Operatorul l-ar fi învins.

Pe de altă parte, Operatorul ar beneficia de un avantaj psihologic. Rămas faţă în faţă cu fiinţa iubită şi urâtă, l-ar fi inhibat şi probabil că nu va fi capabil să o atace cu vigoarea şi furia necesare.

Deşi nu era laş, ar trebui să-l atace pe Operator pe la

spate, chiar dacă aceasta ar fi fost o faptă detestabilă. De când se dezlănţuise împotriva celorlalţi, X comisese multe fapte reprobabile şi putea acţiona astfel. Cu toate că fusese educat încă din copilărie să respingă violenţa, descoperise că ea îşi putea găsi justificarea când propria viaţă îi era primejduită. Forţa de resuscitare care-i făcuse practic indestructibili pe toţi oamenii din Lumea Fluviului ieşea din calcul. Resuscitarea nu mai funcţiona, dar chiar în perioada când era în vigoare, X făcuse eforturi pentru a se arăta violent. Chiar dacă mentorii săi propovăduiau altceva, scopul justifica mijloacele, în plus, cei ucişi nu rămâneau veşnic morţi, ori cel puţin aşa considerase el. Dar nu anticipase situaţia în care se afla acum.

Eticul locuia într-o colibă cu acoperiş din frunze de bambus, aflată pe malul Fluviului, pe malul drept, dacă priveai spre izvoare. Nu era acolo de multă vreme. În acele momente stătea pe iarba scurtă şi deasă a câmpiei din preajma apei. Avea în jur aproximativ cinci sute de oameni care aşteptau să primească masa de prânz. În alte condiţii, ar fi trebuit să fie şapte sute de oameni aici, însă, de când procesul de resuscitare încetase, populaţia scăzuse numeric. Sinuciderile, crimele şi accidentele, majoritatea pricinuite de atacurile dezlănţuite de peştele uriaş numit balaur de fluviu, care sfărâma ambarcaţiuni şi-i înghiţea pe cei de la bord, se făceau răspunzătoare pentru pierderile de vieţi omeneşti. Cândva, războiul provocase cele mai multe victime, dar în zonă nu mai izbucnise niciun conflict de mulţi ani. Cei ce s-ar fi dorit cuceritori pieriseră şi probabil nu mai fuseseră transferaţi pe Fluviu pentru a provoca alte necazuri.

Pe de altă parte, răspândirea preceptelor Bisericii Celei de-A Doua Şanse, ale Nichireniţilor şi Sufilor, precum şi a altor învăţături şi religii pacifiste avusese ca rezultat pozitiv înstăpânirea păcii.

În apropierea mulţimii se afla o structură dintr-un material cu vinişoare roşietice, asemănător granitului, de forma unei ciuperci. I se spunea piatră-potir, deşi, în realitate, era făcută dintr-un metal extrem de bun

conducător de electricitate. Avea piciorul gros, înalt de un metru şi jumătate, iar diametrul pălăriei atingea cincisprezece metri. Pe suprafaţa acestuia se vedeau şapte sute de adâncituri. În fiecare dintre ele se afla un cilindru din metal cenuşiu, un dispozitiv care transforma energia descărcată de piatră în hrană, băutură şi alte lucruri. Aceste recipiente menţineau în viaţă întreaga populaţie a Lumii Fluviului, estimată cândva între treizeci şi cinci şi treizeci şi şase de miliarde de oameni. Deşi hrana oferită de potire putea fi suplimentată cu peşte, pâine din ghindă şi muguri de bambus, ea nu se dovedea suficientă pentru locuitorii Văii, care se întindea pe şaisprezece milioane de kilometri, cât ţinea Fluviul.

Oamenii care stăteau lângă piatră flecăreau, făcând glume şi amuzându-se. Eticul nu li s-a adresat celor din apropierea sa; era cufundat în propriile gânduri. Îl frământa ideea că defectarea satelitului era probabil nefirească. Mecanismul lui de detecţie fusese proiectat să funcţioneze mai bine de o mie de ani fără nicio reparaţie. Se defectase din pricină că Piscator, japonezul care purtase cândva numele de Ohara, deranjase ceva în turn? Teoretic vorbind, Piscator ar fi trebuit să piară distrus de diversele capcane pe care el, X, le instalase în turn, ori să fie prins într-un câmp static instalat de Operator. În calitatea sa de sufi, Piscator era probabil suficient de inteligent şi de sensibil să evite asemenea primejdii. Faptul că reuşise să pătrundă în turn dovedea că era foarte evoluat din punct de vedere etic. Nici măcar unul din cinci milioane de *candidaţi,* adică Tereştri resuscitaţi, n-ar fi reuşit să treacă de intrarea situată în partea superioară a turnului. Despre intrarea de la bază, pregătită de X, ştiuseră doar două persoane, asta până când expediţia egiptenilor antici ajunsese la ea. Rămăsese surprins şi se supărase când le descoperise cadavrele în încăperea secretă. Pe de altă parte, atunci nu ştiuse că unul dintre egipteni scăpase cu viaţă şi, după ce se înecase, fusese translatat înapoi în Vale, dându-şi seama de asta doar auzind relatarea supravieţuitorului, într-o versiune oarecum modificată prin transmiterea ei prin viu

grai. Era limpede că nici agenţii nu aflaseră evenimentul decât atunci când vestea nu mai prezenta nicio valoare pentru Eticii din turn.

Acum îl îngrijora gândul că, dacă Piscator provocase accidental defectarea detectorului, atunci putea readuce Eticii la viaţă. Iar dacă făcea asta… el, X, nu mai avea scăpare.

S-a uitat lung spre câmpia care se întindea până la poalele dealurilor, acoperită de iarba înaltă, la copacii de diferite soiuri şi florile minunat colorate ale iederii căţărate pe arborii de fier, apoi a înălţat ochii spre munţii de netrecut ce înzideau Valea. Teama şi deznădejdea i-au stârnit din nou un val de furie, pe care l-a alungat imediat, apelând la o tehnică de gândire. Din câte ştia, energia consumată într-un asemenea proces făcea ca vreme de câteva secunde temperatura pielii să crească cu o sutime de grad Celsius. S-a simţit întru câtva uşurat, dar a înţeles că starea de iritare va reveni. Tehnica avea dezavantajul că nu putea să înlăture sursa cauzatoare de iritare. Nici nu avea cum să o facă, deşi îi lăsase pe mentorii săi să-şi închipuie că e capabil de aşa ceva.

Şi-a dus mâna streaşină la ochi şi a privit către soare. Peste câteva minute piatra avea să scuipe fulgere şi tunete, la fel ca alte câteva milioane ca ea risipite de-a lungul ambelor maluri. S-a îndepărtat de ea şi şi-a vârât degetele în urechi. Zgomotul avea să fie asurzitor, iar descărcarea bruscă încă îi făcea pe mulţi să tresară, cu toate că ştiau ce urmează.

Soarele ajunsese la zenit.

S-a auzit un bubuit cumplit, însoţit de izbucnirea unor fulgere albăstrui către cer.

Asta pe malul stâng, nu pe cel drept.

Odată, demult, şi pietrele de pe malul drept se defectaseră.

Oamenii aflaţi pe malul drept au aşteptat neliniştiţi, apoi cu teamă crescândă, când au constatat că pietrele nu-şi descărcaseră energia pentru pregătirea mesei de seară. Iar când fenomenul s-a repetat la masa de dimineaţă,

consternarea şi nesiguranţa s-au transformat în panică.

Până în zorii următoarei zile, oamenii flămânzi au invadat malul stâng.

SECŢIUNEA 2
La bordul vasului
Nu se închiriază

2

Sir Thomas Malory murise prima oară pe pământ în 1471 era noastră

Cavalerul englez traversase primele săptămâni de după Ziua Resuscitării fără să se aleagă cu răni grave, dar suferise în schimb un şoc spiritual greu de descris. Îşi considera hrana din „micuţul gral” fascinantă. Îi amintea de ceea ce scrisese în *Cartea Regelui Arthur* referitor la Galahad şi prietenii săi cavaleri când mâncau bucatele oferite de Sangreal: „… vă veţi ospăta la această masă cu feluri din care alţi cavaleri nici măcar n-au gustat vreodată.”

Existaseră şi momente când Malory crezuse că o va lua razna. Fusese mereu pândit de nebunie, stare în care omul era atins de sfinţenie dumnezeiască, devenind în acelaşi timp imun faţă de grijile şi nenorocirile celor din jur, fără a mai aminti de cele proprii. Dar un bărbat care petrecuse atâţia ani în închisoare pe Pământ fără să înnebunească, sigur era rezistent din punct de vedere mental. Scrierea primei epopei engleze în proză fusese unul din lucrurile care reuşise să-i menţină mintea netulburată în închisoare. Deşi ştia că va avea puţini cititori, dintre care majoritatea probabil că nici nu i-o vor aprecia, nu se sinchisise nici cât negru sub unghie. Spre deosebire de operele sale precedente, care avuseseră ca sursă de inspiraţie mari scriitori francezi ai ciclurilor despre Regele Arthur al Angliei,

aceasta din urmă vorbea despre alungarea şi triumful suprem al iubitului său Iisus. Spre deosebire de mulţi oameni care fuseseră creştini înfocaţi, Malory se agăţase de credinţa lui, ignorând cu îndărătnicie „realitatea”, ceea ce constituia în sine un semn că-şi pierduse dreapta judecată, dacă cineva ar fi dat crezare criticilor literari.

Ucis în două rânduri de păgâni sălbatici, Malory se trezise într-o zonă populată pe un mal de parţi şi de englezi pe celălalt.

Parţii erau călăreţi ce trăiseră în Antichitate şi-şi primiseră numele datorită obiceiului lor de a slobozi săgeţi în urmă când se retrăgeau în goana calului. Cu alte cuvinte, ei întotdeauna trăgeau o lovitură de rămas-bun, sau de *despărţire.* Asta era explicaţia numelui lor, după cum susţinea un informator. Malory bănuia că zâmbăreţul individ îl lua peste picior prin acea explicaţie, dar argumentele păreau destul de solide, astfel că le acceptase, pentru că oricum nu pierdea nimic.

Englezii aparţineau, în marea lor majoritate, secolului al XVII-lea şi vorbeau o limbă pe care Malory o înţelegea cu dificultate. Cu toate acestea, după atâţia ani pe planetă, aceştia vorbeau şi esperanto, limba pe care misionarii Bisericii Celei de-A Doua Şanse o foloseau ca mijloc universal de comunicare. Ţara, cunoscută acum sub numele de Noua Speranţă, era paşnică, deşi nu fusese întotdeauna la fel. Cândva, existaseră o serie de stătuleţe care purtaseră războaie sălbatice cu statele din nord, populate de spanioli şi germani din Evul Mediu. Acestea din urmă fuseseră conduse de un bărbat pe nume Kramer, poreclit Barosul. După moartea lui, pe acele meleaguri se instaurase o lungă perioadă de pace, iar într-un târziu statele mărunte se uniseră într-unul singur. Stabilindu-se acolo, Malory şi-o luase ca tovarăşă de colibă pe Philippa Hobart, fiica lui Sir Henry Hobart. Cu toate că obiceiul de a da pe cineva în căsătorie nu mai exista, Malory insistase ca el şi Philippa să fie uniţi religios şi găsise un prieten care fusese preot catolic pentru a oficia bine cunoscutul ritual. Apoi, Malory i-a reconvertit atât pe soţie, cât şi pe fostul

preot la credinţa lor de început.

Rămăsese totuşi oarecum descumpănit auzind că adevăratul Iisus Hristos apăruse în acea zonă însoţit de o femeie, evreică la origine, care-l cunoscuse pe Moise în Egipt şi în perioada Exodului. Iisus mai fusese împreună cu un bărbat pe nume Thomas Mix, american, urmaş al unor europeni care emigraseră pe continentul descoperit cu doar douăzeci şi unu de ani înainte de moartea lui Malory. Iisus şi Mix arseseră împreună pe rugul ridicat de Kramer.

La început, Malory respinsese ideea că omul ce-şi spunea Iosua era adevăratul Hristos. Poate că era un evreu ce trăise în aceeaşi epocă, dar aici era un impostor oarecare.

Apoi, după ce culesese toate dovezile privind afirmaţiile lui Iosua referitoare la evenimentele legate de martirajul lui, Malory socotise că apariţia lui Hristos fusese reală. De aceea introdusese relatarea localnicilor în epopeea pe care o aşternea pe hârtie din bambus cu ajutorul unui toc a cărui peniţă era făcută dintr-un os de peşte. Malory a hotărât, de asemenea, să-l canonizeze pe american, astfel că Tom Mix a devenit Sfântul Toma cel Neclintit cu Pălărie Albă.

După o vreme, Malory şi discipolii săi au uitat că sfinţenia era o ficţiune şi aşa au ajuns să creadă că Sfântul Toma cutreiera cu adevărat de-a lungul Văii în căutarea stăpânului său, bunul Iisus, în acea lume care era un purgatoriu, deşi nu atinsese chiar stadiul intermediar, situat între pământ şi rai, aşa cum fusese acesta descris de preoţii de pe Pământul dispărut.

Ca episcop hirotonisit pe Pământ şi, prin urmare, urmaş direct al Sfântului Petru în ale preoţiei, fostul prelat care-i căsătorise pe Thomas şi Philippa a simţit că are dreptul să-i educe pe alţii şi să-i ridice la rangul de preoţi. Cu toate acestea, în comparaţie cu obiceiurile de pe Pământ, membrii micului grup de Romano-Catolici aveau, în anumite privinţe, o atitudine diferită faţă de aceea pe care o manifestaseră pe vremea când trăiseră pe Pământ. Se arătau îngăduitori; nu încercau să reînvie Inchiziţia şi nici nu ardeau femeile pe care le bănuiau a fi vrăjitoare. Dacă ar fi insistat să-şi păstreze aceste vechi obiceiuri, ar fi fost

exilaţi fără întârziere sau chiar ucişi.

Târziu într-o noapte, Thomas Malory stătea întins în pat şi cugeta la următorul capitol al epopeii sale. Deodată, a auzit ţipete puternice venind de afară şi zgomotul făcut de oameni care alergau. S-a ridicat în capul oaselor şi a strigat-o pe Philippa, care s-a trezit tremurând înspăimântată. Au ieşit din colibă să vadă ce însemna toată agitaţia aceea. Oamenii întrebaţi au arătat cu degetul spre cerul senin, care strălucea ca o lună plină datorită grupurilor de stele şi a norilor de gaz cosmic.

Sus de tot se vedeau două obiecte stranii profilate pe cerul parcă aprins. Unul, mult mai mic, era alcătuit din două părţi, cea de deasupra având forma unei sfere. Deşi de la sol nu se putea depista nicio legătură între părţi, oamenii au avut impresia că ele erau conectate, deoarece se deplasau cu aceeaşi viteză. Apoi o femeie, care mai văzuse aşa ceva, a afirmat că obiectul arăta ca un balon. Malory nu mai văzuse aşa ceva, însă oameni din secolele XIX şi XX îi povestiseră despre aparate de zbor, iar cel de acum se potrivea cu descrierile lor.

Celălalt obiect, mult mai mare, semăna cu un trabuc uriaş.

Aceeaşi femeie i-a spus că era vorba de o navă de zbor sau dirijabil, ori poate chiar de un aparat aparţinând necunoscuţilor care făuriseră planeta.

— Îngeri? murmurase Malory. De ce-ar folosi o navă zburătoare? Doar au aripi.

Uitase imediat să continue şi, alături de ceilalţi, scosese o exclamaţie de mirare când nava uriaşă pornise vertiginos spre sol. Apoi ţipase la unison cu ceilalţi în clipa exploziei. Arzând, uriaşul obiect căzuse în Fluviu.

Balonul îşi continuase zborul spre nord-est şi după o vreme dispăruse, însă, înainte de asta, nava cuprinsă de flăcări izbise apa. Scheletul ei se scufundase aproape instantaneu, însă unele porţiuni din înveliş au mai ars timp de câteva minute până să fie înghiţite de ape.

3

În acea navă cerească nu călătoriseră nici îngeri, nici demoni. Bărbatul pe care Malory şi soţia îl scoseseră din apă şi-l aduseseră la mal în barca lor arăta la fel de uman ca şi ei. Era înalt şi subţire ca o lamă de spadă, cu nasul mare şi bărbia puţin proeminentă. În lumina torţelor, îi fixase cu ochii mari şi negri şi multă vreme nu scosese o vorbă. După ce-l duseseră în clădirea comunităţii, după ce se uscase şi se învelise cu pături groase, şi băuse cafea fierbinte, spusese ceva în franceză, după care s-a exprimat în esperanto.

— Câţi au scăpat?

— Încă nu ştim, a răspuns Malory.

Câteva minute mai târziu, oamenii au adus la mal primul dintre cele douăzeci şi unu de cadavre, unele aproape carbonizate. Unul aparţinea unei femei. Deşi căutările au continuat toată noaptea şi dimineaţa următoare, n-au mai descoperit altceva. Franţuzul era singurul supravieţuitor. Deşi slăbit şi încă în stare de şoc, el a insistat să se ridice cu gând să participe la căutări. Când a văzut cadavrele în apropierea unei pietre, a izbucnit în lacrimi şi a suspinat îndelung. Malory a interpretat gestul drept semn sigur că omul era sănătos. Nu suferise traume atât de grave încât să nu-şi poată exprima durerea.

— Unde au dispărut ceilalţi? a vrut să ştie străinul.

Abia atunci durerea lui s-a transformat în furie şi a ameninţat cu pumnul spre ceruri, urlând blesteme la adresa cuiva pe nume Thorn. După un timp, a întrebat dacă văzuse cineva celălalt aparat de zbor, un elicopter, îl zăriseră mulţi.

— Încotro a zburat?

Unii afirmau că maşinăria care scotea un zgomot ciudat, ca un tocător, se îndreptase spre aval. Alţii ziceau că spre amonte. După câteva zile, s-a zvonit că aparatul fusese văzut scufundându-se în Fluviu la trei sute de kilometri în amonte, surprins de o furtună. Doar o persoană asistase la accident şi susţinea că din aparatul grav avariat se salvase înot un singur bărbat. Către zona respectivă s-a transmis un

mesaj prin intermediul tobelor, cu întrebarea dacă nu cumva apăruse vreo persoană necunoscută. Răspunsul nu întârzie: nu sosise nimeni.

Oamenii au descoperit în Fluviu numeroase potire pe care le-au adus supravieţuitorului. El a identificat unul ca fiind al lui şi în aceeaşi după-amiază a mâncat din el. O parte dintre potire erau containere „gratis”. Cu alte cuvinte, oricine le putea deschide; ele au fost confiscate de autorităţile statului Noua Speranţă.

Franţuzul s-a interesat apoi dacă prin dreptul malurilor trecuse vreun vapor gigantic, propulsat de zbaturi. I se spuse că-l văzuseră pe *Rex Grandissimus,* comandat de infamul Rege Ioan al Angliei.

— Bun, făcu bărbatul. A rămas puţin pe gânduri, apoi a continuat: Aş putea aştepta aici până soseşte *Mark Twain.* Dar nu cred c-o voi face. Plec în urmărirea lui Thorn.

Între timp îşi revenise şi începuse să vorbească despre sine. Şi ce se mai lăuda…

— Sunt Savinien de Cyrano al II-lea de Bergerac, a afirmat el. Prefer să fiu numit Savinien, dar, din motive care-mi scapă, mulţi; mi se adresează cu Cyrano. Le îngădui această neînsemnată libertate. La urma urmelor, la câteva secole după moartea mea, criticii au făcut referire la Cyrano şi, deşi greşeau, mă bucur de un asemenea renume încât oamenii nu se pot obişnui cu numele preferat de mine. Consideră că ştiu mai bine. Nici nu am îndoieli că aţi auzit de mine.

Şi-a măsurat gazdele ca şi cum acestea ar fi trebuit să se simtă onorate că au ca oaspete un astfel de om.

— Cu tristeţe admit că nu am auzit de tine, spuse Malory.

— Cum? Am fost cel mai grozav spadasin al epocii mele, poate, ba nu, fără nicio îndoială, al tuturor timpurilor. N-am motive să fac pe modestul. Nu mă ascund după deget şi nici după altceva, fiindcă veni vorba. Am fost şi autor al unor opere literare remarcabile. Am scris cărţi despre călătoria până la Soare şi Lună, satire foarte ascuţite şi spirituale. Piesa mea, *Pedantul tras pe sfoară,* a fost, din câte am înţeles, folosită cu unele modificări de un oarecare

Monsieur Molière şi prezentată ca fiind a lui. Ei, poate exagerez niţel. Sigur că s-a slujit de multe elemente din comedia mea. Am mai priceput că şi un englez pe nume Jonathan Swift a împrumutat câteva dintre ideile mele în *Călătoriile lui Gulliver.* Nu-i învinuiesc, fiindcă nici eu n-am rezistat tentaţiei de a mă folosi de ideile altora, deşi le-am prezentat într-o formă îmbunătăţită.

— Prea bine, domnule, a încuviinţat Malory, făcându-se că uită să-şi menţioneze propriile opere, însă, dacă nu-ţi cerem prea mult în starea în care te afli, ne-ai putea povesti cum ai ajuns aici cu acea navă zburătoare şi ce anume a făcut-o să izbucnească în flăcări?

De Bergerac a locuit cu familia Malory până la eliberarea unei colibe ori până să poată împrumuta uneltele necesare pentru a-şi construi singur una. În acele momente, el şi gazdele, la care se adăugau aproape o sută de oameni, stăteau jos sau în picioare în jurul unui foc straşnic din faţa colibei.

Au ascultat o poveste lungă, chiar mai fantastică decât operele povestitorului sau ale lui Malory. Cu toate acestea, Sir Malory a avut senzaţia că franţuzul nu a relatat toate întâmplările prin care trecuse.

Când de Bergerac a încheiat relatarea, Malory s-a mirat cu voce tare:

— Atunci e adevărat că există un turn în mijlocul acelei mări polare de nord, de unde porneşte Fluviul şi unde revine? Şi e la fel de adevărat că înăuntrul lui trăiesc fiinţele care au făurit lumea asta? Mă întreb ce s-a întâmplat cu japonezul de care spuneai, acel Piscator. Locuitorii turnului, care sigur sunt îngeri, l-au invitat să rămână cu ei, deoarece, într-un fel, el a trecut de porţile paradisului? Ori l-au trimis altundeva, în vreun loc îndepărtat de pe Fluviu? Iar în ce-l priveşte pe acest Thorn, cum se explică purtarea lui condamnabilă? Poate o fi fiind un diavol care se dă drept om.

De Bergerac a pufnit într-un hohot de râs zgomotos şi dispreţuitor. Când s-a potolit, a spus:

— Nu există îngeri şi diavoli, prietene. Acum nu mai

susţin, cum făceam pe Pământ, că nu există Dumnezeu. Dar, recunoscând existenţa unui Creator, nu mă văd silit să cred în poveşti cu îngeri şi diavoli.

Malory a insistat plin de fervoare că astfel de fiinţe ar exista. Asta a stârnit o dispută aprigă în cursul căreia franţuzul şi-a părăsit publicul. Şi-a petrecut noaptea, a aflat Malory mai apoi, în coliba unei femei care-şi închipuia că, dacă Cyrano era un spadasin atât de renumit, atunci trebuia să fie şi un amant ieşit din comun. Din relatările ei rezultă că nu se înşelase, doar că era prea fidel acelui mod de a face dragoste despre care mulţi credeau că atinsese perfecţiunea, ori culmea decadenţei în Franţa. Malory nu şi-a ascuns dezgustul, dar mai târziu în aceeaşi zi, de Bergerac veni să-şi ceară iertare pentru nerecunoştinţa ce-o arătase faţă de omul care-l salvase de la moarte.

— N-ar fi trebuit să-mi batjocoresc salvatorul şi gazda, îţi datorez o mie de scuze în schimbul cărora nădăjduiesc să primesc iertarea.

— Eşti absolvit, l-a asigurat Malory cu sinceritate. Chiar dacă pe Pământ ai ocolit Biserica şi ai păcătuit în faţa Domnului, n-ai vrea să participi la slujba ce se va ţine astă seară pentru sufletele camarazilor tăi dispăruţi?

— Măcar atâta pot să fac, a acceptat de Bergerac.

În timpul slujbei a plâns neîncetat, astfel încât după aceea Malory a profitat de adânca lui tulburare întrebându-l dacă era pregătit să se întoarcă la Dumnezeu.

— Nici nu ştiam că L-am părăsit, în caz că există, spuse franţuzul. Plângeam de durere pentru pierderea celor iubiţi de pe *Parseval* şi pentru cei pe care nu i-am îndrăgit, dar i-am respectat. Lăcrimam de furie împotriva lui Thorn, sau care i-o fi numele adevărat. Şi am mai jelit fiindcă oamenii sunt îndeajuns de neştiutori şi superstiţioşi ca să creadă toate aceste baliverne.

— Te referi la slujbă? l-a întrebat Malory pe un ton îngheţat.

— Da, şi te rog să mă ierţi din nou! a exclamat de Bergerac.

— N-o fac decât dacă te căieşti cu adevărat, i-a spus

Malory, şi dacă-ţi înalţi rugăciunea către acel Dumnezeu pe care l-ai jignit în mod atât de nesocotit.

— *Quelle merde!* s-a scăpat de Bergerac, însă o clipă mai târziu l-a îmbrăţişat pe Malory şi l-a sărutat pe amândoi obrajii. Ce mult aş vrea ca această credinţă a ta să devină realitate! Iar de s-ar întâmpla asta, cum l-aş putea ierta pe Dumnezeu?!

Şi-a luat rămas-bun de la Malory, zicând că nu-l va mai vedea, probabil, niciodată. A doua zi dimineaţă, avea să pornească în susul Fluviului. Malory a bănuit că de Bergerac va trebui să fure o barcă pentru a-şi pune planul în aplicare, şi nu se înşela defel.

Malory s-a gândit deseori la bărbatul care sărise din dirijabilul cuprins de flăcări, după ce ajunsese în preajma turnului menţionat de mulţi oameni, dar pe care, cu excepţia lui şi a echipajului, nimeni altcineva nu-l văzuse. Or, dacă era să dea crezare istorisirilor, fusese văzut de un grup de egipteni din Antichitate, între care se găsea şi o fiinţă subumană, păroasă şi cu o statură de uriaş.

După mai puţin de trei ani, prin acele locuri a sosit şi cel de-al doilea vapor cu zbaturi. Mai mare decât *Rex,* acesta era mai luxos şi mai rapid, superior din punctul de vedere al blindajului şi armamentului aflat la bord, însă nu se numea *Mark Twain.* Căpitanul său, americanul Samuel Clemens, îl rebotezase *Nu se închiriază.* Auzise, desigur, că Regele Ioan îşi numise vaporul, adevăratul *Nu se închiriază, Rex Grandissimus.* De aceea, Clemens revenise la vechiul nume şi-l vopsise cu mult respect pe bordaj.

Vaporul a oprit să-şi încarce batacitorul şi potirele. Malory nu a avut însă norocul să discute cu căpitanul, dar l-a văzut avându-l alături pe uimitorul său bodyguard. Joe Miller arăta într-adevăr ca un căpcăun, având trei metri înălţime şi cântărind peste trei sute şaizeci de kilograme. Corpul lui nu era chiar atât de păros cum se aşteptase Malory. Nu arăta mult diferit de alţi bărbaţi pe care-i întâlnise, dar părul îi era ceva mai lung. Pe deasupra, avea fălci masive şi proeminente şi nasul asemănător cu un castravete gigantic, sau cu proboscisul unei maimuţe. Cu toate acestea, avea o

expresie inteligentă.

4

Urmăritorul şi-a continuat drumul.

Mai era o oră până la amiază, iar atunci fabulosul vapor avea să rămână la ancoră şi, legat de batacitorul de pe punte, un cablu foarte gros din aluminiu cu o calotă la un capăt urma să fie aşezat pe o piatră-potir. Când piatra îşi descărca energia uriaşă, batacitorul se încărca, iar potirele aranjate pe o altă placă din cupru se umpleau cu hrană, băutură şi alte bunuri.

Corpul vaporului era alb cu excepţia cămăşilor roţii, adică a apărătoarelor de deasupra zbaturilor. Cu litere mari, pe ele scria cu vopsea neagră: NU SE ÎNCHIRIAZĂ. Imediat dedesubt, cu caractere mai mici: Samuel Clemens, Căpitan. Şi mai jos, cu litere şi mai mărunte, se putea citi: în proprietatea şi folosinţa exclusivă a Răzbunătorilor, Inc.

Deasupra timoneriei se afla bastonul de pavilion prova pe care flutura un drapel pătrat înfăţişând o pasăre fenix de culoare stacojie pe un fond albastru-deschis.

La pupa, înclinat la patruzeci şi cinci de grade faţă de puntea cea mai de jos, se afla un pavilion identic.

Vaporul lui Sam avea o lungime de aproximativ o sută optzeci de metri, lăţime în dreptul cămăşilor roţii de patruzeci de metri şi un pescaj de şase metri cu încărcătură completă.

Avea cinci punţi principale. Puntea cea mai de jos, A, sau cea a căldărilor, adăpostea numeroase spaţii de depozitare, uriaşul batacitor, care se ridica dintr-un puţ al punţii imediat inferioare, cele patru motoare electrice care acţionau zbaturile şi un cazan foarte mare.

Batacitorul era un dispozitiv electric având şaptesprezece metri lăţime şi paisprezece metri şi jumătate înălţime. Unul dintre inginerii angajaţi de Sam afirmase că era o invenţie de la sfârşitul secolului XX. Dar cum inginerul susţinea că trăise după 1983, Sam bănuia că omul (care murise cu mult timp în urmă) era agent.

Batacitorul (cuvânt derivat din baterie şi condensator) putea prelua uriaşa tensiune eliberată de piatră într-o secundă, eliberând-o la fel de repede ori treptat, după cum o impunea situaţia. Batacitorul era sursa de energie pentru cele patru motoare mari ale zbaturilor şi pentru alte necesităţi ale vaporului, inclusiv acţionarea instalaţiei de aer condiţionat.

Cazanul cu rezistenţe electrice avea douăzeci de metri lăţime şi zece metri înălţime şi era folosit la încălzirea apei de la duşuri, a cabinelor, la producerea de alcool, la acţionarea mitralierelor cu abur şi a catapultelor avioanelor de luptă, furnizând în acelaşi timp aer pentru tunul cu aer comprimat şi abur pentru sirenele vaporului şi pentru cele două coşuri de fum. Acestea din urmă erau coşuri doar cu numele, întrucât nu făceau altceva decât să elimine abur colorat ca să simuleze fumul atunci când Sam voia să facă o impresie deosebită.

În partea posterioară a punţii căldărilor, aflată la nivelul apei, se găsea o uşă mare care putea fi ridicată, permiţând ieşirea sau intrarea a două bărci de desant şi a unui bombardier-torpilor.

Puntea de deasupra, B, sau cea principală, era retrasă pentru a asigura o trecere exterioară, numită punte de promenadă.

Pe vapoarele de pe Mississippi, pilotate de Sam în tinereţe, puntea cea mai de jos purtase numele de punte principală, iar cea de deasupra, de punte a căldărilor. Dar cum căldările de pe *Nu se închiriază* porneau de la nivelul punţii inferioare, Sam o botezase a căldărilor. Iar pe cea de deasupra o numise punte principală. La început, piloţii obişnuiţi cu terminologia de pe Pământ păreau destul de nedumeriţi, dar cu timpul se învăţaseră şi cu asta.

Uneori, când vaporul era ancorat într-o zonă paşnică, Sam îngăduia echipajului (mai puţin gărzilor) să-şi petreacă permisia pe mal. După aceea, organiza un tur pentru notabilităţile locale. Îmbrăcat cu o haină din piele de peşte, un kilt lung din pânză albă şi cizme albe, înalte până la coapsă, şi purtând o pălărie mare şi albă de căpitan, îşi

ducea oaspeţii până în străfundurile vaporului. A, sigur, el şi câţiva dintre oamenii săi stăteau cu ochii pe vizitatori, fiindcă obiectele de la bordul navei *Nu se închiriază* se puteau dovedi foarte tentante pentru indivizii legaţi de glie.

Pufăind din trabuc în timp ce vorbea, Sam le explica totul, sau, mai bine zis, aproape totul, curioşilor vizitatori.

Într-o astfel de prezentare, după ce i-a plimbat pe puntea A, sau a căldărilor, Sam i-a condus pe scara ce ducea spre puntea B, sau principală.

— Pentru marinari, acestea sunt treptele unei scări, a spus el. Dar întrucât majoritatea oamenilor din echipajul meu nu călcaseră până atunci pe puntea unui vapor, iar noi avem câteva scări adevărate la bord, am hotărât să le numim casa treptelor. La urma urmelor, păşim pe trepte, nu pe scări. În acelaşi fel, în ciuda protestelor vehemente ale marinarilor cu experienţă, am ordonat ca pereţii să nu fie numiţi de compartimentare, ci, pur şi simplu pereţi. Cu toate acestea, am îngăduit o distincţie între ceea ce numiţi voi în mod obişnuit uşă şi bocaport. Acestea din urmă sunt uşi etanşe care pot fi închise cu ajutorul unui mecanism bazat pe o pârghie.

— Ce armă e aceea? a întrebat un vizitator, arătând spre un dispozitiv cu un tub lung din duraluminiu, semănând cu un tun şi montat pe o platformă. În dispozitivul lui de ochire pătrundeau nişte ţevi groase din plastic.

— Asta e o mitralieră cu abur, calibrul 20. Dispune de un mecanism complicat care permite unui mare număr de gloanţe din plastic, împinse de jos printr-o conductă, să fie trase într-un ritm rapid. Aburul furnizat de cazan asigură forţa de propulsie.

Cu altă ocazie, o persoană care vizitase nava *Rex,* remarcase:

— Vaporul Regelui Ioan avea câteva mitraliere de calibrul 17.

— Sigur. Doar le-am proiectat eu însumi. Dar ticălosul acela mi-a furat vaporul, iar când l-am construit pe acesta, am făcut mitralierele de calibru mai mare.

Apoi le-a arătat şirurile de ferestre, nu „hublouri, ci

ferestre aliniate de-a lungul holului.

— Unii dintre membrii echipajului, total nepricepuţi ori de-a dreptul obraznici, îndrăznesc să le spună coridoare, ori chiar holuri. Desigur, îşi permit asta doar când nu sunt de faţă.

Apoi i-a dus într-o cabină pentru a-i impresiona cu spaţiul şi luxul dinăuntru.

— Există o sută douăzeci şi opt de cabine, fiecare putând adăposti două persoane. Vă rog să remarcaţi paturile rabatabile, fabricate din alamă. Să nu vă scape toaletele din porţelan, duşurile cu apă rece şi caldă, lavoarul cu ţevi din cupru, oglinzile cu rame din alamă, dulapurile din lemn de stejar. Nu sunt foarte mari, dar la bord nu avem nevoie de prea multă îmbrăcăminte. Trebuie să observaţi rastelurile cu arme, în care se află pistoale, puşti, săgeţi, săbii şi arcuri. Mochetele sunt confecţionate din păr uman. Priviţi picturile de pe pereţi. Acela e un Motonobu original, 1476-1559 e.n., marele pictor japonez care a întemeiat stilul numit Kano. În cabina alăturată puteţi admira câteva pânze executate de Zeuxis din Heracleea. Sunt zece la număr. La drept vorbind, aceea e chiar cabina lui Zeuxis. În caz că nu ştiţi, el a fost un mare pictor al secolului V î.e.n., născut în Heracleea, o colonie grecească din sudul Italiei. Despre el se spune că a pictat un ciorchine de struguri care păreau atât de reali, încât păsările au încercat să-l mănânce. Zeuxis nu va catadicsi să confirme ori să infirme povestea asta. În ce mă priveşte, prefer fotografiile, dar am şi eu câteva picturi în cabina mea. Una este de Pieter de Hooch, un artist olandez din secolul al XVII-lea. Alături de ea se află o altă pictură, executată de italianul Giovanni Fattori, 1825-1907 e.n. Un nefericit. Probabil că este ultima sa operă, fiindcă în timpul unei petreceri a căzut peste bord şi a fost tocat de zbaturi. Chiar dacă ar fi resuscitat, lucru puţin probabil, n-o să găsească pigmenţi pentru pictură decât pe această navă sau pe *Rex.*

Sam i-a dus pe oaspeţi pe puntea exterioară, numită şi de promenadă, până la prova. Aici era instalat un tun de 88 de milimetri. Până în acel moment, le-a explicat el, arma nu

fusese folosită, astfel că în curând trebuia făcut praf de puşcă proaspăt pentru înlocuirea celui vechi din proiectile.

— Atunci când o să îl ajung din urmă pe *Rex,* cu tunul ăsta o să-l fac pe Scârbavnicul Ioan să zboare până la cer.

Apoi a făcut un gest către bateriile de rachete de pe puntea de promenadă, unde se aflau proiectilele detectoare de căldură cu raza de acţiune de doi kilometri şi jumătate şi al căror focos era înzestrat cu aproape douăzeci de kilograme de explozibil plastic.

— Dacă dau greş cu tunurile, atunci astea o să-l facă praf şi pulbere.

Una dintre turiste, care cunoştea îndeaproape opera lui Clemens şi biografiile scrise despre el, s-a adresat cu glas scăzut unei amice:

— Nu ştiam că Mark Twain era chiar atât de însetat de sânge.

— Doamnă, a interveni Sam, care prinsese remarca din zbor, nu-s însetat de sânge! Sunt omul cel mai paşnic din lume. Detest violenţa, iar la auzul cuvântului război, simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Dacă ai citit eseurile mele despre război şi cei care-l iubesc, ţi-ai da seama de atâta lucru, dar am fost azvârlit în situaţia asta şi în altele asemănătoare. Pentru a supravieţui, trebuie să minţi mai abitir decât mincinoşii, să tragi pe sfoară mai bine decât escrocii şi să fii mai iute decât ucigaşii. Pentru mine, e vorba de pură necesitate, pe deplin justificată! Cum ai proceda dacă Regele Ioan ţi-ar fura vaporul după ce-ai umblat ani de zile în căutarea fierului şi a altor metale pentru a-ţi împlini visul? Sau după ce-ai luptat cu cei care voiau să ţi le ia după ce le-ai găsit şi ar trebui să te confrunţi cu trădări şi comploturi îndreptate împotriva ta? Şi ce-ai face dacă Ioan ţi-ar fi ucis câţiva dintre cei mai buni prieteni şi soţia, pentru ca apoi să plece, batjocorindu-te? L-ai lăsa să scape nepedepsit? Nu cred, mai ales dacă ai un dram de curaj.

— A Mea este răzbunarea, a spus Domnul[1]!, a rostit un bărbat.

---

[1] Biblia, epistola către romani a Sfântului Apostol Pavel,12:19 (n. tr.)

— Da. Se poate. Dar dacă există Dumnezeu, iar El se va răzbuna, cum are s-o facă fără a se sluji de oameni ca unelte ale Sale? În afara unei pure întâmplări, aţi auzit vreodată ca vreun păcătos să fie lovit de trăsnet? Şi fulgerul ucide mii de nevinovaţi în fiecare an, ştiţi bine asta! Nu, El trebuie să folosească oamenii ca instrumente ale Sale şi cine e mai priceput la asta decât mine? Cine a devenit, graţie întâmplării, unealta Sa ascuţită şi neiertătoare?

Sam s-a supărat atât de rău, încât a trebuit să trimită un puşcaş marin până în salonul de recepţii după un pahar de whisky pentru a se linişti.

Până să-i sosească băutura, un turist a bolborosit:

— Prostii!

— Azvârliţi-l peste bord! a răcnit Sam. Şi ordinul a fost executat imediat.

— Eşti un om irascibil, a constatat femeia care-i cunoştea opera.

— Da, doamnă, sunt. Şi pe bună dreptate. Pe Pământ am trăit într-o revoltă continuă şi aici am rămas la fel.

Puşcaşul i-a adus băutura. Sam a dat-o imediat peste cap şi, recăpătându-şi buna dispoziţie, a continuat turul.

A condus grupul pe scara care ducea în salonul de recepţii. Au zăbovit o clipă în uşa acestuia, iar turiştii nu şi-au putut reţine exclamaţiile de uimire. Avea şaizeci de metri lungime şi cincisprezece lăţime, iar în centrul tavanului, aflat la o înălţime de şase metri, erau aliniate cinci candelabre uriaşe din sticlă şlefuită. Numeroasele ferestre, precum şi aplicele şi lampadarele înalte din alamă frumos ornamentată făceau ca impunătoarea sală să fie extrem de bine luminată.

La capătul celălalt se găsea o scenă despre care Sam a spus că slujea interpretării de drame şi comedii, dar şi concertelor pentru orchestră. Scena avea în dotare şi un ecran mare ce putea fi coborât pentru proiecţia de filme.

— Pentru filmări nu folosim peliculă tratată chimic, a explicat el. Avem camere electronice. Producem filme după scenarii originale, dar uneori reinterpretăm opere

cinematografice clasice făcute pe Pământ. Astă-seară, de pildă, proiectăm *Şoimul maltez*. Din distribuţia originală n-o avem decât pe Mary Astor, pe numele ei adevărat Lucille Langehanke, care joacă rolul secretarei lui Sam Spade. Din câte mi s-a spus, Astor a fost distribuită greşit în filmul original. Dar presupun că prea puţini aveţi habar la ce mă refer.

— Ba eu am, interveni femeia care constatase că e un om irascibil. Cine interpretează rolul ei în versiunea voastră?

— O actriţă americană, Alice Brady.

— Şi rolul lui Sam Spade? în rolul ăsta nu-l văd jucând decât pe Humphrey Bogart.

— Howard da Silva, un alt actor american. Numele lui real a fost Howard Goldblatt, dacă-mi amintesc eu bine. S-a arătat foarte recunoscător că a primit acest rol, susţinând că pe Pământ nu i s-a oferit niciodată şansa să-şi arate adevăratele calităţi actoriceşti. Îi pare totuşi rău că are prea puţini spectatori.

— Să nu-mi spui că l-a regizat John Ford.

— N-am auzit niciodată de el, recunoscu Sam. Îl avem pe Alexander Singer.

— Mi-e total necunoscut.

— Te cred. Dar înţeleg că era bine cunoscut celor de la Hollywood.

Iritat de ceea ce a considerat drept o întrerupere fără rost, Sam a arătat către barul din lemn de stejar, lung de aproape douăzeci de metri, situat la babord, pe care se lăfăiau şiruri frumos aşezate de sticle cu băutură şi pahare. Grupul a rămas foarte impresionat văzând pahare şi cupe făcute din sticlă cu plumb. Cele patru piane de concert i-au lăsat cu gura căscată. Sam le-a spus că avea la bord cel puţin zece mari pianişti şi cinci compozitori. De exemplu, Selim Palmgren (1878-1951), compozitor şi pianist finlandez, care se numărase printre întemeietorii de marcă ai şcolii muzicale naţionale finlandeze. Mai era Giovanni Pierluigi da Palestrina (1526-1594), renumit compozitor de madrigale şi motete.

— Pe vapor l-am avut la un moment dat şi pe Amadeus Mozart, spuse Sam. Într-adevăr, bun compozitor, iar unii afirmă că ar fi cel mai mare. Dar ca om, prin prefăcătorie, desfrânare şi laşitate, ne-a dezamăgit pe toţi în aşa măsură încât l-am alungat de la bord.

— Pe Mozart? exclamă femeia. Dumnezeule, pe unul ca el! Bestie, cum ai îndrăznit să te porţi astfel cu un compozitor minunat, cu un geniu, un adevărat zeu al muzicii?

— Doamnă, a spus Clemens, crede-mă că am avut motive întemeiate să-l alung. Iar dacă nu-ţi convine atitudinea mea, poţi pleca. Un puşcaş te va însoţi până la mal.

— Nu eşti nici pe departe un gentleman, a conchis femeia.

— Ba nu, sunt.

5

Apoi au coborât către pupa, trecând prin dreptul câtorva cabine. Ultima fiind a sa, Clemens le-a arătat-o. Exclamaţiile de uimire şi încântare ale vizitatorilor l-au uns pe suflet. De cealaltă parte a coridorului se afla cabina gărzii sale de corp, Joe Miller, şi a femeii lui.

Nu departe de cabina lui era o încăpere mică unde se afla un lift. Acesta ducea către compartimentele cele mai de jos ale structurii timoneriei. Se numea puntea E sau camera de observare, mobilată cu scaune tapiţate, canapele şi dotată cu un mic bar. La ferestre fuseseră montate trepiede pentru mitraliere care trăgeau cu gloanţe din plastic sau lemn.

Următoarea încăpere a structurii timoneriei era puntea F ori a tunurilor, numită astfel deoarece aici se amplasaseră tunurile cu abur de 20 de milimetri. Acestea erau alimentate cu proiectile prin intermediul unor benzi transportoare dintr-un puţ care pornea de pe puntea căldărilor.

Puntea cea mai de sus, timoneria sau E; era de două ori

mai mare decât cea de dedesubt.

— E îndeajuns de spaţioasă pentru a organiza o seară de dans, a spus Clemens, pe care nu-l deranjau câtuşi de puţin exagerările, mai ales când porneau de la el.

Vizitatorilor le-au fost apoi prezentaţi operatorii radio şi radar, primul-ofiţer, şeful transmisioniştilor şi pilotul-şef. Acesta din urmă era Henry Detweiller, un francez care emigrase în Vestul Mijlociu la începutul secolului al XIX-lea şi devenise pilot pe Mississippi, apoi căpitan şi în cele din urmă proprietarul câtorva companii de vapoare cu abur. Murise la Peoria, Illinois, în conacul lui cât un palat.

Primul-ofiţer, John Byron (1723-1786), englez de origine, fusese miciman în cursul faimoasei expediţii navale în jurul lumii conduse de Anson, dar naufragiase pe coastele statului Chile. Când a devenit amiral, a fost poreclit „Jack vreme-proastă”, deoarece atunci când scotea flota în larg, avea parte de furtuni puternice.

— Tot el e bunicul faimosului, sau infamului, poet Lord Byron, a explicat Sam. Nu-i aşa, amirale?

Byron, un bărbat scund şi blond, cu ochi albaştri, dădu aprobator din cap.

— Amiral? a exclamat femeia care nu-i dădea pace lui Clemens. Dar dacă tu eşti căpitanul…

După ce pufăi din trabuc, Sam a lămurit-o:

— Da, eu sunt singurul căpitan de pe vapor. Următorul cel mai mare în grad este amiral şi aşa mai departe în josul ierarhiei. Comandantul forţelor mele aeriene, compuse din patru piloţi şi şase mecanici, are gradul de general. La fel şi comandantul puşcaşilor marini. Apropo, ultimul a ocupat pe vremuri funcţia de general în armata Statelor Unite în Războiul Civil. E indian american pur, şef de trib în Seneca. Ely S. Parker sau, ca să folosesc numele lui irochez, Donehogawa, ceea ce înseamnă „Apărătorul Porţii de Apus”. A avut parte de o educaţie deosebită şi pe Pământ a lucrat ca inginer constructor. În timpul războiului a făcut parte din statul-major al Generalului Ulysses S. Grant.

În continuare, Sam le-a explicat rostul manetelor şi instrumentelor folosite de pilot. Acesta stătea pe un scaun

care avea de o parte şi de alta două tije metalice ce ieşeau din podea. Mişcând manetele de control înainte sau înapoi, putea schimba direcţia, dar şi viteza de rotaţie a zbaturilor. Avea în faţă un tablou cu numeroase cadrane, indicatoare şi osciloscoape.

— Unul se numeşte sonar, le-a spus Sam. Citind indicaţiile lui, pilotul ştie precis adâncimea Fluviului şi distanţa până la mal, şi poate detecta prezenţa oricărui obiect periculos de mare în apă. Acţionând acel comutator pe care scrie AUTOPILOT, nu mai trebuie decât să stea cu un ochi la sonar şi cu altul la mal. Dacă sistemul automat de pilotare nu funcţionează satisfăcător, poate comuta pe un sistem de rezervă, în timp ce primul intră în reparaţii.

— E uşor de pilotat, a spus un bărbat.

— Da, însă doar un pilot cu experienţă poate rezolva situaţiile critice şi tocmai de aceea majoritatea sunt veterani de pe Mississippi.

Le-a spus apoi că puntea camerei de comandă se afla la aproximativ treizeci de metri deasupra Fluviului. Le-a atras atenţia asupra timoneriei care, spre deosebire de vapoarele de pe Pământ, era situată la tribord, nu în mijlocul punţii.

— Asta face ca nava *Nu se închiriază* să semene foarte mult cu un portavion.

Vizitatorii i-au urmărit pe puşcaşii marini făcând instrucţie pe puntea de apuntare, apoi pe femei şi bărbaţi învăţând arte marţiale şi lupta cu spada, suliţa, cuţitul, toporişca şi tragerea cu arcul.

— Toţi membrii echipajului, inclusiv eu, trebuie să stăpânească tehnica de luptă cu orice armă. În plus, fiecare persoană are datoria de a se califica pentru a putea îndeplini orice funcţie. Oamenii mei merg la şcoală să înveţe despre electricitate, electronică, instalaţii, pilotaj şi conducere. Jumătate dintre ei au luat lecţii de pian ori au deprins să cânte la alte instrumente. Pe vapor avem mai mulţi indivizi instruiţi în diferite îndeletniciri decât în orice altă zonă a acestei planete.

— Toată lumea ajunge să fie căpitan? a întrebat femeia care îl enerva mereu.

— Nu. Asta e singura excepţie, a răspuns Sam, ridicând din sprâncenele groase şi încruntându-se. N-aş vrea să dau cuiva idei de acest fel.

S-a apropiat hotărât de tabloul de comandă şi a apăsat un buton. Sirenele au pornit să urle a jale şi primul ofiţer John Byron a cerut ofiţerului transmisionist să lanseze semnalul de „Liberaţi punţile” pe sistemul general de amplificare. Sam s-a îndreptat spre fereastra de la tribord şi i-a îndemnat pe toţi să se strângă în jurul lui. Au înlemnit cu toţii când au văzut grinzile lungi şi groase din metal ieşind prin glisare din cele trei punţi inferioare.

— Dacă n-o să putem scufunda nava *Rex*, a explicat Sam, o vom saborda cu ajutorul acestor pasarele.

— Foarte bine, a spus femeia, dar şi echipajul de pe *Rex* poate trece pe vaporul tău folosind propriile tale pasarele. Sam a fulgerat-o cu ochii lui verzi cu irizări albăstrui.

Cu toate acestea, ceilalţi vizitatori s-au arătat atât de impresionaţi şi uimiţi, încât, plin de mândrie, Sam şi-a umflat pieptul păros. Întotdeauna simţise o fascinaţie în faţa dispozitivelor mecanice şi ţinea mult ca şi ceilalţi să-i împărtăşească entuziasmul. Pe Pământ, interesul pentru invenţii mecanice îl dusese la faliment. Investise o avere într-o maşină nefuncţională de cules litere de tip Paige.

— Dar de unde aţi avut atâta fier, aluminiu şi alte metale? Planeta asta e săracă în minerale. Voi cum de-aţi găsit? a vrut să ştie femeia.

— În primul rând, a început Sam, încântat că avea prilejul să-şi povestească aventurile, în Valea Fluviului a căzut un meteorit uriaş, compus din nichel-fier. Vă mai amintiţi, cu ani în urmă, când pietrele de pe malul drept au încetat să funcţioneze? Asta s-a întâmplat din cauză că steaua căzătoare a întrerupt alimentarea lor. După cum ştiţi, ele au fost repuse în funcţiune douăzeci şi patru de ore mai târziu. Aşa că…

— Cine a făcut reparaţiile? a întrebat un bărbat. Am auzit tot soiul de istorii, dar…

— Eu m-am aflat în zonă, ca să zic aşa, a explicat Sam. Iar valul format pe Fluviu şi suflul exploziei erau cât pe ce

să ne ucidă pe mine şi pe prietenii mei.

A simţit o strângere de inimă, nu pentru că fusese atât de aproape de moarte, ci fiindcă şi-a amintit ce făcuse ulterior unuia dintre tovarăşii săi, nordicul Erik Bloodaxe.

— Uimitor, dar imposibil de tăgăduit, şi sunt gata să jur că aşa s-a întâmplat, însă alimentarea s-a reluat peste noapte, iar terenul sfârtecat a revenit la starea iniţială. Iarba, copacii şi solul dezgolit au redevenit ca la început.

— Cine-a făcut asta?

— Fiinţele care au făcut Fluviul şi ne-au resuscitat, mai mult ca sigur. Am auzit c-ar fi fiinţe umane, ca şi noi, Pământeni, de fapt, care au trăit cu secole după moartea noastră. Şi totuşi...

— Ba nu-s fiinţe umane, l-a contrazis omul. Asta-i sigur. Dumnezeu a făcut asta pentru noi.

— Dacă-L cunoşti chiar aşa de bine, a zis Clemens, dă-mi şi mie adresa Lui. Aş vrea să-l scriu câteva vorbe. Apoi a continuat: Grupul meu a ajuns primul la locul unde s-a prăbuşit meteoritul. Craterul făcut, probabil la fel de adânc şi de întins precum cel din Arizona, fusese deja astupat. Dar noi l-am revendicat primii şi am început să săpăm. Câtva timp după aceea am auzit că în subsolul altui stat din aval se găseau zăcăminte mari de bauxită şi criolit. Cu toate acestea, cetăţenii de acolo nu aveau mijloacele necesare să facă săpături şi să folosească mineralele. După ce am făcut unelte din fier, Parolando a reuşit să fabrice aluminiu. Statul acela, numit Soul City, ne-a atacat ca să ne ia fierul. I-am înfrânt şi le-am confiscat bauxita şi criolitul. Am mai aflat că alte câteva state din vecinătate aveau zăcăminte de cupru şi staniu. De asemenea, puţin vanadiu şi tungsten. Am dat articole din fier pe minereuri.

Încruntându-se, femeia a întrebat:

— Nu ţi se pare ciudat că în zonă era atât metal, pe când în alte părţi nu există nici urmă? Să fie chiar o coincidenţă că voi căutaţi metale şi s-a întâmplat să ajungeţi în preajmă exact când a căzut meteoritul?

— Poate Dumnezeu ne-a îndreptat paşii către acel loc, a spus Sam rânjind.

Ba nu, şi-a spus el, n-a fost Dumnezeu. Necunoscutul Misterios, Eticul care-şi zicea X, a aranjat totul şi a ştiut de mii de ani că zăcămintele trebuie să fie concentrate în acea zonă. Tot el a dirijat meteoritul, făcându-l să cadă în preajmă.

În ce scop? Pentru a înlesni construirea unui vapor şi fabricarea de arme, astfel ca Sam să poată călători în susul Fluviului, cale de şaisprezece milioane de kilometri, până la izvoare. Iar de acolo până la turnul care se ridica printre ceţurile reci ale mării polare de nord.

Iar apoi?

Nu ştia. Eticul urma să-l viziteze din nou în timpul unei furtuni nocturne, aşa cum procedase dintotdeauna. După toate probabilităţile, venea în asemenea momente deoarece fulgerele interferau cu instrumentele de fineţe pe care Eticii le foloseau pentru a încerca să-l urmărească pe renegat. El trebuia să-i dea informaţii suplimentare. În acest timp, alţi oameni vizitaţi de X, războinicii aleşi de el, aveau să-l caute pe Sam ca să urce pe navă şi să-l însoţească în călătoria spre izvoare.

Dar evenimentele o luaseră razna.

Nu mai auzise şi nici nu-l revăzuse pe Necunoscutul misterios. Îşi construise vaporul, iar apoi partenerul său, Regele Ioan-Fără-de-Ţară, i-l răpise. Pe de altă parte, „micile resuscitări”, „translatările” încetaseră, iar moartea permanentă se instaurase iarăşi printre locuitorii Văii.

Cu oamenii din turn se petrecuse ceva. Iar Necunoscutul misterios păţise şi el ceva.

Clemens era însă ferm hotărât să meargă până la capătul Fluviului şi să încerce să pătrundă în turn. Ştia cât de dificilă avea să fie escaladarea munţilor care înconjurau marea. Joe Miller, titantropul, văzuse turnul de pe o potecă aflată pe coasta şirului impunător de munţi pe vremea când îl însoţise pe Faraonul Akhenaton. Joe zărise şi un aparat de zbor coborând pe partea superioară a turnului. Iar apoi se împiedicase de un potir pierdut de un predecesor rămas necunoscut şi căzuse în gol, pierzându-şi viaţa. După ce fusese resuscitat undeva de-a lungul Văii, îl întâlnise pe

Sam şi-i povestise ciudata întâmplare.

— Ce-i cu dirijabilul despre care am auzit atâtea zvonuri? a întrebat femeia. De ce n-ai plecat cu el? Puteai ajunge la izvoarele Fluviului în doar câteva zile în loc de treizeci sau patruzeci de ani, cât are să-ţi ia cu vaporul?

Acesta era un subiect despre care Sam nu voia să vorbească. Realitatea era că nimeni nu se gândise să facă un aparat de zbor decât aproape de pornirea în voiaj a vaporului *Nu se închiriază*. Abia după aceea apăruse un specialist german în dirijabile, von Parseval, şii pusese aceeaşi întrebare.

Fostului astronaut Milton Firebrass, inginerul-şef al lui Sam, îi plăcuse sugestia. De aceea rămăsese în Parolando după plecarea vaporului şi construise nava zburătoare. Menţinuse legătura prin radio cu vaporul şi când dirijabilul a ajuns până la turn, anunţase că acesta avea o înălţime de aproximativ un kilometru şi jumătate şi un diametru de cinci-zece kilometri. Parseval aterizase pe acoperiş, dar numai un membru al echipajului, un japonez priceput la aerostate şi specialist în sufi, care-şi zicea Piscator, reuşise să pătrundă înăuntru. Ceilalţi fuseseră opriţi de o puternică forţă invizibilă. Înainte de asta, un ofiţer pe nume Barry Thorn plasase o bombă la bordul elicopterului în care călătoreau Firebrass şi alţi câţiva, porniţi în recunoaştere. Declanşase bomba cu ajutorul unui emiţător radio şi apoi furase un elicopter şi fugise de pe dirijabil. Dar fusese rănit, iar elicopterul se prăbuşise la baza turnului.

Adus la bordul dirijabilului, Thorn fusese interogat, însă refuzase să răspundă. Se arătase totuşi vizibil uimit auzind că Piscator reuşise să pătrundă în turn.

Clemens bănuia că Thorn era Etic ori vreun subordonat al lor, pe care recruţii lui X îi numeau agenţi. Avea de asemenea suspiciuni că Firebrass fusese ori una, ori alta. Iar femeia care pierise în explozia elicopterului, Anna Obrenova, aparţinea Eticilor sau agenţilor.

Examinând toate probele pe care le avusese la dispoziţie, Sam trăsese concluzia că un accident nelămurit îi aruncase în Valea Fluviului pe câţiva agenţi şi Etici. Probabil că X era

unul dintre aceştia. Asta însemna că agenţii şi Eticii se vedeau siliţi să folosească aceleaşi mijloace ca şi locuitorii Văii pentru a reintra în turn. Prin urmare, pe vaporul său existau câţiva agenţi sau Etici care se dădeau drept locuitori obişnuiţi. De aici rezulta că şi pe *Rex* situaţia se prezenta la fel.

Nu-şi putea explica de ce Eticii şi agenţii nu reuşiseră să-şi folosească propriul aparat de zbor pentru a reveni în turn.

Ajunsese deja la o concluzie: toţi cei care susţineau că trăiseră după 1983 e.n. aveau o legătură cu făuritorii Lumii Fluviului. Socotea că povestea cu ceea ce se petrecuse după 1983 era o minciună, reprezentând de fapt un cod care permitea recunoaşterea falşilor resuscitaţi.

Unele dintre aceste persoane îşi dăduseră seama că recruţii lui X ghiciseră această legendă, socotea Sam. Ca urmare, aveau să renunţe sigur la povestea aceea neroadă.

— Dirijabilul trebuia să plece în recunoaştere, i-a explicat Clemens femeii, pentru a aprecia situaţia la faţa locului. Căpitanul lui primise totuşi ordin să pătrundă în turn, dacă acest lucru se dovedea posibil. Apoi avea să revină la vapor pentru a mă lua pe mine şi pe alţi câţiva. Doar un filozof sufi pe nume Piscator a reuşit să intre în turn şi n-a mai ieşit de acolo. În drumul de întoarcere, căpitanul Jill Gulbirra, care a preluat comanda după moartea lui Firebrass, a trimis un elicopter într-o expediţie de pedepsire împotriva lui *Rex*. Regele Ioan a fost luat prizonier, dar a evadat, sărind din aparat. Nu ştiu dacă a scăpat cu viaţă ori nu. Elicopterul a revenit pe *Parseval* şi şi-a continuat drumul spre *Nu se închiriază*. După aceea, Gulbirra a raportat că a depistat un balon foarte mare şi tocmai pornise spre el când Thorn a evadat iar. Tot cu un elicopter. Bănuind că Thorn plasase o bombă la bord, Gulbirra a făcut o percheziţie generală. Nu a găsit nimic, dar nu se putea lăsa în voia şansei, care a trădat-o până la urmă. A pornit în picaj către sol. Voia să debarce echipajul pentru a-l salva. Apoi a anunţat că a avut o explozie la bord. Asta-i tot ce ştiu despre *Parseval*.

— Noi am auzit că s-a prăbuşit la câteva mii de kilometri în susul Fluviului. A scăpat doar un om, a precizat ea.
— Doar unul? a exclamat Sam. Dumnezeule, bărbat sau femeie?
— Bărbat, dar nu-i ştiu numele. Am auzit însă că ar fi un franţuz.
Sam a scos un geamăt. Pe navă se aflase un singur franţuz: Cyrano de Bergerac, de care se îndrăgostise soţia lui de pe Pământ. Cyrano era probabil singurul membru al echipajului pentru care Sam nu ar fi vărsat nicio lacrimă.

6

Se înserase când Sam a văzut fiinţa stranie care arăta chiar mai caricaturală decât Joe Miller. Joe era măcar umanoid, însă această arătare sigur nu se născuse pe Pământ.
Sam ştia că individul făcuse parte din micul grup originar de pe planeta Tau Ceti. Cel care-l informase, Baronul John de Greystock, îl cunoscuse pe unul dintre ei. Dacă era să dea crezare istorisirii lui, la începutul secolului XXI, tau cetanii lansaseră o navetă pe orbita circumterestră, după care coborâseră pe Pământ din nava-mamă. Fuseseră întâmpinaţi cum se cuvine, dar Monat, unul dintre ei, afirmase în cadrul unei discuţii televizate că semenii săi deţineau mijloace pentru prelungirea vieţii până la câteva secole. Pământenii ceruseră să le fie oferit acest secret. Când cetanii au refuzat, spunând că oamenii vor folosi în mod abuziv acest dar al longevităţii, mulţimile dezlănţuite i-au linşat pe mai toţi şi apoi au atacat nava spaţială. Cu durere în suflet, Monat activase un scanner de pe naveta-satelit, iar aceasta a transmis un fascicul care i-a ucis aproape pe toţi locuitorii Pământului. Cel puţin aşa credea Monat. El nu apucase să vadă rezultatele acţiunii sale, fiindcă a fost linşat de mulţime.
Declanşase raza-morţii deoarece se temuse că, folosind nava spaţială drept model, pământenii vor construi altele la fel şi vor porni război împotriva planetei sale, pustiind-o. Nu

ştia cu siguranţă dacă vor proceda astfel, dar nu-şi putea asuma un asemenea risc.

Cetanul stătea destul de nesigur într-o barcă scobită dintr-un trunchi şi făcea semne disperate către oamenii de pe *Nu se închiriază*. Era limpede că voia să fie primit la bord. Mulţi voiau asta, gândi Sam, dar nu toţi reuşeau să-şi împlinească dorinţa. Acesta era, totuşi, dacă nu un cal de o culoare neobişnuită, un biped care nu era nici om, nici pasăre. De aceea Sam i-a ordonat pilotului să facă o voltă şi să tragă alături de barcă.

Fără să ezite, sub privirile membrilor echipajului care stăteau cu gura căscată de-a lungul pasarelei exterioare, cetanul s-a căţărat pe scară şi a ajuns pe puntea căldărilor, În urma lui a apărut şi însoţitorul său, un bărbat cu aspect obişnuit. Barca a alunecat dusă de curent, pentru a intra în proprietatea celui care avea să pună primul mâna pe ea.

Escortat de doi puşcaşi marini şi de Generalul Ely S. Parker în persoană, cei doi au ajuns curând în cabina de comandă. Adresându-li-se în esperanto, Sam le-a strâns mâinile, a făcut prezentările cuvenite, apoi s-au prezentat şi ei.

— Sunt Monat Grrautut, a rostit bipedul cu o voce groasă şi profundă.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Sam. El, şi nimeni altul!

Monat a surâs, arătându-şi dinţii aproape umani.

— Eşti cetanul de care am auzit, a spus Sam. Ani de zile am cercetat malurile căutându-te şi nici măcar umbra nu ţi-am zărit-o. Ce surpriză să dau de tine tocmai acum!

— Nu-s de pe Tau Ceti, l-a lămurit Monat. Aşa am spus când am sosit pe Pământ. În realitate, vin de pe o planetă a stelei Arcturus. I-am indus în eroare pe pământeni fiindcă ne temeam de eventualele lor intenţii ostile şi atunci…

— N-aţi greşit deloc, remarcă Sam, deşi, din câte-am înţeles, v-aţi purtat cam dur cu pământenii. Dar de ce n-aţi schimbat povestea când v-aţi trezit resuscitaţi aici, fără îngăduinţa voastră?

Monat a ridicat din umeri. „Ce gest uman”, a gândit Sam.

— Din obişnuinţă, presupun. Pe de altă parte, voiam să

mă asigur că pământenii nu mai reprezentau o ameninţare pentru semenii mei.

— Nu te acuz defel.

— Când am priceput că oamenii nu mai reprezentau un pericol, le-am dezvăluit adevărata mea origine.

— Da, sigur, a făcut Sam şi pufni în râs. Hai. Luaţi fiecare câte-un trabuc.

Monat era slab, avea un metru nouăzeci şi cinci şi pielea rozalie. Purta doar un kilt, lăsând la vedere majoritatea trăsăturilor sale, dar ascunzându-le pe unele mai interesante. Greystock afirmase că penisul lui Monat putea trece drept uman, fiind circumcis, ca al tuturor bărbaţilor de pe această lume. Şi totuşi, avea scrotul ca un săculeţ conţinând mai multe testicule de mici dimensiuni.

Avea chipul semiuman, ţeasta rasă şi fruntea foarte înaltă, iar sprâncenele groase, negre şi ondulate coborau până spre pomeţii proeminenţi, aproape acoperindu-i. Ochii îi erau căprui-închis. Nasul părea mai atrăgător decât al multor oameni pe care-i întâlnise Sam, doar că sub nări îi atârnau nişte franjuri membranoşi de câţiva milimetri lungime. Nasul se termina printr-un cartilaj gros, despicat adânc. Avea buzele ca de câine: subţiri, membranoase, de culoare neagră. Urechile lipsite de lobi posedau un desen departe de a fi uman.

Mâinile aveau trei degete, plus cel opozabil, ceva mai lung, iar labele picioarelor aveau câte patru degete.

„Nu cred c-ar speria pe cineva din cine ştie ce cartier prăpădit”, a socotit Sam. „Şi nici n-ar arăta nelalocul lui în sala Congresului”.

Însoţitorul lui era un american născut în 1918, decedat în 2008, când raza mortală de pe Cetan sau Arcturan măturase Pământul. Se numea Peter Jairus Frigate, un bărbat de aproape un metru optzeci, musculos, cu părul negru şi ochi verzi, chipul destul de atrăgător, însă un profil destul de necizelat, cu falca inferioară scurtă. Ca şi Monat, avea un potir şi câteva obiecte personale, fiind înarmat cu un cuţit din piatră, o toporişcă; arc şi o chivără cu săgeţi.

Sam avea îndoieli serioase că Monat spunea adevărul

privind locul naşterii sale sau că Frigate îşi spusese numele real. Punea sub semnul întrebării toate afirmaţiile celor care pretindeau că trăiseră după 1983. Cu toate acestea, nu intenţiona să aducă vorba despre asta decât după ce apuca să-i cunoască bine pe cei doi.

După ce le-a oferit ceva de băut, i-a condus personal până la cabinele ofiţerilor din apropierea apartamentului său.

— Întâmplător, îmi lipsesc trei oameni din efectiv, spuse el. Ne-a rămas o cabină liberă pe puntea căldărilor. Nu-i o poziţie prea fericită, aşa că voi da ordin ca doi ofiţeri mai mici în grad să elibereze o cabină. Vă puteţi instala în locul lor, iar ei vor coborî în cabina aceea.

Bărbatul şi femeia care trebuiau să cedeze cabina nu s-au arătat prea bucuroşi când au aflat ordinul lui Sam, dar au eliberat-o imediat.

În aceeaşi seară, au mâncat la masa căpitanului pe farfurii din porţelan pictate de un artist chinez antic şi au băut din cupe fin cizelate din sticlă cu plumb. Tacâmurile erau confecţionate din aliaj de argint masiv.

Sam şi ceilalţi, inclusiv uriaşul Joe Miller, au ascultat cu multă atenţie istorisirile nou-sosiţilor despre aventurile trăite pe Fluviu. Când a aflat că amândoi călătoriseră multă vreme alături de Richard Francis Burton, renumitul explorator, lingvist, traducător şi autor din secolul al XIX-lea, Sam a simţit un fior prin tot corpul. Eticul îi spusese că-l recrutase şi pe Burton.

— N-aveţi idee unde se află acum? a întrebat el, aparent nepăsător.

— Nu, i-a răspuns Monat. Ne-am despărţit în timpul unei bătălii şi nu l-am mai găsit după aceea, cu toate că l-am căutat îndelung.

Sam l-a îndemnat pe Joe să povestească despre expediţia egiptenilor. Îşi pierduse răbdarea şi nu se mai simţea în stare să joace rolul de gazdă politicoasă. Îi plăcea să domine discuţiile, însă voia să vadă ce efect va avea relatarea lui Joe asupra celor doi.

După ce Joe a terminat de povestit, Monat a spus:

— Aşa, deci! La marea de la pol există un turn!

— Da, şe naiba, doar aza am jis ji eu, a întărit Joe.

Sam avea în plan să-şi dedice măcar o săptămână pentru a asculta tot ce-ar fi fost dispuşi să povestească cei doi despre ei înşişi. Abia după aceea avea să le pună întrebări amănunţite.

Două zile mai târziu, la amiază, când vaporul ancorase lângă malul drept pentru reîncărcarea batacitorului, pietrele au rămas mute şi reci.

— Măiculiţa ta Hristoase! s-a mirat Clemens. Alt meteorit?

Era convins că nu aceasta era cauza defecţiunii. Eticul îi spusese că în spaţiu erau plasate dispozitive capabile să devieze meteoriţii de pe traiectorie şi explicase că reuşise să anihileze această barieră exact la momentul potrivit pentru a permite trecerea celui care conţinuse fier şi nichel. Sistemele de protecţie sigur rămăseseră în spaţiu, gata să-şi facă datoria.

Dar dacă nu căzuse vreun meteorit, ce anume provocase anomalia?

Să fi apărut altă defecţiune a sistemelor create de Etici? Oamenii nu mai erau resuscitaţi, iar asta însemna că în mecanismul care transforma căldura planetei în energie electrică se stricase ceva care nu fusese reparat. Din fericire, acestea erau dispuse în paralel, nu în serie; în caz contrar, ar fi suferit de foame toată populaţia, nu doar cei de pe malul drept.

Sam a ordonat imediat ca vaporul să-şi continue drumul înspre izvoarele Fluviului. Când s-a făcut aproape întuneric, a oprit vaporul lângă malul stâng. Lucru destul de obişnuit, localnicii nu le-au îngăduit să folosească vreo piatră. A urmat o luptă cumplită, un măcel care i-a întors stomacul pe dos lui Sam. Lovit de o rachetă mică, lansată de pe mal, Frigate şi-a pierdut viaţa.

Apoi, flămânzi şi disperaţi, oamenii de pe malul drept au invadat celălalt mal. Veneau în grupuri masive ce nu puteau fi oprite decât după ce piereau îndeajuns de mulţi cât să rămână loc suficient pentru ca potirele

supravieţuitorilor să poată fi aşezate pe pietrele-potir.

Sam a dat ordin de plecare spre amonte abia după ce cadavrele care împânzeau suprafaţa Fluviului au fost duse la vale de curent. La câteva zile după această întâmplare, a oprit vaporul atât cât să găsească înlocuitori pentru oamenii pierduţi în sângeroasa luptă.

SECŢIUNEA 3
La bordul lui *Rex*: firul logicii

7

Ajutaţi de Loghu şi de Alice, Burton şi ceilalţi ajunseseră la bordul navei Regelui Ioan.

Grupul călătorise împreună în amonte până în zona unde *Rex* ancorase pentru reparaţii şi pentru o permisie la mal. Când ajunseseră la doc, cheiul era supraaglomerat, deoarece se găsiseră mulţi curioşi, unii dornici să vadă uriaşul vapor de aproape, alţii nutrind speranţa de a deveni membri ai echipajului. Existau unele locuri vacante despre care se zvonea că apăruseră când căpitanul pedepsise prea aspru şase oameni pe care îi socotise neglijenţi în serviciu. Ioan nu părea din cale-afară de grăbit să-i înlocuiască.

Ioan coborâse pe mal înconjurat de doisprezece puşcaşi marini care lăsau în jurul lui suficient spaţiu de mişcare. Nu era totuşi un secret că Regelui Ioan nu-i scăpa nicio femeie frumoasă. Aşa se face că Loghu, o blondă tokariană antică deosebit de atrăgătoare, purtând doar un kilt scurt, nu a trecut nebăgată în seamă când a păşit prin dreptul lui. Ioan făcuse semn puşcaşilor să se oprească şi intrase în vorbă cu ea. Nu trecuse mult şi o invitase la bord pentru un tur al navei. Deşi nu o spusese de-a dreptul, îi dăduse de înţeles că spaţiosul lui apartament ar merita o cercetare mai amănunţită care ar cere timp, şi doar prezenţa amândurora.

Pufnind în râs, Loghu spusese că ar putea veni la bord, dar numai însoţită de prietenii ei. În ceea ce privea discuţia

intimă, avea să ia o hotărâre după ce va vedea întreaga navă.

Regele Ioan făcuse o mutră acră, apoi izbucnise în râs, adăugând că-i va arăta ceva ce nu mulţi aveau ocazia să vadă. Loghu nu era proastă şi pricepuse perfect aluzia lui. Cu toate acestea, ştia că trebuia să ajungă la bordul lui *Rex* cu orice preţ.

Şi astfel, Alice, Burton, Kazz şi Besst fuseseră invitaţi să viziteze vaporul.

Burton spumega de furie, fiindcă nu dorise să ajungă în preajma lui Ioan silind-o pe Loghu să se comporte ca o femeie uşoară. Era însă unica soluţie. Declaraţiile lui anterioare potrivit cărora, indiferent de obstacolele întâmpinate, tot avea să găsească o cale de a fi primit la bord, se dovediseră doar vorbe în vânt, foarte impresionante, dar fără acoperire. Orice altă modalitate de abordare a problemei nu i-ar fi asigurat decât o şedere temporară pe *Rex*.

Prin urmare, Loghu alesese metoda cea mai veche din lume, care încă dădea roade. Fără a-şi lua vreun angajament, dăduse de înţeles că ar fi fost dispusă să împartă aşternutul cu Ioan. Lui Burton nu-i căzuse deloc bine asta. Se simţea ca un codoş şi, în acelaşi timp, îl înfuria ideea că o femeie reuşise ceea ce el n-ar fi putut face niciodată. Nu mai era iritat aşa cum i se întâmpla cândva pe Pământ. Lumea aceasta îi oferise prilejul de a se convinge ce erau în stare femeile odată cu înlăturarea inhibiţiilor şi restricţiilor existente în societatea terestră. Pe deasupra, el, şi nimeni altcineva, scrisese: *Femeile din întreaga lume sunt opera bărbaţilor*. Maxima ar fi fost adevărată în societatea victoriană, însă aici ea nu-şi păstra valabilitatea.

În timp ce mergeau spre vapor, Loghu i-a prezentat pe ceilalţi. Cu excepţia lui Burton, toţi îşi foloseau adevăratele lor nume. Hotărâse ca de astă dată să nu apeleze la vechiul său nume, pe jumătate arăbesc, pe jumătate patan, renunţând la Mirza Abdullah Bushiri, Abdul Hassan sau ceva asemănător, nume de împrumut pe care le mai folosise pe

Pământ ori aici. Acum însă, din motive pe care nu le-a mai explicat camarazilor săi, s-a dat drept Gwalchgwynn, velş din Evul Mediu, care trăise pe vremea când bretonii se ridicaseră ca unul să opună rezistenţă anglilor, saxonilor sau iuţilor năvălitori.

— Numele înseamnă „Şoimul Alb, Maiestatea Voastră, a spus el drept lămurire.

— Chiar aşa? s-a mirat Ioan. Eşti cam brunet pentru un şoim alb.

Kazz, omul de Neanderthal, a bubuit:

— Maiestate, e un foarte bun spadasin şi ţintaş. V-ar putea deveni un luptător de neînlocuit.

— Poate-i voi oferi prilejul să-şi demonstreze măiestria, a spus Ioan.

Apoi l-a măsurat printre gene pe Kazz. Ioan avea un metru şaizeci, dar părea înalt faţă de omul din Neanderthal, care, asemeni tuturor oamenilor din Epoca de Piatră, era îndesat, cu oase solide. Capul de forma unei pâini mari, fruntea teşită şi joasă, sprâncenele groase, nasul lat şi turtit, precum şi fălcile proeminente nu-l făceau nicidecum atrăgător. Dar nici nu semăna cu oamenii de Neanderthal care apăruseră ca ilustraţie în reconstituirile de început aflate în muzee. Era păros, dar nu-l depăşea pe un *Homo sapiens* mai dotat din acest punct de vedere.

Însoţitoarea lui, Besst, era cu câţiva centimetri mai scundă decât el şi la fel de neatrăgătoare.

Ioan i-ar fi vrut totuşi pe amândoi. Chiar mici de statură, aveau o putere ieşită din comun, astfel că atât masculul, cât şi femela ar fi putut fi luptători foarte buni. Fruntea teşită nu însemna neapărat un nivel scăzut de inteligenţă, fiindcă repartiţia aptitudinilor sclipitoare şi a prostiei funcţiona la fel la oamenii primitivi sau la oamenii moderni.

Jumătate din efectivul lui Ioan provenea din Paleoliticul timpuriu.

Ioan, poreclit Fără de Ţară, deoarece multă vreme nu reuşise să intre în posesia teritoriilor al căror titlu îl pretindea, era fratele mai mic al Regelui Richard Inimă-de-Leu, monarhul căruia legendarul Robin Hood îi rămăsese

fidel cât timp Ioan domnise în Anglia ca regent. Avea umeri largi şi o statură atletică, solidă, părul roşcovan, ochi albaştri şi un temperament insuportabil, deşi asta nu reprezenta o ciudăţenie la un rege medieval. Atât cât trăise, cât şi după moarte, se alesese cu o reputaţie foarte proastă, deşi nu fusese cu nimic mai rău decât alţi regi, ba chiar fiind mai bun decât fratele său. Cronicarii contemporani şi de după el păreau să fi făcut front comun, descriindu-l în culori nefavorabile. Era detestat în asemenea măsură, încât a devenit o tradiţie ca nimeni din familia regală să nu mai fie numit Ioan.

Richard îl desemnase pe nepotul său, Arthur de Brettania, drept urmaş. Ioan refuzase să accepte această hotărâre şi, într-o luptă, îl capturase pe Arthur, întemniţându-l în castelul de la Falaise şi apoi la Rouen. Nepotul lui Richard a dispărut de acolo în condiţii care-i făcuseră pe mulţi să creadă că Ioan îl ucisese şi apoi, după ce-i legase greutăţi de picioare, îl azvârlise în Sena. Ioan nu respinsese acuzaţia, dar nici nu o confirmase.

O altă pată pe obrazul lui, deşi deloc mai mare ori mai întunecată decât altele aflate pe blazoanele altor monarhi, era faptul de netăgăduit că îi lăsase să moară de foame pe soţia şi fiul unui duşman de-al său, Baronul de Braose.

Circulau numeroase alte poveşti, unele dintre ele adevărate, privind faptele lui mârşave. Abia după multe secole, istorici obiectivi au recunoscut că el făcuse şi destul bine Angliei.

Burton nu ştia mare lucru despre viaţa lui Ioan în Lumea Fluviului, cu excepţia faptului că el furase vaporul lui Samuel Clemens. De asemenea, îşi dădea perfect de bine seama că n-ar fi fost înţelept să-i amintească lui Ioan despre asta.

Însuşi Ioan le-a fost ghid. Le-a arătat aproape totul, de jos până sus, puntea căldărilor, cea principală, de furtună, de apuntare şi texasul, care era o prelungire a etajului întâi de la timonerie. Când au ajuns în timonerie, Alice i-a spus lui Ioan că era o urmaşă a lui, pe linia fiului său, John de Gaunt.

— Serios? s-a mirat el. Înseamnă c-ai fost prinţesă sau regină?

— Nici măcar n-am aparţinut nobilimii, recunoscu ea. Deşi am făcut parte din mica nobilime de ţară. Tatăl meu a fost rudă cu Baronul Ravensworth. Eu m-am născut în Anul Domnului 1852, când regină era Victoria, o altă descendentă de-a ta.

Regele a ridicat din sprâncenele roşcovane.

— Eşti prima descendentă directă pe care-o întâlnesc. Şi încă foarte atrăgătoare.

— Mulţumesc, Sire.

Privirea lui Burton s-a aprins şi mai tare. Oare Ioan nutrea gânduri incestuoase, în ciuda consangvinităţii diluate?

Ioan luase destul de serios în considerare ideea de a-i accepta pe toţi la bord ca membri ai echipajului, însă rudenia cu Alice l-a făcut să se hotărască. După ce au trecut prin marele salon să bea ceva, le-a spus că, dacă doreau, puteau călători pe Fluviu alături de el. Apoi le-a comunicat în detaliu ce îndatoriri aveau ca membri ai echipajului şi care erau regulile de disciplină, după care le-a cerut să depună jurământ de credinţă faţă de el.

Deocamdată Ioan nu dăduse de înţeles că voia ca Loghu să-i devină tovarăşă de pat, dar fără îndoială că nu uitase cu totul de ea. Burton l-a întrebat dacă îi permitea să se consulte cu ceilalţi. Foarte îndatoritor, Ioan le-a îngăduit, drept care s-au retras într-un colţ.

— Nu-mi pasă, a spus Loghu. S-ar putea să-mi şi placă. N-am avut niciodată un rege în pat. În orice caz, de când ticălosul acela de Frigate a şters-o n-am mai avut un bărbat alături. Ioan n-arată deloc rău, chiar dacă-i mai scund decât mine.

Pe Pământ, o asemenea exprimare ar fi îngrozit-o pe Alice. Dar văzuse destule, iar asta îi schimbase considerabil modul de a gândi; majoritatea prejudecăţilor victoriene dispăruseră de mult.

— Atâta vreme cât o faci din proprie voinţă, a zis, nu văd nimic rău în asta.

— Aş face-o şi dacă ar fi rău, a spus Loghu. Sunt prea

multe în joc pentru a face pe mironosiţa.

— Nu-mi place ideea, a protestat Burton. Se simţea uşurat, dar n-ar fi vrut s-o recunoască. Dar dacă nu reuşim să ne îmbarcăm pe acest vas, altă şansă nu mai avem. Aş spune că ne-ar fi la fel de greu să ajungem pe *Mark Twain* precum unui politician să intre în Rai. Dacă însă nu te tratează cum se cuvine…

— Ei, pot să-mi port şi singură de grijă, l-a liniştit Loghu. Dacă nu voi fi în stare să mătur cabina cu prăpăditul ăsta, atunci înseamnă că mi-am ieşit din mână. Ca ultimă soluţie, i-aş putea zdrobi boaşele.

Alice se schimbase, dar nu într-atât cât să nu roşească auzind această replică.

— Te-ar putea face chiar amanta Numărul Unu, a glumit Kazz. Ha-ha! Iar aşa ai ajunge regină! Trăiască Regina Loghu!

— Mă-ngrijorează mai mult actuala lui amantă decât el, explică Loghu. Ioan nu m-ar putea lovi, deşi ar putea încerca să mă aibă pe din dos, dar această femeie mi-ar putea înfige un cuţit în spate.

— Tot ca un proxenet mă simt, a remarcat Burton.

— De ce, mă rog? Doar nu-s proprietatea ta.

Apoi s-au întors la Ioan şi l-a anunţat că doreau să depună jurământul.

Acesta a cerut de băut pentru a marca evenimentul. După aceea, i-a ordonat adjunctului său, un yankeu cu statură de uriaş de la sfârşitul secolului XX, pe nume Augustus Strubewell, să pregătească ceremonia depunerii jurământului în aceeaşi seară.

Două zile mai târziu, *Rex* a ridicat ancora şi a pornit în susul Fluviului. Alice a fost numită infirmieră în personalul auxiliar al lui Doyle, unul dintre doctorii de pe vapor. Loghu avea să urmeze un curs de pilotaj, după care ar fi devenit în mod oficial pilot clasa a doua, de rezervă, urmând să înlocuiască un pilot clasa a doua, în cazul indisponibilităţii acestuia. Avea să se bucure de mult timp liber, asta dacă nu cumva Ioan o reţinea în vastul lui apartament, lucru care s-a şi întâmplat o bună bucată de timp. Femeia pe care o

înlocuise părea să fie supărată, dar, de fapt, doar juca teatru. Se săturase de Ioan, după cum şi el abia aşteptase să scape de ea.

Kazz şi Burton au fost încadraţi ca soldaţi în rândul puşcaşilor marini. Kazz, ca halebardier, iar Burton, ca pistolar şi spadasin. Besst a ajuns printre femeile-arcaş.

La scurtă vreme după aceea, Burton s-a îngrijit în primul rând să afle cine anume de la bord susţinea că trăise după 1983 e.n.. Erau patru. Unul dintre aceştia era Strubewell. Iar el rămăsese alături de Ioan încă de pe vremea când furaseră vaporul.

8

Când Reverendul Dodgson, cunoscut mai curând sub numele de Lewis Carroll, scrisese *Alice în Ţara Minunilor*, o prefaţase cu un poem. Acesta începe cu versul „Într-o după-amiază de-aur” şi rezumă acea călătorie bine cunoscută în susul Tamisei când Dodgson fusese stimulat de adevărata Alice să scrie povestea pe care o compusese pentru a le face pe plac „celor trei copile crude”.

În acea zi de 4 iulie 1852, păstrată în amintire ca o zi de aur doar pentru că era răcoroasă şi umedă, Dodgson, care avea să devină pasărea Dodo din *Alice* şi Cavalerul Alb în *Prin oglindă*, era însoţit de Reverendul Duckworth care, bineînţeles, a devenit Răţoiul. Lorina, în vârstă de treisprezece ani, era Lori, iar Alice, de zece ani, preferata lui Dodgson, era Alice, desigur. Edith, cea mai mică dintre cele trei surori, era Vulturul.

Cele trei fetiţe erau fiicele Episcopului Liddell, al cărui nume de familie rima cu *fiddle*[2], lucru evidenţiat de o poezioară despre el, pusă pe muzică de studenţi zurbagii de la Oxford. Versurile lui Dodgson se refecă la fete în numerale ordinale în limba latină, în funcţie de vârstele lor. Prima, Secunda şi Tertia.

Acum, când stătea în mijlocul cabinei pe care o ocupa împreună cu Richard, Alice avea impresia că, în cursul vieţii

---

[2] *Fiddle „scripcă” (n. tr.)*

ei pământene, jucase de fapt rolul de Secunda. Iar pe lumea acesta, sigur era Secunda. Richard Burton considera că puţini bărbaţi şi nicio femeie, nici măcar soţia lui, sau poate în special soţia lui, îi erau egali.

Ei nu-i păsase. Era o fire visătoare, blândă şi introvertită. Aşa cum scrisese şi Dodgson despre ea:

Fantoma-i mă urmăreşte.
Pe sub cer călătoreşte
Nevăzută ea trăieşte.

Acest lucru se adeverise în mai multe feluri decât anticipase Dodgson. Acum călătorea sub un cer pe care, chiar în lumina lunii, putea vedea sclipirea slabă, fantomatică, a câtorva stele gigantice aproape de piscurile munţilor. Iar în nopţile fără lună cerul strălucea orbitor datorită uriaşilor nori de gaze şi a stelelor enorme care aruncau lumină cât luna plină.

În această lumină a zilei şi a nopţii, fusese mulţumită, chiar dornică să accepte hotărârile luate de Richard. Acestea presupuseseră deseori folosirea violenţei şi, în ciuda firii ei, Alice luptase ca o amazoană. Cu toate că nu avea fizicul unei Pentesileea[3], dovedise curajul acesteia.

Viaţa în Lumea Fluviului fusese deseori aspră, crudă şi sângeroasă. După ce murise pe Pământ, se trezise goală-puşcă şi total lipsită de păr, având trupul de la douăzeci şi cinci de ani, cu toate că murise la vârsta de optzeci şi doi de ani. Nu se trezise în locul unde murise, adică în casa din Westerham, Kent, aparţinând surorii ei Rhoda. Descoperise în jur şiruri impunătoare şi neîntrerupte de munţi, care păreau să împrejmuiască dealurile şi câmpiile, dar şi fluviul aflat în mijlocul văii. Cât putea cuprinde cu privirea, oamenii stăteau pe maluri, cu toţii goi, fără păr, tineri şi descumpăniţi, urlând, plângând, râzând isteric ori amuţiţi de groază.

Nu cunoştea pe nimeni şi, dintr-un impuls rămas obscur,

---

[3] Fiica lui Ares regina Amazoanelor, care i-a ajutat pe troieni după moartea lui Hector şi a fost ucisă de Achile (n. tr.)

se ataşase de Burton. Între lucrurile primite în potir se aflase şi un beţişor semănând cu guma, care conţinea o substanţă halucinogenă. Mestecase acel beţişor, iar apoi ea şi Burton se împreunaseră nebuneşte toată noaptea şi mai făcuse şi o serie de lucruri pe care în acele momente le-a socotit perverse, dar şi unele pe care încă le practica.

A doua zi dimineaţă se detestase, gândindu-se la sinucidere. Iar pe Burton îl urâse aşa cum nu mai urâse pe nimeni până atunci. A rămas în continuare cu el pentru că, părăsindu-l, risca să dea peste cineva şi mai rău. De asemenea, se vedea silită a recunoaşte că şi el se aflase sub influenţa gumei, şi nu a silit-o să reînnoiască legătura lor carnală, aşa cum considerase ea acea relaţie. Burton ar fi folosit alte cuvinte pentru a descrie acuplarea lor.

Cu vremea, Alice se îndrăgostise de el – de fapt, îl îndrăgise chiar în acea noapte – astfel că au început să convieţuiască. Acest termen nu descria foarte bine situaţia, pentru că ea stătea jumătate din timp singură, în coliba lor. Burton era cel mai nestatornic bărbat pe care îl cunoscuse Alice. După o săptămână petrecută într-un loc simţea nevoia de a porni la drum. Din când în când, se certaseră, el dovedindu-se mai agresiv, pentru că ea învăţase să-şi mai stăpânească furia. Până la urmă, el a dispărut vreme de câţiva ani, revenind cu o poveste care se dovedise a fi o minciună de la un capăt la celălalt.

Ea s-a simţit jignită aflând că el îi ascunsese cel mai mare secret al său ani în şir. Într-o noapte fusese vizitat de o fiinţă mascată, purtând o mantie, care se prezentase drept *Etic*, o persoană din acel Consiliu care guverna peste cei ce se ocupau de resuscitarea celor treizeci şi cinci de miliarde de oameni.

Se spunea că aceşti Etici readuseseră umanitatea la viaţă pentru a realiza o serie de experimente. Intenţionau să lase omenirea să moară, fără a o mai readuce la viaţă. Acest etic, acest „om”, membru al Consiliului, se opunea în secret unui asemenea lucru.

Burton s-a arătat rezervat. Dar când ceilalţi Etici au încercat să-l prindă, Burton fugise. Ca să scape de

urmăritori, s-a văzut obligat să se sinucidă de câteva ori, apelând la principiul resuscitării. După o vreme, a socotit că era preferabil să-şi continue viaţa. După şapte sute şaptezeci şi şapte de sinucideri, s-a trezit în sala Consiliului celor doisprezece. Aceştia i-au spus ceea ce el ştia deja de la X, adică faptul că printre ei se găsea un renegat. Până în acel moment, nu reuşiseră să descopere trădătorul. Dar era doar o chestiune de timp.

Acum, după ce îl prinseseră, aveau să-l supravegheze permanent. Amintirea vizitelor primite din partea Eticilor, de fapt tot ce aflase de când îl cunoscuse pe X, urma să-i fie ştearsă din memorie.

Cu toate acestea, când se trezise pe malul Fluviului, Burton constatase că memoria îi rămăsese intactă. Într-un fel sau altul, X reuşise să-şi păcălească semenii, împiedicând ştergerea memoriei.

Pe de altă parte, Burton trăsese concluzia că X se îngrijise ca Eticii să nu-l poată găsi în orice clipă ar fi dorit. Apoi Burton plecase în amonte, căutându-i pe ceilalţi oameni recrutaţi de X. Acesta din urmă nu a vrut să-i spună când şi în ce mod îl puteau ajuta acei oameni, cu toate că îi promisese că va dezvălui totul ceva mai târziu.

Dar ceva nu mersese bine. X nu mai apăruse de mulţi ani şi, brusc, resuscitările încetaseră.

Apoi Burton aflase că Peter Jairus Frigate şi tau cetanul, care fuseseră alături de el chiar de la început, erau Etici, ori agenţi ai acestora. Cei doi fugiseră înainte ca Burton să-i poată prinde la înghesuială.

Burton nu-şi mai putea ţine ascuns secretul de tovarăşii lui. Alice a rămas şocată, ba chiar împietrită, când auzise povestea. Apoi s-a înfuriat. De ce nu-i spusese adevărul mai demult? Burton i-a explicat că încercase să o protejeze. Dacă ar fi ştiut adevărul, probabil că ar fi fost răpită de Etici şi interogată, ori supusă la cine ştie ce cazne.

Din acel moment, furia lui Alice mocnise. Supărările reprimate în diferite momente se aprinseseră brusc, iar flăcările îl pârliseră bine pe Burton care, întotdeauna pregătit să riposteze, se certase cu ea. Şi, cu toate că după

certuri se împăcau întotdeauna, Alice şi-a dat seama că în curând avea să vină şi ziua despărţirii.

Ar fi trebuit să facă ea primul pas înainte de îmbarcarea pe *Rex*. Însă voise mereu să dezlege misterele Lumii Fluviului. Dacă ar fi rămas, ar fi regretat mereu că nu a plecat. De aceea se îmbarcase cu Richard, iar acum se afla în cabina lui, întrebându-se ce trebuia să facă în continuare.

De asemenea, trebuia să admită că prezenţa ei acolo era motivată şi de altceva decât dorinţa de a dezlega mistere. Pentru prima oară în viaţa sa pe acea lume, se bucura de apă curentă, caldă şi rece, şi de o toaletă confortabilă, de un pat la care se adăugau aer condiţionat şi un salon mare, unde putea viziona filme, regiza piese de teatru şi asculta muzică, atât uşoară, cât şi clasică, interpretată de orchestre ce foloseau instrumente cunoscute şi pe Pământ, şi nu înlocuitori din lut, piele şi bambus, aşa cum se utilizau pe maluri. Mai avea prilejul să joace bridge, whist şi alte jocuri. Se putea bucura de toate aceste mângâieri pentru trup şi suflet, şi nu numai atât. I-ar fi venit greu să renunţe la toate.

Pentru fiica unui episcop, născută pe 4 mai 1852, în apropiere de Westminster Abbey, era o situaţie de-a dreptul ciudată. Tatăl ei nu fusese doar decanul de la Christ Church College, ci şi co-editorul renumitului *Lexicon grec-englez* al lui Liddell şi Scott. Mama ei fusese o femeie cultivată şi frumoasă, care arăta ca o spanioloaică. Alice Pleasance Liddell venise la Oxford când avea patru ani şi se împrietenise imediat cu clericul-matematician care era sfios şi bâlbâit şi avea un simţ cam ciudat al umorului. Amândoi locuiau în Tom Quad, aşa că se întâlneau deseori.

Întrucât erau fiicele unui episcop cu strămoşi regeşti şi nobili, lui Alice şi surorilor ei nu li se îngăduia să se joace prea des cu alţi copii. Au fost educate în principal de guvernanta lor, domnişoara Prickett, o femeie care se străduia din răsputeri să le înveţe pe fete, deşi nici ea nu avea educaţie suficientă. Cu toate acestea, Alice s-a bucurat de toate avantajele unei copilării privilegiate în epoca victoriană. Profesor de desen i-a fost John Ruskin. De

multe ori, reuşea să tragă cu urechea la discuţiile purtate de cei invitaţi de tatăl ei la cină: Prinţul de Wales, Gladstone, Matthew Arnold şi mulţi alţi oameni de cultură şi notabilităţi ale vremii. Era o copilă atrăgătoare, brunetă, cu părul drept strâns în codiţe, iar chipul ei era o reflectare a sufletului ei discret şi visător când cădea pe gânduri, dar vioi şi avid atunci când era stimulat, îndeosebi de povestirile absurde ale lui Dodgson. Citea mult şi, în mare măsură, căuta să-şi îmbunătăţească educaţia prin forţe proprii.

Îi plăcea să se joace cu pisica ei de culoare neagră, Dinah, şi să-i spună poveşti care însă nu erau niciodată la fel de bune ca acelea ale reverendului. Cântecul ei preferat era *Steaua serii*, pe care Dodgson avea să-l satirizeze în *Alice în Ţara Minunilor* drept cântecul Ţestoasei, *Supă de Ţestoasă*:

Supa serii, frumoasă supă!
Supa serii, frumoasă supă!

Adevărata Alice prefera fragmentul din carte referitor la Pisica din Cheshire. Iubea pisicile şi chiar şi după ce a crescut, când nu era nimeni prin preajmă, îi vorbea pisicii de parcă ar fi fost o fiinţă umană.

Ajunsese o femeie atrăgătoare, cu un fizic splendid, având în acelaşi timp ceva special, o aură aburoasă, greu de definit, care îl atrăsese pe Dodgson când era copilă, dar şi pe Ruskin, ori alţi bărbaţi. Pentru aceştia, ea era „copila cu fruntea senină şi cu ochi visători şi miraţi”.

Cu toate că a fost atrăgătoare şi ca femeie, s-a căsătorit abia la douăzeci şi opt de ani, ceea ce, în 1880, în plină epocă victoriană, o făcea să fie o fată bătrână. Soţul ei, Reginald Gervis Hargreaves, care avea o proprietate la Cuffnells, în apropiere de Lyndhurst, Hampshire, studiase la Eton şi Christ Church, devenind judecător de pace şi ducând un trai foarte liniştit alături de Alice şi cei trei fii ai ei. Îi plăcea să citească, îndeosebi literatură franţuzească, să călărească şi să vâneze şi deţinea o rezervaţie de copaci, unde puteai găsi pini Douglas şi o anumită specie

de sequoia.
În ciuda unor inhibiţii şi stângăcii de început, Alice ajunsese să accepte relaţiile sexuale şi chiar să şi le dorească. Şi-a iubit soţul şi a suferit profund la moartea acestuia în 1926.
Însă pe Burton îl iubise cu o patimă ce o depăşise cu mult cea pe care o avusese faţă de Reginald.
Dar gata, şi-a zis ea.
Nu mai era dispusă să accepte neliniştea lui permanentă, deşi lăsase impresia că va rămâne într-un loc vreme de mai mulţi ani. Însă şederea într-un loc îl silea să se deplaseze. Accesele lui de furie, dorinţa lui de a se certa, gelozia lui nemăsurată deveniseră obositoare. Până şi trăsăturile care o atrăseseră la el, iar asta pentru că ei tocmai acestea îi lipseau, o făceau acum să se îndepărteze.
Cea mai mare piedică în calea plecării ei era faptul că el păstrase pentru sine Secretul.
Din nefericire, dacă îl părăsea pe Richard acum, nu avea unde să se ducă. Nu mai existau cabine libere. Unele erau ocupate de bărbaţi singuri, dar ea nu voia să se mute cu un bărbat pe care nu-l iubea.
Richard ar fi pufnit dispreţuitor auzind de o asemenea hotărâre. El susţinea că dorea la o femeie doar frumuseţe şi afecţiune. Prefera blondele, dar în cazul ei făcuse abstracţie de asta. El îi va spune să găsească un bărbat arătos, care să fie cât de cât manierat. Ba nu, nu-i va zice aşa ceva. Va ameninţa că o va ucide dacă-l părăseşte. Alice nu era sigură. Dar probabil că Burton se săturase de ea, aşa cum şi ea era sătulă de el.
S-a aşezat şi a fumat o ţigaretă, un lucru pe care nici nu ar fi visat să-l facă pe Pământ, şi s-a gândit cum să procedeze. Cum nu a găsit niciun răspuns, după o vreme Alice a plecat din cabină şi a ajuns în salonul mare. Acolo găsea întotdeauna câte ceva plăcut ori interesant.
Ajunsă acolo, s-a plimbat vreme de câteva minute admirând picturile şi statuetele şi ascultând o piesă pentru pian, compusă de Liszt.
Simţindu-se foarte singură şi sperând că va apărea până

la urmă cineva care să o scoată din acea stare, la un moment dat s-a apropiat de ea o femeie. Avea în jur de un metru şi şaptezeci şi cinci înălţime, era zveltă, cu picioare lungi şi sâni de mărime medie şi formă uşor conică şi cu sfârcurile puţin înălţate, acoperiţi de o ţesătură subţire, aproape invizibilă. Trăsăturile îi erau frumoase, în ciuda nasului ceva mai lung.

Arătându-şi dinţii foarte albi şi egali, blonda i-a zis în esperanto:

— Sunt Aphra Behn, una dintre pistolarele şi fostele amante ale Maiestăţii Sale, deşi uneori îi place să revină pe unde a mai fost. Eşti Alice Liddell, nu-i aşa? Femeia velşului cu aspect fioros, nici urât, dar nici frumos, pe nume Gwalchgwynn.

Alice a confirmat acest lucru şi a întrebat-o imediat:

— Iar tu eşti autoarea cărţii *Oroonoko*?

Aphra a zâmbit din nou.

— Da, şi a câtorva piese de teatru. E plăcut să afli că nu am rămas total necunoscută în secolul XX. Joci bridge? Pentru că suntem în căutarea unui al patrulea jucător.

— N-am mai jucat de treizeci şi patru de ani, a spus Alice. Dar mi-a plăcut jocul. Dacă nu vă deranjează o oarecare stângăcie la început…

— Ei, înveţi repede, deşi s-ar putea să suferi niţel, i-a zis Aphra.

A pufnit în râs şi a condus-o pe Alice către o masă din apropierea peretelui, sub un tablou uriaş. Pictura îl înfăţişa pe Tezeu pătrunzând în inima labirintului minoian, unde îl aştepta Minotaurul. Firul Ariadnei era legat de o erecţie enormă a eroului.

Văzând expresia de pe faţa lui Alice, Aphra a surâs.

— Te şochează când îl vezi pentru prima oară, nu-i aşa? Nu ştiu dacă Tezeu va ucide taurul cu spada ori îl va speria de moarte cu scula aceea, ce părere ai?

— În acest ultim caz, o să rupă firul, a spus Alice, şi nu va mai reuşi să găsească drumul de înapoiere până la Ariadna.

— Norocoasă femeie, a spus Aphra. Poate chiar să moară sperând că el o iubeşte, fără a şti că el plănuieşte să o

abandoneze cu prima ocazie.

Aşadar, aceea era Aphra Amis Behn, romancieră, poetă şi dramaturg, pe care Londra o numise *Incomparabila Astrea*, după divina fecioară a stelelor din religia clasică greacă. Înainte de a muri, în 1689, la vârsta de patruzeci şi nouă de ani, scrisese un roman, *Oroonoko, sau sclavul regal*, care a creat senzaţie la vremea apariţiei şi a fost republicat în 1930, oferindu-i lui Alice prilejul de a-l citi cu puţin timp înainte de a muri. Cartea influenţase foarte mult dezvoltarea romanului ca gen literar, iar contemporanii o puseseră pe Aphra alături de scriitori precum Daniel Defoe. Piesele ei erau pline de vulgarităţi şi limbaj obscen, dar spirituale, motiv pentru care îi încântaseră pe amatorii de teatru ai vremii. A fost prima femeie din Anglia care s-a întreţinut exclusiv din scris. Ea a fost şi spioană a regelui Charles al II-lea în timpul războiului împotriva olandezilor. Purtarea ei a fost scandaloasă, chiar şi pentru perioada Restauraţiei, dar a fost înmormântată la Westminster Abbey, o onoare refuzată Lordului Byron, o personalitate la fel de scandaloasă, dar mult mai cunoscută.

La masă aşteptau doi bărbaţi nerăbdători. Aphra a făcut prezentările, făcând şi o scurtă trecere în revistă a biografiilor lor.

Bărbatul de la capătul vestic al mesei era Lazzaro Spallanzani, născut în Anul Domnului 1729, decedat în 1799. Fusese unul dintre cei mai renumiţi naturalişti ai vremii sale, şi îşi câştigase notorietatea în primul rând prin experimentele făcute pe lilieci, pentru a stabili cum puteau aceştia să zboare printr-un întuneric deplin. Descoperise că reuşeau asta folosindu-se de un fel de sonar, cu toate că pe vremea aceea termenul nu era cunoscut. Era scund, zvelt, brunet şi, evident, italian, deşi acum vorbea esperanto.

Bărbatul aşezat la capătul nordic al mesei era Ladislas Podebrad, un ceh. De statură potrivită (pentru mijlocul şi sfârşitul secolului XX), avea umeri largi, musculoşi şi gâtul gros. Avea părul blond, iar ochii îi erau albaştri şi reci. Sprâncenele erau foarte groase şi gălbui. Nasul ca de acvilă îi era mare şi în bărbia masivă avea o gropiţă adâncă. În

ciuda mâinilor mari – cât ale unui urs, a socotit Alice, care uneori manifesta tendinţa de a exagera în aprecierile ei – şi a degetelor relativ scurte, omul mânuia cărţile ca un cartofor de pe un vas ce naviga pe fluviul Mississippi.

Aphra a povestit că el fusese luat la bord în urmă cu doar opt zile şi că era inginer electromecanic, având şi titlul de doctor. A mai zis – iar asta a făcut-o pe Alice să devină extrem de atentă – că Podebrad îi atrăsese atenţia lui Ioan când acesta îl văzuse stând lângă o epavă a unei nave zburătoare de pe malul stâng al Fluviului.

După ce ascultase povestea lui Podebrad şi aflase ce pregătire avea acesta, Ioan îl invitase la bord ca ofiţer mecanic la camera motoarelor. Chila din duraluminiu şi gondola dirijabilului semirigid fuseseră tăiate şi depozitate în magaziile de pe *Rex*.

Podebrad nu era prea vorbăreţ, părând unul dintre acei jucători de bridge care acordă toată atenţia jocului. Dar cum Behn şi Spallanzani flecăreau verzi şi uscate, Alice a căpătat curaj şi i-a adresat câteva întrebări. El i-a răspuns monosilabic, dar nu a dat de înţeles că asta l-ar deranja în vreun fel. Asta nu însemna că nu era deranjat; pe toată durata jocului, chipul i-a rămas lipsit de orice expresie.

Podebrad a explicat că fusese şeful unui stat situat foarte departe în aval, numit Nova Behemujo, ceea ce în esperanto însemna Noua Boemie. Avea pregătirea necesară pentru acea înaltă demnitate deoarece fusese şef de guvern în Cehoslovacia şi membru marcant al partidului comunist. Acum nu mai era comunist, întrucât acea ideologie era la fel de inutilă şi de irelevantă ca şi capitalismul în condiţiile din Lumea Fluviului. Se simţise atras foarte mult de Biserica celei de-A Doua Şanse, cu toate că nu devenise membru al ei.

El visase mereu că în subsolul din Nova Bojemujo existau zăcăminte foarte bogate de fier şi alte substanţe minerale. După multe insistenţe, reuşise să-şi convingă poporul să se apuce de săpături. Munca se dovedise de durată şi extrem de obositoare, implicând folosirea multor unelte din cremene, cuarţ şi lemn, dar zelul său îi convinsese pe

oameni să continue. Pe de altă parte, asta le oferea ceva de făcut.

— Vă daţi seama, sper, că nu sunt deloc superstiţios, a spus Podebrad cu glas de bas profund. Dispreţuiesc oniromanţia, şi aş fi ignorat acea serie de vise, indiferent cât de clare şi convingătoare ar fi fost ele. Cu alte cuvinte, în alte condiţii, aşa aş fi procedat. Mi s-a părut că ele reprezentau expresii ale inconştientului meu, un termen pe care nu-l folosesc cu plăcere, întrucât resping freudianismul, dar care se dovedeşte util aici pentru a descrie fenomenele pe care le-am experimentat. Ele au fost la început doar expresii ale dorinţei mele de a descoperi metale, sau cel puţin aşa am crezut. Apoi am început să cred că ar putea exista şi altă explicaţie, cu toate că la început nu a existat niciuna. Probabil că era vorba de afinitatea dintre metale şi mine, vreun soi de curent subteran care a stabilit un circuit prin mine, adică metalul la un pol, iar eu la celălalt, astfel că am simţit fluxul de energie.

„Şi mai spune că nu e superstiţios”, a gândit Alice. „Sau îşi bate joc de mine?”

Cu toate acestea, Richard ar fi dat crezare unor asemenea baliverne. El credea că între el şi argint exista o afinitate. Aflat în India şi suferind de oftalmie, îşi pusese monede de argint pe ochi şi, la bătrâneţe, când se îmbolnăvise de gută, şi le aşezase pe picioare.

— Cu toate că nu cred în vise ca manifestări ale inconştientului, consider că ele pot fi mijlocul de transmitere a telepatiei ori a altor forme de percepţie extrasenzorială, a spus Podebrad. În Uniunea Sovietică s-au efectuat multe experimente în acest domeniu. Indiferent de motiv, eu am simţit cu tărie că în subsolul din Nova Bohemujo exista metal. Şi părerea mea s-a confirmat. S-au descoperit fier, bauxită, criolit, vanadiu, platină, tungsten şi alte minereuri. Toate amestecate, nu într-un strat natural. Evident, cei care au reformat această planetă, în timpul procesului, au îngrămădit acolo minereurile.

Podebrad spusese toate acestea între licitaţii, desigur.

Vorbea de parcă nu s-ar fi întrerupt, continuând de acolo de unde rămăsese.

Podebrad îşi industrializase statul. Oamenii lui fuseseră înarmaţi cu săbii de oţel, arcuri din fibră de sticlă şi arme de foc. Construise două vapoare cu abur, ambele blindate, dar nici pe departe la fel de mari ca *Rex*.

— Nu erau făcute pentru cuceriri, ci pentru apărare. Celelalte state râvneau la bogăţiile noastre minerale şi ar fi dorit să le posede, dar nu au îndrăznit să lanseze vreun atac. Scopul meu suprem a fost, totuşi, să construiesc o navă cu elice pentru a călători către izvoarele Fluviului. La vremea aceea nu ştiam că mai existau două vase uriaşe care urcau pe Fluviu. Chiar dacă aş fi avut cunoştinţă de asta, tot mi-aş fi construit navele acelea. În cele din urmă, am cunoscut nişte aventurieri care îşi propuseseră să ajungă la izvoare cu ajutorul unei nave aeriene. Ideea lor m-a intrigat şi curând am realizat dirijabilul cu care am pornit la drum. Numai că a fost avariat în timpul unei furtuni. Eu şi echipajul am scăpat cu viaţă, apoi a apărut şi *Rex*.

Jocul s-a încheiat câteva minute mai târziu, fiind câştigat de Podebrad şi Alice, iar Spallanzani a întrebat furios de ce Podebrad preluase conducerea cu un caro, în loc de o treflă. Cehul a refuzat să-i dea explicaţii, dar i-a zis că o să-şi dea seama şi singur de motiv. A felicitat-o apoi pe Alice pentru felul în care jucase. Ea i-a mulţumit, dar nu ştia nici cât Spallanzani cum reuşise Podebrad să câştige jocul.

Înainte de a se despărţi, Alice i-a zis:

— *Sijorino* Behn a uitat să-mi spună cu exactitate unde te-ai născut şi ai murit pe Pământ.

El s-a uitat brusc spre ea.

— Poate pentru că nu ştie. Dar de ce vrei să afli?

— A, mă interesează asemenea aspecte.

El a ridicat din umeri şi a spus:

— Între 1912 şi 1980.

Alice s-a grăbit să discute cu Burton înainte de a intra în schimb, unde trebuia să înveţe cum trebuie aşezate oasele şi cum se realizează mulaje din ghips. L-a găsit pe coridor,

în drum spre cabina lor. Transpirase, iar pielea lui negricioasă arăta ca bronzul uns cu ulei. Tocmai terminase cele două ore de antrenament pentru lupta cu beţele şi spada şi mai avea jumătate de oră la dispoziţie până să meargă la altă instrucţie.

În drum spre cabină, Alice i-a povestit despre Podebrad. El a întrebat-o de ce o interesa cehul atât de mult.

— Chestia cu visul lui e o gogoriţă, a zis ea. Să-ţi spun ce cred despre asta. Am impresia că e un agent care s-a rătăcit şi a ştiut unde se găseau zăcămintele de minereuri. S-a slujit de vis ca de o explicaţie ca să-şi pună poporul la treabă pentru scoaterea mineralelor la lumină. Apoi a construit dirijabilul şi a încercat să ajungă la turn, nu doar la izvoare. Sigur aşa a fost!

— Serios? a întrebat-o Burton ironic, în stilul lui supărător. Ce alte dovezi, oricât de neînsemnate, mai ai? La urma urmelor, individul nu a trăit până după 1983.

— Aşa a spus *el!* Dar de unde ştim dacă nu cumva unii agenţi… chiar tu ai zis… nu şi-au schimbat povestea? În orice caz…

A tăcut, şi întreaga ei fiinţă a radiat dorinţa de a afla.

— Daa?

— Tu mi-ai descris Consiliul celor doisprezece. El pare a fi cel numit Thanabur, ori poate cel pe nume Loga!

Asta l-a tulburat, dar după o clipă a zis:

— Descrie-mi-l din nou pe acest om.

După ce a ascultat-o, Burton a clătinat din cap.

— Nu. Loga şi Thanabur au amândoi ochi verzi. Loga era roşcovan, iar Thanabur avea părul castaniu. Acest Podebrad este blond, cu ochi albaştri. S-ar putea să le semene, dar eu cred că există milioane care arată ca ei.

— Richard, înţelege! Culoarea părului se poate schimba! Nu purta lentile din acelea de plastic, ce pot schimba culoarea ochilor, despre care ne-a povestit Frigate. Dar nu crezi că Eticii ar avea la îndemână mijloacele de a-şi schimba culoarea ochilor fără dispozitive atât de evidente?

— Posibil. O să mă uit şi eu la acest om.

După ce a făcut duş, s-a grăbit să ajungă în salonul mare.

Cum nu l-a găsit acolo pe Podebrad, a revenit în camera motoarelor. Mai târziu, când a revăzut-o pe Alice, Burton i-a zis:

— Va trebui să ne convingem. Ar putea fi Thanabur sau Loga. Dacă unul se poate comporta ca un cameleon, atunci şi celălalt poate s-o facă. Au trecut însă douăzeci şi opt de ani de când i-am văzut, iar întâlnirea noastră a fost foarte scurtă. Nu ştiu dacă-mi voi da seama.

— Şi n-ai de gând să faci nimic?

— Doar nu-l pot aresta pe vaporul lui Ioan! Nu. Va trebui să-l supraveghem, iar dacă descoperim ceva care să ne confirme bănuielile, atunci vom hotărî ce avem de făcut.

— Ai uitat de agentul Spruce. Când l-am prins, s-a sinucis doar gândindu-se la un soi de cod prin care a eliberat otravă în propriul sistem nervos din biluţa aceea neagră pe care o avea implantată în creier. Va fi foarte periculos dacă acţionăm, şi nu trebuie să intervenim decât dacă suntem siguri. Personal, eu cred că este doar o coincidenţă. Acum… Strubewell… mai există cineva în privinţa căruia nu avem niciun fel de îndoieli. Adică, nu prea multe, probabil. La urma urmelor, faptul că cei morţi după 1983 ar putea fi agenţi rămâne doar o teorie. E posibil ca noi să nu fii întâlnit mulţi dintre aceştia.

— Da, dacă nu dau dovadă de prostie la bridge, o să mai joc cu Podebrad. O să stau cu ochii pe el.

— Alice, fii foarte atentă. Dacă este unul dintre Ei, se va arăta foarte precaut. De fapt, n-ai procedat bine întrebându-l în ce an a murit. Asta s-ar putea să-l fi pus în gardă. Trebuia să fi aflat asta de la altcineva.

— N-ai niciodată încredere în mine? a zis ea şi s-a îndepărtat.

9

Loghu nu mai era favorita regelui.

Regele Ioan se îndrăgostise atât de nebuneşte de o roşcată foarte drăguţă, cu ochi albaştri, pe care o văzuse pe mal, încât hotărâse să mai rămână o vreme în zonă.

Vaporul a ancorat în apropierea unui doc mare, construit de localnici cu multă vreme în urmă. După două zile în care s-a asigurat că oamenii de acolo erau prietenoşi aşa cum păreau la prima vedere, Ioan a aprobat o permisie la mal. La început, nu a spus nicio vorbă nimănui despre neaşteptata poftă carnală care îl cuprinsese, însă purtarea lui nu lăsa nicio îndoială asupra acestui lucru.

Loghu nu s-a sinchisit nicidecum că a trebuit să părăsească apartamentul regal după ce Ioan o convinsese pe femeie să se culce cu el. Ea nu se îndrăgostise de el. Pe de altă parte, se simţea atrasă de un localnic masiv şi negricios, de origine tokariană. Cu toate că nu aparţinea secolului ei, el avea aceeaşi naţionalitate şi, între partidele de sex, avuseseră multe lucruri despre care să discute. Cu toate acestea, se simţise umilită că petrecuse un răstimp atât de scurt cu monarhul, şi cineva a auzit-o mormăind că ar dori să profite de o noapte întunecoasă pentru a-l arunca pe acesta peste bord. *Existaseră, existau* şi aveau *să mai existe* suficient de mulţi oameni care să-l vrea pe Ioan dispărut dintre cei vii.

Burton a stat de gardă în prima noapte. În a doua, el s-a mutat cu Alice într-o colibă din apropierea docului. Oamenii de acolo, majoritatea cretani din epoca minoică timpurie, erau ospitalieri şi amatori de distracţii. Seara, dansau şi cântau în jurul focurilor de tabără până când terminau rezervele de alcool din licheni, iar apoi se duceau bălăbănindu-se la culcare sau să se acupleze, ori, aşa cum se exprima Burton „să se pluralizeze”. El se declara fericit să rămână acolo vreme de câteva săptămâni, pentru că astfel avea şansa de a adăuga o nouă limbă la cele pe care deja le cunoştea. A început să stăpânească gramatica de bază şi vocabularul foarte curând, pentru că limba era foarte apropiată de feniciană şi ebraică. Existau, totuşi, multe cuvinte care nu erau de origine semită, acestea fiind împrumutate de la locuitorii originari ai Cretei când cuceritorii din Orientul Mijlociu îi asimilaseră. Cu toţii vorbeau esperanto, desigur, cu toate că limba folosită de ei se deosebea puţin de limbajul artificial inventat de dr.

Zamenhof.

Lui Ioan nu i-a fost greu să o convingă pe femeie să-i devină amantă. Însă a întâmpinat o anumită problemă. Nu exista nicio cabină liberă pentru Loghu, şi n-o putea alunga de pe vapor fără un motiv temeinic. Având în vedere spiritul autocratic ce-l caracteriza, putea să-i ignore drepturile. Echipajul lui avea să se ocupe de acest aspect. Amintindu-şi de Magna Charta, nu a încurajat pe nimeni în acest sens, dar a încercat totuşi să găsească o soluţie pentru a se debarasa de Loghu într-un mod care să pară întemeiat.

În a patra noapte de permisie pe uscat, în timp ce Ioan se afla în apartamentul lui cu Ochi-albaştri, iar Burton era cu Alice în coliba mică, dar confortabilă, din cerul nopţii a coborât brusc un elicopter pe puntea de aterizare a vaporului *Rex*.

Mult mai târziu, Burton avea să afle că atacatorii veneau de pe nava aeriană *Parseval*, şi primiseră ordin să-l captureze pe Ioan dacă puteau, iar dacă nu, să-l ucidă. În clipa în care a auzit focuri de armă dinspre *Rex*, şi-a dat seama că era vorba de ceva grav. Şi-a pus o pânză în jurul taliei, pe care a prins-o cu magneţii aflaţi în interiorul materialului. După aceea, înşfăcând o spadă şi un pistol gata încărcat de pe masa aflată lângă pat, a ieşit în fugă, în vreme ce Alice a început să strige după el.

Burton a auzit bărbaţi răcnind şi urlând, zgomote însoţite de împuşcături şi apoi de o explozie puternică, din câte se părea în sala motoarelor. A alergat spre vapor cât a putut de repede. În timonerie erau aprinse lumini; aşadar, cineva preluase controlul. Apoi zbaturile au început să se rotească. Vasul a început să se deplaseze înapoi, dar Burton a reuşit să sară pe promenada punţii căldărilor cu puţin înainte ca parâmele să smulgă pilonii din locurile lor, făcând docul să se prăbuşească.

Un moment mai târziu, de la etajul inferior al timoneriei a coborât un străin. Burton şi-a golit pistolul trăgând spre el, dar nu l-a nimerit. Blestemând, a azvârlit pistolul şi a pornit spre individ. Atunci, necunoscutul a apărut din nou, înarmat

cu o sabie.

Burton nu se mai confruntase niciodată cu un luptător care să mânuiască sabia ca un demon! Nici nu era de mirare. Diavolul înalt şi slăbănog nu era altul decât Cyrano de Bergerac! Pe un ton jucăuş, s-a prezentat în momente în care lupta încetinea, dar Burton nu vedea ce motiv ar fi avut ca să se omoare cu firea. Amândoi aveau răni uşoare, o dovadă clară că erau cam de aceeaşi valoare. Cineva a scos un strigăt, iar atenţia lui Burton a fost distrasă o fracţiune de secundă, iar acest lucru i-a fost fatal. Francezul a înfipt sabia adânc în coapsa lui Burton.

Neajutorat, a căzut pe punte. Durerea agonizantă a venit câteva secunde mai târziu, făcându-l să strângă din dinţi ca să nu urle. De Bergerac era însă un cavaler. Nu a făcut nici cel mai mic efort de a-l ucide.

Elicopterul s-a înălţat la scurt timp după aceea, iar cei de pe punte au tras în el cu toate armele. Cu toate acestea, nu au produs daune serioase, iar când aparatul a ajuns la treizeci de metri înălţime, un trup alb şi dezbrăcat a apărut în fasciculul unui reflector, apoi a fost aruncat în beznă. Ori sărise cineva, ori se aruncase un cadavru din elicopter. Burton a bănuit că era vorba de Regele Ioan.

Gemând, Burton şi-a pansat rana care sângera abundent cu o bucată de pânză, a legat capetele şi s-a silit să meargă şontâcăit pe scara ce ducea spre baza timoneriei. *Rex* mergea în derivă în josul Fluviului şi nu se putea interveni pentru a opri vasul. Ioan a fost tras la bord câteva momente mai târziu, inconştient, cu o mână şi un picior rupte.

După ce a parcurs opt kilometri în aval, vaporul a eşuat pe mal şi, zece minute mai târziu, primul dintre oamenii care fugiseră de-a lungul malului, urmărind nava, a reuşit să urce la bord.

Doctorul Doyle a aşezat oasele frânte ale lui Ioan şi i-a administrat cafea irlandeză drept tratament pentru şoc.

Imediat ce şi-a revenit, Ioan a început să blesteme şi să răcnească. Era însă fericit că rămăsese în viaţă, iar motorul putea fi reparat cu nepreţuita sârmă de aluminiu depozitată

în magazie. Asta avea să dureze o lună, timp în care vaporul lui Clemens avea să îi ajungă încet, dar sigur, din urmă.

Cum în acea luptă pieriseră doisprezece gardieni, acum Loghu avea o cabină liberă în care să se instaleze. Regele trebuia să găsească înlocuitori pentru cei morţi, însă nu părea să se grăbească. După câteva zile în care a examinat candidaţii, supunându-i apoi la teste mentale şi fizice suplimentare, a ales doar doi oameni.

— Nu e nicio grabă, a zis el. Vreau numai dintre cei mai buni. Localnicii sunt nişte nevolnici.

În urma raidului, Ioan a început să ţină la Burton, căruia i-a recunoscut meritele cele mai mari în salvarea sa. Nu-l putea promova peste cei specializaţi în treburi marinăreşti, dar îl putea face gardă de corp. Şi i-a promis că-i va oferi un comision de fiecare dată când va fi posibil acest lucru. Burton şi Alice s-au mutat în cabina alăturată apartamentului ocupat de Ioan.

Într-un fel, Burton s-a arătat nemulţumit, deoarece nu-i plăcea să slujească pe nimeni. Totuşi, asta îi oferea prilejul de a fi aproape de Strubewell şi de a-l studia. A ascultat cu atenţie modul lui de exprimare, căutând să depisteze urme de accent străin. Dacă Strubewell era agent, trebuia să stăpânească engleza vorbită în Vestul mijlociu american.

Alice a stat cu ochii şi cu urechile pe Podebrad în timpul partidelor de bridge şi al altor activităţi sociale. Loghu îl plăcea pe unul dintre cei suspectaţi de a fi agenţi, un bărbat cu o statură uriaşă, pe nume Arthur Pal, de origine maghiară, care susţinea că fusese inginer electronist, mutându-se cu el după ce perechea lui l-a părăsit. Suspiciunile lui Burton au sporit când Loghu a observat că Pal îşi petrecea mult timp cu Podebrad. Eforturile ei de a-l trage de limbă s-au dovedit infructuoase, dar Burton a spus că, odată cu trecerea vremii, va reuşi aproape sigur. Dacă agenţii aveau să spună poveşti asemănătoare, însemna că le învăţaseră pe de rost. Cu toate acestea, ei erau (probabil) umani, astfel că erau supuşi greşelii. O singură contradicţie ar fi fost suficientă pentru a lămuri lucrurile.

Alice tot nu reuşise să-şi facă îndeajuns de mult curaj pentru a se despărţi de Burton. Spera în continuare că el îşi va schimba atitudinea faţă de ea în asemenea măsură încât să justifice şederea alături de el. Faptul că îndatoririle îi ţineau mai toată ziua departe unul de celălalt le venea în ajutor. El părea atât de încântat să o vadă la sfârşitul zilei, încât ea se simţea mai bine şi a încercat să spere că vor ajunge din nou la starea de patimă de la început. Păreau o pereche căsătorită de mulţi ani. Încă aveau o anumită afecţiune fluctuantă unul faţă de celălalt, dar îi iritau din ce în ce mai mult trăsături caracteriale pe care altă dată şi le-ar fi trecut cu vederea.

Într-un fel, erau bătrâni, deşi trupurile tinereşti le fuseseră refăcute. Ea apucase să trăiască pe Pământ până la optzeci şi doi de ani, iar el până la şaizeci şi nouă. („Având în vedere preferinţele mele sexuale, reprezintă o vârstă semnificativă pentru a muri”, spusese odată Burton.) O viaţă lungă osifica şi alte părţi ale corpului, nu numai arterele; la fel se întâmplă cu obiceiurile şi atitudinile. Viaţa lungă făcea cu atât mai dificilă adaptarea, modificarea în bine a sinelui. Impactul resuscitării şi cel produs de Lumea Fluviului zdruncinaseră din temelii credinţele multor oameni şi-i ajutase să se pregătească pentru o schimbare. Îi decalcifiase pe mulţi, deşi la unii fragmentarea era doar uşoară, la alţii, mai mare, iar mulţi nu reuşiseră să se adapteze deloc.

Alice se schimbase în multe privinţe, dar caracterul ei de bază rămăsese acelaşi. Totul se afla acolo, în străfundurile sufletului, în adâncimile care fac distanţele dintre stele să pară nişte paşi peste băltoace. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu Burton.

Aşadar, Alice a rămas cu el, sperând în ceva ce ştia că nu se va împlini.

Uneori, visa să-l regăsească pe Reginald. Dar mai ştia că aşa ceva era şi mai lipsit de speranţă. Indiferent dacă el se schimbase ori nu, ea nu ar fi vrut să se întoarcă. Puţin probabil ca el să se fi schimbat. Fusese un bărbat de treabă, dar, ca orice om bun, avusese şi minusuri, unele

grave, între care încăpăţânarea, care sigur l-ar fi făcut să rămână acelaşi.

Nicio omidă nu se poate metamorfoza în altă omidă. Cealaltă, dacă e să devină fluture, trebuie să facă pasul. Omul se deosebeşte de omidă prin faptul că insecta este programată, iar omul trebuie să se reprogrameze singur.

Aşa treceau zilele lui Alice, deşi ele nu se limitau la astfel de gânduri.

Apoi, într-o zi, când *Rex* şi-a conectat batacitorul şi cablurile pentru potire la o piatră de pe malul drept, aceasta a refuzat să producă descărcarea electrică.

10

Şoc şi panică.

În urmă cu cincisprezece ani, pietrele-potir se mai defectaseră o dată. Îşi reluaseră funcţionarea douăzeci şi patru de ore mai târziu. Clemens îi spusese Regelui Ioan că un meteorit tăiase cablul de alimentare, însă avaria fusese reparată, iar cablul se reconectase într-o perioadă uimitor de scurtă. Acel lucru fusese realizat de Etici, deşi toţi oamenii din zonă se simţiseră copleşi-ţi de ceva – probabil un gaz – şi dormiseră pe toată durata reparaţiilor.

Se năştea, aşadar, o întrebare: Cablul avea să fie reparat din nou? Apoi apărea alta: Ce provocase acel dezastru? Un alt meteorit? Ori era încă un pas pe calea prăbuşirii şi distrugerii acelei lumi?

Cu toate că a rămas descumpănit, Regele Ioan şi-a revenit cu repeziciune. Şi-a trimis ofiţerii să calmeze echipajul, apoi a dat ordin să li se servească tuturor un amestec de alcool din licheni, apă şi pudră făcută din arborele de fier, băutură care pe *Rex* se numea grog.

După ce toată lumea s-a îndestulat cu băutura care i-a făcut să fie bine dispuşi şi curajoşi, a ordonat ca borna de alimentare din cupru să fie retrasă pe vapor. Apoi *Rex* şi-a continuat drumul spre amonte, prin apa puţin adâncă din apropierea malului stâng. Batacitorul mai avea suficientă energie pentru propulsarea navei până la următoarea

masă. Când mai rămăseseră două ore până la crepuscul, Ioan a dat ordinul de oprire a vasului, după care cablul cu borna din cupru a fost conectat la o piatră.

Aşa cum era de aşteptat, localnicii au refuzat să le „împrumute” o piatră. Una dintre mitralierele cu abur a slobozit un roi de gloanţe de plastic peste capetele mulţimii ce se strânsese pe mal, iar aceasta a fugit înspăimântată până la jumătatea câmpiei. Cele două ambarcaţiuni amfibii de asalt, numite cândva *Dragonul de Foc I* şi *II*, botezate acum *Eleanor* şi *Henry*, au acostat şi au rămas de pază cât borna a fost fixată pe piatră. Cu toate acestea, în decurs de o oră, în dreptul vasului s-au strâns localnici de la pietre aflate chiar la un kilometru şi jumătate depărtare, de pe ambele maluri ale Fluviului, inclusiv oameni ale căror pietre-potir se aflau la poalele dealurilor. Scoţând strigăte războinice, urlete, mii de bărbaţi şi femei au atacat amfibiile şi vaporul, în acelaşi timp, cinci sute de oameni în ambarcaţiuni au atacat dinspre apă.

Rachetele şi proiectilele trase de pe *Rex* au ucis o sută de oameni aproape imediat. Mitralierele cu abur au făcut alte două sute de victime. Puşcaşii marini şi membrii echipajului s-au aliniat de-a lungul bordajului şi au tras cu puşti, pistoale şi arcuri, ori au lansat mici rachete din arme bazuka.

Malurile şi apa din jurul vaporului s-au înroşit curând de sânge, umplându-se de cadavre şi fragmente de trupuri. Atacul a mai slăbit în intensitate, dar nu înainte ca rachetele mari şi mici lansate de localnici să provoace unele daune la bord, ucigând şi câţiva oameni de-ai lui Ioan.

Cu toate că rănile se vindecau mult mai repede aici decât pe Pământ, Burton abia mai putea merge. Cu toate acestea, a înaintat cu greu până la balustrada promenadei şi a texasului şi a tras cu puşca lui, calibrul 48, câteva cartuşe din lemn. A nimerit cam o treime din cei luaţi la ţintă, toţi oameni de pe partea dinspre Fluviu. După ce au fost scufundate toate vasele, bărcile cioplite, canoele, canoele de luptă şi ambarcaţiunile cu pânze, s-a târât până

în partea cealaltă a vaporului, ca să ajute la alungarea atacatorilor.

A ajuns acolo la ţanc pentru a se opune celui de-al treilea şi ultim atac. Acesta fusese precedat de multe consultări între ofiţerii inamici, duruit de tobe şi ţiuituri din fluiere făcute din coarne de peşte, iar apoi, cu încă un urlet, localnicii au năvălit spre vapor. De data aceasta amfibiile îşi terminaseră muniţia şi s-au retras în docul aflat în partea din spate a navei-mamă. Cu toate acestea, cele două avioane de luptă, cel de recunoaştere, cu un singur loc, bombardierul lansator de torpile şi elicopterul s-au ridicat în aer ca să participe la luptă.

Câţiva localnici au fost cât pe ce să ajungă la apă. Apoi, rândurile atacatorilor s-au năruit, s-au împrăştiat şi oamenii au rupt-o la fugă. La scurt timp după aceea, pietrele au bubuit, iar potirele şi batacitorul s-au umplut şi, respectiv, încărcat.

— Slavă Cerului! a zis Regele Ioan, aruncând priviri sălbatice în jur. A fost destul de rău! Dar mâine? Dumnezeu să ne apere!

Avea dreptate. A doua zi, înnebuniţi de foame, oamenii de pe malul drept au sosit în hoarde. Toate bărcile existente, inclusiv veliere cu doi arbori, erau înţesate la capacitate maximă cu femei şi bărbaţi. În spatele acestora venea o altă armată de înotători. Iar când a răsărit soarele, atât cât se putea cuprinde cu privirea, Fluviul gemea de ambarcaţiuni şi oameni care înotau. Primele rânduri de ambarcaţiuni au fost întâmpinate cu toate rachetele şi săgeţile pe care apărătorii le aveau la dispoziţie. Cu toate acestea, majoritatea ambarcaţiunilor au eşuat, iar din ele au sărit luptătorii de pe malul drept.

Prinşi între două forţe, cei de pe *Rex* au luptat cu mult curaj. Focul deschis de ei a creat spaţii libere în jurul pietrelor-potir, iar amfibiile, scoţând flăcări, au înaintat pe şenile până la pietre. Cât i-au ţinut la distanţă deopotrivă pe apărători şi pe atacatori, macaraua de pe *Henry* a reuşit să aşeze borna pe piatră.

Pietrele au bubuit, iar imediat borna a fost ridicată de

macara, care a fost retrasă în interiorul lui *Henry*.

După ce amfibiile au revenit la vapor, Ioan a ordonat ridicarea ancorei.

— Iar după aceea, cu viteză maximă înainte!

Era mai uşor de ordonat decât de făcut.

Îmbulzeala de vase din jur era atât de mare, încât *Rex* nu s-a putut deplasa decât cu viteză foarte mică. În vreme ce zbaturile s-au rotit în apă, iar prova a făcut bucăţi bărcile cu pânze de dimensiuni mai mari, făcându-le pe cele mici să se ciocnească şi să se sfărâme între ele, oamenii de pe malul drept au început să lanseze rachete. Bărbaţi şi femei, în număr mare, au reuşit să se caţere pe promenada punţii căldărilor, dar nu au putut rămâne acolo multă vreme.

În cele din urmă, *Rex* s-a desprins şi s-a îndreptat spre celălalt mal. Acolo a pătruns în curentul mai slab din apropierea malului şi a pornit rapid spre amonte. Dincolo de apă, bătălia continua cu îndârjire.

La amiază, Ioan trebuia să decidă dacă mai era cazul să încarce batacitorul. După ce a stat câteva clipe pe gânduri, a ordonat ca vaporul să ancoreze la un doc mare.

— Să-i lăsăm să se ucidă între ei, a zis el. Avem suficiente alimente afumate şi uscate ca să rezistăm până mâine. Vom face reîncărcarea după aceea. Până atunci, cred că şi măcelul acesta se va încheia.

Malul drept oferea o privelişte de-a dreptul stranie. Oamenii de pe vas se obişnuiseră să vadă malul gemând de oameni în grupuri mari, gălăgioşi, flecărind, râzând, astfel că tot pământul acela rămas pustiu crea o impresie ciudată. Pe acea parte, în afara câtorva oameni foarte înţelepţi, ori timizi, care preferaseră să nu-şi umple burţile pe socoteala celor de pe malul stâng, nu se mai vedea nici ţipenie. Colibele şi casele lungi, precum şi clădirile mari de stat rămăseseră fără locatari, şi la fel stăteau lucrurile şi pe câmpie, şi la poalele dealurilor. Cum pe planetă nu existau animale, păsări, insecte ori reptile, doar vântul care mişca frunzele celor câtorva copaci din câmpie mai scotea vreun sunet.

Oamenii ce se războiau pe malul celălalt îşi ispràviseră

deja praful de puşcă şi proiectilele, astfel încât cei de pe *Rex* mai puteau auzi doar murmurele slabe şi glasurile înfundate ale celor care-şi exprimau furia, foamea, teama, ori durerea şi suferinţa în faţa atâtor morţi.

Pierderile înregistrate pe *Rex* în cele două zile de luptă se ridicau la treizeci de morţi şi şaizeci de răniţi, dintre care douăzeci grav, deşi se putea spune că suferinzii luau în serios orice rană, indiferent cât de mică. După o scurtă ceremonie, cadavrele au fost azvârlite, în saci din piele de peşte în care s-au pus greutăţi, tocmai în mijlocul Fluviului. Sacii aveau rostul doar de a linişti conştiinţele supravieţuitorilor, deoarece erau imediat sfâşiaţi de peştii mari, care mâncau carnea morţilor încă înainte ca aceştia să ajungă pe fundul apei.

De-a lungul malului stâng, Fluviul gemea de cadavre, care se ciocneau unul de altul, în vreme ce peştii care se hrăneau se vânzoleau ca turbaţi în apa însângerată. Vreme de o lună, barajul alcătuit din cadavre a blocat Fluviul, făcându-l să arate înfiorător. Bătăliile se purtaseră pretutindeni, şi avea să treacă ceva vreme până să dispară toate cadavrele. Până atunci, însă, peştii se ghiftuiau, iar colosalii dragoni de fluviu veneau din adâncuri şi înghiţeau cadavrele umflate unul câte unul, până îşi umpleau burţile. Iar după ce le digerau şi eliminau ce era de eliminat, reveneau din nou la suprafaţă ca să se hrănească şi să continue ciclul.

— Trăim Armaghedonul, Apocalipsa, i-a spus Burton lui Alice, apoi a scos un geamăt.

Având coşmaruri, Alice plângea de fiecare dată când îşi amintea de măcel. Burton a ajutat-o atât de mult să uite de durere, încât ea a simţit că erau din nou apropiaţi.

În după-amiaza următoarei zile, *Rex* s-a aventurat spre malul celălalt pentru a-şi reîncărca batacitorul. A revenit pe malul drept. Trebuiau să producă praf de puşcă şi să repare avariile. Asta le-a luat o lună, timp în care rana lui Burton s-a vindecat complet.

Când vasul şi-a reluat marşul, câtorva dintre membrii echipajului li s-a dat sarcina de a face o numărătoare a

supravieţuitorilor din diferite zone, alese la întâmplare. Rezultatul: s-a apreciat că, dacă luptele avuseseră peste tot aceeaşi intensitate, aproape jumătate din populaţie murise. Asta însemna că în decurs de douăzeci şi patru de ore pieriseră şaptesprezece miliarde şi jumătate de oameni.

A trecut mult timp până veselia a revenit la bord, iar oamenii de pe mal se purtau ca nişte fantome. Iar mai înspăimântător decât urmările măcelului era gândul ce nu le dădea pace: Ce avea să se întâmple dacă se defectau şi celelalte pietre-potir?

Acum era momentul să-i ia la întrebări pe cei suspectaţi de a fi agenţi, şi-a spus Burton. Dar dacă erau încolţiţi, aceştia se puteau sinucide, chiar dacă nu mai aveau şansa de a fi resuscitaţi. Şi exista şi posibilitatea ca oamenii ce decedaseră după 1983 să fie nevinovaţi.

Trebuia să aştepte. Nu putea face altceva.

Între timp, Loghu îl trăgea de limbă cu subtilitate pe tovarăşul ei de cabină, iar Alice, cu mai puţină subtilitate, se străduia să-l descoasă pe Podebrad. Iar Burton aştepta ca Strubewell să facă o greşeală.

La câteva zile după ce reîncepuseră voiajul, Ioan a hotărât să mai recruteze oameni. A ordonat oprirea vasului în timpul mesei de prânz şi s-a dus pe mal ca să anunţe populaţia că avea câteva locuri disponibile, împreună cu alţii, Burton, în postura de sergent Gwalchgwynn, avea sarcina de a umbla prin mulţime pentru a depista posibilii asasini. Când a ajuns la un om ce provenea evident din Paleoliticul timpuriu, un individ scund, cu oase masive, care arăta ca un mongol şi a început să vorbească cu el, şi-a uitat misiunea vreme de câteva secunde. Pe Ngangehungding, căci aşa îl chema pe om, nu l-a deranjat câtuşi de puţin să-i prezinte câteva elemente fundamentale ale limbii lui materne, pe care Burton nu o mai auzise până atunci. Vorbind apoi în esperanto, Burton a încercat să-l convingă să se îmbarce pe *Rex*. În acest fel, nu numai că se aducea la bord un luptător bun, dar Burton ar fi avut prilejul să înveţe o nouă limbă. Ngangehungding i-a refuzat oferta, spunând că era nichirenit, membru al acelei discipline

budiste care punea accent pe pacifism la fel de mult ca şi Biserica celei de-A Doua Şanse. Deşi dezamăgit, Burton i-a dat omului o ţigaretă, ca să-i demonstreze că nu-i purta pică pentru refuz, apoi a revenit la masa Regelui Ioan.

Acesta tocmai discuta cu un om alb, pe care Burton nu-l putea vedea, deoarece era parţial ascuns de un negru înalt, cu picioare subţiri, braţe lungi şi umeri largi. Burton a trecut pe lângă ei ca să se aşeze în spatele lui Ioan.

L-a auzit pe alb spunând:

— Mă numesc Peter Jairus Frigate.

Burton s-a întors, s-a uitat atent şi apoi, înfuriat, a sărit asupra lui Frigate. Acesta a căzut la pământ sub greutatea lui Burton, care l-a prins bine de gât.

— Te omor! a răcnit Burton.

Apoi a primit o lovitură puternică în ceafă.

11

Când şi-a revenit, i-a văzut pe negru şi pe cei patru bărbaţi care se aflaseră în spatele lui luptând cu gărzile de corp ale lui Ioan. Monarhul sărise pe tăblia mesei şi, împurpurat la faţă, răcnea ordine. Deruta a domnit vreme de câteva secunde, după care oamenii s-au domolit. Tuşind, Frigate s-a ridicat în picioare. Burton s-a adunat de pe jos, simţind o durere în ceafă. Evident, fusese lovit cu un baston pe care negrul îl purta agăţat de centură. Acum, acea armă zăcea pe iarbă.

Cu toate că mintea încă nu i se limpezise, Burton şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Acel bărbat aducea cu acel Frigate pe care îl cunoscuse. Dar nici glasul, nici trăsăturile feţei nu semănau, şi omul nu era la fel de înalt. Cu toate acestea… cum de purta acelaşi nume?

— Îmi cer iertare, *sinjoro* Frigate, a zis el. Am crezut că… semeni atât de mult cu un om pe care am toate motivele să-l urăsc… mi-a făcut un rău imens… dar să lăsăm asta. Îmi pare sincer rău şi, dacă pot să-mi repar cumva greşeala…

„Ce dracu'?” a gândit el. Ori poate trebuia să fi gândit:

„Cine dracu’?”

Cu toate că acela nu era Frigate pe care-l ştia, s-a uitat în jur, în speranţa că-l va zări pe Monat.

— M-ai speriat de moarte, a spus omul. Dar, în fine, nu-i nimic. Accept scuzele. Pe de altă parte, cred că ai plătit pentru greşeala comisă. Umslopogaas ştie să lovească.

— Abia l-am atins, cât să-l descurajez, a spus negrul.

— Ai reuşit, a recunoscut Burton şi a izbucnit în râs, cu toate că-l durea capul.

— Tu şi amicii tăi consideraţi-vă norocoşi că nu aţi fost ucişi pe loc! a răcnit Ioan. Apoi a coborât de pe masă şi s-a aşezat. Ia spuneţi-mi, care e problema?

Burton a explicat din nou, fericit în sinea lui că, dată fiind situaţia, cel care semăna atât de mult cu celălalt Frigate nu avea cum să-i dezvăluie adevăratul nume al celui care-l ameninţase cu moartea. Ioan a primit asigurările lui Frigate şi ale celor patru camarazi ai acestuia că nu aveau niciun resentiment faţă de Burton, apoi le-a poruncit oamenilor săi să îi elibereze. Înainte de a continua cu interviurile, a insistat ca Burton să-i spună de ce îl atacase pe Frigate. Burton a încropit o poveste care a părut să-l mulţumească pe monarh, întrucât acesta i-a spus lui Frigate:

— Cum explici această asemănare şocantă?

— Nu am cum, a răspuns Frigate, ridicând din umeri. Mi s-a mai întâmplat. Nu la atac mă refer. Adică, am dat peste oameni care au avut impresia că mă mai văzuseră, deşi nu am o faţă chiar comună. Dacă tatăl meu ar fi fost comis-voiajor, ar fi fost mai uşor de explicat. Dar n-a fost. A lucrat ca inginer de construcţii civile şi electronist şi nu a plecat prea des din Peoria.

Frigate nu părea să posede aptitudini deosebite care să-l recomande pentru a fi angajat pe vapor. Avea aproape un metru şi optzeci înălţime şi nu era prea musculos. Susţinea că era un arcaş bun, dar existau sute de mii de arcaşi dintre care Ioan putea alege. L-ar fi respins dacă Frigate nu ar fi menţionat că sosise cu un balon într-o zonă aflată la o sută cincizeci de kilometri în amonte. Şi văzuse un dirijabil uriaş. Ioan şi-a dat seama că Frigate se referise la *Parseval*.

Îl interesa însă şi povestea cu balonul.

Frigate a spus că el şi însoţitorii săi călătoreau în susul Fluviului cu intenţia de a ajunge la izvoarele lui. Se săturaseră de ritmul anevoios al călătoriei într-o ambarcaţiune cu pânze, astfel încât, când au ajuns într-o regiune unde se găsea metal, îl convinseseră pe şeful statului respectiv să construiască un balon.

— Aha! a făcut Ioan. Şi cum îl chema pe acel şef de stat?

Frigate l-a privit cu un aer nedumerit.

— Un ceh pe nume Ladislas Podebrad.

Ioan a râs până i-au dat lacrimile. După ce s-a liniştit, a zis:

— Asta e bună. Întâmplător, acest Podebrad este în prezent unul dintre mecanicii mei.

— Da? a zis unul dintre camarazii lui Frigate. Avem de reglat nişte conturi cu el.

Cel care vorbise era un bărbat înalt de un metru şaptezeci şi cinci. Avea un trup zvelt şi musculos, ochi negri şi părul la fel. Cu o faţă cu trăsături puternice, bine conturate, era atrăgător şi degaja un aer de distincţie. Purta o pălărie mare de cowboy şi cizme cu toc înalt, deşi în rest purta doar un kilt din pânză.

— Tom Mix, la dispoziţia Maiestăţii Voastre, a spus el cu un accent texan.

A pufăit de câteva ori din ţigareta ţinută între buze şi a adăugat:

— Sunt specialist în mânuirea lasoului şi a bumerangului, Sire, şi cândva am fost o bine-cunoscută stea de film, dacă ştii ce înseamnă asta.

Ioan s-a întors către Strubewell.

— Ai auzit de el?

— Am citit despre el, a zis Strubewell. A trăit cu mult înaintea mea, dar s-a bucurat de faimă în anii douăzeci şi treizeci. A fost stea în filme cu cowboy.

Burton s-a întrebat dacă vreun agent putea şti toate acele lucruri.

— Uneori facem câte-un film pe *Rex*, a spus Ioan, zâmbind. Numai că nu avem cai, după cum bine ştii.

— Cum să nu!

Monarhul l-a invitat pe Frigate să mai relateze câteva dintre aventurile sale. Americanul a spus că atunci când zăriseră dirijabilul, se luptau să repare o scurgere ce apăruse la aparatul care se folosea pentru încălzirea hidrogenului din balon. În vreme ce încercau să lipească spărtura din conductă cu nişte adeziv cu uscare rapidă, eliberaseră gaz din balon ca să poată coborî cu repeziciune spre zone cu aer mai dens şi mai cald, pentru a putea deschide hublourile gondolei.

După eliminarea pierderilor, fuseseră loviţi de un vânt care îi abătuse de la drum, iar bateriile care asigurau hidrogenul se descărcaseră. Atunci au hotărât să coboare la sol. Când au auzit că Ioan trimisese un amfibiu ca să anunţe recrutări de personal, porniseră cât de repede putuseră cu o ambarcaţiune în josul Fluviului.

— Dar cu ce te-ai ocupat pe Pământ?

— Cu o mulţime de lucruri, ca toată lumea, de altfel. Pe la jumătatea vieţii, am început să scriu literatură SF şi povestiri poliţiste. Nu am fost un scriitor chiar obscur, dar n-am ajuns atât de renumit ca el.

Şi a arătat către un bărbat de statură potrivită, dar musculos, cu păr ondulat şi un chip atrăgător, amintind de trăsăturile irlandezilor.

— El e Jack London, scriitor de la începutul secolului XX.

— Nu mă dau în vânt după scriitori, a zis Ioan. Am mai avut câţiva la bordul vasului şi, în general, mi-au dat multe bătăi de cap. Cu toate astea… cine e negrul care l-a pocnit în cap pe sergent fără îngăduinţa mea?

— Umslopogaas, de origine swazi, băştinaş din Africa de Sud, care a trăit în secolul al XIX-lea. E un războinic de temut, foarte priceput în lupta cu securea, căreia îi spune Ciocănitoare. De asemenea, se bucură de renume pentru că a constituit modelul pentru măreţul erou zulu, creat de un alt scriitor, H. Rider Haggard.

— Iar el? a făcut Ioan, şi a arătat cu degetul spre un bărbat cu păr negru şi tenul măsliniu, cu nasul mare. Avea puţin peste un metru şi cincizeci, şi avea pe cap o pânză

înfăşurată, ce amintea de un turban.
— El este Nur ed-Din el-Musafir, un maur iberic, renumit pentru călătoriile lui, Maiestatea Voastră. A trăit pe vremea ta şi este sufi. Din întâmplare, a întâlnit-o pe Maiestatea Voastră la curtea de la Londra.
— Poftim? s-a mirat Ioan şi s-a ridicat în picioare. S-a uitat atent la bărbatul cel scund, apoi a închis ochii. După ce i-a deschis, a zis: Da, îmi amintesc bine de el!
Apoi a dat ocol mesei cu braţele desfăcute şi, zâmbind, a început să vorbească repezit în engleza timpului său. Ceilalţi au rămas uimiţi văzându-l cum îl îmbrăţişează pe micuţul bărbat şi cum îl sărută pe ambii obraji.
— Mamă, Doamne, încă un franţuz! a exclamat Mix, dar a zâmbit.
După ce au sporovăit o vreme, Ioan a spus:
— Am aflat că Nur el-Musafir a călătorit mult alături de voi şi încă vă consideră prieteni. Strubewell, să fie angajaţi cu toţii, şi să le faci instructajul. Sergent Gwalchgwynn, să le asiguri cabine. Ei, bunul meu prieten şi mentor, vom mai discuta după ce termin cu interviurile.
Pe coridor, în timp ce se îndreptau spre locurile de cazare, grupul condus de Burton a întâlnit-o pe Loghu, care s-a oprit, a pălit, după care a roşit la faţă şi a început să răcnească:
— Peter, ticălos ce eşti! şi s-a repezit la Frigate.
Cei doi s-au prăbuşit la podea, dar Loghu nu şi-a desprins degetele din jurul gâtului lui Frigate. Râzând, negrul şi Mix au reuşit să îi despartă, ridicând-o pe Loghu.
— Dar văd că multă lume te ştie pe-aici, i-a spus Mix lui Frigate.
— Iar ai fost luat drept altul, a zis Burton, apoi i-a explicat lui Loghu ce se întâmplase.
După ce a scăpat de accesul de tuse din cauza strânsorii, pipăindu-şi gâtul pe care îi rămăseseră urme de degete, Frigate a spus:
— Nu ştiu cine este celălalt Frigate, dar se vede de la o poştă că nu l-a iubit multă lume.
Cam fără chef, Loghu şi-a cerut iertare. Nu era ferm

convinsă că acest Frigate nu era fostul ei iubit.

— Se poate da oricând la mine, dar numai de gât să nu mă strângă, a mormăit Mix.

Având urechile veşnic treze, Loghu l-a auzit şi i-a zis:

— Dacă scula ţi-e la fel de mare ca pălăria, s-ar putea să mă dau la tine.

Lucru de mirare, Mix a roşit. După ce ea s-a îndepărtat legănându-şi şoldurile, el a remarcat:

— E prea îndrăzneaţă şi autoritară pentru gustul meu.

Două zile mai târziu, cei doi au început să trăiască împreună.

Pe Burton nu-l satisfăcea ideea că asemănarea dintre cei doi Frigate era doar o coincidenţă. Ori de câte ori i se oferea prilejul, stătea de vorbă cu acesta, trăgându-l de limbă în legătură cu trecutul său. A rămas surprins aflând că acest Frigate, ca şi celălalt, studiase viaţa sa, adică a lui Burton.

La rândul său, americanul îl urmărise cu atenţie pe Burton, dar foarte discret. Din când în când, Burton îl surprindea privindu-l cu luare aminte. Într-o seară, Frigate l-a încolţit în salonul mare. După ce s-a uitat în jur să se asigure că nu-i putea auzi nimeni, americanul i-a zis, în engleză, fără nicio introducere:

— Ştiu mai multe portrete făcute lui Richard Francis Burton. Am avut chiar şi o imagine mărită a lui de pe vremea când avea cincizeci de ani; o ţineam pe peretele din faţa biroului. De aceea, cred că l-aş recunoaşte fără mustaţă şi barba despicată.

— Poftim?

— Îmi aduc bine aminte de o fotografie de-a lui, făcută când avea aproape treizeci de ani. Pe vremea aceea, avea doar mustaţă, dar foarte bogată. Dacă aş îndepărta în gând părul de pe buza superioară…

— Poftim?

— Burton seamănă surprinzător de mult cu un velş din Evul Mediu, un om pe care-l cunosc. Numele cu care se prezintă e Gwalchgwynn care, tradus în engleză, înseamnă *şoim alb.* Acest Gwalchgwynn este o formă timpurie a

numelui velş ce avea să devină cunoscut ulterior drept Gawain. Iar Gawain a fost cavalerul care, în cadrul ciclurilor de început despre Regele Arthur, a plecat primul în căutarea Sfântului Graal. Cornurile abundenţei din metal, cărora noi le spunem potire, sunt surprinzător de asemănătoare cu turnul despre care se spune că ar exista în mijlocul mării polare de nord – din câte am auzit eu. S-ar putea afirma că este Marele Potir.

— Foarte interesant, a spus Burton, după ce a sorbit din paharul cu grog. Încă o coincidenţă.

Frigate s-a uitat lung la el, făcându-l să se simtă deconcertat. Ducă-se naibii. Individul semăna suficient de mult cu celălalt Frigate, putând să-i fie frate. Poate că asta era de fapt. Probabil că amândoi erau agenţi, iar cel din faţa lui făcea un joc la fel ca şi celălalt.

— Burton sigur cunoaşte totul despre ciclurile arthuriene, dar şi despre povestirile populare pe care s-au bazat acestea. I-ar cam sta în fire să se dea drept Gwalchgwynn, deoarece pe Pământ şi-a făcut un renume deosebit din faptul că a adoptat multe asemenea ipostaze. El sigur ar şti că semnifică un căutător al Sfântului Graal, dar ar fi convins că nimeni altul nu este în stare să înţeleagă asta.

— Nu sunt chiar atât de redus la minte ca să nu-mi dau seama că bănuieşti că aş fi Burton, acel individ despre care tot vorbeşti. Numai că eu n-am auzit niciodată de el şi nu prea am chef să insişti asupra acestei chestiuni, cu toate că, din câte se pare, asta te amuză. Pe mine nu mă distrează defel.

A dus paharul spre buze şi a băut.

— Nur mi-a zis că, în cursul unei vizite, un Etic i-a povestit că unul dintre cei aleşi este Căpitanul Sir Richard Francis Burton, exploratorul din secolul al XIX-lea.

Burton abia a reuşit să se controleze, astfel că nu s-a înecat cu băutura.

Încet, a pus paharul pe bar.

— Nur?

— Îl cunoşti. Domnule Burton, ceilalţi aşteaptă în camera cu recuzită. Ca să-ţi demonstrez cât de sigur sunt că nu mă

înşel, îţi voi dezvălui ceva. Mix şi Jack London obişnuiau să se dea drept alţii, dar, recent, au hotărât să renunţe la asta. Acum, spune-mi, domnule Burton, vrei să mergi cu mine până acolo?

Burton a căzut pe gânduri. Oare Frigate şi tovarăşii lui erau agenţi? Se pregăteau să pună mâna pe el pentru a-l interoga, în ideea de a răsturna situaţia?

S-a uitat în jur, la cei care populau salonul zgomotos. Văzându-l pe Kazz, a zis:

— O să merg cu tine dacă insişti asupra acestei absurdităţi. Dar o să-l iau cu mine pe bunul meu prieten din Neanderthal. Şi vom fi înarmaţi.

Zece minute mai târziu, când a intrat în camera cu recuzită, Burton era însoţit de Alice şi Loghu.

Când Mix a văzut-o pe Loghu, a rămas cu gura căscată de mirare.

— Cum, şi tu eşti amestecată în treaba asta?

12

Conveniseră să nu discute niciodată în cabinele de pe vapor despre Etic ori altceva legat de acesta. Se temeau că înăuntru sunt plasate microfoane. Următoarea lor întâlnire s-a desfăşurat la o masă unde s-a jucat pocher. Au participat Burton, Alice, Frigate, Nur, Mix şi London. În acele momente, Loghu şi Umslopogaas erau de serviciu.

După ce a ascultat relatările lui Nur şi Mix privind vizitele primite din partea lui X, a fost convins că aceştia erau cu adevărat recruţi ai Eticului. Cu toate acestea, a fost foarte atent la fiecare detaliu prezentat de fiecare dintre ei şi abia după aceea şi-a recunoscut adevărata identitate. După aceea, şi-a spus povestea, fără să ascundă nimic.

Tocmai zicea:

— Ca să-ţi văd cărţile, plătesc şi plusez cu zece. Nu, nu cred că trebuie să instalăm dispozitive de ascultare în cabinele vreunuia dintre suspecţi. S-ar putea să aflăm ceva important, dar dacă se găseşte vreun microfon, atunci vor şti că agenţii lui X, căci aşa am fi consideraţi, sunt pe

urmele lor. Şi devine prea periculos.

— De acord, a spus micuţul maur. Dar voi, ceilalţi?

Până şi Mix, care propusese instalarea de microfoane, a dat aprobator din cap. Cu toate acestea, a zis:

— Dar ce facem cu Podebrad? Mă întâlnesc destul de des cu el şi doar mă salută, iar apoi trece pe lângă mine satisfăcut ca un călugăr care a preacurvit şi a scăpat neprins. Asta mă scoate din minţi. Tare aş vrea să dau cu el de pământ.

— Şi eu aş vrea, a spus London. Îşi închipuie că va scăpa basma curată după ce şi-a bătut joc de noi.

— Dacă îl veţi ataca, riscaţi să fiţi izgoniţi de pe vapor, a spus Nur. Pe de altă parte, este foarte puternic. Cred că v-ar face bucăţele dacă vă repeziţi la el.

— Eu îl pot bate măr! au spus în acelaşi timp Mix şi London.

— Aveţi motive întemeiate să căutaţi răzbunare, le-a spus Burton. Dar ar fi bine să le faceţi uitate, cel puţin deocamdată. Vă daţi seama de asta?

— Dar de ce ne-a zis că ne va lua în balon, pentru ca apoi să ne abandoneze de parcă ne puţea gura?

— M-am gândit la asta, a zis Nur ed-Din. Singura explicaţie logică este că, într-un fel sau altul, a bănuit că noi eram oamenii lui X. Asta ar constitui încă o dovadă că omul este agent al Eticilor.

— Eu cred că e un individ sadic! a zis London.

— Ba nu.

— Dacă vă suspectează pe voi patru, atunci va trebui să fiţi precauţi, a spus Burton. Dar şi noi, ceilalţi. Nu m-am gândit la cele spuse de Nur, altfel nu v-aş fi sugerat să ne întâlnim în salon.

— E prea târziu să ne mai facem griji din cauza asta, a spus Alice. În orice caz, dacă este agent, nu va întreprinde nimic decât atunci când va ajunge la izvoarele Fluviului. La fel ca şi noi.

Burton a câştigat potul cu trei valeţi şi doi decari. Apoi Alice a împărţit cărţile. Burton s-a gândit că Nur se concentra asupra altor lucruri decât la jocul de pocher.

Maurul a câştigat aproape jumătate din mâini, iar Burton a bănuit că el putea să-şi adjudece mai multe dacă avea chef. Micuţul om părea să ghicească ce avea fiecare dintre adversari în mână doar uitându-se la feţele lor.

— Eu propun să ne bucurăm de călătoria asta pe care o facem pe Fluviu, a spus Frigate.

Burton s-a uitat la el pe sub sprâncene. Omul acela manifesta aceeaşi adulaţie faţă de el ca şi celălalt Frigate, dacă nu cumva se prefăcuse. Ori de câte ori găsea prilejul, el îl potopea pe Burton cu întrebări, majoritatea despre perioade din viaţa sa despre care biografii nu făcuseră decât să lanseze speculaţii. Însă, la fel ca şi celălalt Frigate, el punea la îndoială atitudini şi credinţe la care Burton ţinea foarte mult. Atitudinea lui faţă de femei şi de rasele de culoare, de pildă, ori credinţa lui în telepatie. Burton trebuise să explice de prea multe ori că ceea ce crezuse pe Pământ nu mai era valabil aici. Văzuse prea multe, şi trecuse prin nenumărate situaţii. Se schimbase în multe privinţe.

Acum socotea că sosise momentul potrivit să adâncească problema acestui pseudo-Frigate.

— Trebuie să existe un motiv foarte justificat pentru apariţia acestei aşa-zise coincidenţe.

— Şi eu gândeam la fel, a spus americanul. Din fericire, am fost un avid cititor de literatură SF şi scriitor în acest domeniu. De aceea, eu posed o anumită flexibilitate a imaginaţiei, lucru de care vei avea nevoie dacă vrei să mă înţelegi, deoarece eu cred că acel Frigate pe care nu l-ai cunoscut printr-o coincidenţă este fratele meu James, care a murit la vârsta de un an! Să ne gândim doar la copiii care au murit pe Pământ. O explicaţie, şi cea mai plauzibilă, este că dacă ar apărea aici, planeta ar deveni suprapopulată. Nu ar exista suficient spaţiu pentru a convieţui. De fapt, populaţia de copii decedaţi înainte de a împlini cinci ani ar reprezenta segmentul de populaţie de departe cel mai numeros. Şi atunci, ce ar face Eticii cu aceştia? I-ar resuscita pe altă planetă, probabil una ca aceasta, cine ştie? Poate că ar trebui două planete ca să existe spaţiu

suficient. În orice caz, să presupunem că aşa stau lucrurile. Doar dacă nu cumva, şi a ridicat un deget, din anumite motive, ei încă nu au fost resuscitaţi. Poate că vor fi, dar după dispariţia noastră. Nu avem cum să ştim. Eu, unul, nu am idee. Dar pot face nişte presupuneri. Să spunem că sugarii s-au reîncarnat pe altă planetă. Asta nu s-ar putea face în cazul întregii populaţii în acelaşi timp, deoarece ar trebui să existe adulţi care să îi îngrijească. Iar în acest fel s-ar aglomera şi o planetă de dimensiunile Pământului. De aceea, probabil că ei sunt resuscitaţi într-un anumit ritm, adică un anumit număr de copii într-un anumit interval de timp. Aceştia sunt crescuţi până devin adulţi, apoi ei devin asistente medicale, educatori sau părinţi adoptivi ai altor copii mici. Şi aşa mai departe. Ori poate că se face totul dintr-odată, pe mai multe planete. Mă îndoiesc totuşi de asta. Energia necesară pentru refacerea planetei ar fi enormă. Pe de altă parte, ei pot folosi planete care nu trebuie reformate.

— Continuaţi să daţi cărţile, le-a recomandat London. Dacă n-o faceţi, oamenii se vor întreba despre ce Dumnezeu vorbim!

— Deschid eu, a zis Mix.

Au rămas tăcuţi, vorbind doar ca să-şi anunţe fiecare intenţiile de joc. Apoi, Frigate a continuat:

— Dacă ceea ce propun eu ar fi adevărat… În fine, hai să vă spun. Eu am fost cel mai vârstnic copil din familie. Cel mai mare în viaţă, mai exact. Pentru că fratele meu mai mare, James, a murit când avea un an. Eu m-am născut şase luni după moartea lui. Aşa… să spunem că ar fi fost resuscitat. Iar când a crescut, a devenit agent al Eticilor. A fost plasat aici de Ziua Resuscitării. I s-a dat sarcina de a-l supraveghea pe Burton. De ce a primit această îndatorire? Pentru că Eticii ştiau că Burton se născuse în încăperea aceea uriaşă cu trupuri ce pluteau înainte de Ziua Resuscitării, înainte de momentul când ar fi trebuit să se trezească. Probabil şi-au închipuit că asta nu s-a întâmplat accidental, că… hm… cineva l-a trezit dinadins. Ei bine, nu trebuie să speculăm asupra acestui punct. Ştim ce i-a spus

Consiliul Eticilor lui Burton când l-au prins. Trebuia ca amintirile referitoare la acel episod să-i fie şterse, însă X s-a îngrijit ca ele să îi rămână în memorie, în fine, Eticii s-au arătat bănuitori. De aceea l-au pus pe acest pseudo-Frigate, deşi el e un Frigate real, pe urmele lui Dick. Fratele meu trebuia să stea cu ochii pe el şi să anunţe orice aspect dubios. Dar, ca toată lumea din Vale, a fost luat pe nepregătite.

— Eu vreau două cărţi, a spus Burton. Peter, problema este foarte ciudată. Ideea pare absurdă, dar ar putea fi adevărată. Cu toate acestea, dacă fratele tău ar fi fost agent, atunci *ce* era Monat, tau cetanul ori arcturianul, ori ce naiba mai era? Sigur, pesemne era agent, unul ciudat, şi totuşi...

— Poate-i Etic! a zis Alice.

Burton, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt, a fulgerat-o cu privirea.

— Tocmai mă pregăteam să spun şi eu asta. Nu cred că este Etic, altfel ar fi făcut parte din Consiliu... ba nu, pe Allah, nu ar fi făcut parte! Dacă l-aş fi văzut acolo, mi-aş fi dat seama că era unul dintre ei! Şi nu ar mai fi putut să stea în preajma mea. Dar tot nu-mi dau seama de ce s-a ataşat atât de strâns de mine. Cu toate acestea, prezenţa lui Monat sugerează că este vorba de mai mult de o specie... de gen... de familie zoologică... extratereştri... implicate în treaba asta.

— Eu vreau o carte, a spus Frigate. Voiam să spun că...

— Scuzaţi-mă, a intervenit London. Dar de unde putea şti fratele lui Peter de Burton?

— Presupun că aici copiii sunt educaţi, probabil mai bine decât pe Pământ. Şi poate că fratele meu ştia că eu îi eram frate. De unde să ştim cât de vaste sunt cunoştinţele pe care le posedă Eticii? Uitaţi-vă doar la fotografia lui Burton, pe care am găsit-o în kiltul acelui agent, Agneau. Era făcută când Dick avea douăzeci şi opt de ani şi era subaltern în Armata Indiei de Est. Asta nu dovedeşte că Eticii se aflau pe Pământ în 1848? Cine ştie cât de mult au bătut străzile Pământului ca să culeagă informaţii? Să nu mă întrebaţi în

ce scop au făcut asta.

— Dar de ce a luat James numele tău? a întrebat Nur.

— Păi, eu am fost un admirator fanatic al lui Burton. Am scris chiar un roman despre el. Poate că asta a satisfăcut simţul umorului lui James. Eu am aşa ceva. Întreaga mea familie este recunoscută pentru simţul cam ciudat al umorului. De aceea, i s-a părut amuzant să devină fratele lui, să se dea drept Peter, pe care nu avusese cum să-l cunoască. Poate că astfel putea retrăi prin substituire viaţa ce îi fusese refuzată pe Pământ. Poate s-a gândit că dacă va nimeri peste cineva care cunoscuse familia Frigate, putea trece drept mine. Poate că sunt valabile toate aceste explicaţii. Oricum ar fi… Sunt convins că l-a pedepsit pe Sharkko, editorul ticălos, ca să mă răzbune pe mine, ceea ce arată că a ştiut multe despre viaţa mea pe Pământ.

— Dar cum se explică povestea spusă de agentul acela, Spruce? a întrebat Alice. El a spus că trăise în secolul al şaptezeci şi doilea înaintea erei noastre, şi a povestit ceva despre un cronoscop, dispozitiv care putea vedea înapoi în timp.

— Probabil că Spruce a minţit, a zis Burton.

— În orice caz, a zis Frigate, eu nu cred că poate exista ceva de genul cronoscopului, ori al călătoriei în timp. Poate că n-ar trebui să vorbesc astfel. Cu toţii călătorim în timp. Înainte, fiindcă asta este singura direcţie posibilă.

— Dar nimeni nu a zis de ce trebuiau resuscitaţi copiii, a intervenit Nur. Poate nu erau oameni din secolul al şaptezeci şi doilea. Mai curând poporul lui Monat a făcut asta. Să nu uităm că Monat i-a adresat cele mai multe întrebări lui Spruce. Într-un fel, poate că îl dirija pe acesta.

— De ce? s-a mirat Alice.

Aceasta era o întrebare la care nimeni nu putea răspunde decât dacă povestea Eticului era adevărată. În acele momente, probabil că recruţii lui îl socoteau la fel de mincinos ca şi pe colegii lui.

Nur a încheiat discuţia lansând ideea că agenţii care ajunseseră pe vapor la începutul voiajului îşi spuseseră povestea lor de după 1983 şi s-au văzut siliţi să nu o nege.

Agenţii care apăruseră mai târziu şi-au dat seama că povestea putea suna dubios, de aceea evitaseră să aducă vorba de ea. De pildă, galul acela uriaş, Megalos – al cărui nume însemna „uriaş – a susţinut că trăise pe vremea lui Cezar. Făcând o asemenea afirmaţie, nu avusese cum să o susţină. Se pare că Podebrad îi acceptase povestea, deşi Nur nu putea pricepe cum de fusese cineva în stare de o asemenea naivitate. Probabil că şi el era agent.

SECŢIUNEA 4
Pe *Nu se închiriază:* Noi recruţi şi coşmarurile lui Clemens

13

Ochii l-au convins pe de Marbot că maşinăria resuscitărilor nu funcţiona perfect în toate cazurile.

Jean Baptiste Antoine Marcelin, Baron de Marbot, se născuse în 1782, şi avusese ochi căprui. La scurtă vreme după Ziua Resuscitării aflase că ei îşi schimbaseră culoarea. Iar asta când o femeie i se adresase cu Ochi-Albaştri.

— *Dumnezeule mare!* Este adevărat?

S-a grăbit să împrumute o oglindă făcută din mica abia adusă de un neguţător cu barca – pentru că mica era un mineral rar – şi şi-a văzut faţa pentru prima oară după zece ani de la resuscitare. A descoperit o faţă veselă prin rotunjime, cu un nas scurt, cu un zâmbet gata oricând să apară pe buze, cu ochi sclipitori. Nu tocmai lipsit de farmec.

Însă ochii îi erau *albastru* deschis.

— *Merde!*

Apoi a revenit la esperanto.

— Dacă ajung la distanţa de o spadă de nefericitul nenorocit care mi-a făcut asta!...

A revenit spumegând de furie la femeia cu care locuia, şi a repetat ameninţarea.

— Dar n-ai spadă, i-a zis ea.

— Păi, ce, trebuie să iei totul literal? Nu-i nimic. O să am eu una într-o bună zi; pe planeta asta din piatră trebuie să

existe şi fier undeva.

În acea noapte a visat o pasăre uriaşă cu pene ruginii şi plisc de vultur, care mânca roci şi ale cărei găinaţuri erau granule de oţel. Însă pe acea lume nu exista nicio pasăre, iar dacă ar fi existat, în niciun caz nu ar fi fost una de fier.

Acum avea arme din metal, o sabie, un cuţit de abordare, o spadă, un stilet, un cuţit lung, o secure, o suliţă, pistoale şi o puşcă. Devenise general-brigadier peste puşcaşii marini, şi avea ambiţia de a ajunge general plin. Însă detesta politica, nu-l interesa dezonoranta stratagemă a intrigilor şi nici nu deţinea aptitudinile necesare unui asemenea joc. Pe de altă parte, doar prin moartea lui Ely S. Parker putea ajunge general pe *Nu se închiriază,* iar acest lucru l-ar fi întristat. Ţinea foarte mult la jovialul indian Seneca.

Aproape toţi oamenii din post-Paleolitic care se aflau la bord aveau peste un metru optzeci, unii dintre ei fiind chiar uriaşi. Cei născuţi în perioada paleolitică erau scunzi, dar aceştia, cu oasele lor masive şi cu muşchii impresionanţi, nici nu trebuiau să fie atât de înalţi. De Marbot era ca un pigmeu printre aceştia, având doar un metru şaizeci, dar Sam Clemens ţinea la el şi îi admira îndârjirea câinească şi curajul. Lui Sam îi plăceau de asemenea poveştile referitoare la campaniile lui de Marbot şi să aibă în subordine oameni care fuseseră cândva generali, amirali şi oameni de stat.

— Umilinţa este bună pentru ei, le întăreşte caracterul, obişnuia Sam să afirme. Franţuzul este un comandant de prim rang, şi mă amuză să-l văd dând ordine maimuţoilor acelora mari cât casa.

De Marbot avea experienţă de luptă şi era capabil. După ce, la şaptesprezece ani, intrase în armata republicană, ajunsese rapid aghiotantul Mareşalului Augereau, comandând Corpul VII în războiul împotriva Prusiei şi Rusiei în 1806-1807. A luptat apoi sub comanda lui Lannes şi Massena în războiul din Spania şi participase apoi la campania rusească din 1812, şi la îngrozitoarea retragere de la Moscova şi, între altele, la campania germană din

1813. Fusese rănit de unsprezece ori, mai grav la Hanau şi Leipzig. Când a revenit din exilul de pe Elba, Napoleon l-a ridicat pe de Marbot la rangul de general de brigadă, iar acesta a fost rănit în sângeroasa bătălie de la Waterloo. De Marbot a fost exilat de regele Bourbon, dar a revenit în patria sa în 1817. După ce a luptat în armata monarhiei din iulie în asediul Anversului, a fost recompensat câţiva ani mai târziu prin numirea ca general-locotenent. Din 1835 până în 1840 a participat la expediţiile în Algeria, iar la vârsta de şaizeci şi cinci de ani a fost rănit pentru ultima oară. S-a pensionat după căderea Regelui Louis Philippe, în 1848. Şi-a scris memoriile, care l-au încântat atât de mult pe Arthur Conan Doyle, încât le-a folosit ca bază pentru personajul său fictiv, Brigadierul Gerard. Diferenţa principală între personajul literar şi cel real era că de Marbot se dovedise inteligent şi intuitiv, în vreme ce Gerard, deşi galant, nu se arătase prea deştept.

La vârsta de şaptezeci şi doi de ani, curajosul soldat al lui Napoleon a murit la Paris, în patul lui.

Clemens îi oferise măsura afecţiunii lui când îi povestise despre Necunoscutul misterios, Eticul renegat.

În acea zi, vaporul era tras în docuri, iar Clemens intervieva câţiva voluntari pentru un post la bord. Evenimentele îngrozitoare petrecute din cauză că pietrele de pe malul drept nu funcţionaseră se petrecuseră în urmă cu două luni, iar Fluviul se curăţase acum de duhoarea şi aglomerarea de cadavre în putrefacţie.

De Marbot, purtând o cuirasă din duraluminiu şi o cască din acelaşi metal, pe creştetul căreia se afla o creastă alcătuită din fâşii de piele de peşte întărite cu adeziv, şi arătând ca o versiune de popularizare a unui războinic troian, se plimba prin faţa candidaţilor. Sarcina lui era de a le lua un interviu preliminar. În acest fel, se puteau elimina oamenii nepotriviţi, scutindu-l în acest fel pe căpitan de o corvoadă ce-i solicita timp şi efort.

Aproape în mijlocul şirului a văzut patru bărbaţi care păreau să se cunoască bine unul pe altul. S-a oprit în dreptul primului dintre ei, un om musculos şi brunet, cu

mâini uriaşe. După culoarea pielii şi părul ondulat, se putea bănui că era vlăstarul născut dintr-un alb şi o mulatră, lucru ce i s-a confirmat imediat.

La întrebarea politicoasă a lui de Marbot, omul a spus că-l chema Thomas Million Turpin. Se născuse în Georgia în jurul anului 1873 – nu era tocmai sigur – dar părinţii se mutaseră la St. Louis, Missouri, când el era mic. Tatăl lui a deţinut; *Silver Dollar,* o tavernă în cartierul prostituatelor. În tinereţe, Tom şi fratele lui, Charles, cumpăraseră o parte din mina Big Onion, din apropiere de Searchlight, Nebraska, şi au făcut prospecţiuni, dar, cum nu au reuşit să dea de aur vreme de doi ani, au rătăcit câtva timp spre vest, după care s-au întors la St. Louis.

Turpin se stabilise în cartier şi a lucrat într-un bar, între altele, ca om de ordine şi pianist. Prin 1899 devenise cel mai important om din zonă, controlând tot ce ţinea de muzică, alcool şi jocuri de noroc. Cafeneaua *Rosebud,* care îi aparţinea, centrul micului său imperiu, ajunsese renumită în întreaga ţară. La parter se găsea un restaurant-tavernă, iar la etaj, un „hotel”, adică un lupanar.

Cu toate acestea, Turpin nu a fost doar un mare şef politic. Potrivit propriilor lui declaraţii, a fost şi un mare pianist, deşi a recunoscut că nu se ridicase la nivelul lui Louis Chauvin. Un inventator în domeniul ritmului sincopat, contemporanii, şi nu numai, l-au considerat părintele stilului de muzică ragtime din St. Louis, iar piesa *Harlem Rag,* publicată în 1897, a fost prima melodie înregistrată de un negru. Tot el a compus şi *St. Louis Rag* pentru inaugurarea Expoziţiei Mondiale ce avea să se ţină acolo, dar lucrarea lui nu a mai ajuns să fie cântată. A murit în 1922 şi, de când se trezise pe lumea Fluviului, rătăcise de colo-colo.

— Am auzit că aveţi un pian la bord, a zis el zâmbind. Tare aş vrea să-mi plimb şi eu degetele pe clapele acelea.

— Avem zece piane, i-a zis de Marbot. Uite. Ia asta.

Şi i-a întins lui Turpin o baghetă din lemn, lungă de vreo cincisprezece centimetri, pe care erau sculptate iniţialele: M.T.

— Când ajungi la masă, îi dai asta căpitanului.

Sam avea să fie fericit. Îi plăcea muzica ragtime, iar cândva spusese că regreta că nu avea suficient de mulţi interpreţi de muzică la bordul vaporului său. În plus, Turpin era masiv şi părea capabil de luptă. Doar trebuise să domine cartierul de negri în care se aflau şi casele de toleranţă.

Bărbatul din spatele lui era un chinez cu un aspect înspăimântător, pe nume Tai-Peng. Avea în jur de un metru şaptezeci şi cinci, ochi mari şi verzi, şi o faţă ca de diavol. Părul negru îi atârna până în talie, iar în creştetul capului îşi prinsese trei flori de arbore de fier. Susţinea, cu un glas puternic şi strident, că fusese mare spadasin, amant şi poet al vremii sale, adică în timpul dinastiei T'ang, din secolul al VIII-lea era noastră.

— Am fost unul dintre cei şase Trândavi de pe Râul Bambusului şi unul dintre cei Opt Nemuritori ai Cupei de Vin. Pot compune pe loc orice fel de poezii în limba mea maternă, turca, în chineză, coreeană, engleză, franceză şi esperanto. Când vine vorba de lupta cu spada, sunt la fel de iute ca un colibri şi mortal ca o viperă.

De Marbot a pufnit în râs şi a spus că nu el alegea recruţii. Dar i-a dat chinezului o baghetă şi a trecut la bărbatul din spatele lui.

Acesta era scund, însă oricum mai înalt decât de Marbot, brunet, cu ochii negri, gras şi având un pântec mare ca al lui Buddha. Avea pleoapele uşor umflate şi nasul acvilin. Bărbia masivă avea gropiţă. A spus că îl chema Ah Qaaq, şi provenea de pe coasta răsăriteană a unei ţări pe care de Marbot o numea Mexic. Oamenii lui îi spuneau zonei în care locuiau Ţara Ploii. Omul nu ştia exact în ce perioadă trăise potrivit calendarului creştin, dar din discuţiile lui cu un savant, înţelesese că asta se întâmplase în jurul anului 100 î.e.n.. Limba lui maternă era maiaşa; făcea parte dintr-un popor pe care culturile ulterioare îl denumiseră olmec.

— A, da, a zis de Marbot. Am auzit vorbindu-se despre olmeci. La masa căpitanului stau mereu oameni foarte învăţaţi.

De Marbot înţelesese că olmecii întemeiaseră prima

civilizaţie în America Centrală şi că toate celelalte civilizaţii din vremurile precolumbiene, precum maiaşii, toltecii, aztecii, şi altele, îşi aveau rădăcinile în ea. Dacă era cu adevărat maiaş, bărbatul nu avea capul teşit în mod artificial şi nici ochii saşii, trăsături obişnuite la acel popor. Gândindu-se mai bine, de Marbot şi-a dat seama însă că aceste amănunte vor fi fost probabil îndreptate de Etici.

— Eşti o raritate, un bărbat gras, a spus de Marbot. Noi, cei de pe *Nu se închiriază,* ducem o viaţă foarte activă, fiindcă nu avem nevoie de indolenţi şi mâncăcioşi, iar în plus, le cerem candidaţilor să posede calităţi speciale care să-i recomande.

Ah Qaaq a spus cu glas ascuţit, deşi nu la fel de acut ca al chinezului:

— Chiar dacă pisica grasă pare pufoasă, ea este foarte puternică şi iute. Să-ţi arăt.

A scos mânerul securii lui cu cap de cremene, o bucată de stejar lungă de patruzeci şi cinci de centimetri şi groasă de cinci şi a rupt-o ca pe un beţişor. Apoi a luat capul toporului şi l-a întins franţuzului să îi simtă greutatea.

— Cam vreun kilogram, aşa pare, a zis de Marbot.

— Priveşte!

Ah Qaag a luat securea şi a azvârlit-o de parcă ar fi fost o minge de baseball. Mirat, de Marbot a urmărit-o ridicându-se mult în aer, apoi căzând foarte departe pe iarbă.

— *Mon Dieu!* Doar puternicul Joe Miller ar mai putea arunca atât de departe! Te felicit, *sinjoro.* Poftim. Ia asta.

— Sunt şi un excelent arcaş şi luptător cu securea, a zis încet Ah Qaaq. N-o să regretaţi dacă mă luaţi la bord.

Bărbatul din spatele olmecului avea aceeaşi statură şi aceleaşi trăsături fizice herculeene. Ba chiar, cu nasul acvilin şi bărbia rotundă şi gropiţa din bărbie, semăna cu acesta. Însă nu era deloc gras şi, deşi aproape la fel de negricios, nu aparţinea rasei amerindiene. Spunea că-l cheamă Ghilgameş.

— M-am întrecut în skandenberg cu Ah Qaaq, a zis Ghilgameş. Nu ne-am putut dovedi unul pe celălalt. Pe de altă parte, sunt un arcaş iscusit şi bun luptător cu securea.

— Foarte bine! Căpitanul meu va fi încântat să asculte povestiri despre Sumer, pentru că sigur cunoşti mai multe decât oricine. De asemenea, vom fi bucuroşi să primim la bord un rege şi un zeu. Căpitanul a mai întâlnit regi, deşi majoritatea l-au dezamăgit. Ei, în ce priveşte zeii, lucrurile stau altfel. Căpitanul n-a mai întâlnit un zeu până acum! Poftim. Ia asta!

A trecut mai departe, iar când s-a îndepărtat îndeajuns de sumerian – dacă asta era el în realitate – şi nu mai putea fi văzut ori auzit, s-a tăvălit pe jos de râs. După o vreme, s-a ridicat, şi-a şters lacrimile şi a continuat examinarea preliminară a candidaţilor.

Cei patru au fost acceptaţi împreună cu alţi şase. Când au mărşăluit pe pasarelă ca să ajungă pe puntea căldărilor, aceştia l-au văzut pe extraterestrul Monat stând lângă balustradă şi măsurându-i pe toţi cu privirea lui ageră. Au tresărit, dar de Marbot i-a îndemnat să meargă mai departe. Avea să le explice mai târziu despre acea creatură ciudată.

Recruţii nu l-au întâlnit pe Monat în acea seară, aşa cum li se promisese. Două femei s-au certat pentru un bărbat, şi s-au apucat să tragă una în cealaltă cu arme de foc. Până să se aplaneze conflictul, una dintre ele a fost rănită grav, iar cealaltă a sărit de pe vapor, având potirul într-o mână şi o casetă cu bunuri personale în cealaltă. Bărbatul a hotărât să plece, întrucât prefera să fie alături de femeia care o împuşcase pe cealaltă. Vaporul a fost oprit, şi i s-a îngăduit să coboare. Sam s-a supărat atât de rău, încât a anulat întâlnirea de prezentare a noilor recruţi din marele salon, reprogramând-o pentru a doua zi.

În cursul aceleiaşi nopţi, Monat Grrautut a dispărut.

Nimeni nu a auzit niciun ţipăt. Nimeni nu văzute ceva dubios. Singurul indiciu era o pată de sânge pe balustrada de la pupa a punţii de promenadă A, dar se putea ca ea să fi fost uitată de echipele care se ocupaseră de curăţenia navei după luptele duse cu locuitorii de pe malul stâng pentru accesul la pietrele-potir.

Clement a bănuit că unul dintre cei patru noi recruţi ar fi

putut fi făptaşul. Aceştia a susţinut sus şi tare că dormiseră în cabina lor, şi nimeni nu deţinea dovezi care să le contrazică afirmaţiile.

În timp ce Sam analiza cazul şi-şi dorea să-l fi avut pe Sherlock Holmes la bord, *Nu se închiriază* şi-a continuat drumul. La trei zile de la dispariţia lui Monat, Cyrano de Bergerac a făcut semn vaporului să oprească. Sam a blestemat când l-a văzut. Sperase să treacă pe lângă Cyrano în timpul nopţii, însă el apăruse, fiind văzut de cel puţin cincizeci de membri ai echipajului.

Numai zâmbet, franţuzul a urcat la bord şi a început să-şi sărute prietenii bărbaţi pe obraji, iar prietenele femei pe gură, zăbovind cam mult. După ce a ajuns în cabina de comandă, aproape că a strigat:

— Căpitane! Am o poveste cum n-ai mai pomenit!

Cu amărăciune, Clemens s-a gândit că mai auzise asemenea promisiuni şi din gura altora.

14

Un bărbat stătea întins în pat alături de o femeie. Pielea lor se atingea; visele lor erau la ani-lumină depărtare.

Sam Clemens visa din nou despre acea zi când îl ucisese pe Erik Bloodaxe. Ori mai curând la ziua când îi stârnise la acţiune pe alţi oameni, iar unul dintre ei vârâse o suliţă în pântecul nordicului.

Sam voise meteoritul îngropat pentru nichelul şi oţelul din el. Fără el, nu şi-ar fi putut construi marele vapor cu zbaturi pe care şi-l dorise atât de mult. Acum, în vis, vorbea cu Lothar von Richthofen despre ceea ce trebuia făcut. Joe Miller nu era de faţă, pentru că, prin trădare, ajunsese prizonierul celui care fusese cândva rege al Angliei. O flotă invadatoare se îndrepta dinspre josul Fluviului ca să pună mâna pe mormântul stelei căzute. Regele Ioan se afla în amonte, pregătind o flotă pentru a naviga în aval, ca să acapareze locul comorii îngropate. Armata lui Sam se găsea între cele două forţe, fiind mai slabă decât oricare dintre adversare. Avea să fie măcinat şi făcut fărâme între cele

două armate, ce puteau fi asemuite unor pietre de moară. Nu avea nicio şansă de victorie decât dacă încheia o alianţă cu Ioan. De asemenea, dacă voia să-l salveze pe Joe Miller, Sam trebuia să încheie un târg cu cel care-l capturase, Regele Ioan.

Însă Erik Bloodaxe, partenerul lui Sam, refuzase să accepte ideea alianţei. Erik îl ura pe Joe Miller, singura fiinţă umană de care se temea – deşi Joe cu greu putea fi considerat uman. Bloodaxe spunea că oamenii lui şi ai lui Sam vor lupta cu bravură şi-i vor zdrobi pe învadatori într-o bătălie glorioasă. Acesta era o lăudăroşenie neghioabă, deşi probabil că nordicul crezuse în propriile vorbe.

Erik Bloodaxe era fiul lui Harald Haarfager (Harold Finehair), norvegianul care unise pentru prima oară întreaga Norvegie, şi ale cărui cuceriri au declanşat migraţii în masă spre Anglia şi Islanda. La moartea lui Harald, în jurul anului 918 era noastră, Erik a devenit rege. Însă nu s-a bucurat de sprijinul maselor. Chiar într-o vreme când monarhii erau cruzi şi nemiloşi, el îi depăşea pe toţi în răutate. Fratele lui vitreg, Haakon, pe vremea aceea în vârstă de cincisprezece ani, fusese crescut la curtea regelui Athelstan al Angliei de la vârsta de un an. Sprijinit de trupe engleze, el a pornit cu o armată norvegiană împotriva fratelui său. Erik a fugit în provincia Northumbria din Anglia, unde i s-a dat coroana de către Athelstan, dar nu a putut rezista multă vreme. Potrivit cronicarilor norvegieni, a murit în anul 954 era noastră, în sudul Angliei, în timpul unui mare raid întreprins acolo. Vechea tradiţie engleză afirmă că a fost izgonit din Northumbria şi ucis într-o bătălie purtată la Stanmore.

Erik îi spusese lui Clemens că doar prima relatare reflecta adevărul din punct de vedere istoric.

Clemens i se alăturase nordicului deoarece acesta deţinea o secure din oţel foarte rar şi dorea să afle sursa minereului din care se extrăsese metalul. Clemens spera că va descoperi suficient minereu ca să realizeze un mare vapor cu zbaturi, cu care să poată ajunge până la izvoarele Fluviului. Erik nu avea cuvinte de laudă pentru Sam, dar l-a

luat ca membru al echipajului său datorită lui Joe Miller. Erik nu-l plăcea pe Joe, dar ştia că titantropul reprezenta un element foarte valoros în orice bătălie. Iar apoi Joe fusese luat ostatic de Regele Ioan. Disperat, şi temându-se că Joe va fi ucis de Regele Ioan, şi că astfel va pierde meteoritul, Sam analizase problema cu Lothar, fratele mai tânăr al „Baronului Roşu”. Făcuse o propunere. Trebuiau să-i ucidă pe Bloodaxe şi pe vikingii care îi erau gărzi de corp. După aceea, puteau sta de vorbă cu Ioan, care avea să înţeleagă avantajul de a-şi uni forţele cu cele ale lui Clemens. Împreună, cei doi puteau face faţă forţelor lui von Radowitz, aflate în josul Fluviului.

Sam şi-a întărit raţionamentele cu ideea că Bloodaxe intenţiona să-l ucidă după înfrângerea inamicilor. Aşadar, confruntarea directă era inevitabilă.

Lothar von Richthofen s-a declarat de acord. Atacarea unui trădător nu însemna trădare. Pe de altă parte, era singura soluţie logică ce se putea adopta. Dacă Bloodaxe ar fi fost un prieten adevărat, altfel ar fi stat lucrurile. Însă nordicul prezenta încredere cât un şarpe cu clopoţei întărâtat.

Şi astfel se făptuise mârşăvia.

Chiar dacă acea crimă fusese justificată din toate punctele de vedere, fapta tot mârşavă rămânea. Sam nu reuşise să scape de sentimentul de vinovăţie. La urma urmelor, putea să renunţe la meteorit, dar şi la visul său.

Împreună cu Lothar şi câţiva oameni aleşi pentru acea treabă, se apropiase de coliba în care Bloodaxe şi o femeie făceau amor. Lupta a durat doar câteva clipe, deoarece gărzile nordice fuseseră luate prin surprindere de o forţă mult mai puternică. Gol-puşcă, şi având securea într-o mână, regele viking se năpustise afară. Lothar îl străpunsese cu suliţa şi-l ţintuise de peretele colibei.

Sam fusese cât pe ce să verse, dar socotise că acţiunea se sfârşise. Apoi se simţise prins de gleznă, şi a crezut că va leşina de groază. Privise în jos şi îl văzuse pe Bloodaxe, muribund, care îl ţinea strâns de picior.

— *Bikkja!* spusese nordicul, cu glas slab, dar limpede.

Asta însemna *târfă,* apelativ ce i s-a părut cam efeminat lui Clemens.

— Găinaţii lui Ratatosk, continuase Bloodaxe. Cu alte cuvinte, rahaţii uriaşei veveriţe, Ratatosk, ce gonea pe ramurile copacului lumii, Yggdrasill, cenuşa cosmică, aceea care lega laolaltă pământul, regatul zeilor şi iadul.

Iar apoi, Bloodaxe făcuse o profeţie, spunând că Sam Clemens va construi marele vapor. Îl va pilota în susul Fluviului, dar construirea lui şi călătoria vor aduce nenorociri şi tristeţe pentru el, şi mai puţine bucurii decât sperase. Iar când va ajunge în cele din urmă la izvoarele Fluviului, Clemens va descoperi că Bloodaxe îl va aştepta.

Sam ţinea minte perfect vorbele muribundului. Le auzea din nou venind dinspre silueta întunecată, aflată într-o groapă adâncă şi strâmtă, care îl ţinea de picior. Iar ochii siluetei străluceau, parcă sfredelindu-l.

— Te găsesc eu! O să te aştept cu un vapor şi o să te ucid. Şi n-o să mai ajungi la capătul Fluviului, şi nici nu vei ataca porţile Valhallei!

Chiar şi după ce strânsoarea slăbise, Sam se simţise prea împietrit de groază ca să se îndepărteze. Moartea gâlgâise în gâtlejul umbrei sinistre, iar Sam rămăsese tot îngheţat pe dinafară, cu toate că pe dinăuntru vibra.

— Te aştept!

Acelea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Erik Bloodaxe, iar după atâţia ani, ele încă îi răsunau în urechi.

Sam dispreţuise profeţia – ea se referea la ceva îndepărtat. Nimeni nu putea anticipa viitorul. Asta era o superstiţie ridicolă. Poate că Bloodaxe se găsea în amonte, dar, dacă apăruse acolo, asta se datora doar întâmplării. Exista o probabilitate de cincizeci la sută ca el să se afle în aval. Pe de altă parte, chiar dacă nordicul îl aştepta ca să se răzbune, era puţin probabil să treacă la fapte. Vasul făcea doar trei opriri pe zi, cu excepţia permisiilor ocazionale la mal, care durau cam în jur de o săptămână. Era posibil ca Bloodaxe să se afle pe mal, iar vasul să treacă prin dreptul lui. Chiar dacă ar fi alergat, vâslit ori navigat cu ajutorul vântului, Erik tot nu ar fi reuşit să

ajungă din urmă vaporul foarte rapid.

Deşi credea toate acestea, Sam tot nu reuşea să-l alunge pe Bloodaxe din coşmarurile lui. Pesemne că asta se datora faptului că, în adâncul fiinţei lui, Sam se ştia vinovat de crimă. Prin urmare, merita o pedeapsă.

Într-una dintre acele neaşteptate schimbări de peisaj pe care Stăpânul Viselor le realizează atât de înşelător, Sam s-a trezit într-o colibă. Era noapte, iar ploaia, fulgerul şi tunetele biciuiau întunericul cu zgomote cumplite şi lumini. Exploziile de lumină din cer iluminau slab interiorul colibei. O siluetă neclară s-a aşezat pe vine alături de el. Silueta purta o mantie, semănând cu un dom uriaş, acoperit şi ascunzând trăsăturile feţei.

— Cu ce ocazie îmi faci această vizită neaşteptată? a spus Sam, repetând cumva întrebarea pe care i-o adresase Necunoscutului misterios la cea de-a doua vizită a sa.

— Eu şi Sfinxul jucăm pocher la vedere, i-a spus Necunoscutul. Vrei să participi?

Sam s-a trezit. Cifrele luminoase ale ceasului de pe peretele cabinei arătau ora 3.33. *Ceea ce-ţi spun de trei ori este adevărat.* Aflată alături de el, Gwenafra a gemut. A bolborosit ceva despre „Richard”. Îl visa pe Richard Burton? Deşi avusese doar şapte ani când îl cunoscuse, şi stătuse împreună cu el numai un an, ea încă vorbea de el. Iubirea ei de copil faţă de Burton nu dispăruse.

Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia respiraţiei lui Gwenafra şi a clipocitului îndepărtat scos de zbaturile mari. Vibraţiile lor ciclice se transmiteau întregului vapor. Când ţinea mâna pe cadrul din duraluminiu al patului, Sam putea simţi trepidaţiile slabe. Cele patru zbaturi învârtite de uriaşele motoare electrice împingeau vasul către ţintă.

Nu tocmai departe, pe ambele maluri, oamenii dormeau. În această emisferă domneau noaptea, iar aproximativ 8,75 miliarde de oameni se aflau în paturi, visând. Ce viziuni neclare aveau? Unele se refereau la Pământ, altele, la această lume.

Cel ce fusese pe Pământ om al peşterilor se răsucea neliniştit în somn, gemând şi visând un tigru cu dinţi spadă

ce dă târcoale dincolo de focul de la intrare? Joe Miller visa deseori mamuţi, acei leviatani păroşi, cu colţi curbaţi, ce trăiau pe vremea lui şi care deveneau hrană pentru pântecul lui încăpător, şi din pielea cărora se făceau corturi? Colţii lor se foloseau la confecţionarea de cuie pentru fixarea corturilor, iar dinţii slujeau pentru a face coliere uriaşe. Mai visa totemul, strămoşul şi uriaşul urs de peşteră; silueta masivă cu blană lungă îi apărea noaptea şi îi dădea sfaturi în chestiunile care îl frământau. Şi mai visa uneori că duşmanii îl băteau cu ciomege la tălpi. Din cauza greutăţii lui, aproape patru sute de kilograme, şi a posturii lui bipede, Joe suferea de platfus. Nu putea merge toată ziua, la fel ca pigmeii *Homo sapiens;* trebuia să se aşeze ca să-şi odihnească picioarele ostenite.

Joe mai avea emisii nocturne, atunci când visa vreo femelă din neamul lui. Dormea cu concubina lui, o kasubiană frumoasă, înaltă de aproape doi metri, vorbitoare a unei limbi slave din secolul al III-lea al erei noastre. Îi plăceau masivitatea, pilozitatea şi nasul grotesc ale lui Joe, dar şi penisul de dimensiuni gargantuane, dar mai întâi de toate sufletul lui blând de la natură. Poate că ea găsea o plăcere perversă atunci când făcea amor cu o fiinţă ce nu era tocmai umană. Şi Joe o iubea, dar asta nu-l împiedica să-şi viseze amoros soaţa pământeană, dar şi alte femele ale tribului său. Ori, ca şi bărbaţii de oriunde, o parteneră făurită de Stăpânul Viselor, un ideal care există doar în subconştient.

— Fiecare bărbat este ca luna, având o parte întunecată pe care nu o arată niciodată nimănui.

Aşa scrisese Sam Clemens. Şi era cât se poate de adevărat. Însă Stăpânul Viselor, acel maestru de ceremonii al ciudatelor spectacole de circ, îşi scotea în fiecare noapte la vedere animalele ţinute în cuşti, artiştii la trapez şi pe cei ce mergeau pe sârmă, precum şi tot soiul de aschimodii.

În visul din noaptea precedentă, el, Samuel Langhorne Clemens, se trezise încuiat într-o încăpere în care se găsea o maşinărie enormă, pe spatele căreia călărea alter egoul său, Mark Twain. Maşinăria era o creatură bizară şi

monstruoasă, scundă, cu spinarea rotundă, un soi de gândac de bucătărie cu o mie de picioare şi o mie de dinţi. Dinţii din gura lunguiaţă erau de fapt sticluţe de medicamente conţinând „ulei de şarpe”. Picioarele erau bare de fier cu labe rotunde, pe tălpile cărora se găseau imprimat literele alfabetului. Se apropia de el, cu dinţii clănţănind, în vreme ce picioarele scârţâiau de zor din cauză că nu erau unse cu ulei. Aşezat pe o şa încrustată cu diamante şi placată cu aur, Mark Twain trăgea de manete ca să dirijeze dihania. Mark Twain era un bătrân cu păr alb şi des şi o mustaţă albă, stufoasă. Purta un costum complet alb. Întâi i-a zâmbit, apoi s-a holbat la Sam, după care a tras de manete, conducând maşinăria într-o parte şi în alta, încercând să dejoace încercările acestuia de a scăpa.

Sam avea doar 18 ani, iar renumita mustaţă încă nu-i crescuse. Într-o mână ţinea o geantă din pânză.

Sam fugea de jur împrejurul încăperii, în vreme ce maşinăria scotea clinchete şi scârţâituri, răsucindu-se şi gonind spre el, apoi se retrăgea. Mark Twain urla necontenit la Sam: *Uite-o pagină din propria-ţi carte, Sam* ori *Editorul îţi transmite salutări, Sam, şi mai cere nişte bani!* Sam, scârţâind la fel ca maşinăria, era ca un şoarece încolţit de o pisică mecanică. Indiferent cât de iute ar fi fugit, cât de repede s-ar fi răsucit, învârtit sau ar fi sărit, până la urmă avea să fie prins.

Pe neaşteptate, carcasa de metal a monstrului s-a ondulat şi a vibrat. Scoţând un geamăt, s-a oprit. Din gura ei a ieşit un sunet ca un clinchet; s-a aşezat jos, îndoindu-şi picioarele. Dintr-un orificiu aflat în partea din spate a ţâşnit un val de hârtie verde. Erau bancnote de o mie de dolari, iar ele s-au îngrămădit la perete, apoi au început să curgă peste maşinărie. Mormanul a crescut neîncetat, apoi a căzut peste şaua cu baldachin, unde Mark Twain urla la maşină, spunând că era bolnavă, cât se poate de bolnavă.

Fascinat, Sam s-a strecurat înainte, urmărind cu un ochi vigilent maşinăria. A ridicat una dintre bancnote.

— În sfârşit, a gândit el, în sfârşit.

Dar hârtia din mâna lui s-a transformat în fecale umane.

Apoi toate bancnotele s-au transformat rapid în fecale umane.
Însă în zidul fără nicio fisură până atunci s-a deschis o uşă.
Prin ea, H.H. Rogers a vârât capul în încăpere. Era bogătaşul care îl ajutase pe Sam când avusese necazuri, cu toate că el criticase aspru marile trusturi petroliere. Sam a fugit către el, răcnind: „Ajutor! Ajutor!”
Rogers a păşit în cameră. Nu purta decât indispensabili, dar şi aceia traşi doar pe jumătate. Pe piept, cu litere aurii se vedea o inscripţie: NOI CREDEM ÎN COMPANIA STANDARD OIL; RESTUL CRED ÎN DUMNEZEU.
— Henry, m-ai salvat! a spus Sam pe nerăsuflate.
Rogers i-a întors spatele o clipă, expunându-şi inscripţia de pe fese: VÂRĂ UN DOLAR ŞI TRAGE DE MANETĂ.
Încruntându-se, Rogers a zis:
— Doar o clipă.
A dus mâna la spate şi a scos un document.
— Semnează aici, şi-ţi dau drumul de aici.
— Dar n-am nimic de scris! a spus Sam.
În spatele lui, maşinăria începuse să se deplaseze iarăşi. Nu o putea vedea, însă şi-a dat seama că se strecura spre el. Dincolo de Rogers, prin uşă, Sam a văzut o grădină frumoasă. Un leu şi un miel stăteau alături, iar în spatele lor se găsea Livy, care i-a zâmbit. Ea era dezbrăcată şi ţinea o umbrelă uriaşă de soare deasupra capului. În spatele florilor şi tufişurilor se zăreau multe persoane, care trăgeau cu ochiul. Una dintre ele era Susy, fiica lui preferată. Dar ce făcea ea? Ceva ce sigur nu-i plăcea lui Sam. Susy ascundea piciorul dezgolit al unui bărbat, ce ieşea de sub un tufiş?
— Nu am nimic de scris, a repetat Sam.
— O să-ţi iau umbra drept garanţie, i-a zis Rogers.
— Mi-am vândut-o deja, a spus Sam, şi a gemut văzând uşa care se închidea în urma lui Rogers.
Aici se terminase coşmarul lui.
Unde se găseau acum soţia lui, Livy, Clara, Jean şi Susy, fiicele lui? Ce fel de vise aveau? Apărea şi el în acele vise? Iar dacă da, în ce postură? Unde era Orion, fratele lui?

Rătăcitorul care nu era bun la nimic, dar optimistul Orion. Sam ţinuse mult la el. Dar unde era fratele lui, Henry, sărmanul Henry, care suferise arsuri cumplite când vasul cu zbaturi *Pennsylvania* explodase, şi zăcuse zile în şir, îndurând dureri înfiorătoare, într-un spital improvizat din Memphis? Sam stătuse alături de el, suferise împreună cu el, iar apoi îl văzuse mutat în camera unde, fără îndoială, erau duşi muribunzii.

Resuscitarea refăcuse pielea arsă a lui Henry, dar nu avea cum să lecuiască rănile lăuntrice. Tot astfel cum nu reuşise să le vindece pe cele ale lui Sam.

Şi unde era sărmanul vagabond îmbibat de whisky, care pierise când închisoarea din Hannibal luase foc? Sam fusese acolo, îl treziseră clopotele de alarmă din somn. Alergase până la închisoare şi-l văzuse pe bărbat, agăţat de gratii, urlând, o siluetă întunecată pe fundalul roşu al flăcărilor mistuitoare. Nimeni nu reuşise să-l găsească pe poliţistul oraşului, şi el era singurul care avea cheile de la uşa celulei. Câţiva oameni încercaseră să spargă uşile din stejar. Dar nu reuşiseră.

Cu câteva ore înainte ca poliţistul să-l aresteze pe vagabond, Sam îi dăduse acestuia nişte chibrituri să-şi aprindă pipa. Pesemne că unul dintre acestea aprinsese salteaua de paie din celulă. Sam se simţea vinovat pentru moartea în chinuri groaznice a vagabondului. Dacă nu i-ar fi fost milă de om şi nu s-ar fi dus până acasă pentru a-i aduce chibrituri, acesta nu ar fi murit. Un gest caritabil, un moment de milă însemnaseră condamnarea lui la moarte.

Dar unde era Nina, nepoata lui? Se născuse după moartea lui, dar aflase despre asta de la un bărbat care citise anunţul în numărul din 18 ianuarie 1966 din *Los Angeles Times.*

CEREMONIE FUNERARĂ PENTRU NINA CLEMENS, ULTIMA DESCENDENTĂ A LUI MARK TWAIN

Individul avea o memorie foarte bună, iar interesul lui faţă de Mark Twain îl ajutase să memoreze titlul articolului.

— Avea cincizeci şi cinci de ani şi a fost găsită moartă într-o seară de duminică într-o cameră de motel din North

Highland Avenue numărul 20 sau ceva de genul ăsta. În cameră s-au găsit sticle de băutură şi flacoane cu pastile împrăştiate peste tot. Nu s-a descoperit niciun bilet de adio, şi s-a dispus efectuarea autopsiei pentru a se descoperi cauza exactă a decesului. Eu nu am văzut raportul autopsiei. Murise peste drum de apartamentul ei luxos, cu trei camere, situat la ultimul etaj al clădirii Highland Towers. Prietenii au declarat că ea se ducea deseori la hotel în cursul weekendului, când se plictisea să mai stea singură. În articolul din ziar se spunea că şi-a petrecut singură mai toată viaţa. Folosise numele de Clemens după ce divorţase de un artist care se numea Rutgers. Fusese căsătorită scurtă vreme cu el în anul… aha, în 1935, aşa cred. Mai scria că era fiica doamnei Clara Grabrilowitsch, singura ta fiică. Adică singura fiică în viaţă. După moartea primului ei soţ, Clara s-a căsătorit cu un anume Jacques Samoussoud. În 1935, sau aşa ceva. A fost membră a Bisericii creştine Scientologice, ştiai?

— Nu, n-am ştiut asta, a spus Sam.

Ştiind că Sam detesta Biserica Scientologică, pentru că scrisese cândva o carte defăimătoare despre Mary Baker Eddy, cel care îl informase a rânjit.

— Crezi că era o formă de protest împotriva ta?

— Te rog să mă scuteşti de analize psihologice, îi spusese Sam. Clara m-a venerat. Toţi copiii mei m-au iubit.

— În fine, Clara a murit în 1962, la scurt timp după ce a autorizat o ediţie din *Scrisori către Pământ,* care nu se publicaseră până atunci.

— S-a publicat cartea *asta?* a întrebat Sam. Şi cum a fost primită?

— S-a vândut bine. Conţinea material destul de nevinovat, înţelegi? Nimeni nu s-a scandalizat, şi n-a fost socotită o blasfemie. A, da, dar a fost tipărită şi *1601,* versiunea necenzurată. Când eram tânăr, nu se putea obţine decât de la tipografii private. Dar spre sfârşitul anilor şaizeci, s-a tipărit pentru uzul general al publicului.

Sam clătinase din cap.

— Vrei să spui că o puteau cumpăra şi copiii?

— Nu, dar mulţi au citit-o.

— Cât de mult se schimbaseră lucrurile!

— Orice, mda, aproape orice se putea vinde. Stai, să-mi aduc aminte. Articolul mai afirma că nepoata ta era artistă amatoare, cântăreaţă şi actriţă. Era de asemenea ahtiată după fotografii, şi-i plăcea să facă zeci de poze săptămânal cu prieteni, barmani şi chelneri. Fotografia chiar şi necunoscuţi pe stradă. Scria o autobiografie. *O viaţă de singurătate,* titlu care îţi spune multe despre ea. Sărmana. Prietenii ei spuneau că acea carte scrisă de ea trăda „confuzia ei generală”, însă unele pasaje din ea evidenţiau ceva din geniul tău.

— Am spus mereu că eu şi Livy eram prea încordaţi ca să avem copii.

— Încă ceva, n-a suferit din lipsă de bani. A moştenit ceva bani de la mama ei, în jur de opt sute de mii de dolari, aşa cred. Bani din vânzarea cărţilor tale. Când a murit, avea peste un milion şi jumătate. Cu toate acestea, era nefericită şi singură. A, şi încă ceva. Rămăşiţele ei pământeşti au fost duse la Elmira, New York… *pentru înhumarea într-un loc ce aparţine familiei, alături de faimosul ei bunic, al cărui nume l-a purtat.*

— Nu pot fi învinuit pentru caracterul ei, spusese Sam. Clara şi Ossip poartă răspunderea pentru asta.

Omul care îl informase a ridicat din umeri şi a continuat:

— Tu şi soţia ta aţi contribuit la formarea caracterelor copiilor voştri, inclusiv a celui al Clarei.

— Da, iar caracterul meu a fost modelat de părinţii mei. Iar al lor de părinţii lor, spusese Sam. Ne întoarcem până la Adam şi Eva ca să găsim vinovatul? Nu, fiindcă Dumnezeu le-a format temperamentele când i-a creat. Nu există decât o fiinţă ce poartă până la urmă toată răspunderea.

— Şi eu sunt liber-cugetător, spusese omul.

— Ascultă, îi zisese Sam. *Când primul atom viu s-a trezit plutind pe uriaşa mare laurenţiană, prima acţiune a acelui prim atom a dus la cea de-a doua acţiune a aceluiaşi prim atom, şi aşa mai departe până când, dacă paşii ar putea fi număraţi, am vedea cum acea primă acţiune a acelui prim*

atom a dus în mod inevitabil la existenţa mea în kilt în chiar această clipă, vorbindu-vă. Paragraful face parte din *Ce este omul?,* uşor parafrazat. Ce părere ai de asta?

— E o prostie.

— Spui asta pentru că ai fost determinat să vorbeşti aşa. Altceva n-ai fi putut afirma.

— Eşti incorigibil, domnule Clemens, dar trebuie să ţi-o spun, dacă nu te superi.

— Ba mă supăr. Dar nu ştii să spui altceva. Ascultă, ce profesiune ai avut pe Pământ?

Bărbatul păruse surprins.

— Ce legătură are cu asta? Am fost agent imobiliar. Dar mulţi ani am făcut parte dintr-un consiliu şcolar.

— O să mă citez din nou, spusese Sam. *În primul rând, Dumnezeu a făcut dobitoci. Asta, pentru a-şi întra în mână. După aceea a făcut consiliile şcolare.*

Sam a chicotit amintindu-şi de expresia apărută pe faţa omului.

Apoi s-a ridicat. Gwenafra a continuat să doarmă. El a aprins o lumină şi a văzut că ea zâmbea vag în somn. Părea nevinovată, copilăroasă, însă buzele pline şi rotunjimile sânilor, aproape expuşi vederii, l-au excitat. A întins mâna cu gând să o trezească, dar s-a răzgândit. Şi-a pus în schimb kiltul şi a luat o bucată de pânză drept capă, şi şapca cu cozoroc înalt, din piele de peşte. Şi-a luat un trabuc şi a ieşit din cameră, închizând uşa încet. Pe coridorul iluminat era cald. La capătul îndepărtat, uşa era încuiată; două gărzi înarmate stăteau în dreptul ei. Alţi doi stăteau la capătul apropiat, în apropierea uşilor liftului. Şi-a aprins trabucul şi a pornit spre lift. A schimbat câteva cuvinte cu gărzile, apoi a intrat în cabina liftului.

A apăsat butonul notat cu T. Uşile s-au închis prin glisare, dar a apucat să vadă o gardă telefonând către timonerie că La Bosso (Şeful) urca. Liftul a urcat de la puntea D sau a hangarelor, unde se aflau cabinele ofiţerilor, prin două încăperi mici, de formă rotundă de sub timonerie, iar apoi spre încăperea de sus. A avut puţin de aşteptat cât cea de-a treia gardă a verificat cabina prin imaginile captate de

camerele de televiziune cu circuit închis. Abia apoi s-au deschis uşile, iar Sam a pătruns în timonerie, ori camera de comandă.

— Staţi liniştiţi, băieţi, le-a spus el. Sunt doar eu, care mă bucur de o insomnie.

În camera de comandă erau trei oameni. Pilotul de noapte, care fuma un trabuc mare, şi se uita calm la cadranele indicatoare. Se numea Akande Erin, şi era un om masiv din Dahomey, care petrecuse treizeci de ani pe un fluviu din junglă, unde comandase un vapor cu zbaturi. Era cel mai mare mincinos pe care-l cunoscuse vreodată Sam, şi se putea spune că văzuse destui la viaţa lui. Apoi, ofiţer maritim trei Calvin Cregar, un scoţian care lucrase patruzeci de ani pe un vas costier cu abur, în Australia. Şi cel de-al treilea era sublocotenentul Diego Santiago, un venezuelan ce trăise în secolul al XVII-lea.

— Am venit să arunc o privire, le-a spus Sam. Continuaţi-vă treburile.

Cerul era senin şi strălucea de parcă acel mare incendiator, Dumnezeu, îi dăduse foc. În zona aceea, Valea era largă, iar lumina era blândă, arătând discret clădirile şi ambarcaţiunile de pe ambele maluri. Dincolo de acestea, era beznă. Cele câteva focuri întreţinute de santinele păreau nişte ochi roşii în noapte. În rest lumea părea adormită. Dealurile se unduiau, acoperite de copaci întunecaţi, uriaşii arbori de fier, înalţi de trei sute de metri, fiecare parcă voind să se ridice mai mult decât vecinii lui. Dincolo de toate acestea se înălţau munţii negri. Lumina slabă a stelelor arunca scântei asupra valurilor slabe.

Sam a ieşit pe uşă ca să stea pe pasarela de la babord care mergea de jur împrejurul timoneriei, pe la exterior. Vântul era doar răcoros, nu rece. Sam a avut senzaţia că vântul îşi trecea degetele prin părul lui bogat. Stând pe punte, s-a simţit ca o parte vie, un organ, al vaporului. Acesta înainta vijelios, viteaz ca un tigru, cu zbaturile învârtejind apa, cu pavilionul fluturând în vânt, uriaş şi zvelt ca un caşalot, frumos ca o femeie, îndreptându-se contra curentului, având ca ţintă Axis Mundi, Buricul Lumii, turnul

întunecat. A simţit că din tălpi îi cresc rădăcini, fire ce trec prin podeaua de oţel, prin corpul vasului, ajungând în apele negre, atinse de monştrii adâncurilor, plonjând în mâlul aflat la peste cinci kilometri dedesubt, crescând lateral prin pământ, răspândindu-se, ţâşnind cu iuţeala gândului, dând naştere unor viţe care erup din pământ, înfipte în carnea fiecărei fiinţe umane de pe această lume, apoi pornind în spirală spre înalt, prin acoperişurile colibelor, gonind către ceruri, către spaţiul vârstat cu mlădiţele care se înfăşurau în jurul fiecărei planete pe care existau viaţă animală şi inteligenţă, învăluindu-le şi penetrându-le pe toate acestea, iar apoi azvârlindu-şi tentaculele exploratoare către bezna unde nu exista materie, unde nu exista decât Dumnezeu.

În acel moment, Sam Clemens a devenit, dacă nu chiar una cu universul, măcar întreg prin el. Şi, vreme de o clipă, a crezut în Dumnezeu.

Şi tot atunci, Samuel Clemens şi Mark Twain au coexistat în acelaşi trup, s-au amestecat şi au devenit unul.

După aceea, viziunea emoţionantă a explodat, s-a contractat, s-a micşorat şi s-a retras cu iuţeală în el.

A izbucnit în râs. Vreme de câteva secunde, cunoscuse un extaz care îl depăşea până şi pe cel sexual, cu toate că până în acel moment sentimentul dominant faţă de soarta proprie şi a umanităţii fusese de dezamăgire, lucru ce i se întâmpla deseori.

Acum reintrase din nou în sine, iar universul rămăsese în exterior.

S-a întors în camera de comandă. Erin, pilotul de culoare, a ridicat ochii spre el şi a zis:

— Domnule căpitan, aţi fost vizitat de spirite.

— Chiar aşa de ciudat arăt? s-a mirat Sam. Da, asta s-a întâmplat.

— Şi ce v-au spus?

— Că sunt totul şi nimic. L-am auzit cândva pe idiotul satului spunând acelaşi lucru.

SECŢIUNEA 5
Monologul lui Burton

15

Noaptea târziu, pe când ceaţa extraordinar de deasă şi înaltă învăluia până şi timoneria, Burton umbla fără ţintă.

Neputând dormi, rătăcea de colo, colo, fără să găsească vreo destinaţie în minte – dorind doar să evadeze din el însuşi.

— Lua-m-ar naiba! Încercarea asta stupidă de a mă autodepăşi! Dacă aş avea deşteptăciunea unei vaci, aş rămâne să mă iau cu el la trântă. Dar el, care este ca un Iacov[4] pentru îngerul meu, mă poate lăsa în urmă, mă poate învinge în luptă. Cu toate astea... şi eu sunt Iacov. În mine s-a rupt şi un resort intim, nu doar coapsa, sunt un Iacov robotizat, un înger mecanic, un diavol-robot. Scara spre rai încă stă rezemată de fereastra cerului dar eu n-o mai pot găsi. Destinul este o întâmplare. Ba, nu, nu este adevărat. Eu îmi fac destinul. Dar eu nu sunt totuşi în stare. Ceea ce mă animă, diavolul care mă mână. Aşteaptă rânjind într-un colţ întunecat, iar când întind mâna să iau premiul, face un salt şi mi-l răpeşte. Of, temperamentul meu nestăpânit. Care mă înşală şi-şi râde de mine, pentru ca apoi să-mi vorbească fără înţeles şi să fugă, ascunzându-se şi revenind în ziua următoare.

---

[4] Iacov, descris în Biblie ca fiind un om blând ce locuieşte în corturi, este considerat de comentatorii Bibliei ca model de personalitate rezervată şi studioasă. Viaţa lui este ameninţată de fratele geamăn Esau şi de aceea fuge de acasă, iar pe drum are viziunea scării ce duce la cer. Urcând acea scară, care semnifică exilurile pe care le va îndura poporul evreu înainte de sosirea lui Mesia, el primeşte binecuvântarea lui Dumnezeu. (n. tr.)

Of, Richard Francis Burton, Dick Hoţomanul, Dick Negrul, după cum îmi spuneau în India. Ei! Nişte mediocrităţi, nişte roboţi care mergeau pe şinele căii ferate Victoria... nu-i interesa soarta băştinaşilor decât pentru a se culca cu femeile lor şi să mănânce şi să bea bine şi să facă avere, dacă se putea. Nici măcar nu erau în stare să vorbească limba localnicilor, iar asta după ce ţara devenise cea mai mare nestemată în coroana reginei. O nestemată ha-ha! O groapă împuţită! Unde bântuiau holera şi tot soiul de alte boli! Ciuma neagră şi cortegiul ei! Hinduşi şi musulmani chicotind pe la spatele domnilor englezi! Englezi, care nici să satisfacă o femeie nu erau în stare. Femeile râdeau de ei, şi dădeau fuga la amanţii lor negri ca să le satisfacă după ce Sahib pleca de acasă.

Am avertizat guvernul cu doi ani înainte de izbucnirea Răscoalei *sepoy*-lor[5], iar ei şi-au râs de mine! De mine, singurul om din India care îi cunoşteam pe hinduşi şi pe musulmani!

Ajuns pe palierul de sus al marii scării, s-a oprit o clipă. Lumina a izbucnit orbitoare, iar zgomotul petrecerii a năvălit prin neguri fără să le tulbure. Perdeaua întunecată nu putea fi clintită de o boare.

— Of! Lua-i-ar naiba! Râd şi flirtează, dar un sfârşit întunecat îi aşteaptă. Lumea se destramă. Călăreţul de pe spinarea cămilei negre îi aşteaptă după următorul cot al Fluviului. Nebunii! Dar şi eu sunt la fel de nebun.

Iar pe această Narrboot, această mare corabie a nebunilor, dorm bărbaţii şi femeile care, în orele lor de trezie, uneltesc împotriva mea, uneltesc împotriva tuturor băştinaşilor Pământului. Ba nu, suntem cu toţii băştinaşi ai universului. Cetăţeni ai cosmosului. Scuip peste balustradă. În neguri. Fluviul curge pe sub mine. Primeşte acea părticică din mine care nu se va mai întoarce decât sub altă

---

[5] Este vorba de revolta armată (1857-1857) împotriva autorităţilor coloniale din India, reprezentată de East India Company. Considerată drept primul război de independenţă din India, această revoltă de mari proporţii a avut cauze politice, economice, religioase şi sociale şi a fost declanşată de soldaţii indieni ai armatei britanice, numiţi sepoy (n. tr.)

formă de apă. H_2O. Iad de două ori. Străin gând. Dar nu sunt toate gândurile străine? Nu plutesc ele în derivă, ca nişte sticle în care se află mesaje azvârlite în mare de Marele Naufragiat? Iar de se întâmplă să se oprească în minte, în mintea mea, îmi închipui că eu le-am dat naştere. Ori există un magnetism între anumite suflete şi anumite gânduri, şi doar cele cu rezonanţe de gândire sunt atrase de gânditori? Iar apoi, individul le reformulează pentru a se potrivi caracterului său şi, plin de mândrie – asta dacă gândeşte mai mult decât o vacă, în adevăratul sens al cuvântului – socoteşte că el le-a creat? Gândurile mele sunt gunoaie ce rămân la suprafaţa apei, iar eu sunt stânca de care ele se lovesc.

Podebrad! Ce visezi? Turnul acela? Căminul tău? Eşti un agent secret, ori doar un inginer de origine cehă? Ori şi una, şi alta?

Mă aflu pe vaporul ăsta de paisprezece ani, iar vaporul bate apa cu zbaturile în susul Fluviului de treizeci şi trei de ani. Acum sunt căpitan al puşcaşilor marini ce-l slujesc pe ticălosul acela exaltat, cu aer princiar, Regele Ioan. O dovadă elocventă că mă pot stăpâni.

Încă un an, şi vom ajunge la Virolando. Acolo, *Rex* se va opri o vreme, iar noi vom vorbi cu La Viro, La Fondinto, papa papalităţii Bisericii celei de-A Doua Şanse. A doua şansă, pe naiba! Cei care ne-au oferit o şansă nu ne vor mai oferi încă una. S-au prins în propria capcană! Zdruncinaţi de propria lor petardă. Aşa cum spune Mix, nu avem nicio şansă, e ca şi cum ai încerca să-nvingi furtuna cu un pârţ.

Şi acolo, pe maluri. Miliarde care dorm. Unde e Edward, iubitul meu frate? Un bărbat sclipitor, iar banda aceea de ticăloşi i-au zdrobit creierul, după care, vreme de patruzeci de ani, n-a mai scos o vorbă. Edward, n-ar fi trebuit să te duci la vânătoare de tigri în ziua aceea. Tigrii erau hinduşii care au găsit prilejul de a bate şi prăda un englez detestat. Cu toate că le făcuseră asta şi celor de-un neam cu ei.

Dar acum nu mai contează, Edward. Suferinţa îngrozitoare ţi s-a lecuit, şi vorbeşti ca şi înainte. Poate că

nu chiar acum. Lazăr! Trupul tău putrezeşte. Nu vei ajunge Iisus. Nu te vei mai scula din morţi.

Şi, mama! Unde este ea? Femeia aceea proastă, care l-a convins pe bunicul să îi lase viciosului ei frate, fiul lui, o bună parte a averii lui. Bunicul s-a răzgândit şi era pe drum spre avocat ca să modifice testamentul şi eu să primesc banii. Numai c-a picat mort înainte de a ajunge la avocat, iar unchiul meu a risipit toată averea în sălile de jocuri din Franţa. Iar eu nu am fost în stare să-mi cumpăr un post decent în armata regulată, şi nici nu mi-am putut finanţa explorările aşa cum ar fi trebuit, de aceea n-am devenit ceea ce aş fi meritat.

Speke! Dezgustătorul Speke[6]! Tu, cu uneltirile tale, m-ai împiedicat să aflu adevăratele izvoare ale Nilului, târâtură nepricepută, baligă de cămilă bolnavă ce eşti! Te-ai furişat înapoi în Anglia după ce ai promis că nu vei anunţa descoperirile noastre decât după ce ajung şi eu acolo, dar tu ai minţit în ce mă privea. Şi uite c-ai plătit: te-ai împuşcat singur. S-a trezit conştiinţa în tine. Şi cât te-am jelit. Te-am iubit, Speke, deşi te-am şi urât. Cât am mai plâns!

Dar dacă se va întâmpla să ni se încrucişeze drumurile – ce facem? O să fugi de mine? Sunt convins că n-o să ai curajul dement de a-mi întinde mâna să ţi-o strâng. Iudă ce eşti! Să te sărut aşa cum Iisus l-a sărutat pe trădătorul său? Iudă! Nu, o să-ţi trag un şut în fund de o să ajungi pe povârnişul munţilor!

Boala, ghearele de fier ale bolii africane m-au oprit. Dacă

---

[6] John Hanning Speke (1827-1864), ofiţer în armata britanică din India, împreună cu care Burton a efectuat explorări în Africa, una dintre ele până în oraşul interzis Harar din Somalia. Referirea se face la expediţia celor doi pentru a descoperi izvoarele Nilului; împreună au descoperit lacul Tanganika, după care Burton s-a îmbolnăvit şi nu a mai putut continua călătoria. Speke a descoperit lacul Victoria şi, revenind în Anglia înaintea lui Burton, a devenit faimos afirmând că Nilul izvora din lacul Victoria, ceea ce a înrăutăţit relaţiile dintre cei doi, deoarece Burton s-a simţit furat de rezultatele expediţiei şi susţinea că Nilul izvora din lacul Tanganika. Cei doi urmau să aibă o dispută publică în această privinţă, însă cu o zi înainte Speke a murit într-un accident de vânătoare, presupunându-se că s-a sinucis (n. tr.).

mi-aş fi revenit şi aş fi descoperit izvoarele Nilului! Nu Speke, nu hiena şi şacalul de Speke! Vă cer iertare Soră Hienă şi Frate Şacal. Sunteţi singurele animale folositoare în marele plan al lucrurilor. Speke nu era demn nici măcar să vă pupe în fund.

Dar ce-am mai plâns!

Izvoarele Nilului. Izvoarele Fluviului. Dacă n-am reuşit să ajung la izvoarele unuia, înseamnă că mi se va întâmpla aici la fel?

Mama nu ne-a arătat nouă, mie, lui Edward, Mariei, nicio afecţiune. Ar fi putut la fel de bine să ne fie guvernantă. Ba nu. Doicile noastre ne-au arătat mai multă dragoste, ne-au oferit mai mult din timpul lor decât ea.

Un bărbat este ceea ce face mama lui din el.

Ba nu! Există în suflet ceva ce se ridică dincolo de lipsa iubirii, care mă îndeamnă înainte, către... către ce?

Tată, dacă te pot numi astfel. Ba nu. Nu tată. Zămislitor. Ipohondru egoist şi gâjâit, om lipsit de orice simţ al umorului. Etern călător şi exilat de bună voie. Unde ne era căminul? Într-o mulţime de ţări străine. Te duceai ba ici, ba colo, căutându-ţi sănătatea pe care nu credeai că o ai. Şi ne-ai târât şi pe noi după tine. Femei neştiutoare ne-au fost guvernante, iar preoţi irlandezi beţivi ne-au fost instructori. Tuşeşte până mori, lua-te-ar naiba! Dar nu mai este cazul. Ai fost lecuit de necunoscuţii care au făcut lumea asta. Aşa e? Nu ţi-ai găsit nicio scuză ca să te refugiezi în ipohondria ta? Sufletul tău, nu plămânii, suferă de astm.

Lângă lacul Tanganika, Ujiji, boala, m-a cuprins cu degetele ei de diavol. În delirul meu m-am văzut batjocorindu-mă, luându-mă în râs, insultându-mă, strâmbându-mă la mine însumi. Celălalt Burton care îşi bate joc de lume, dar în primul rând de mine.

Asta nu m-a împiedicat, şi am continuat... ba nu... nu atunci. Speke s-a dus mai departe, şi el... el... he-he! Râd, cu toate că asta îi face pe cheflii să tresară şi pe cei ce dorm să se trezească. Râzi, Burton, râzi, Paiaţă[7]!

---

[7] În original, *Pagliacci* – Paiaţe, aluzie la o operă într-un prolog şi un act de compozitorul italian Leoncavallo (n. tr.)

Prostănacul acela de yankeu, Frigate, mi-a zis că eu am devenit cunoscut ca mare explorator, iar trădarea ta a ajuns să fie dispreţuită. Eu, eu, nu tu, fiinţă dezgustătoare! Am fost răzbunat.

Nefericirea mea a pornit din faptul că nu am fost francez. N-aş fi fost obligat să mă lupt cu prejudecăţile britanice, cu băţoşenia britanică şi cu prostia englezească. Eu… numai că nu m-am născut francez, deşi descind dintr-un bastard al lui Ludovic al XIV-lea. Regele-Soare. Asta se vede în sânge.

Ce prostie monumentală! Sângele de Burton, nu cel al Regelui-Soare, va domina.

Având febra în picioare, am călătorit pretutindeni. Dar *Omne solum forti patria. Orice pământ este patrie pentru bărbatul puternic.* Am fost primul european care a pus piciorul în Harar, oraşul sfânt şi interzis, şi am reuşit să scap cu viaţă din acel iad etiopian. Eu am fost acela care a mers în pelerinaj ca Mirza Abdulla Bushiri până la Mecca, scriind acea renumită, amănunţită şi adevărată carte despre asta, şi am riscat să fiu sfâşiat în bucăţi dacă cineva m-ar fi dat în vileag. Eu am descoperit lacul Tanganika. Eu am scris pentru armata britanică primul manual despre utilizarea baionetei. Tot eu am…

De ce mai trec în revistă către mine aceste fapte vane de glorie? Nu contează ce a făcut un bărbat, ci ceea ce va face de aici înainte.

Ayesha! Ayesha! Frumoasa mea persană, prima mea iubire adevărată! Aş fi renunţat la lume, la cetăţenia mea britanică, şi aş fi devenit persan ca să trăiesc cu tine până la moarte. Ai fost ucisă în mod mârşav, Ayesha! Te-am răzbunat, pe cel ce te-a otrăvit l-am ucis cu mâna mea, l-am strangulat şi i-am îngropat stârvul în deşert. Unde eşti tu acum, Ayesha?

Undeva. Iar de ne vom revedea – ce se va întâmpla? Acea iubire devoratoare este acum ca un leu mort.

Isabel. Soţia mea. Femeia aceea… oare am iubit-o vreo clipă? Afecţiune am avut faţă de ea. Dar nu am iubit-o ca pe Ayesha sau ca acum, pe Alice. „Plăteşte, împachetează şi mergi mai departe”, îi spuneam ori de câte ori plecam

într-o călătorie, iar ea făcea întocmai, la fel de ascultătoare, supusă şi tăcută ca o sclavă. Eu eram eroul ei, zeul, spunea ea, şi îşi alcătuise o listă de reguli pentru a fi soţia perfectă. Dar când am îmbătrânit şi am simţit amărăciunea vieţii, fiind o epavă neglijată, ea mi-a devenit doică, îngrijitoare şi temnicer.

Ce se va întâmpla dacă o revăd pe această femeie care a zis odată că nu ar mai putea iubi un alt bărbat pe Pământ sau în Rai? Asta nu înseamnă că lumea în care ne aflăm este Raiul. Cum aş reacţiona, i-aş zice: „Bună ziua, Isabel. Nu te-am văzut de mult”?

Nu, aş rupe-o la goană precum cel mai mare laş. M-aş ascunde. Şi totuşi…

Şi iată intrarea în camera motoarelor. Podebrad e de serviciu în noaptea asta? Dar dacă ar fi? Nu-l pot provoca decât după ce ajungem la izvoare.

Uite o siluetă, pierdută printre neguri. Să fie un agent al eticilor? Ori cel care se furişează prin întuneric este X, renegatul? Întotdeauna este ba aici, ba în altă parte, la fel de alunecos ca şi conceptele de timp, eternitate, nimic şi ceva.

„Cine se duce acolo?” s-ar cuveni să urlu. Dar el… ea… a plecat.

În timp ce mă aflam în starea tranzitorie dintre somn şi veghe, între moarte şi resuscitare, l-am văzut pe Dumnezeu. „Îmi eşti dator pentru carne”, mi-a zis El, bătrânul domn cu barbă, în straie de pe la 1890, iar în alt vis mi-a zis: „Hai, plăteşte.”

Ce să plătesc? Şi care este preţul?

Doar n-am cerut carne, n-am dorit să mă nasc. Carnea, viaţa, ar trebui să fie pe degeaba.

Trebuia să-L reţin. Să-L întreb dacă omul are libertatea voinţei, ori dacă toate acţiunile, ori inacţiunile sale sunt stabilite dinainte. Trecute într-o carte, ca mersul trenurilor lumii de Bradshaw[8], cutare va ajunge în locul cutare la

---

[8] George Bradshaw a publicat pentru prima oară mersul trenurilor din întreaga lume în 1838. Acest ghid, care ajunsese să aibă 2830 de pagini şi detalii despre 700.000 de trenuri, şi-a încetat apariţia în 2007,

10:32 a.m. Şi va pleca la 10:40 a.m. De la linia 12. Dacă mă aflu într-un tren pe calea Lui ferată, atunci nu răspund de nimic din ceea ce fac. Binele şi rău nu califică faptele mele. În realitate, nu există nici bine, nici rău. Fără liber arbitru, binele şi răul nu există.

Însă el nu vrea să fie oprit. Iar dacă ar fi, aş înţelege explicaţiile lui privind moartea şi nemurirea, determinismul şi indeterminismul, ori determinarea şi indeterminarea?

Mintea umană nu poate înţelege aceste lucruri. Şi dacă nu poate, e vina lui Dumnezeu – dacă există Dumnezeu.

Când făceam lucrări de prospectare în zona Sind din India, am devenit sufi, maestru sufi. Dar urmărindu-i în Sind şi în Egipt, şi văzându-i sfârşind prin a se proclama ei înşişi Dumnezeu, am tras concluzia că misticismul extrem era strâns legat de nebunie.

Nur ed-Din el-Musafir, care este sufi, spune că eu nu înţeleg. În primul rând, există falşi sufi ori amăgiţi, degeneraţi ai acelei discipline măreţe. În al doilea rând, când un sufi spune că el este Dumnezeu, el nu dă un înţeles literal afirmaţiei. Spune că a devenit una cu Dumnezeu, dar nu Dumnezeu.

Dumnezeule mare! Voi pătrunde până la inima Lui, la miezul Misterului şi al misterelor. Sunt o spadă vie, dar am atacat cu tăişul, nu cu vârful. Vârful este mai ucigător, nu tăişul. De acum înainte, voi fi vârful.

Cu toate acestea, dacă e să-mi găsesc drumul prin labirintul magic, trebuie să am un fir ca să urmăresc fiara cea mare care trăieşte în adâncul lui. Unde e acel fir? Dar nici Ariadna nu este. Eu voi fi şi firul, şi Ariadna, şi Tezeu, tot astfel cum… dar de ce nu m-am gândit la asta până acum? Tot eu sunt şi labirintul.

Nu e tocmai adevărat. Dar ce este? Întotdeauna *nu tocmai.* Însă în treburile umane şi divine, o lovitură aproape nimerită este totuna cu una directă. Cu cât este mai mare obuzul care explodează, cu atât mai puţin contează că nu loveşte chiar în centrul ţintei.

---

deoarece tirajul a scăzut dramatic: de la 134.000 de exemplare în 1996 la 20.000 în 2006 (n. tr.)

Însă o spadă nu slujeşte la nimic dacă nu este bine echilibrată. S-a spus despre mine, şi îl am pe Frigate, care are lecturi extinse, drept autoritate în acest sens, că sunt unul în care Natura a luat-o razna, că nu aş avea doar unul, ci treizeci de talente minunate. Însă nu posed simţul echilibrului, şi nici pe cel al direcţiei. Că aş fi o orchestră fără dirijor, un vapor foarte bun, dar cu un singur cusur: nu are busolă. Aşa cum am spus chiar eu despre mine, o vâlvătaie de lumină fără direcţie.

Dacă nu reuşesc să fac ceva din prima, atunci nu fac deloc.

Că mă fascinează anormalul, perseverenţa şi sălbaticul din oameni, nu divinul din caracterul lor. Că, deşi am fost educat profund, nu am înţeles niciodată că înţelepciunea are puţin de a face cu cunoaşterea şi literatura, şi nicio legătură cu învăţătura.

S-au înşelat! Dacă au avut dreptate o dată, gata, s-a terminat!

Burton a bântuit de colo, colo, căutând ceva, nici el nu ştia ce anume. A pornit pe un coridor slab luminat şi s-a oprit în dreptul unei uşi. Înăuntru trebuia să se afle Loghu, dacă nu cumva dansa în salonul cel mare, şi Frigate. Erau din nou împreună, după ce avuseseră fiecare câte doi sau trei amanţi sau amante în paisprezece ani. Ea nu reuşea să-l suporte multă vreme, dar până la urmă el o cucerise – deşi probabil că ea încă îl iubea pe celălalt Frigate – iar acum împărţeau aceeaşi cabină. Din nou.

Şi-a continuat drumul, văzând o siluetă întunecată conturată slab în lumina de deasupra uşii de ieşire. X? Altcineva suferind de insomnie? El însuşi?

A rămas în afara texasului şi a urmărit gărzile păşind încoace şi încolo. Paznic, ce părere ai despre această noapte? Hei, ia spune.

A păşit mai departe. Unde ai fost? La plimbare, nu pe lumea asta gigantică, ci prin cosmosul acesta liliputan al vaporului.

Alice era din nou în cabina lui, după ce îl părăsise cu mai puţin de paisprezece ani în urmă şi revenise de atunci în

două rânduri. De data asta, vor rămâne alături pe vecie. Probabil. Însă îl bucura întoarcerea ei.

A ieşit de pe puntea de aterizare şi a ridicat privirea spre lumina slabă ce radia din camera de comandă. Ceasul mare dinăuntru a bătut de paisprezece ori. Deci, era ora două dimineaţa.

Sosise vremea să se întoarcă în pat şi să ia din nou cu asalt citadela somnului.

S-a uitat spre stele şi, în timp ce făcea asta, un vânt rece s-a pornit brusc dinspre nord şi a alungat, temporar, negurile de pe puntea superioară. Undeva spre nord era turnul, învăluit de frig şi de neguri cenuşii. Iar în el se aflau, ori se aflaseră, Eticii, entităţile care socoteau că aveau dreptul de a-i scula pe morţi din moarte, fără permisiunea acestora.

Oare ei deţineau cheile misterelor? Nu ale tuturor misterelor, desigur. Misterele existenţei însăşi, al creaţiei, al spaţiului şi infinitului, timpului şi eternităţii nu vor fi niciodată descoperite.

Cine ştie?

Exista oare undeva, în turn, ori adânc în subsol, vreo maşinărie care transforma metafizicul în fizic? Omul reuşea să manipuleze ceea ce ţinea de fizic, iar dacă nu cunoştea adevărata natură a materiei de dincolo, ce dacă? El nu cunoştea nici măcar *adevărata* natură a electricităţii, dar se făcuse stăpân peste ea pentru a-şi atinge scopurile.

A înălţat pumnul către nord şi s-a dus la culcare.

SECŢIUNEA 6
Pe *Nu se închiriază:* firul logicii

16

La început, Samuel Clemens avusese tendinţa de a-l evita pe cât posibil pe Cyrano de Bergerac. Foarte sensibil, franţuzul şi-a dat seama imediat de acest lucru, dar nu a lăsat impresia că i-ar fi displăcut. Iar dacă îl nemulţumea asta, a reuşit să n-o arate. Zâmbea şi râdea tot timpul, se arăta mereu politicos, dar nu rece. Se purta ca şi cum Clemens l-ar fi plăcut şi nu avea niciun motiv să-l deteste.

După o vreme – câţiva ani, mai precis – Sam a început să se apropie de bărbatul care fusese amantul soţiei lui de pe Pământ. Aveau multe în comun: un interes viu faţă de oameni şi de dispozitivele mecanice, gustul pentru literatură, o dăruire pioasă faţă de studiul istoriei, ura faţă de ipocrizie şi aroganţă, detestarea aspectelor malefice ale religiei şi un profund agnosticism. Cu toate că Cyrano nu era din Missouri, ca Sam, împărtăşea cu el atitudinea binevoitoare a omului dispus să înveţe.

Pe de altă parte, Cyrano constituia o atracţie a oricărei petreceri, fără a încerca însă să domine conversaţia.

Aşadar, s-a întâmplat în ziua în care Sam a stat de vorbă cu celălalt sine al lui, Mark Twain, despre sentimentele lui faţă de de Bergerac în intimitatea apartamentului său. Rezultatul fusese că acum Sam îşi dădea seama – deşi, în adâncul sufletului o ştiuse dintotdeauna – că fusese nedrept cu Cyrano. Nu era vina lui că Livy se îndrăgostise de el şi refuzase să-l părăsească pentru fostul soţ, atunci când îl

găsise. Nu, chiar aşa, nu era nici vina ei. Ea putea face doar ceea ce o sileau temperamentul înnăscut şi circumstanţele prestabilite. Iar Sam acţionase conform caracterului său înnăscut, al „amprentei” lui, iar situaţia îl silise să procedeze astfel. Acum, ca urmare al altui aspect al caracterului său, ce apărea din străfundurile fiinţei lui, la care se adăugase presiunea inevitabilă a evenimentelor, el îşi schimbase atitudinea faţă de Cyrano. La urma urmelor, era un tip de treabă, şi învăţase să facă duş cu regularitate, să-şi păstreze unghiile curate şi să nu mai urineze pe la capetele coridoarelor.

Dacă-şi închipuia că era un robot ale cărui acţiuni erau programate, însemna că Sam nu se cunoştea pe sine. Uneori, se gândea că propria lui credinţă în determinism constituia doar o scuză pentru a scăpa de răspundere şi vină în legătură cu anumite chestiuni. Dacă era adevărat, însemna că-şi exercita liberul arbitru atunci când încropea explicaţii cum că n-ar fi răspunzător pentru nimic din ce făcea, fie bun, fie rău. Pe de altă parte, un aspect al determinismului era că el oferea oamenilor iluzia liberului arbitru.

În orice caz, Sam s-a bucurat că îl avea din nou aproape pe Cyrano, şi l-a iertat pentru ceea ce nici nu era nevoie să-l ierte.

Aşadar, în acele momente Cyrano făcea parte din grupul invitat de Sam să discute despre unele trăsături derutante legate de ceea ce el numea „Cazul X”. Ceilalţi erau Gwenafra (tovarăşa de cabină a lui Sam), Joe Miller, de Marbot şi John Johnston. Acesta din urmă era uriaş, având peste un metru optzeci şi cinci şi cântărind o sută treizeci de kilograme fără să aibă niciun gram de grăsime mai mult decât s-ar fi cuvenit. Părul din cap şi de pe piept îi era roşcat, avea braţe extraordinar de lungi, iar mâinile păreau la fel de mari ca labele unui urs grizzly. Ochii de un albastru-cenuşiu erau deseori reci sau visători, dar se dovedeau îndeajuns de calzi când se afla alături de prieteni de încredere. Născut în jur de 1828 în New Jersey şi având strămoşi scoţieni, în 1843 plecase spre Vest ca să vâneze în

munţi, punând capcane. Acolo devenise o adevărată legendă printre muntenii deja legendari, cu toate că i-au trebuit câţiva ani ca să devină cunoscut. Când un grup rătăcitor de tineri din tribul Crow i-au ucis soţia de origine indiană, şi odată cu ea copilul încă nenăscut, Johnston a jurat să se răzbune. A ucis atât de mulţi din tribul Crow, încât aceştia au trimis douăzeci de tineri să-l găsească şi să-l omoare; aceştia nu aveau voie să revină la trib decât după ce făceau ce li se ceruse. Au ajuns unul după altul în apropierea lui, dar au fost ucişi de Johnston, care le scotea ficatul şi îl mânca crud, făcând ca sângele să i se scurgă în barba roşcată. Aceste fapte l-au făcut să-şi câştige renumele de „Mâncător de Ficaţi şi „Ucigaş de Crow”. Dar membrii acestui trib erau demni, onorabili şi buni războinici. De aceea, într-o bună zi, Johnston a decis să pună capăt acţiunilor de răzbunare şi i-a informat de asta pe cei din trib, devenind bun prieten cu ei. Apoi a ajuns şi căpetenie a celor din tribul Shoshoni.

A murit în 1900 în Spitalul Veteranilor din Los Angeles şi a fost îngropat în cimitirul aglomerat de acolo. Însă prin 1970, nişte oameni care ştiau că Johnston nu putea rămâne acolo, pentru că fusese un om care se supăra şi dacă avea un vecin mai aproape de optzeci de kilometri, i-au luat osemintele şi le-au dus pe un munte din Colorado, unde le-au înhumat.

De când se afla pe vapor, Johnston „Mâncătorul de Ficaţi” spusese de câteva ori că nu fusese silit niciodată să ucidă vreun alb (cât trăise pe Pământ), nici măcar un franţuz. Această remarcă îi făcuse la început pe de Marbot şi Cyrano să se simtă puţin neliniştiţi, însă ei ajunseseră să-l placă şi să-l admire pe uriaşul muntean.

După ce au băut câteva păhărele şi au fumat ţigarete şi trabucuri, discutând alene, Sam a atacat subiectul pe care ţinea să îl analizeze.

— M-am gândit la omul care-şi spunea Odiseu, a zis el. Vă mai amintiţi ce v-am povestit despre el? Ne-a sărit în ajutor când luptam împotriva lui von Radowitz şi priceperea lui în mânuirea arcului a făcut ca generalul şi ofiţerii lui să

fie ucişi. Susţinea că era Odiseu cel din istorie, omul de care s-au legat ulterior legende şi basme şi ale cărui fapte i-au oferit material pentru *Odiseea* lui.

— Nu l-am cunoscut, a zis Johnston, dar te cred pe cuvânt.

— Da. Ei bine, a spus că şi el fusese contactat de un Etic şi trimis în aval ca să ne ajute. După bătălie a mai stat o vreme pe lângă noi, dar apoi a plecat în amonte într-o expediţie comercială, şi a dispărut. S-a făcut nevăzut, de parcă nici n-ar fi existat.

Mi-am amintit în mod deosebit de el pentru că spusese o poveste stranie despre Etic. Cel care a stat de vorbă cu mine, X, sau Necunoscutul misterios, era bărbat. Adică vocea sigur îi era de bărbat, cu toate că e posibil să se fi prefăcut. În orice caz, Odiseu mi-a spus că acest Etic era *femeie!*

Sam a scos un norişor de fum verzui şi s-a uitat la arabescurile din alamă de pe plafon ca la nişte hieroglife care ar fi conţinut răspunsurile la întrebările lui.

— Da, dar ce putea însemna asta?

— Că omul fie a spus adevărul, fie a minţit, a zis Gwenafra.

— Corect! Daţi-i frumoasei doamne un trabuc mare! Ori există doi Etici care au devenit renegaţi, ori cel ce-şi spunea Odiseu era un mincinos. Dacă a minţit, atunci el ar trebui să fie X, Eticul meu. Personal, cred că el a fost al meu, dar şi al vostru, Cyrano şi John, şi cred că el minţea. În caz contrar, de ce nu ne-a spus X că existau doi ca el şi că unul era femeie? Ar fi fost foarte important să ştim acest lucru. De acord, n-a avut mult timp să stea de vorbă cu noi pentru că ceilalţi Etici porniseră pe urmele lui, şi-l puteau prinde. Dar sigur că nu ar fi uitat să ne transmită această informaţie.

— De ce ne-ar minţi? a întrebat de Marbot.

— Pentru că... a început Sam şi a făcut semn către arabescurile de pe tavan. Ştia că am putea fi prinşi de ceilalţi Etici. Şi că ei ar scoate de la noi această informaţie falsă. Atunci ar fi fost mai derutaţi şi mai alarmaţi. Cum

adică? Doi trădători printre ei? Dumnezeule mare! Iar dacă ne-ar pune la un detector de minciuni, ar constata că nu minţim. La urma urmelor, noi am crezut ce ne-a povestit Odiseu. Adică ce ne-a spus X, de fapt. A făcut asta ca să adâncească confuzia. Ei! Ce părere aveţi de raţionamentul meu?

S-a lăsat tăcere, după care Cyrano a zis:

— Dar dacă este adevărat, l-am văzut pe Etic! Şi ştim cum arată!

— Nu este în mod obligatoriu adevărat, a spus Gwenafra. Sigur a avut numeroase ajutoare ca să se deghizeze.

— Fără îndoială, a spus Cyrano. Dar el îşi poate modifica statura şi trăsăturile? Mă gândeam la culoarea părului şi ochilor şi poate chiar alte lucruri. Dar nu…

— Trebuie reţinut că este scund şi are un corp musculos, a spus Clemens. Dar aşa sunt probabil miliarde de alţi oameni. Noi am eliminat posibilitatea existenţei unei femei în rândul Eticilor care să fie de asemenea renegată. Cel puţin aşa cred.

— Probabil că el a fost agent şi a descoperit că noi fusesem contactaţi de X, de aceea a încercat să ne deruteze.

— Nu cred asta, a spus Sam. Dacă era un agent care ştia atât de multe, i-ar fi asmuţit pe Etici împotriva noastră mai repede decât un agent electoral şi-ar vinde mama ca să mai câştige câteva voturi. Nu, acel Odiseu a fost domnul X.

— Dar asta, a zis Gwenafra, asta… complică şi mai mult lucrurile. Cum rămâne cu felul în care Gulbirra l-a descris pe Barry Thorn? El semăna cu Odiseu în anumite privinţe. El să fi fost X? Şi ce putem spune despre acel aşa-zis neamţ, Stern, care a încercat să-l ucidă pe Firebrass? El ce era? Dacă era agent, ar fi fost coleg cu Firebrass. La urma urmelor, noi credem că Firebrass a fost agentul, pe care l-a demascat X astfel încât să nu poată pătrunde în turn înaintea lui. Firebrass ne-a minţit când ne-a spus că era unul dintre recruţii lui X. El…

— Nu, a intervenit Cyrano. Adică, da. El pare să fi fost agent al celorlalţi Etici. Dar dacă ştia atât de multe despre

noi, de ce nu i-a informat pe Etici, ca să ni-i aducă pe cap?

— Pentru că, din anumite motive, nu le-a putut spune Eticilor, a găsit Sam explicaţia. Cred că asta s-a întâmplat, pentru că la vremea aceea începuseră să apară mari necazuri în turn. Nu ştiu de ce şi cum. Dar mi se pare că la data când a dispărut Odiseu, adică a dispărut X, şi proiectul eticilor a început să meargă prost. Noi n-am remarcat asta la vremea aceea, dar la scurt timp după aceea au încetat resuscitările. Abia după ce *Nu se închiriază* a pornit la drum am început şi noi să primim informaţii că resuscitările se opriseră. Când ne aflam în Parolando am observat asta, dar am socotit că era vorba de un fenomen local.

— Hm, a făcut Cyrano. Mă întreb dacă Hermann Göring, misionarul omorât de oamenii lui Hacking, a fost resuscitat. Tare ciudat mai era omul acela.

— Un scandalagiu, asta era, a spus Sam. În orice caz, poate Firebrass le-a spus Eticilor că fusese reţinut de nişte recruţi ai lui X. Dar Eticii i-au zis că o vreme nu vor interveni. Firebrass trebuia să afle cât mai multe de la noi, iar abia după aceea interveneau Eticii. Tot el trebuia să îi informeze dacă vedea pe cineva care semăna cu X, astfel ca ei să-l prindă pe loc. Cine ştie? Dar… mă întreb dacă Firebrass a instalat vreun microfon ca să afle de la noi când va veni X din nou în vizită. Numai că el n-a mai apărut.

— Cred că el, X, a rămas pe undeva după ce, în postura de Odiseu, a plecat de la noi, a zis Cyrano.

— Atunci, de ce nu a revenit la noi ca Odiseu?

Cyrano a ridicat din umeri.

— Pentru că a pierdut plecarea lui *Nu se închiriază,* s-a grăbit să intervină Sam. Am trecut pe lângă el în timpul nopţii. Dar auzise că Firebrass construia un dirijabil ca să plece direct spre turn. Asta ar fi fost chiar mai bine pentru el decât cu vaporul nostru. Dar ca Odiseu, un grec antic, nu ar fi reuşit să capete vreun post pe nava aeriană. De aceea a devenit Barry Thorn, aeronaut canadian cu experienţă.

— Dar eu provin din secolul al XVII-lea, a protestat Cyrano, şi tot am primit postul de pilot pe *Parseval.* Iar John de Greystock provenea dintr-un secol anterior, şi totuşi a

ajuns căpitan al balonului.

— Cu toate acestea, a spus Sam, X ar avea şanse mai mari de a ajunge pe *Parseval* dacă ar avea experienţa necesară. Doar că… mă întreb de unde a căpătat-o. De ce ar trebui ca un Etic să se priceapă la dirijabile?

— Dacă trăieşti multă vreme, ori eşti nemuritor, probabil că înveţi totul, doar ca să-ţi omori vremea, a spus Gwenafra.

SECŢIUNEA 7
Trecutul lui Göring

17

Hermann Göring s-a trezit gemând şi năclăit de sudoare.

— *Ja, mein Führer! Ja, mein Führer! Ja, mein Führer! Ja, ja, ja!*

Urletele s-au stins. Fumul negru scos de exploziile proiectilelor, pătruns prin ferestrele sparte şi găurile din ziduri, se risipise. Uruitul ca de bas al artileriei ruseşti, care ripostase artileriei cu glas ca de soprană de coloratură a Führerului, a amuţit, apoi s-a îndepărtat, devenind o mormăială îmbufnată. Vuietul care constituise o contraripostă la ţipătul ascuţit al nebunului, a pierdut în tărie şi s-a stins. Zgomotul acela, şi-a dat el seama destul de nesigur, fusese scos de motoarele bombardierelor americane şi britanice.

Bezna coşmarului a fost urmată de noaptea Lumii Fluviului.

Liniştitoare şi paşnică. Hermann a rămas întins pe spate în patul din bambus şi a atins braţul cald al lui Kren. Aceasta a tresărit uşor şi a bolborosit ceva în somn. Probabil vorbea cuiva dintr-un vis. Ea nu era niciodată disperată, uimită ori îngrozită. Visele ei erau întotdeauna plăcute. Era un Copil al Fluviului, care murise pe Pământ la vârsta de şase ani. Nu-şi amintea nimic de planeta natală. Cele dintâi amintiri ale ei, şi acelea neclare, erau legate de trezirea ei în acea vale, când descoperise că rămăsese fără părinţi şi că toate lucrurile familiare dispăruseră.

Atingerea aceea l-a făcut pe Hermann să simtă o căldură lăuntrică, trezindu-i amintiri plăcute privind anii petrecuţi

împreună cu ea. S-a ridicat apoi din pat, a îmbrăcat acoperământul de corp potrivit pentru dimineaţă şi a ieşit pe platforma din bambus. Înaintea şi înapoia lui existau multe alte colibe, la acelaşi nivel cu a lui. Dedesubt, mai erau trei niveluri. Toate erau punţi neîntrerupte, ce se întindeau cât putea cuprinde cu ochii spre sud şi sfârşind foarte departe spre nord. Pilonii erau de obicei formaţiuni înalte şi subţiri din rocă sau arbori de fier; fiecare porţiune de punte rareori avea mai puţin de cincizeci de metri sau mai mult de o sută. Dacă era nevoie, se construiau piloni suplimentari din stejar sau din piatră întărită cu mortar.

În acea zonă, Valea avea patruzeci şi opt de kilometri lăţime. Fluviul se lăţea, formând un lac lat de cincisprezece kilometri şi lung de şaizeci şi cinci de kilometri. Munţii aveau o înălţime de cel mult 1830 de metri, lucru benefic pentru locuitori, deoarece Valea de aici era situată în emisfera nordică şi ei aveau nevoie de lumina soarelui cât mai mult timp în fiecare zi. La capătul vestic al lacului, muntele se arcuia, ajungând până la Fluviu. Acolo, apele fierbeau trecând printr-un defileu foarte îngust. În orele mai calde ale după-amiezii, vântul ce bătea dinspre est trecea prin acea strâmtoare cu aproape douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Apoi îşi pierdea o parte din tărie, dar topografia specifică îl silea să se înalţe, dând naştere unor curenţi ascensionali de care locuitorii profitau.

În acea zonă se ridicau turnuri din rocă şi coloane înalte pe care se vedeau figuri sculptate. Între multe dintre ele existau lonjeroane la numeroase niveluri. Acestea erau construite din lemn: bambus, pin, stejar sau tisă. La anumite intervale, în funcţie de greutatea pe care o puteau suporta lonjeroanele, se aflau colibe. Pe vârful multor turle de piatră se vedeau planoare şi baloane împăturite.

Tobele băteau de zor, iar cornii din os de peşte scoteau ţiuituri ca nişte planşete. Întinzându-se şi căscând, oamenii au început să apară în uşile colibelor. Ziua începea în mod oficial. Soarele tocmai îşi iţea creştetul peste munte. Temperatura avea să se ridice la 15,5 °C în aer, cu 7,8 °C mai mică decât la zenitul tropicului. După cincisprezece

ore, soarele cobora dincolo de munte, iar peste nouă ore avea să răsară din nou. Durata călătoriei lui pe cer aproape că reuşea să compenseze lipsa de tărie a razelor sale, ce cădeau oblic.

Având două potire în plasa de pe spate, Hermann a coborât cei cincisprezece metri până la sol. Kren nu avea nicio îndatorire în acea zi, astfel că putea să doarmă cât poftea. Ceva mai târziu, avea să coboare pentru a-şi lua potirul din magazia de depozitare de lângă piatra-potir, ca să mănânce un dejun întârziat.

În timp ce se îndrepta spre piatră, Hermann şi-a salutat cunoscuţii. Trebuie spus că din cei 248.000 de oameni ce alcătuiau populaţia de acolo, pe 10.000 îi ştia pe numele mic. Lipsa hârtiei din Vale impusese dezvoltarea memoriei, cu toate că şi pe Pământ Göring avusese o memorie fenomenală. Saluturile adresate cunoscuţilor erau trunchiate, în dialectul prescurtat al limbii esperanto creat în Vivolando.

— *Bon ten, eskop* (Bună dimineaţa, episcopule.)

— *Tre bon ten a vi, Fenikso. Pass es via.* (Îţi doresc şi eu o dimineaţă grozavă, Phoenix. Pace ţie.)

Cât a ţinut acest schimb de cuvinte, s-a arătat serios şi foarte demn, dar câteva secunde mai târziu a oprit câteva persoane să le spună o glumă.

Hermann Göring era fericit în acele momente. Însă viaţa lui nu fusese mereu aşa. Povestea vieţii lui era lungă, presărată cu momente de veselie şi pace pe ici, pe colo, dar, în general, tristă şi furtunoasă, şi în niciun caz edificatoare în toate aspectele ei.

Biografia lui terestră arăta cam aşa:

Se născuse la Rosenheim, în landul Bavaria din Germania, la 12 ianuarie 1893. Tatăl lui a fost funcţionar colonial, de fapt primul guvernator al Africii de Sud-Vest, colonie germană. La vârsta de trei luni, Göring s-a despărţit de părinţi, care s-au dus în Haiti vreme de trei ani, unde tatăl lui a deţinut postul de consul general. Această îndelungată despărţire la o vârstă atât de fragedă a avut un efect neplăcut asupra lui Hermann. Durerea şi singurătatea

acestei perioade nu au fost uitate niciodată. Pe de altă parte, dându-şi seama încă de timpuriu că mama lui avea o legătură amoroasă cu naşul lui, a simţit un dispreţ suprem, amestecat cu furie, faţă de ea. A reuşit, totuşi, să-şi reprime orice manifestare deschisă a sentimentelor pe care le nutrea. Pe tatăl său l-a tratat cu un dispreţ mut, cu toate că uneori îl insulta direct. Cu toate acestea, Hermann a plâns la moartea lui.

La vârsta de zece ani a suferit de o boală glandulară foarte gravă. În 1915, la o lună după moartea tatălui, a devenit locotenent în Regimentul 112 de Infanterie Prinz Wilhelm. La vremea respectivă, tânărul ofiţer blond, cu ochi albaştri, zvelt şi atrăgător, era o persoană foarte iubită. Îi plăcea să danseze şi să bea şi, în general, atrăgea multă lume în jurul lui. Naşul său, un evreu convertit la creştinism, îi dădea bani pentru a-l ajuta.

La scurt timp după declanşarea Primului Război Mondial, a fost spitalizat din cauza unei artrite dureroase la un genunchi. Dornic să intre în acţiune, a părăsit spitalul şi a devenit observator pe avionul unui prieten, Lorzer. Vreme de trei săptămâni a fost, neoficial, dezertor din armată. Cu toate că a fost considerat inapt pentru infanterie, din cauza handicapului său fizic, Göring a intrat în Luftwaffe. Limbajul lui neortodox şi plin de vigoare l-a amuzat pe prinţul moştenitor, care comanda Detaşamentul 25 al Aerului din cadrul Armatei 5. În toamna anului 1915 a absolvit Şcoala de Aviaţie din Freiburg, devenind cu uşurinţă pilot. În 1916, când aparatul său a fost doborât, a suferit răni grave şi a stat departe de câmpul de luptă vreme de şase luni. Cu toate acestea, a zburat din nou. Ascensiunea lui a fost rapidă, deoarece se dovedise nu doar un ofiţer excelent, ci şi un organizator remarcabil.

În 1917, a primit *Ordre Pour le Merite* (echivalentul german al Crucii Victoria) în semn de recunoaştere a calităţilor de conducător şi pentru că doborâse cincisprezece avioane inamice. I s-a acordat şi Medalia de Aur a Oamenilor Aerului. Pe 7 iulie 1918, a fost înălţat la rangul de comandant al *Geschwader 1,* întrucât

comandantul acesteia, Richthofen, fusese ucis după ce-a de-a optzecea victorie. Interesul deosebit acordat de Göring detaliilor tehnice şi problemelor referitoare la echipamentele de luptă l-au făcut să fie omul cel mai potrivit pentru o asemenea funcţie. Cunoaşterea aprofundată a tuturor aspectelor legate de luptele aeriene l-au pus într-o situaţie privilegiată în anii următori.

Până la data capitulării Germaniei, Göring se putea lăuda că doborâse treizeci de avioane inamice. Însă acest lucru nu i-a slujit aproape deloc în perioada imediat următoare încheierii războiului. Aşii aerului nu aveau nicio căutare.

În 1920, după ce a petrecut o perioadă tulbure în Danemarca şi Suedia, a ajuns şef de echipaj la Svenska Lufttrafik în Stockholm, Suedia. Acolo a cunoscut-o pe Karin von Kantznow, cumnata Contelui von Rosen, exploratorul suedez. S-a căsătorit cu aceasta, deşi ea era divorţată şi avea un băiat de opt ani. S-a dovedit un soţ bun până la moartea ei. În ciuda carierei desfăşurate în cadrul unei organizaţii recunoscute pentru imoralitatea ei strigătoare la cer, el i-a rămas credincios lui Karin şi celei de-a doua soţii. Din punct de vedere sexual, era un puritan. Puritanismul l-a caracterizat şi din punct de vedere politic. Odată ce-şi declara credinţa, nu-şi mai schimba alegerea.

Faptul că a ajuns ceva poate fi considerat o minune. Cu toate că-şi dorea cu ardoare să acceadă în funcţii înalte şi să se îmbogăţească, s-a lăsat mereu purtat de evenimente. Fără să aibă o stea călăuzitoare, îngăduia unor oameni abia cunoscuţi şi şansei să-l ducă mai departe în viaţă.

A avut norocul, sau ghinionul, de a-l cunoaşte pe Adolf Hitler.

În timpul Puciului din 1923 de la München, Göring a fost rănit. A scăpat o vreme de poliţie, găsindu-şi adăpost în casa doamnei Ilse Ballin, soţia unui comerciant evreu. Göring nu a uitat serviciul făcut. El a ajutat-o pe femeie în cursul persecutării evreilor, după ce Hitler a ajuns şef al statului german, şi a aranjat ca ea şi familia ei să se refugieze în Anglia.

Încălcându-şi cuvântul de onoare că nu va evada după

arestare, Göring a fugit în Austria. Acolo, rana grav infectată l-a silit să se interneze într-un spital şi să ia morfină pentru a putea suporta durerile. Bolnav şi fără niciun ban, cu virilitatea afectată de cele câteva operaţii, a început să sufere de depresie. În acelaşi timp, starea de sănătate a soţiei lui, care şi aşa nu fusese niciodată, bună, s-a deteriorat.

Devenit dependent de droguri, a plecat în Suedia, unde a petrecut şase luni într-un sanatoriu. Externat drept vindecat, s-a întors la soţie. Părea să fi pierdut orice speranţă, însă, ajuns într-o situaţie fără ieşire, a căpătat curaj şi a început să lupte. Asta îl caracterizase mereu. Nu se ştie cum, a găsit energia necesară pentru a lupta într-un moment când totul părea pierdut,

Revenit în Germania, s-a alăturat lui Hitler despre care credea că era singurul om care putea readuce măreţia ţării. Karin murise în Suedia în octombrie 1931. La acea dată, Göring se afla alături de Hitler în Berlin, participând la întâlnirea cu Hindenburg, care hotărâse ca Hitler să devină succesorul său ca şef de stat. Göring a trăit mereu un sentiment de vinovăţie pentru că alesese să rămână cu Hitler în loc să se afle cu Karin, care era pe moarte. Decesul ei l-a determinat să apeleze din nou la morfină. Apoi a cunoscut-o pe Emmy Sonnemann, actriţă, cu care s-a căsătorit.

Deşi avea mare talent organizatoric, Göring avea înclinaţii sentimentale. Avea de asemenea un temperament vulcanic, care îl făcea să-şi dea drumul la limbă, fără să se mai controleze. În timpul procesului intentat celor care incendiaseră clădirea Reichstagului, Göring a lansat tot felul de acuzaţii nebuneşti. Cu calm Dimitrov, comunistul bulgar, a dat în vileag metodele ilegale şi lipsa de logică a acuzaţiilor ce i s-au adus. Eşecul lui Göring de a influenţa procesele a stricat efectul propagandistic al acestora şi a distrus faţada falsă a maşinii de propagandă nazistă.

În ciuda acestei nereuşite, lui Göring i s-a încredinţat misiunea de a organiza noua forţă aeriană a Reichului. Nu mai era un as al aerului, zvelt, căci se îngrăşase mult. Însă

dubla sa personalitate i-a adus încă două apelative, *Der Dicke* (Grasul) şi *Der Eiserne* (Omul de fier). Durerile de picioare provocate de reumatism, l-au determinat să ia medicamente (în special paracodeină).

Nu era savant ori scriitor, însă a dictat o carte, *Germania renăscută,* care a fost publicată la Londra. Era pasionat de opera lui George Bernard Shaw şi putea recita pasaje întregi din ea. Cunoştea de asemenea bine clasicii germani Goethe, Schiller, fraţii Schlegel şi nu numai. I se cunoştea de asemenea interesul faţă de pictură. Îi plăceau povestirile poliţiste şi jucăriile şi dispozitivele mecanice.

Ajunsese deja să viseze o dinastie Göring, una care să dureze o mie de ani şi astfel numele său să rămână înscris în cărţile de istorie. Era foarte probabil ca Hitler să nu lase urmaşi, şi ca el să-l numească pe Göring drept succesor. Acest vis s-a spulberat când i s-a născut primul şi singurul copil, o fată, Edda. Emmy nu mai putea avea copii şi era de neconceput ca el să divorţeze de ea pentru a-şi lua o soţie care să-i ofere fii. Cu toate că situaţia l-a dezamăgit profund, nu a lăsat să se vadă acest lucru. O iubea pe Edda, aşa cum şi ea l-a iubit până la moarte.

Un alt aspect al personalităţii lui halucinante a ieşit la iveală când a vizitat Italia în cadrul unei misiuni diplomatice. Regele şi Prinţul Moştenitor l-au dus la o vânătoare de căprioare. Cei trei au luat loc pe o platformă înaltă, prin faţa căreia au fost silite să alerge sute de căprioare. Feţele regeşti le-au măcelărit, regele însuşi doborând o sută treizeci de animale. Göring s-a arătat atât de dezgustat, încât a refuzat cu desăvârşire să tragă în ele.

Tot astfel, nu a agreat invadarea Cehoslovaciei şi Austriei, şi s-a opus îndeosebi invadării Poloniei. Ideea de război îl deprima: aceeaşi stare de amărăciune manifestată şi înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. Cu toate acestea, şi-a urmat necondiţionat iubitul conducător, tot astfel cum nu protestase public nici împotriva persecuţiei evreilor. Însă, la rugămintea soţiei, a salvat zeci de evrei de închisoare.

În 1939, Hitler l-a promovat pe Hermann la gradul de

feldmareşal şi l-a numit ministrul Economiei Reichului. Ca ministru al Aerului, a devenit comandant suprem al Luftwaffe. A încercat construirea unui bombardier stratosferic, capabil să zboare la treizeci şi doi de kilometri altitudine şi să ajungă până în America, dar nu a reuşit.

În ciuda înaltelor funcţii deţinute, manifesta tendinţa de a fugi de realitate. În 1939, el a declarat public: „Dacă va reuşi vreun bombardier inamic să ajungă deasupra Berlinului, să nu-mi mai spuneţi pe nume. Puteţi să mă numiţi Meier.” (Meier era numele unui personaj de bancuri, sugerând un om care făcuse numai gafe şi prostii toată viaţa.)

După un timp, Göring a ajuns să fie numit Meier de mai-marii partidului nazist şi de către populaţie. Însă lui Meier îi lipsea nota de afecţiune pe care o presupunea *Der Dicke.* Bombardierele britanice şi americane au distrus Germania în mod metodic. Luftwaffe nu reuşise să îngenuncheze Anglia, facilitând invazia, iar acum nu reuşea să alunge hoardele de păsări de fier ce-şi lepădau ouăle ucigaşe asupra Reichului. Hitler l-a acuzat pe Göring pentru ambele nereuşite, deşi Führer-ul luase hotărârea de a bombarda oraşele englezeşti în loc să şteargă de pe faţa pământului bazele Forţelor Aeriene Regale, care apoi au adus haosul în Germania. Tot astfel cum tot lui Hitler i-a aparţinut hotărârea de a ataca Rusia neutră înainte de înfrângerea Angliei, ceea ce a condus în ultimă instanţă la prăbuşirea Germaniei naziste.

Tot Hitler a vrut să invadeze Suedia după ce ocupase Norvegia. Însă Göring, care iubea Suedia, ameninţase cu demisia în caz că era atacată Suedia. De asemenea, el îi prezentase lui Hitler avantajele oferite de neutralitatea Suediei.

Starea sănătăţii lui se deteriorase înainte de izbucnirea războiului. În cursul marilor bătălii, stările lui de rău şi prestigiul tot mai scăzut l-au făcut să apeleze la medicamente. Suferea de anxietate, iritabilitate şi era predispus la melancolie, izbucniri necontrolate, astfel că nu a reuşit să stăvilească propria prăbuşire. Iar iubita lui ţară

se îndrepta către Götterdämmerung[9], ceea ce l-a îngrozit mereu dar care, în mod bizar, l-a încântat pe Hitler.

Atunci când Aliaţii înaintau pe toate fronturile, ocupând Germania, Göring a socotit că venise vremea să preia puterea. Führer-ul i-a luat toate funcţiile şi titlurile şi l-a exclus din partidul nazist. Iar inamicul lui cel mai înverşunat, Martin Bormann, a ordonat arestarea lui.

Spre sfârşitul războiului, în timp ce încerca să fugă din calea ruşilor, a fost prins de un locotenent de armată care, ca o ironie, era evreu. În timpul procesului de la Nürnberg, s-a apărat fără convingere. În ciuda faptelor comise de Hitler, i-a luat şi acestuia apărarea, dovedindu-se loial până la capăt.

Verdictul era inevitabil. A fost condamnat la moarte prin spânzurare. Cu o zi înaintea execuţiei, 15 octombrie 1946, s-a sinucis înghiţind capsula de cianură pe care o ţinuse ascunsă în celulă. A fost incinerat, iar, potrivit unor relatări, cenuşa i-a fost azvârlită pe un morman de gunoaie de la Dachau. Potrivit altei versiuni, cu ceva mai multă autoritate, cenuşa lui a fost presărată pe un drum de ţară noroios din apropiere de Munchen.

Acela i-a fost sfârşitul. Göring a fost fericit să moară, bucuros să scape de suferinţele trupului şi sufletului, de conştiinţa eşecurilor lui şi de stigmatul de a fi considerat criminal nazist de război. Singurul lucru pe care l-a regretat a fost că le-a lăsat fără nicio apărare pe Emma şi pe micuţa Edda.

18

Însă lucrurile nu se încheiaseră acolo. Chiar dacă nu i-a plăcut, s-a trezit resuscitat pe acea planetă. Era din nou tânăr la trup. Nu avea habar de ce şi cum. Scăpase de reumatism, de inflamarea glandelor limfatice şi de dependenţa de paracodeină.

Hotărâse să le caute pe Emma şi Edda. Şi să o

[9] Germ. în original: Amurgul zeilor, semnificând moartea zeilor în bătălia finală împotriva forţelor răului (n. tr.).

regăsească pe Karin. Nici nu voia să se gândească la faptul că ar fi trebuit să facă faţă la două soţii. Căutarea avea să dureze suficient de mult, astfel că avea răgazul necesar ca să se gândească la acest aspect.

Nu a reuşit să o găsească pe niciuna dintre ele.

În el încă sălăşluia vechiul Hermann Göring, oportunistul foarte ambiţios şi lipsit de scrupule. A făptuit multe lucruri de care s-a simţit ruşinat, căindu-se pentru ca apoi, după multe aventuri şi rătăciri[10], să se convertească la Biserica celei de-A Doua Şanse. Acest lucru s-a petrecut brusc şi spectaculos, semănând cu convertirea lui Saul din Tars pe drumul Damascului, având loc în micuţul stat suveran Tamoancan. Acesta este locuit în majoritate de mexicani din secolul al X-lea, vorbitori de limba nahuatl şi indieni navaho din secolul XX. Hermann a locuit în sala rezervată nou-veniţilor până a deprins perfect preceptele şi disciplina din cadrul acelei Biserici.

Apoi s-a mutat într-o colibă abandonată. După o vreme, a convieţuit cu o femeie pe nume Chopilotl. Era membră a aceleiaşi Biserici, dar a insistat să ţină în coliba lor un idol cioplit din piatră-săpun. Era o figurină hidoasă, înaltă de vreo treizeci de centimetri, închinată lui Xochiquetzal, patroana divină a iubirii sexuale şi a naşterii. Adorarea de către Chopilotl a acelei zeiţe semnifica patima ei pentru amor. Femeia dorea ca ea şi Hermann să facă sex în faţa idolului, la lumina torţelor ce îl flancau. Pe Hermann nu-l deranja asta, însă obosise din cauza frecvenţei cu care insista ea să depună ofrande pe altarul idolului.

De asemenea avea impresia că nu se cuvenea să venereze o divinitate păgână. S-a dus la episcopul lui, un indian navaho, care pe Pământ fusese mormon.

— Da, ştiu că are statueta aceea, i-a zis Episcopul Ch'agii. Hermann, Biserica nu încurajează idolatria ori politeismul. Doar ştii asta. Dar le permite membrilor ei să aibă idoli, cu condiţia ca posesorul să înţeleagă pe deplin că acela este doar un simbol. De acord, acest lucru este primejdios, întrucât credinciosul confundă prea uşor

---

[10] Pentru detalii, vezi *Fluviul vieţii*, ed. Nemira, 1997, 2006 (n. a.)

simbolul cu realitatea. O asemenea slăbiciune nu au manifestat doar oamenii primitivi, să ştii. Până şi popoarele aşa-zis civilizate au căzut în această capcană psihologică. Chopilotl cam are obiceiul să ia lucrurile literal, însă în rest este o persoană de treabă. Dacă am fi prea inflexibili privitor la ideea ei fixă şi i-am cere să arunce idolul, ar putea aluneca din nou spre politeism. Aici ne ocupăm de ceea ce s-ar putea numi înţărcare teologică. Ai văzut câţi idoli se află în preajma noastră, nu? Într-un moment sau altul, majoritatea au avut nenumăraţi credincioşi. Însă noi am desprins aceşti susţinători de ei, realizând asta printr-o educaţie răbdătoare, făcută cu duhul blândeţii. Acum, zeii din piatră au devenit doar *objects d'art* pentru majoritatea foştilor credincioşi. Cu timpul, Chopilod va ajunge să-şi vadă zeiţa exact în acest mod. Mă bizui pe tine să o ajuţi să depăşească atitudinea regretabilă pe care o adoptă în prezent.

Adică: să fac sex teologic cu ea? a întrebat Hermann.

Episcopul l-a privit surprins, apoi a izbucnit în râs.

— Mi-am luat doctoratul la Universitatea din Chicago, a zis el. Las impresia că sunt cam cu nasul pe sus, nu? Hai să bem ceva, fiule, şi să-mi povesteşti câte ceva despre tine.

La sfârşitul anului, Hermann a fost botezat împreună cu mulţi alţi neofiţi în pielea goală, care tremurau de le clănţăneau dinţii. După aceea, a şters cu prosopul o femeie, în timp ce ea îl ştergea pe el. Apoi şi-au pus toţi straie pe ei, iar episcopul le-a atârnat la gât câte un şnur de care stătea agăţat osul vertebral spiralat al unui peşte cu corn. Nu existau preoţi cu titulatură; fiecare era numit pur şi simplu *Instruisto,* adică Educator.

Hermann se simţea ca un escroc. Cine era el să-i înstruiască pe alţii şi să joace, de fapt, rolul unui preot? Nici măcar nu era convins că manifesta o credinţă sinceră faţă de Dumnezeu ori Biserică. Nu, nu era cinstit. El era sincer – în majoritatea timpului.

— Îndoielile au ca obiect propria ta persoană, i-a spus episcopul. Îţi închipui că poţi trăi la înălţimea idealurilor pe care ţi le-ai propus. Socoteşti că nu eşti demn. Hermann,

trebuie să treci peste asta. Toată lumea are potenţialul de a fi demn, ceea ce conduce la mântuire. Ai acest potenţial; şi eu şi toţi copiii Domnului îl au, a zis el şi a râs. Să fii atent la două tendinţe ce se manifestă în tine. Uneori te porţi arogant, considerându-te mai bun decât alţii. De cele mai multe ori, eşti umil. Prea umil. Aş putea afirma chiar că te porţi greţos de umil. Asta este o altă formă de aroganţă. Adevărata umilinţă este să-ţi cunoşti adevăratul loc pe scara cosmică. Eu încă învăţ. Şi mă rog să trăiesc suficient de mult ca să mă lepăd de orice autoamăgire. Până atunci, însă, eu şi cu tine nu ne putem pierde tot timpul explorându-ne. Trebuie să şi lucrăm în rândul oamenilor. Schimnicia, retragerea din lume, sihăstria, toate astea sunt prostii. Aşadar, încotro ai dori să pleci? În amonte ori în aval?

— În realitate, n-aş vrea să părăsesc acest loc, i-a răspuns Hermann. Mă simt fericit aici. După multă vreme, e prima oară când mă simt ca o părticică dintr-o familie.

— Familia ta trăieşte de la un capăt la celălalt al Fluviului, i-a spus Ch’agii. Adevărat, există multe rude neplăcute. Dar care familie nu-şi are uscăturile ei? Treaba ta este de a-i ajuta să gândească drept. Şi asta este a doua etapă. Prima este de a-i face pe oameni să recunoască faptul că gândesc strâmb.

— Tocmai aici e buba, a spus Hermann. Am impresia că nici eu n-am depăşit prima etapă.

— Dacă aş împărtăşi o asemenea părere, nu ţi-aş fi permis să absolvi instruirea. Aşadar, ce alegi? În susul ori în josul Fluviului?

— În aval, a zis Hermann.

Ch’agii a ridicat mirat din sprâncene.

— Bine. Dar, de obicei, neofiţii preferă să pornească în amonte. Au auzit că La Viro se află pe acolo. Şi doresc foarte mult să-l viziteze, să se plimbe şi să stea de vorbă cu el.

— Tocmai de aceea am ales cealaltă direcţie, a spus Hermann. Nu sunt demn.

Episcopul a oftat şi a zis:

— Uneori regret că ni se interzice orice act de violenţă, în această clipă, îmi vine să-ţi dau un şut în fund. Prea bine, mergi în josul Fluviului, Moise palid ce eşti. Dar îţi poruncesc să transmiţi un mesaj episcopului zonei unde te vei stabili. Să-i spui că Episcopul Ch'agii îi trimite toată dragostea lui. Şi să-i mai spui ceva: *Unele păsări se cred viermi.*

— Şi ce înseamnă asta?

— Sper să afli singur într-o bună zi, i-a răspuns Ch'agii şi a fluturat din mâna dreaptă, ţinând trei degete întinse, în semn de binecuvântare. Apoi l-a strâns în braţe pe Hermann şi l-a sărutat pe buze. Mergi, fiul meu, şi-ţi doresc să transformi *ka*-ul în *akh.*

— Fie ca *akh*-urile noastre să zboare alături, a răspuns Hermann potrivit formulei oficiale.

Apoi a părăsit coliba plângând. Fusese mereu un om sentimental. Dar şi-a zis că plângea deoarece ţinea la bărbatul scund, care vorbea în sentinţe. Distincţia dintre sentiment şi iubire îi fusese inculcat[11] în seminar. Aşadar, simţea că îl iubeşte pe acel om. Dar nu era convins.

Aşa cum le spusese episcopul în cadrul unei prelegeri, cursanţii lui nu-şi vor da seama exact de diferenţa dintre cele două decât atunci când vor avea experienţa necesară să înţeleagă. Chiar şi atunci, în absenţa cunoştinţelor necesare, nu vor reuşi să le deosebească între ele.

Pluta pe care urma să călătorească fusese construită de el şi de cele şapte persoane care trebuiau să-l însoţească. Una dintre ele era Chopilotl. Hermann s-a oprit la coliba ei ca să-şi adune cele câteva lucruri personale şi să o ia pe ea. Chopilotl era afară cu alte două vecine şi târa idolul pe o targă de lemn.

— Doar nu te gândeşti să iei cu tine lucrul acela, i-a zis el.

— Ba da, i-a spus ea. Dacă l-aş abandona, ar fi ca şi cum mi-aş lăsa *ka*-ul aici. Şi nu e un *lucru,* ci Xochiquetzal.

— E doar un simbol, ori trebuie să-ţi repet asta pentru a

---

[11] A întipări în mintea cuiva, prin repetare, o idee, o concepţie etc. – Din fr. **inculquer,** lat. **inculcare.**

suta mia oară? a spus el, strâmbându-se.

— Atunci am nevoie de simbol. Dacă aş abandona statueta, aş avea ghinion. Iar ea s-ar supăra foarte rău.

Göring s-a simţit frustrat şi neliniştit. Aceea era prima zi a misiunii lui, şi se confrunta deja cu o situaţie pe care nu ştia sigur dacă va reuşi să o rezolve cum se cuvenea.

Gândeşte-te la scopul final, fiule, fii înţelept, le spusese episcopul într-o prelegere, citând trunchiat din Ecleziast.

Trebuia să acţioneze în aşa fel, încât rezultatul final al acelei întâmplări să fie cel corect.

— Aşa este, Chopilotl, a zis el. Nu este rău să păstrezi idolul în ţara asta. Oamenii de aici înţeleg. Dar cei din alte părţi nu vor pricepe. Suntem misionari, care trebuie să-i convertim pe alţii la ceea ce noi considerăm a fi adevărata religie. Ne bizuim pe autoritatea învăţăturilor lui La Viro, care a primit revelaţiile de la unul dintre creatorii acestei lumi. Dar cum să-i convingi pe alţii dacă unul dintre ai noştri este un idolatru care venerează o statuetă din piatră? Şi nici măcar nu-i frumoasă, dacă-mi dai voie să adaug, cu toate că asta nu are nicio importanţă. Oamenii îşi vor bate joc de noi. Vor spune că suntem nişte păgâni neştiutori şi nişte superstiţioşi. Iar noi păcătuim grav pentru că le-am oferi oamenilor o imagine total deformată a Bisericii.

— Le spunem că este doar un simbol, a insistat Chopilotl, pe un ton bosumflat.

El a ridicat glasul.

— Ţi-am spus că nu vor înţelege! Pe de altă parte, i-am minţi. Este evident că pentru tine acest lucru este mai mult decât un simbol.

— Tu ţi-ai arunca osul spiralat?

— Asta e altceva. E semnul credinţei mele, un însemn al apartenenţei la Biserică. Dar nu-l venerez.

Ea şi-a arătat dinţii într-un zâmbet sardonic, evidenţiindu-şi trăsăturile feţei negre.

— Dacă-l arunci, am să renunţ şi eu la iubitul meu!

— Prostii! a zis el. Doar ştii că nu pot face asta! Eşti absurdă, femeie.

— Te-ai înroşit la faţă, a spus ea. Unde ţi-e înţelegerea

plină de iubire?

El a inspirat adânc şi a zis:

— Prea bine. Ia *lucrul* acela cu tine.

Şi s-a îndepărtat.

— Nu mă ajuţi să-l trag? l-a întrebat ea.

El a rămas pe loc şi s-a întors spre ea:

— Şi să fiu complice la o blasfemie?

— Dacă ţi-ai dat acordul să o iau cu noi, ai devenit deja complice.

Chopilotl nu era proastă – decât în acea privinţă, dar şi în acel caz era vorba de prostie emoţională. Zâmbind vag, el şi-a văzut de drum. Ajungând la plută, le-a spus celorlalţi la ce se puteau aştepta.

— De ce îngădui asta, frate? a întrebat Fleiskaz.

Acesta era un bărbat uriaş cu părul roşcat, care avea ca limbă maternă germana primitivă. Aceasta era una dintre limbile Europei Centrale din mileniul al II-lea î.e.n.. Din ea se formaseră limbile norvegiană, suedeză, daneză, islandeză, germană, olandeză şi engleză. Porecla lui fusese Wulfaz, însemnând Lup, pentru că era un războinic ce inspira teamă.

Însă pe Lumea Fluviului, când se convertise, se rebotezase Fleiskaz. În limba lui natală, asta însemna „bucată de carne ruptă”. Nimeni nu ştia de ce adoptase un asemenea nume; probabil se considerase o bucată de carne bună sălăşluind într-un trup rău. Acea bucăţică, smulsă dintr-un trup rău, avea posibilitatea de a se dezvolta într-un corp nou, spiritual vorbind, un corp bun.

— Fii atent la ce am de spus, l-a atenţionat Hermann pe Fleiskaz. Toată povestea se va rezolva imediat după ce ajungem la vreo cincizeci de metri de mal.

Au stat jos fumând şi discutând, urmărind-o pe Chopilotl trăgând sania pe care se afla statueta din piatră. Până să traverseze câmpia largă, ea era roşie ca focul la faţă, transpirase şi abia mai respira. I-a aruncat câteva cuvinte urâte lui Hermann şi a încheiat prin a-i spune că din acel moment multă vreme va dormi singur.

— Frate, această femeie nu dă un exemplu potrivit, a

spus Fleiskaz.

— Ai răbdare, frate, i-a spus Hermann încet.

Pluta stătea puţin urcată pe mal şi, pentru a nu fi luată de apă, era prinsă de o ancoră confecţionată dintr-un bolovan legat de un cablu făcut din piele de peşte. Chopilotl i-a rugat pe cei deja suiţi să o ajute să tragă sania la bord. Toţi i-au zâmbit, dar niciunul nu a făcut nicio mişcare. Blestemând în surdină, ea a reuşit să aducă idolul la bord. Hermann i-a uimit pe toţi ajutând-o să dea greutatea jos de pe sanie şi să o aşeze chiar în mijlocul plutei.

Au ridicat ancora şi au împins pluta de la mal, făcând semne celor strânşi ca să le ureze călătorie sigură. Pluta avea un catarg în partea din faţă. Au ridicat vela pătrată şi vergile s-au înclinat uşor pentru a-i propulsa spre mijlocul Fluviului. Acolo, curentul şi vântul au făcut pluta să alunece mai iute şi au orientat vela ca să beneficieze din plin de briză. Fratele Fleiskaz stătea la cârmă.

Chopilod s-a retras în cortul aflat lângă catarg, unde a rămas îmbufnată. Hermann a rostogolit idolul către marginea tribord a plutei. Ceilalţi s-au uitat întrebători la el. Rânjind, el a dus un deget la buze. Chopilotl nu şi-a dat seama ce se petrecea, dar când a ajuns chiar la margine, idolul a făcut pluta să se încline uşor. Simţind dezechilibrarea, a scos capul din cort şi a privit în jur. Şi atunci a scos un răcnet.

Hermann ridicase deja idolul, aşezându-l în picioare.

— Fac asta pentru binele tău şi al Bisericii! a strigat el spre ea.

A împins capul monstruos, iar Chopilotl, răcnind, s-a repezit la el. Idolul s-a rostogolit în apă şi imediat a dispărut sub luciul ei.

Ulterior, camarazii i-au spus lui Göring că ea îl lovise în tâmplă cu potirul.

El şi-a revenit atât cât să o vadă pe Chopilotl ţinută la suprafaţă de potir, înotând spre mal. Bessa, femeia lui Fleiskaz, a înotat după potirul lui Hermann, pe care Chopilotl îl aruncase peste bord.

— Violenţa naşte violenţă, a spus Bessa, şi i-a întins

cilindrul.

— Mulţumesc că l-ai recuperat, a spus el.

Apoi s-a aşezat ca să-şi aline durerea de cap şi mustrările de conştiinţă. Era evident ce substrat avea remarca lui Bessa. Aruncând idolul, recursese la violenţă. Nu avea niciun drept să o lipsească pe Chopilotl de el. Şi chiar dacă ar fi avut vreun drept, nu trebuia să se folosească de el.

Trebuia ca lui Chopilotl să i se explice ce greşeală făcea, iar apoi exemplul să fermenteze în mintea ei până dădea în clocot. Însă el nu făcuse decât să o înfurie atât de rău, încât devenise violentă. Şi probabil că avea să găsească pe cineva care să-i cioplească alt idol.

Aşadar, nu pornise deloc bine la drum.

Asta l-a făcut să se gândească mai mult la ea. De ce o curtase? Era frumoasă, radia sexualitate. Dar era indiancă, iar el simţise o oarecare neplăcere că se cupla cu o femeie de culoare. Se apropiase de ea pentru că voise să-şi demonstreze sieşi că nu avea prejudecăţi faţă de negri? Acela să fi fost motivul nedemn care îl silise la aşa ceva?

Dacă ea ar fi fost negresă africană, cu părul sârmos şi buze foarte cărnoase, s-ar mai fi gândit să se împreuneze cu ea? Sincer, nu. Iar acum, că-şi adusese aminte de această problemă, el căutase o evreică. Însă existau doar două în zona aceea, şi ele aveau deja bărbaţi. Pe de altă parte, ele trăiseră pe vremea lui Ahab şi Augustus şi erau brunete ca arabii yemeniţi, scunde, cu nasul mare, superstiţioase şi înclinate spre violenţă. În orice caz, nu aderaseră la Biserica celei de-A Doua Şanse. Dar, dacă se gândea mai bine, şi Chopilotl era superstiţioasă şi avea un caracter violent.

Cu toate acestea, faptul că era membră a Bisericii arăta că avea potenţialul necesar pentru îndreptare spirituală.

Şi-a canalizat gândurile spre ceva ce voise să evite.

Căutase o evreică şi se alesese cu o indiancă pentru a-şi alina conştiinţa. Pentru a-şi demonstra că progresase din punct de vedere spiritual.

Dar progresase? Păi, nu o iubise, ci doar ţinuse la ea. După ce-şi reprimase repulsia de început faţă de contactul

sexual cu ea, nu simţise decât patimă în timpul partidelor de sex.

Cu toate acestea, în timpul certurilor, rare, dar furtunoase, el voise să-i arunce insulte ce ar fi putut fi considerate rasiste.

Adevăratul progres, adevărata iubire vor veni când el nu va mai trebui să-şi reprime dorinţa de a folosi asemenea cuvinte insultătoare. Nu vor mai exista inhibiţii privind astfel de lucruri pentru că el nici nu se va mai gândi la ele.

Hermann, mai ai mult până să progresezi cu adevărat, şi-a zis el.

Iar dacă progresa, de ce îl acceptase episcopul ca misionar? Doar Ch'agii îşi dăduse bine seama că nu era încă pe deplin pregătit.

19

Mulţi ani mai târziu, atunci când Göring a ajuns în apropierea statului Parolando, alături de el nu se mai afla niciunul dintre cei cu care pornise la drum. Unii fuseseră ucişi, alţii se opriseră în diverse locuri ca să-şi desfăşoare activitatea de misionari. Când se afla la câteva mii de kilometri depărtare de Parolando, Göring a auzit zvonuri referitoare la o stea mare, de fapt un meteorit, care căzuse undeva în aval. Se spunea că ciocnirea cu suprafaţa planetei ucisese sute de mii de oameni în mod direct sau indirect, şi produsese stricăciuni văii pe o distanţă de aproape o sută de kilometri în susul şi-n josul Fluviului. Imediat ce s-a putut pătrunde, multe grupuri s-au instalat în zonă, dornice să extragă nichel şi oţel din meteorit. După o luptă sălbatică, două grupuri izbândiseră. Ulterior, acestea s-au aliat, iar în prezent luaseră în stăpânire acel loc.

Alte zvonuri susţineau că meteoritul fusese exploatat şi materialul rezultat se folosise pentru construcţia unui vapor gigantic şi că doi bărbaţi faimoşi conduceau toate operaţiunile. Unul era scriitorul american Sam Clemens. Celălalt era Regele Ioan al Angliei, fratele lui Richard Inimă-de-Leu.

Hermann nu ştia de ce, dar acele zvonuri au făcut să-i tresalte inima. A avut impresia că pământul pe care căzuse steaua reprezenta ţinta lui dintru început, dar nu-şi dăduse seama de asta decât acum.

La capătul unei călătorii lungi, a sosit în Parolando. Sam Clemens şi Regele Ioan, poreclit şi „Fără-de-Ţară, domneau în comun asupra ţării care se afla deasupra comorii reprezentate de meteorit. Fuseseră extrase cantităţi considerabile de metal, iar zona arăta ca regiunea Ruhr, dar în miniatură. Se găseau acolo multe furnale, laminoare, fabrici de acid azotic, iar bauxita şi criolitul erau prelucrate pentru obţinerea de aluminiu. Minereurile din care se fabrica aluminiul se găseau totuşi în alt stat. Iar acest lucru dăduse naştere unor tulburări.

Soul City era un stat situat la patruzeci şi doi de kilometri în aval faţă de Parolando, deasupra unor uriaşe zăcăminte de criolit, bauxită şi cinabru, la care se adăugau mici filoane de platină. Clemens şi Ioan aveau nevoie de aceste minerale, dar negocierile cu cei doi conducători din Soul City, Elwood Hacking şi Milton Firebrass, erau foarte anevoioase. Pe de altă parte, se vedea de la o poştă că aceştia ar fi vrut să pună mâna pe nichelul şi oţelul extrase din meteorit.

Hermann nu acorda prea multă atenţie manevrelor politice locale. Misiunea lui de căpetenie era să convertească oamenii la doctrina Bisericii celei de-A Doua Şanse. Misiunea lui secundară, a hotărât el după o vreme, era să împiedice construirea uriaşului vapor cu zbaturi. Clemens şi Ioan erau obsedaţi de acel proiect. Pentru a-l realiza, erau dispuşi să transforme Parolando într-un deşert industrial, să distrugă orice vegetaţie, cu excepţia invulnerabililor arbori de fier. Ei poluau aerul cu fumul şi duhoarea azvârlită spre cer de coşurile fabricilor.

Ba chiar mai grav, ei îşi poluau până şi *ka*-urile, iar aici era treaba lui Hermann Göring. Biserica susţinea că umanitatea fusese resuscitată pentru a avea a doua şansă de a-şi salva *ka*-ul. I se oferiseră tinereţea şi viaţa fără de boală şi lipsuri ca să se concentreze asupra mântuirii.

La vreo săptămână după sosirea în Parolando, Hermann şi alţi câţiva misionari au organizat o mare întrunire. Asta s-a petrecut seara, după crepuscul. În jurul unei platforme iluminate de torţe s-au înălţat zeci de focuri de tabără. Hermann şi episcopul local se aflau pe platformă, împreună cu vreo doisprezece dintre membrii de vază ai organizaţiei. Mulţimea era alcătuită din aproape trei mii de oameni, dintre care câţiva convertiţi şi majoritatea veniţi acolo pentru distracţie. Aceştia din urmă îşi aduseseră sticlele cu alcool şi aveau chef de harţă.

După ce orchestra a încheiat de cântat un imn, despre care se spunea că fusese compus chiar de La Viro, episcopul a rostit o scurtă rugăciune. Apoi l-a prezentat pe Hermann. După ce i s-a pronunţat numele, s-au auzit huiduieli. Evident că unii dintre oamenii prezenţi în mulţime fuseseră contemporani cu el, deşi poate că pur şi simplu nu le plăceau membrii Bisericii celei de-A Doua Şanse.

Hermann a ţinut mâinile ridicate până când s-a făcut linişte, apoi a vorbit în esperanto.

— Fraţi şi surori! Ascultaţi-mă cu dragoste, căci eu vă vorbesc din iubire. Hermann Göring din faţa voastră nu este acelaşi cu acela care a trăit pe Pământ. Detestă acea fiinţă respingătoare. Cu toate acestea, iată-mă în faţa voastră astăzi, un om nou, renăscut, o dovadă vie că răul poate fi depăşit. O persoană se poate schimba în bine. Am plătit pentru faptele mele. Am plătit în singura monedă care contează. Am plătit prin sentimentul vinovăţiei, ruşine şi dispreţ de sine. Am plătit printr-un jurământ să ucid vechiul sine, să-l îngrop şi să apar ca un om nou. Dar nu mă aflu aici ca să vă impresionez spunându-vă ce ticălos am fost. Am venit să vă vorbesc despre Biserica celei de-A Doua Şanse. Cum s-a născut ea, care îi este crezul, şi ce precepte o animă. Ştiu că aceia dintre voi care au crescut în ţări musulmane şi iudeo-creştine, precum şi orientalii care s-au confruntat cu vizitatori ori ocupanţi creştini ori musulmani ai patriei lor se aşteaptă la un apel la credinţă. Nici gând! Pe numele Domnului, care se află printre noi, nu voi face aşa ceva! Biserica nu cere nimănui să îmbrăţişeze doar

credinţa. Biserica aduce nu credinţă, ci *cunoaştere!* Nu credinţă, repet. *Cunoaştere!* Biserica nu vă cere să credeţi în lucruri ce trebuie să existe acum ori în viitor. Biserica vă cere să analizaţi faptele, iar apoi să acţionaţi aşa cum cer acestea. Vă cere să credeţi doar în lucruri credibile. Gândiţi-vă doar. Dincolo de orice dubiu, cu toţii ne-am născut şi am murit pe Pământ. Este cineva printre voi care mă poate contrazice? Nu? Atunci, gândiţi-vă. Aşa cum scânteile sar în sus, la fel este şi omul născut să sufere şi să facă rău. Îşi mai aminteşte vreunul dintre voi viaţa lui de pe Pământ şi poate să respingă afirmaţia mea? Indiferent de religia îmbrăţişată pe Pământ, ea promitea ceva ce nu era adevărat. Avem dovada că nu ne aflăm nici în Iad, nici în Rai. Trecem prin reîncarnări, doar că într-un înţeles limitat ni se dau trupuri noi şi o viaţă nouă dacă murim. Prima resuscitare a constituit un şoc uriaş, aproape cutremurător. Nicio persoană, fie ea religioasă, agnostică ori atee, nu a crezut vreodată că va ajunge în acea stare după încheierea existenţei sale terestre. Cu toate acestea, fie că ne place, fie că nu, iată-ne. De pe lumea aceasta nu există scăpare, aşa cum se întâmpla pe Pământ. Dacă sunteţi ucişi ori vă sinucideţi, vă treziţi vii a doua zi întregi. Poate cineva să nege asta?

— Nu, dar mie nu-mi place câtuşi de puţin! a strigat un bărbat.

Vorbele lui au stârnit un hohot general de râs, iar Hermann s-a uitat la cel care făcuse remarca. Era Sam Clemens, care stătea în mijlocul mulţimii pe un scaun aflat pe o platformă înălţată pentru acea ocazie.

— Te rog, frate Clemens, fă-mi hatârul şi nu mă întrerupe, i-a spus Hermann. Prea bine. Până acum, doar fapte. Aşa, poate cineva să nege ideea că această lume nu este naturală? Nu vreau să afirm că această planetă, soarele, stelele sunt artificiale. Planeta aceasta a fost creată de Dumnezeu. Dar Fluviul şi Valea nu sunt fireşti. Şi nici resuscitarea nu este un lucru firesc.

— De unde ştii asta? a răcnit o femeie. Văd că te îndepărtezi de fapte. Ai alunecat în presupuneri.

— N-a alunecat doar în presupuneri! a strigat un bărbat.

Hermann a aşteptat ca hohotele să se stingă.

— Surioară, îţi pot dovedi că resuscitarea nu este ceva făptuit *direct* de Dumnezeu. Acest lucru a fost înfăptuit de oameni ca noi. S-ar putea ca ei să nu fie pământeni. Fără îndoială că ne sunt superiori ca înţelepciune şi ştiinţă. Dar seamănă foarte mult cu noi. Iar unii dintre noi am stat de vorbă faţă în faţă cu ei!

S-a produs rumoare. Nu pentru că oamenii nu mai auziseră aşa ceva până atunci, deşi nu exact în acei termeni, ci pentru că necredincioşii voiau să se distreze puţin, să mai alunge încordarea.

Hermann a luat o gură de apă şi, până să lase cana jos, s-a făcut o linişte aproape deplină.

— Această lume şi aceste resuscitări, chiar dacă nu au fost realizate de mâini umane, s-au făcut cu mâini ce semăna cu cele umane. Există doi oameni care pot depune mărturie în legătură cu asta. Din câte ştiu, ar mai fi şi alţii. Unul dintre ei se numeşte Richard Francis Burton. A fost destul de cunoscut, de fapt chiar celebru, pe Pământ, şi asta în cursul vieţii. A trăit între 1821 şi 1890, şi a fost explorator, antropolog, inovator, autor şi un extraordinar lingvist. Poate că unii dintre voi aţi auzit de el, nu? Dacă aşa stau lucrurile, vă rog să ridicaţi mâinile.

— Aha, am numărat cel puţin patruzeci de persoane, printre care se află şi consulul vostru, Samuel Clemens.

Clemens nu părea încântat de ceea ce auzea. Se uita urât şi morfolea agitat capătul unui trabuc.

Göring a început să relateze experienţa pe care o avusese cu Burton, punând accentul asupra celor spuse de acesta. Mulţimea devenise atentă; abia dacă mai scotea cineva vreun sunet. Asta era ceva nou, ceva ce niciun misionar al Bisericii nu mai spusese.

— Burton a numit acea fiinţă misterioasă Etic. Potrivit lui, Eticul care a vorbit cu el nu era de acord cu camarazii lui. Evident, există anumite neînţelegeri chiar şi între fiinţe pe care le putem considera zei. Certuri şi discordie în Olimp, dacă îmi îngăduiţi să fac o comparaţie. Cu toate că eu nu

cred că aşa-numiţii Etici sunt zei, îngeri, ori demoni. Ei sunt fiinţe umane ca şi noi, dar avansate din punct de vedere etic. Sincer, nu ştiu ce are la bază dezacordul dintre ei. Probabil că mijloacele folosite pentru atingerea scopului. Cu toate acestea, scopul este comun! Să nu vă îndoiţi de asta. Dar care este acel scop? Întâi, permiteţi-mi să vă vorbesc despre celălalt martor. Şi, din nou, ca să fiu sincer…

— Credeam că te cheamă Hermann! i-a strigat un bărbat.

— Puteţi să-mi spuneţi Meier, a zis Göring, dar nu a catadicsit să le explice gluma.

— La aproape un an după Ziua Resuscitării, martorul stătea într-o colibă de pe marginea unei terase a unui deal foarte înalt, într-o ţară situată departe spre nord. Numele lui de naştere este Jacques Gillot, dar noi, cei din cadrul Bisericii, îi spunem La Viro. „Bărbatul”, în engleză. Îl mai numim La Fondinto, adică Întemeietorul. Pe Pământ a fost un om foarte religios, însă acum credinţa lui s-a distrus, fiind discreditată total. Era uluit şi foarte tulburat. Acest om s-a străduit întotdeauna să ducă o viaţă virtuoasă, în conformitate cu învăţăturile Bisericii, care vorbea în numele lui Dumnezeu. Nu s-a socotit un om *bun.* La urma urmelor, chiar şi Iisus a spus că niciun om nu este bun, incluzându-se şi pe Sine printre aceştia. Dar, practic vorbind, Jacques Gillot a fost bun. Nu perfect; minţise, dar numai pentru a nu răni sensibilităţile altora, dar niciodată pentru a scăpa de consecinţele propriilor fapte. Nu vorbise niciodată pe la spate pe cineva, preferând să-i spună totul direct, de la obraz. Nu fusese vreodată necredincios faţă de soţie. Le acordase soţiei şi copiilor toată atenţia şi iubirea, fără a-i răsfăţa. Nu alungase nicio persoană de la masa lui pe motiv de poziţie socială, preferinţe politice, rasă sau religie. Se arătase nedrept în câteva rânduri, dar din grabă ori ignoranţă, şi întotdeauna îşi ceruse iertare, fiind decis să-şi repare greşelile. Fusese prădat şi trădat, dar a lăsat răzbunarea în seama lui Dumnezeu. Şi la moarte i sau iertat toate păcatele şi i s-a dat cuminecătura de pe urmă. Aşadar, ce căuta el aici, alături de politicieni, trădători, oameni care au maltratat copii, afacerişti necinstiţi, avocaţi

lipsiţi de etică profesională, doctori rapace, adulteri, violatori, hoţi, ucigaşi, torţionari, terorişti, ipocriţi, mincinoşi, oameni lipsiţi de cuvânt, paraziţi, oameni meschini, apucători, vicioşi şi nesimţitori? Cum stătea el în coliba de sub munte, iar ploaia îi bătea în acoperiş şi vântul urla, fulgerul exploda şi tunetul bubuia precum paşii unui zeu furios, se gândea la aparenta nedreptate. Şi, cu destul regret în suflet, a tras o concluzie. În ochii cuiva, cu C mare, el nu era cu nimic mai presus decât toţi ceilalţi. Nu se simţea deloc mai bine gândindu-se că toţi ceilalţi se aflau în aceeaşi situaţie. Când cineva se scufundă odată cu vaporul, nu simte nicio bucurie ştiind că toţi ceilalţi aflaţi la bord se vor îneca laolaltă cu el. Dar ce putea face? Nici măcar nu ştia ce se aştepta din partea lui. În acel moment, când privea focul mocnit, a auzit o ciocănitură în uşă. S-a ridicat şi a apucat suliţa. Pe vremea aceea, ca şi acum, existau oameni răi, în căutare de prăzi uşoare. Nu avea nimic să merite furat, dar existau oameni cărora le plăcea să ucidă doar pentru că asta le producea o plăcere nefirească. A strigat în limba lui natală: „Cine e? „Nimeni cunoscut ţie," i-a răspuns un bărbat. Vorbea franceza tipică pentru oraşul Quebec, dar cu un accent străin. „Cineva care nu vrea să-ţi facă niciun rău. Nu ai nevoie de suliţă." Asta l-a uimit pe La Viro, pentru că uşa şi ferestrele erau închise. Nimeni nu putea vedea înăuntru. A deblocat uşa. În spatele necunoscutului s-a văzut izbucnirea de lumină a unui fulger, dezvăluind o siluetă de statură medie, înveşmântată într-o mantie cu glugă. La Viro s-a tras înapoi, iar după intrarea necunoscutului, a închis uşa. Bărbatul şi-a tras gluga de pe cap. În lumina focului, a văzut un bărbat alb, cu părul roşcat, ochi albaştri şi trăsături atrăgătoare. Pe sub mantie avea un costum strâmt, fără cusături, dintr-un material argintiu. Iar de un şnur de argint prins la gât îi atârna o elice de aur. Vederea hainelor l-a convins pe La Viro că nu avea în faţă un locuitor de pe Valea Fluviului. Bărbatul arăta ca un înger, şi probabil că asta şi era. La o adică, în Biblie se spune că îngerii arată la fel ca oamenii. Cel puţin aşa îi spuseseră preoţii. Îngerii care le-au vizitat

pe fiicele oamenilor în vremea patriarhilor, îngerii care l-au salvat pe Lot şi îngerul care s-a luptat cu Iacov treceau drept oameni. Dar Biblia şi preoţii care îi predicaseră aceste lucruri se înşelaseră în multe privinţe. Privindu-l pe necunoscut, La Viro s-a arătat temător, dar în acelaşi timp s-a simţit încântat. De ce, dintre atâţia oameni, să fie onorat tocmai el de vizita unui înger? Apoi şi-a adus aminte că şi Satana era tot înger, că demonii sunt îngeri căzuţi. Ce anume avea în faţă? Ori nu era niciuna, nici alta. La urma urmelor, în ciuda lipsei de educaţie şi a poziţiei lui sociale modeste, La Viro nu era deloc prost. A considerat că exista şi o a treia explicaţie. Gândind asta, s-a simţit uşurat, dar în niciun caz în largul lui. După ce a cerut permisiunea, necunoscutul s-a aşezat. La Viro a şovăit, apoi a luat şi el loc pe un scaun. Câteva clipe s-au privit unul pe celălalt. Necunoscutul şi-a ţinut degetele împreunate, închipuind o turlă de biserică şi s-a încruntat ca şi cum s-ar fi gândit cum să înceapă discuţia. Lucru ciudat, pentru că ştia ce voia, şi sigur avusese timp să-şi pregătească vizita.

La Viro i-a oferit o băutură alcoolică. Necunoscutul a spus că prefera ceai. La Viro s-a apucat să toarne praf de ceai în apă şi să-l amestece. Necunoscutul a rămas tăcut până când a primit ceaiul şi i-a mulţumit lui La Viro. După ce a luat o înghiţitură, a spus: „Jacques Gillot, dacă ţi-aş povesti în amănunt cine sunt, de unde vin şi de ce mă aflu aici, ne-ar trebui o zi şi o noapte. Puţinul pe care ţi-l voi spune este adevărul – într-o formă pe care să o poţi înţelege în această etapă. Aparţin unui grup care a pregătit această planetă pentru voi, după ce veţi fi resuscitaţi. Mai există şi alte planete reformate pentru alţi pământeni, dar deocamdată asta nu vă priveşte. Unele sunt folosite în prezent. Altele aşteaptă să fie utilizate. Această lume este pentru cei ce au nevoie de o a doua şansă. Ce înseamnă asta? Care a fost prima şansă? Cred că aţi acceptat deja ideea că religia voastră, de fapt niciuna dintre religiile voastre nu au ştiut precis cum va arăta viaţa de după moarte. Toate au lansat supoziţii, iar apoi le-au ridicat la rangul de articole de credinţă. Deşi, într-un fel, unele au fost ceva mai aproape

de adevăr, dacă le acceptaţi revelaţiile ca fiind simbolice.” Apoi, vizitatorul a spus că cei de-un fel cu el îşi zic Etici, deşi de fapt aveau alte nume. Se găseau pe un plan superior de dezvoltare etică faţă de majoritatea pământenilor. De remarcat că a spus *majoritatea.* Asta demonstrează că existau unii dintre noi care au atins acelaşi nivel ca şi Eticii. Vizitatorul a mai zis că neamul său nu era alcătuit din primii Etici. Primii fuseseră o specie antică, non-umană, care trăise pe o planetă mai veche decât Pământul. Aceştia erau indivizi care, în mod deliberat, rămăseseră mai puţin dezvoltaţi, se păstraseră în carne şi oase, ca să zicem aşa, în loc să progreseze în continuare. Iar când au văzut că exista o specie, de asemenea non-umană, capabilă să continue Opera, ei i-au arătat acesteia cum să procedeze. Şi s-au dezvoltat mai departe. Vizitatorul a numit această specie Anticii. Cu toate acestea, în comparaţie cu cei ce le fuseseră mentori, aceştia erau tineri. Ei, vizitatorul a afirmat că asta aflaseră Eticii de la Antici. Creatorul, Dumnezeu, Spiritul Unic, ori cum aţi dori să-l numiţi, dă formă tuturor lucrurilor şi fiinţelor. El este universul; universul este el. Dar corpul său este alcătuit din două esenţe. Una este materia; cealaltă, în lipsa unui cuvânt mai cuprinzător, este non-materia. Ştim cu toţii ce este materia. Filozofii şi oamenii de ştiinţă au încercat să o definească precis, dar nu au reuşit. O trăim nemijlocit. Dar ce este această non-materie? Ce este ea?

20

— Vid! a strigat cineva din mulţime, pus pe şotii. Ceea ce ai în tărtăcuţă!

Clemens s-a ridicat în picioare şi a spus cu glas tunător:

— Linişte acolo! Lăsaţi omul să spună ce are de spus. Apoi, cu un zâmbet, a adăugat: Chiar dacă spune absurdităţi!

— Îţi mulţumesc, domnule Clemens, a zis Göring. Un vid perfect este absenţa absolută a materiei. Cândva, un om învăţat mi-a zis că nu există vid perfect. Nu există decât

conceptual. Până şi vidul este materie. Non-materia este ceea ce vechile religii ale Pământului numeau suflet. Însă definiţiile sufletului au fost mereu confuze, foarte abstracte. Popoarele din timpurile antice şi clasice, precum şi strămoşii lor nealfabetizaţi, îl considerau drept ceva semănând cu o umbră, o entitate fantomatică ce reflecta palid materia de care fusese legat înainte de moarte. Mai târziu, popoarele cu o gândire mai evoluată l-au conceput ca pe o entitate invizibilă, de asemenea legată de trup. Însă ea putea căpăta formă trupească după moarte, dându-i-se un corp nou şi nemuritor. Unele religii orientale îl socoteau drept ceva care va fi reabsorbit în Zeu după numeroase încercări pe Pământ, după ce se dobândea o karma bună. Toate acestea aveau un oarecare adevăr în ele; fiecare întrezărea câte o părticică din adevărul global. Însă pe noi nu ne preocupă asemenea tatonări filozofice. Noi avem nevoie de fapte. Realitatea este că fiecare creatură vie, de la cea mai simplă, până la cea mai complexă, îşi are perechea geamănă din non-materie. Până şi amiba are o geamănă. Dar nu ţin să abordez subiecte derutante ori prea amănunţite. Asta, deocamdată. Vizitatorul i-a spus: „Non-materia este indestructibilă. Asta înseamnă că trupul tău de pe Pământ a avut o pereche indestructibilă din non-materie.” În acel moment, La Viro, care nu scosese niciun cuvânt până atunci, l-a întrerupt: „Câţi gemeni are o creatură vie? Adică, omul îşi schimbă înfăţişarea. Îmbătrâneşte, pierde un ochi, ori un picior. Se îmbolnăveşte de ficat. Această imagine din non-materie este ca o serie de fotografii făcute unui om? Dacă aşa stau lucrurile, de câte ori se face această fotografie? În fiecare secundă, o dată pe lună? Ce se întâmplă cu vechea fotografie, cu vechile imagini?” Vizitatorul a zâmbit şi i-a răspuns: „Imaginea, aşa cum o numeşti tu, este indestructibilă. Dar ea înregistrează modificările din corpul fizic de care este legată.” „Şi atunci, ce se întâmplă?” a întrebat La Viro. „Nu rezultă imagini ale unui cadavru în putrefacţie?” Aşa cum v-am mai spus, a continuat Göring, La Viro era analfabet şi nu fusese niciodată într-un oraş mare, dar nu era prost.

„Nu”, i-a spus vizitatorul. „Să lăsăm pentru moment chestiunile legate de materie şi non-materie, cu excepţia celei care alcătuieşte umanitatea. Restul nu are legătură cu discuţia noastră. În primul rând, totuşi, să-i dăm alt nume acestei entităţi pe care o numeşti suflet. *Sufletul* are prea multe înţelesuri incorecte pentru oameni, prea multe rezonanţe verbale, prea multe definiţii contradictorii. Cum rosteşti cuvântul *suflet,* necredincioşii vor deveni în mod automat surzi la ceea urmează. Cei care cred în suflet te vor asculta întotdeauna prin prisma construcţiilor mentale pe care şi le-au format pe Pământ. Să numim acest geamăn din non-materie altfel, de exemplu… *ka.* Acesta este un vechi cuvânt prin care egiptenii defineau unul dintre cele câteva suflete din religia lor. Doar că pentru egipteni nu va avea o conotaţie deosebită ori un înţeles aparte. Şi se pot adapta la el.”

De aici se vede, a spus Göring, că vizitatorul ştia destule despre istoria pământească. De asemenea, vorbea franceza canadiană, ceea ce înseamnă că studiase îndelung pentru a se pregăti în vederea acelei întâlniri. Tot astfel cum acel Etic care a discutat cu Burton învăţase engleză. „Acum, a spus vizitatorul, avem *ka*-ul*.* Din câte ştim, se formează în momentul concepţiei, la unirea dintre spermatozoid şi ovul. *Ka* se schimbă în concordanţă cu modificările din trup. Diferenţa dintre corp şi *ka* în momentul morţii trupului este tocmai aceasta. În cursul vieţii, corpul radiază o aură. Aceasta rămâne invizibilă pentru ochiul liber – cu excepţia câtorva favorizaţi ai sorţii – şi pluteşte deasupra capului persoanei vii. Se poate detecta cu ajutorul unui instrument. Văzut prin acest dispozitiv, aura seamănă cu un glob alcătuit din multe culori şi nuanţe, care se roteşte, se umflă, se contractă, îşi schimbă culorile, îşi prelungeşte braţele, apoi şi le strânge. Un lucru sălbatic şi minunat a cărui frumuseţe trebuie văzută pentru a fi apreciată. Noi o numim *wathan.* O persoană îşi pierde *wathan*-ul sau *ka*-ul în momentul morţii, adică atunci când corpul nu mai poate fi readus la viaţă. Unde se duce *ka?* Văzut prin dispozitivul nostru, pe care îl vom boteza kascop, de obicei dispare

imediat, dus de un soi de vânt eteric necunoscut nouă. Uneori rămâne legat de un anumit loc, şi nu ştim de ce. Dar, în cele din urmă, se detaşează şi se îndepărtează. Universul este plin de astfel de *ka,* însă numărul lor nu poate ajunge niciodată atât de mare încât să ocupe tot spaţiul. Se pot intersecta, pot trece unul prin celălalt, şi acelaşi punct poate fi ocupat de un număr nelimitat de *ka.* Presupunem că acest *ka* nu are conştiinţă, deşi conţine inteligenţa şi memoria persoanei decedate. Aşadar, *ka*-ul rătăceşte prin eternitate şi infinit, ca un vas pentru potenţialul mintal al persoanei vii. Un suflet congelat, dacă vreţi. Când se reproduce corpul unei persoane moarte, *ka*-ul se reataşează la acel corp. Indiferent cât de departe s-ar afla de corp, în termeni spaţiali vorbind, el revine din prima secundă de viaţă a organismului reprodus. Între cele două există o afinitate ce nu cunoaşte graniţe. Dar când se produce reunirea, *ka*-ul nu are amintiri înregistrate între momentul morţii primului corp şi primul moment de conştiinţă al celui de-al doilea corp sau al corpului reprodus. Cu toate acestea, unii afirmă că este posibil ca acest *ka* să fie pe deplin conştient pe durata cât nu este ataşat de trup. Dovada privind acest lucru a fost oferită de un anumit fenomen de viaţă de după, care a fost documentat clar în anii şaptezeci, din câte înţeleg eu. Şi ţin minte relatări privind un număr destul de mare de bărbaţi şi femei care, declaraţi morţi, au înviat. Aceste persoane au declarat că în timp ce erau moarte, au experimentat momente de zbor în afara corpului, au urmărit rudele bocind şi apoi fuseseră readuse înapoi la viaţă. Chiar dacă acest *ka* păstrează sau nu amintirea acestor momente, pe noi ne interesează doar încarnările sale, stările când este una cu carnea.” La Viro a rămas uimit şi într-un soi de extaz. Însă l-a întrerupt din nou pe necunoscut, căci se pare că dorinţa de a întrerupe este ceva tipic omenesc, un impuls înnăscut.

Göring a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ştiu prea bine treaba asta.

Din mulţime s-au auzit hohote răzleţe.

— „Cer iertare”, a spus La Viro. „Şi cum se realizează

această copie a unui corp?" Şi-a privit corpul şi s-a gândit că acesta se făcuse ţărână, iar acum redevenise întreg. „Avem instrumente care pot detecta şi analiza un *ka,* i-a răspuns vizitatorul. Acestea pot stabili caracterul şi localizarea fiecărei molecule de non-materie. După aceea, totul este doar o chestiune de conversie între energie şi materie." „Şi se poate duplica un *ka* în orice stadiu?" a întrebat La Viro. „Altfel spus, ce se întâmplă dacă omul a murit la optzeci de ani? Se poate duplica acest *ka* avut la douăzeci de ani?" „Nu. *ka*-ul de la optzeci de ani este singurul existent. Apoi, cât timp mintea este inconştientă, corpul făcut potrivit evidenţelor este regenerat la starea de la douăzeci de ani. Se corectează toate defectele. Se face o înregistrare a respectivului corp, apoi copia se distruge. Pentru prima resuscitare pe suprafaţa acestei planete, se realizează o altă conversie energie-materie. În cursul acestui proces, corpurile nu au conştiinţă." „Dar dacă se întâmplă să se facă două copii? a întrebat La Viro. Simultan. Căreia dintre ele i se ataşează *ka*-ul?" „În teorie, primului care se resuscitează," i-a răspuns vizitatorul. „Indiferent cât de sincronizate sunt resuscitările, va exista o diferenţă de cel puţin o microsecundă. Aparatele noastre nu pot acţiona atât de rapid încât să existe o resuscitare absolut simultană. Pe de altă parte, nu se fac asemenea experimente. Ar fi ceva rău. Lipsit de etică."

„Da, a spus La Viro. „Dar dacă se întâmplă aşa ceva?" „Corpul fără *ka* va elabora unul, aşa cred. Şi, cu toate că al doilea trup este copia primului, curând va deveni altă persoană. Mediul diferit, experienţele diferite de viaţă îl vor face să se deosebească de primul corp. Cu timpul, deşi va arăta la fel ca primul corp, ar deveni o persoană diferită. Numai că am intrat în detalii microscopice. Partea importantă este aceasta: majoritatea *ka*-urilor fără trup rămân fără conştiinţă. Cel puţin aşa sperăm noi. Ar fi îngrozitor să te trezeşti prizonier într-un trup intangibil fără posibilitatea de control asupra lui, fără putinţă de comunicare cu altele, însă conştient de tot ce se petrece. Rezultatul inevitabil ar fi torturarea celui condamnat. O

perspectivă prea cumplită pentru a te gândi la ea. În orice caz, nicio persoană resuscitată nu-şi aduce aminte de intervalul dintre moarte şi a doua viaţă.”

Şi astfel, a continuat Göring, lui La Viro i s-a spus că dintre miliardele de oameni care muriseră pe Pământ, doar un procent neînsemnat nu făcea parte acum din turma imensă şi rătăcitoare de *ka*-uri*.* Câţiva se stinseseră. Dispăruseră. Vizitatorul nu ştia unde, şi de ce. Anticii le spuseseră Eticilor că aceştia *merseseră mai departe.* Se uniseră cu Creatorul ori măcar Îi ţineau tovărăşie. Vizitatorul şi-a dat seama că La Viro avea multe întrebări de pus. A promis să-i răspundă la câteva dintre ele, însă ele trebuiau să se limiteze la miezul problemei. Cum ştiau Eticii că o parte foarte mică din *ka*-uri continuaseră? Cum se putea ţine evidenţa fiecăreia dintre miliardele de *ka*-uri*,* cum puteau fi numărate şi urmărite? „Ar trebui să înţelegi puterile nemăsurate ale ştiinţei şi tehnologiei noastre”, i-a spus vizitatorul. „Până şi forţele care au dat formă acestei lumi şi te-au readus la viaţă depăşesc imaginaţia ta. Însă ce percepi aici reprezintă doar o părticică din ceea ce ne stă la dispoziţie. Te asigur că am numărat fiecare *ka* apărut pe Pământ. Ne-a luat mai bine de o sută de ani să realizăm asta, dar am făcut-o. Înţelegi, ştiinţa a reuşit ceea ce se considera drept posibil doar pentru nişte forţe supranaturale. Mintea umanităţii a realizat ceea ce nici Creatorul nu a intenţionat să facă. Pentru că, presupun, Creatorul a ştiut că fiinţele înzestrate cu raţiune vor reuşi să facă asta. S-ar putea ca raţiunea să fie *ka*-ul lui Dumnezeu. O să fac acum un mic ocol, deşi el nu este chiar lipsit de legătură cu restul. Am impresia că mă consideri cel puţin înrudit cu zeii, dacă nu chiar zeu. Aud cum respiri greu, îţi miros spaima în transpiraţie, văd groaza de pe chipul tău. Nu te teme. Este adevărat că sunt avansat faţă de tine din punct de vedere etic. Dar nu mă mândresc cu asta. Poţi deveni egalul meu. Ba chiar mă poţi depăşi. Am la dispoziţia mea oricând puteri care fac ştiinţa din vremea ta să pară rudimentară. Dar nu sunt cu mult mai inteligent decât cei mai inteligenţi dintre locuitorii de pe Valea

Fluviului. Se întâmplă să fac greşeli. De asemenea, te rog să nu uiţi ceva. Când vei merge să ţii predici, întotdeauna să pui accentul asupra unui aspect. Cel ce urcă poate aluneca înapoi. Cu alte cuvinte, atenţie la regres. Nu cunoşti cuvântul? Atunci, atenţie la alunecarea în spate. Abia după ce a zburat sigur, slujindu-se de propriile aripi, *ka*-ul a scăpat de regres. Cel făcut din carne trăieşte în primejdie. Acest sfat se potriveşte amândurora.”

În acel moment, La Viro a întins mâna spre vizitatorul său. A simţit dorinţa de a-l atinge, să se convingă de faptul că era alcătuit din carne şi oase. Acesta s-a dat înapoi şi a exclamat: „Să nu faci asta!” La Viro şi-a tras mâna înapoi însă pe faţă i-a apărut o expresie de dezamăgire şi jignire. Vizitatorul i-a spus: „Îmi pare rău, mai rău decât îţi închipui, dar te rog să nu mă atingi. Nu voi spune mai multe despre asta. Dar când vei ajunge în punctul când te voi putea îmbrăţişa, atunci vei pricepe.”

Şi în acest fel, fraţi şi surori, a spus Göring, vizitatorul a început să-i explice lui La Viro de ce trebuie să întemeieze această nouă religie. Numele organizaţiei noastre a fost ideea lui La Viro, iar vizitatorul nu l-a obligat să o înfiinţeze. El l-a rugat doar să procedeze astfel. Dar probabil ştia de ce este în stare, pentru că La Viro a spus că va proceda aşa cum sugerase vizitatorul. Principiile Bisericii celei de-A Doua Şanse şi tehnicile de a le da substanţă nu constituie subiectul întâlnirii noastre de astă-seară. Rămâne pentru mâine seară.

La sfârşit, La Viro l-a întrebat pe Etic de ce, dintre toţi oamenii de acolo, îl alesese pe el pentru a deveni fondatorul Bisericii. „Eu sunt un metis neştiutor”, a spus el. „Am crescut în adâncul codrilor din Canada. Tatăl meu a fost vânător alb, iar mama, indiancă. Amândoi au fost priviţi cu dispreţ de britanicii care domneau peste ţara noastră. Mama a ajuns aproape o proscrisă în ochii celor din tribul ei pentru că se căsătorise cu un alb. Tata a fost dispreţuit ca franţuz împuţit de către englezii pentru care lucra. Când aveam paisprezece ani, fiind foarte dezvoltat pentru vârsta mea, m-am făcut tăietor de lemne. La douăzeci de ani, am

rămas infirm în urma unui accident, şi mi-am petrecut restul vieţii gătind pentru tăietorii de copaci. Şi soţia mea a fost pe jumătate indiancă, iar ea câştiga bani spălând rufe. Am avut şapte copii, dintre care patru au murit de mici, iar celorlalţi le era ruşine de părinţii lor. Cu toate acestea, noi ne-am sacrificat pentru ei şi le-am oferit dragostea noastră şi o creştere plină de devotament. Cei doi fii ai mei s-au dus la muncă în Montreal şi apoi au murit în Franţa, luptând pentru englezi, care îi dispreţuiseră. Fiica mea a devenit prostituată şi a murit de nu ştiu ce boală – cel puţin aşa am auzit. Soţia mea a murit de inimă rea. Nu-ţi spun toate acestea pentru că aş vrea să fiu compătimit. Ţin să ştii cine sunt. Cum îmi poţi cere să ţin predici dacă eu nu mi-am putut convinge propriii copii de justeţea convingerilor mele? Mai ales că soţia mea a murit blestemându-l pe Dumnezeu. Cum pot vorbi în faţa unor oameni care au fost savanţi, oameni de stat şi preoţi?” Vizitatorul a zâmbit şi a zis: „*Wathan*-ul tău îmi spune că vei putea.”

Apoi, vizitatorul s-a ridicat. A scos şnurul de argint de la gât şi l-a trecut peste cap, după care l-a aşezat pe după gâtul lui La Viro. Acum, elicea de aur se odihnea pe pieptul lui. „A ta este, Jacques Gillot. Să nu o dezonorezi. La revedere. S-ar putea să nu ne mai vedem pe lumea asta.” „Ba nu! Aşteaptă! Am multe întrebări să-ţi pun!” a exclamat La Viro. „Ştii îndeajuns”, i-a zis vizitatorul. „Dumnezeu să te binecuvânteze.”

Apoi a plecat. Ploaia, tunetele şi fulgerele încă se întretăiau. Gillot a ieşit din colibă o clipă mai târziu. Nu a văzut nici urmă de vizitator, iar după ce a cercetat cerul cuprins de furtună, s-a întors în colibă. A stat acolo până când au sosit zorile cu bubuitul pietrelor-potir. După aceea, a coborât spre câmpie şi şi-a spus povestea. Aşa cum anticipase, cei cărora le-a spus-o l-au considerat nebun. Dar cu timpul, mulţi au început să-i dea crezare.

SECŢIUNEA 8
Vasele miraculoase sosesc în Virolando

21

Sosise în Virolando în urmă cu mai bine de treizeci şi trei de ani. Avusese intenţia de a rămâne acolo cât să stea de câteva ori de vorbă cu La Viro, dacă avea să i se îngăduie asta. Apoi avea să plece oriunde l-ar fi trimis Biserica. Însă La Viro îl rugase să rămână acolo, fără să-i spună de ce sau cât timp trebuia să stea. După un an petrecut în acel loc, Göring adoptase numele de Fenikso, care însemna Fenix în esperanto.

Aceia fuseseră cei mai fericiţi ani ai vieţii lui. Nu avea niciun motiv să creadă că nu va rămâne acolo în continuare.

Ziua aceea avea să semene foarte mult cu atâtea altele, dar asemănarea era o plăcere, căci avea să fie însoţită de mici elemente de variaţie.

După micul dejun, a urcat într-o clădire construită pe culmea unei stânci de pe malul stâng. Acolo le-a ţinut o prelegere cursanţilor de la seminar până puţin înaintea amiezii. Apoi a coborât cu repeziciune la nivelul solului şi i s-a alăturat lui Kren lângă o piatră-potir. După aceea, au urcat pe o altă culme de piatră şi s-au prins în legăturile unor deltaplane şi s-au lansat amândoi de la marginea stâncii, care se înălţa la o sută optzeci de metri deasupra solului.

Aerul de deasupra ţării Virolando gemea de miile de deltaplane care urcau şi coborau, se răsuceau, făceau

volte, plonjau spectaculos, se învârteau larg ori dansau. Hermann se simţea ca o pasăre, ba nu, ca un spirit liber. Avea iluzia libertăţii, orice libertate era o iluzie, dar alta mai bună nu exista.

Deltaplanul lui era de un roşu-aprins, vopsit astfel în amintirea escadronului pe care îl condusese după moartea lui Manfred von Richthofen. Stacojiul era de asemenea simbolul sângelui martirilor Bisericii. Existau multe asemenea deltaplane pe cer, amestecându-se cu cele de culoare albă, galbenă, oranj, verde, albastră şi violet. Această ţară era binecuvântată având hematit şi alte minereuri din care se puteau obţine pigmenţi. Ţara era binecuvântată din multe privinţe.

Hermann a gonit pe deasupra podurilor şi pe sub arcadele acestora, pe care se aflau case, acestea unind golurile dintre turlele de piatră. Trecea foarte aproape de pilonii de piatră şi lemn; uneori chiar periculos de aproape. Era un păcat să-şi primejduiască viaţa, dar nu se putea abţine. Vechea plăcere de a zbura, deprinsă pe Pământ, revenise, ducându-l până în preajma extazului. Doar că acum niciun motor nu-i urla în urechi, în nări nu-i pătrundeau pale de fum mirosind a ulei ars, şi nici nu trăia senzaţia că ar fi fost încorsetat în carlingă.

Uneori zbura pe lângă câte un balon şi le făcea semne cu mâna celor aflaţi în nacela din răchită. În timpul vacanţei, el şi Kren vor urca în nacela unui balon ca să ajungă până la o mie de metri, pentru ca apoi să se lase duşi de vânt în josul Văii. În vacanţele mai lungi, se lăsau să plutească astfel vreme de o zi întreagă, stând de vorbă, mâncând, iubindu-se în spaţiul restrâns, în timp ce se deplasau fără nicio zdruncinătură, fără nicio atingere a vântului, pentru că balonul se deplasa cu aceeaşi viteză ca şi ei.

Eliberând hidrogenul la apusul soarelui, aterizau apoi pe mal, puneau balonul pliat în nacelă şi a doua zi porneau în amonte cu o ambarcaţiune.

După jumătate de oră, Hermann a plonjat la mică înălţime de-a lungul Fluviului, a cotit şi a coborât pe mal unde a trebuit să alerge până a oprit aparatul de zbor.

Alături de alţii, poate sute de oameni, a dezmembrat deltaplanul, iar apoi a mers pe jos cu greutatea stânjenitoare în spinare până la coloana de pe care plonjase.

L-a oprit un mesager purtând o cunună de flori roşii şi galbene.

— Frate Fenikso. La Viro vrea să stea de vorbă cu tine.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Hermann, însă a simţit un fior de emoţie străbătându-l. Oare episcopul-şef hotărâse că venise vremea să-l trimită în misiune?

Bărbatul îl aştepta în apartamentele lui private din templul construit din piatră neagră şi roşie. Hermann a fost condus prin încăperile cu tavane înalte până într-o cameră mai mică, apoi uşa de stejar s-a închis în urma lui. Camera era mobilată simplu: un birou, câteva scaune mari din piele de peşte; alte câteva din bambus; două paturi înguste; o masă având vase cu apă şi câteva cu alcool aromat, căni, cutii de trabucuri, ţigarete, brichete şi chibrituri; o oală de noapte; două potire; cuiere înfipte în perete, de care atârnau diferite articole de îmbrăcăminte; o masă alături de o oglindă din mică agăţată de perete; încă o masă pe care se aflau rujuri, forfecuţe şi piepteni, care erau oferite câteodată în potire. Mai erau câteva covoraşe din fibre de bambus şi o piele de peşte pe podea, având forma unei stele. Încăperea era luminată de patru torţe ale căror beţe erau înfipte în suporturi prinse de zid. Uşa privată din peretele exterior era deschisă, îngăduind pătrunderea aerului şi a razelor de soare. Deschizături aflate în tavan ofereau o ventilaţie suplimentară.

La Viro s-a ridicat imediat ce a intrat Göring. Avea o statură de uriaş, având aproape doi metri înălţime şi fiind foarte brunet. Nasul lui semăna cu ciocul unui vultur uriaş.

— Bine ai venit, Fenikso, l-a întâmpinat el cu glas baritonal. Şezi. Vrei să bei ceva, ori un trabuc?

— Nu, mulţumesc, Jacques, a spus Hermann, aşezându-se pe scaunul ce i se arătase.

Episcopul-şef s-a aşezat la loc.

— Ai auzit de vasul acela gigantic ce urcă pe Fluviu, nu?

Tobele ne anunţă că se află la opt sute de kilometri de graniţa noastră sudică. Asta înseamnă că va ajunge acolo peste două zile. Mi-ai povestit tot ce ştiai despre acest bărbat, Clemens şi tovarăşul lui, Ioan Fără-de-Ţară. Nu ştiai ce s-a petrecut după ce ai fost ucis, desigur. Evident, cei doi au reuşit să-şi pună duşmanii pe fugă şi să construiască vasul. Vor trece prin ţara noastră foarte curând. Din câte am auzit, nu au intenţii războinice, astfel că nu avem a ne teme de tulburări. La urma urmelor, ei depind de cooperarea celor care posedă pietrele-potir aflate de-a lungul Fluviului. Au forţa necesară ca să ia tot ce vor, dar nu o folosesc decât dacă sunt siliţi. Cu toate acestea, am auzit unele ştiri tulburătoare despre purtarea unor membri ai echipajului atunci când vasul opreşte pentru aşa-numitele – cum se numesc? — a, permisii la mal. Au avut loc tot felul de incidente neplăcute, mai toate legate de beţii şi femei.

— Iartă-mă, Jacques. Nu cred că asemenea oameni sunt toleraţi de Clemens la bordul vasului său. Era obsedat şi a comis unele fapte necuvenite ca să poată construi vasul. Însă el nu este omul care să îngăduie asemenea purtări.

— Cine ştie, poate s-a schimbat în toţi aceşti ani. Pe de o parte, numele vasului nu mai este cel pe care mi l-ai spus tu. În loc de *Nu se închiriază* se numeşte *Rex Grandissimus.*

— Ciudat. Pare mai curând un nume pe care l-ar alege Regele Ioan.

— Din ce mi-ai povestit despre Ioan, probabil că l-a ucis pe Clemens ca să preia controlul asupra vasului. Oricare ar fi adevărul, vreau să întâmpini vasul la graniţă.

— Eu?

— Îi cunoşti pe cei care au construit vaporul. Urci la bord când trece graniţa. Vei afla astfel care este situaţia, ce fel de oameni se află pe el. De asemenea, vei evalua potenţialul militar al vaporului.

Hermann a părut surprins.

— Tu, Fenikso, mi-ai spus povestea pe care i-a istorisit-o uriaşul acela cu nasul lung – Joe Miller parcă îl chema, nu? — lui Clemens şi pe care acesta a făcut-o cunoscută altora.

Dacă este adevărată, în mijlocul mării de la polul nord se găseşte un mare turn. Aceşti oameni intenţionează să pătrundă în turn. Consider că intenţia lor este răuvoitoare.

— Răuvoitoare?

— Pentru că turnul este sigur opera Eticilor. Aceşti oameni de la bordul vasului doresc să pătrundă în turn, să-i descopere secretele, poate chiar să captureze ori chiar să-i ucidă pe Etici.

— Nu ai de unde şti asta, a zis Hermann.

— N-am, dar mi se pare logic să presupun asta.

— Eu n-am auzit vreodată ca Sam Clemens să fi vrut putere. Dorinţa lui e să meargă până la izvoarele Fluviului.

— Ceea ce afirmă public şi ceea ce gândeşte sunt două lucruri diferite.

— Serios, Jacques, a zis Hermann. Ce ne pasă nouă ce vor face dacă reuşesc să ajungă la turn? Doar nu crezi că maşinăriile şi armele lor ridicole ar putea să le aducă vătămări Eticilor? Umanii ar fi ca nişte viermi pentru ei. În orice caz, noi ce le-am putea face? Nu vom apela la forţă ca să-i împiedicăm.

Episcopul s-a aplecat peste birou, prinzându-se de tăblie cu mâinile uriaşe şi negricioase. Şi-a îndreptat privirea asupra lui Hermann de parcă era gata să-l dezghioace strat cu strat, ca să vadă ce se află în miezul lui.

— Pe lumea asta se petrece ceva rău, cumplit de rău! Întâi au încetat micile resuscitări. Asta s-a întâmplat, pare-se, la scurt timp după ultima ta resuscitare. Ţii minte consternarea pe care a provocat-o această veste?

Hermann a dat din cap şi a zis:

— Şi pe mine m-a neliniştit acea veste. Am avut un acces de panică din cauza îndoielii şi a disperării.

— La fel şi eu. Dar, ca episcop, a trebuit să-mi liniştesc turma. Cu toate acestea, nu am avut la dispoziţie niciun element care să-mi dea vreo speranţă. Probabil că ni se acordase suficient timp. Şi de el profitaseră toţi cei ce aveau să dobândească dreptul de a Merge mai departe. Restul vor muri, iar *ka*-urile lor vor rătăci prin univers, fără vreo speranţă de mântuire. Dar eu nu am crezut asta. Pe de

o parte, mi-am dat seama că nu eram pregătit să Merg mai departe. Mai am de mers, probabil foarte mult, până să am acel drept. Şi totuşi, m-ar fi ales Eticul ca să înfiinţez Biserica dacă nu aş fi fost un candidat serios la a Merge mai departe? Ori am dat greş, şi-ţi imaginezi suferinţa mea gândindu-mă la aşa ceva? Am fost ales pentru a le arăta altora calea către mântuire şi, cu toate astea, am rămas în urmă? Ca şi Moise, care i-a condus pe evrei spre ţara promisă, dar nu i s-a îngăduit să pătrundă şi el acolo?

— Vai, nu se poate aşa ceva! a murmurat Hermann. Imposibil!

— Ba se poate, a zis La Viro. Sunt doar un om, nu zeu. O vreme chiar m-am gândit să renunţ. Poate îmi îngăduisem să ignor propriul meu progres etic pentru că am fost foarte ocupat să conduc treburile curente ale Bisericii. Devenisem trufaş; puterea mă transformase în rău, fără ca eu să-mi dau seama. Voiam să-i las pe episcopi să aleagă o nouă căpetenie. Voiam să-mi schimb numele şi să plec în aval ca simplu misionar. Nu, nu protesta. M-am gândit foarte serios la toate astea. Apoi mi-am spus că aş trăda încrederea investită în mine de Etici. Şi probabil că mai există o explicaţie privind acest eveniment groaznic. Între timp, a trebuit să dau o explicaţie publică. Ştii care a fost aceasta, pentru că ai fost printre primii care au auzit-o.

Hermann a confirmat cu un gest din cap. I se încredinţase sarcina de a duce mesajul cale de peste trei mii de kilometri în aval de Virolando. Asta însemnase că stătuse departe de iubita lui ţară timp de peste un an. Dar fusese fericit să o facă pentru La Viro şi Biserică. Mesajul suna: „Nu vă temeţi. Păstraţi-vă credinţa. Nu a sosit ziua de apoi. Judecata încă nu s-a încheiat. Ne aflăm într-o perioadă de încercare ce nu va dura o veşnicie, într-o bună zi, morţii vor învia din nou. Aşa ni s-a făgăduit. Cei care au făurit această lume şi v-au acordat şansa de a deveni nemuritori nu vă vor părăsi. Perioada de trecere este o încercare. Nu vă temeţi. Credeţi cu tărie."

Mulţi îl întrebaseră pe Hermann în ce consta „încercarea". El le răspunsese că nu ştia. Poate La Viro

aflase de la Etici care era aceasta. Probabil că divulgarea scopului acelei încercări ar fi primejduit ţinta finală.

Unii nu acceptaseră asta. Aceştia părăsiseră Biserica, acuzând-o pe un ton amar. Cei mai mulţi rămăseseră însă alături de ea. Uimitor, se găsiseră numeroşi oameni care se convertiseră tocmai în acea perioadă. Aceştia veniseră cu teamă, teama că probabil chiar exista o a doua şansă de a obţine nemurirea, şi nu mai rămăsese mult timp. Aceasta nu era o atitudine raţională, deoarece La Viro spusese că resuscitările se vor relua. Însă oamenii nu doreau să piardă acea şansă.

Deşi teama nu-i face pe oameni şi credincioşi pe termen lung, ea a marcat un pas înainte în direcţia corectă. Poate că adevărata credinţă avea să prindă rădăcină.

— Singura afirmaţie care nu a fost strict adevărată s-a referit la perioada intermediară ca fiind o încercare, a zis La Viro. Nu am primit autorizarea directă, adică vizitatorul nu mi-a spus clar că aşa stăteau lucrurile. Dar, într-un fel, declaraţia mea nu a fost o minciună. Încetarea resuscitărilor este o încercare. Una de curaj şi credinţă. Ne pune pe toţi la încercare. Pe vremea aceea, mi-am închipuit că resuscitarea se făcea într-un scop bun de către Etici. Şi poate că aşa era. Dar vizitatorul mi-a spus că el şi colegii lui nu erau decât oameni, în ciuda puterilor uriaşe pe care le aveau la dispoziţie. Puteau face greşeli. Ceea ce înseamnă că nu sunt invulnerabili. Şi lor li se pot întâmpla accidente. Iar duşmanii le pot face rău.

Hermann a tresărit şi a întrebat:

— Care duşmani?

— Nu le cunosc identitatea, în caz că ei există. Să ne gândim însă. Acest sub-uman, ba nu, nu-l putem numi astfel, pentru că este uman, în ciuda înfăţişării stranii. Mă refer la uriaşul acesta, Joe Miller, şi la egiptenii care au ajuns la marea polară în ciuda tuturor dificultăţilor. Au fost şi alţii care le-au urmat. S-ar putea ca după egipteni să mai fi ajuns şi alţii acolo. *Cum am putea afla dacă unii dintre ei au pătruns în turn? Comiţând acolo ceva îngrozitor, poate chiar fără să intenţioneze asta?*

— Nu-mi vine să cred că Eticii nu au un sistem invulnerabil de apărare, a spus Göring.

— Of! a exclamat La Viro, ridicând un deget. Uiţi de semnificaţia înfricoşătoare a tunelului şi frânghiei pe care grupul lui Miller le-au găsit acolo. Cineva a săpat prin munţi şi a lăsat frânghia acolo. Întrebarea este: cine şi de ce a făcut-o?

— Poate era vreunul dintre Eticii de rangul doi, un agent renegat, a zis Hermann. La urma urmelor, vizitatorul ţi-a spus că regresia e posibilă chiar şi în cazul lui. Dacă li se poate întâmpla celor din neamul lui, gândeşte-te că acest lucru era şi mai plauzibil la un agent.

La Viro s-a îngrozit.

— Trebuia să mă fi gândit la asta! Dar este atât de… e de neconceput… primejdios!

— Primejdios?

— Da. Agenţii ar trebui să fie mai avansaţi decât noi, şi totuşi ei… ia stai puţin.

La Viro a închis ochii, ridicând mâna dreaptă cu degetul gros şi arătătorul unite şi formând un o. Hermann nu a scos nicio vorbă. La Viro recita în gând formula de acceptare, o tehnică utilizată de Biserică şi inventată chiar de el. După două minute, episcopul a deschis ochii şi a zâmbit.

— Dacă aşa se prezintă situaţia, trebuie să facem faţă tuturor consecinţelor şi să ne pregătim, a zis el. *Realitatea fie a Ta… şi a noastră.* Să revenim totuşi la motivul pentru care te-am chemat. Te rog să urci la bordul vaporului şi să observi cât mai multe. Descoperă în ce dispoziţie se află căpitanul, acest Rege Ioan, şi echipajul lui. Trebuie să stabileşti dacă ei constituie o ameninţare la adresa Eticilor. Cu alte cuvinte, dacă au dispozitive şi arme care le-ar permite să pătrundă în turn. La Viro s-a încruntat şi a mai zis: A sosit momentul să intervenim în această chestiune.

— Sper că nu te referi cumva la folosirea violenţei.

— Nu, nu faţă de oameni. Dar non-violenţa şi rezistenţa pasivă se aplică doar persoanelor. Hermann, dacă se impune, o să scufundăm vaporul! Dar vom face asta doar dacă ne asigurăm că nimeni nu va păţi nimic.

— Nu… nu ştiu, a zis Hermann. Mi se pare că dacă facem asta, ne lipseşte credinţa în Etici. Ar trebui să facă faţă oricăror ameninţări din partea unor simpli oameni.

— Ai căzut până şi tu în capcana despre care Biserica ne previne mereu, aceea despre care le-ai vorbit tu însuţi susţinătorilor ei. Eticii nu sunt zei. Există doar un Dumnezeu.

Hermann s-a ridicat.

— Prea bine. Voi pleca de îndată.

— Ai cam pălit, Fenikso. Nu mai fi atât de speriat. Poate nu va fi nevoie să distrugem vaporul acela. În orice caz, vom face asta doar dacă vom fi convinşi că nimeni nu va fi rănit ori ucis.

— Nu asta mă sperie, a zis Hermann. Doar că o parte din mine abia aşteaptă să participe la o asemenea uneltire, atrasă de ideea de a scufunda vaporul. E vorba de vechiul Hermann Göring, care a rămas încă viu în adâncul fiinţei mele, cu toate că-l socoteam alungat de acolo pe vecie.

22

Rex Grandissimus era cu adevărat un vas frumos şi impresionant. Despica viforos apele din mijlocul Fluviului, înălţându-se impunător şi alb, cu coşul înalt de fum, vopsit în negru, şi cu cele două zbaturi rotindu-se maiestuos. Pe catargul de deasupra timoneriei flutura pavilionul lui, pe care erau înfăţişaţi trei lei aurii pe un câmp stacojiu.

Aşteptând pe puntea unei goelete cu trei arbori, Hermann Göring a ridicat din sprâncene. Pe pavilionul vasului sigur nu figura fenixul pe care îl concepuse Clemens.

Cerul era punctat de deltaplane care descriau cercuri în jurul măreţului vapor. Şi Fluviul se umpluse de ambarcaţiuni de tot felul, pe care se aflau persoane oficiale şi admiratori.

Vasul încetinea, deoarece căpitanul interpretase corect mesajul transmis de pe goeleta lui Göring. Pe de altă parte, celelalte ambarcaţiuni alcătuiau un obstacol de care vasul

nu ar fi putut trece decât strivindu-le.

În cele din urmă, a oprit, rotindu-şi zbaturile cât să facă faţă curentului.

Când goeleta a ajuns de-a lungul vasului, căpitanul ei a strigat printr-o portavoce făcută dintr-un corn de peşte dragon către cei de pe *Rex.* Un om de pe puntea cea mai de jos s-a grăbit să ridice receptorul unui telefon fixat de un perete şi a vorbit cu cineva din timonerie. Imediat după aceea, un bărbat s-a aplecat pe un hublou al timoneriei ţinând în mână o portavoce. Glasul lui amplificat a bubuit din instrument, făcându-l pe Hermann să se cutremure. Dispozitivul acela sigur amplifica sunetele printr-un mijloc electric, şi-a spus el.

— Poţi urca la bord! a spus omul, folosind limba esperanto.

Deşi căpitanul se afla la o înălţime de cel puţin şaisprezece metri deasupra apei, şi la depărtare de treizeci de metri, Hermann l-a recunoscut. Părul roşcat, umerii largi şi faţa ovală erau cele ale lui Ioan Fără-de-Ţară, fost rege al Angliei, stăpân al Irlandei etc. După câteva minute, Hermann a urcat la bordul vasului *Rex,* însoţit de doi ofiţeri înarmaţi până-n dinţi, cu ajutorul unui mic lift, ajungând până pe puntea timoneriei. Pe drum, a întrebat:

— Dar ce s-a întâmplat cu Sam Clemens?

Oamenii l-au privit surprinşi, iar unul dintre ei a zis:

— Dar de unde ştii de el?

— Bârfele circulă mai iute decât vasul vostru, i-a răspuns Hermann.

Acest lucru era perfect valabil şi, chiar dacă nu reflecta întregul adevăr, tot nu constituia o minciună.

Au pătruns în camera de comandă. Ioan stătea lângă pilotul aşezat pe un scaun şi privea afară. Auzind apropierea liftului, s-a întors. Regele avea un metru cincizeci înălţime, era atrăgător, cu ochi albaştri depărtaţi de nas şi părea destul de viril. Purta o uniformă neagră pe care o etala probabil doar ca să-i impresioneze pe localnici. Haina, pantalonii şi cizmele, toate negre, erau confecţionate din piele de dragon de fluviu. Haina era

împodobită cu nasturi de aur, iar un cap auriu de leu răgea mut de deasupra cozorocului şepcii. Hermann s-a întrebat de unde procurase aur, un metal extrem de rar. Probabil că-l furase de la vreun nenorocit pe care îl atacase.

Avea pieptul dezgolit. Părul roşcat, de o nuanţă ceva mai închisă decât cel din cap, era cârlionţat şi des, trecând peste deschizătura în V a hainei.

Unul dintre ofiţerii care îl condusese pe Hermann a luat poziţia de drepţi şi a salutat.

— Solul din Virolando, Sire! a anunţat el.

Aşadar, a gândit Hermann, adresarea era cu *Sire,* nu *Sir.*

Evident, Ioan nu-l recunoscuse pe vizitator. L-a surprins pe Hermann păşind spre el, zâmbindu-i şi întinzându-i mâna. Hermann i-a strâns-o. De ce nu? Doar nu era aici ca să se răzbune. Avea de îndeplinit o misiune.

— Bun venit la bord, i-a spus Ioan. Sunt căpitanul, Ioan Fără-de-Ţară. Deşi, după cum vezi, nu am ţară, am ceva mai de preţ, acest vas. A râs şi a adăugat: Am fost cândva Regele Angliei şi al Irlandei, dacă asta-ţi spune ceva.

— Sunt Fratele Fenikso, sub-episcop al Bisericii celei de-A Doua Şanse şi secretar al lui La Viro. În numele lui, îţi doresc bun venit în Virolando. Şi, bineînţeles, Maiestatea Voastră, am citit despre tine. Eu m-am născut în Bavaria, în secolul XX.

Ioan a ridicat din sprâncenele roşcate.

— Am auzit multe despre La Viro, fireşte, şi ni s-a spus că trăieşte în amonte, nu departe de aici.

Ioan i-a prezentat o parte din cei aflaţi la bord, dintre care Hermann îl cunoştea doar pe secund, Augustus Strubewell. Acesta era un american, foarte masiv, blond şi atrăgător. El i-a strâns mâna lui Hermann, gata să i-o strivească, şi i-a zis:

— Bun venit, episcopule.

Nici el nu a părut să-l recunoască. Göring s-a gândit că nu avea importanţă. La o adică, nu stătuse multă vreme în Parolando, iar asta se întâmplase în urmă cu mai bine de treizeci şi trei de ani.

— Vrei ceva de băut? l-a întrebat Ioan.

— Nu, mulţumesc, a zis Hermann. Sper să-mi îngădui să rămân la bord, căpitane. Mă aflu aici ca să te escortez până în capitala noastră. Te vom primi cu pace şi iubire, şi sperăm că ai venit la noi cu aceleaşi gânduri. La Viro doreşte să te întâlnească pentru a-ţi da binecuvântarea lui. Poate doreşti să rămâi o vreme la noi şi să faci şi câţiva paşi pe uscat. De fapt, poţi sta în ţara noastră oricât de mult doreşti.

— După cum vezi, nu sunt membru al Bisericii voastre, i-a spus Ioan, acceptând o cană cu whisky de la un subaltern. Însă am un mare respect faţă de ea, în general. Ea exercită o influenţă civilizatoare de-a lungul Fluviului. Lucru pe care nu-l pot afirma despre biserica din care am făcut parte cândva. Asta ne-a făcut călătoria mult mai lesnicioasă, întrucât religia voastră a dus la reducerea agresivităţii. Cu toate acestea, nu mulţi oameni ar îndrăzni să ne atace.

— Mă bucur să aud asta, i-a spus Hermann, socotind că ar fi fost preferabil să nu aducă vorba despre ceea ce făcuse Ioan în Parolando. Poate că acest om se schimbase între timp. Merita să-i acorde dreptul la prezumţia de nevinovăţie.

Căpitanul a dat ordin privind cazarea la bord a lui Göring. Urma să primească o cabină în texas, o structură lungă ce era o prelungire a încăperii de sub timonerie şi care se afla în faţă, la tribord, în apropiere de puntea de aterizare. Acolo erau cazaţi şi ofiţerii importanţi de pe vas.

Ioan l-a întrebat ce fusese în cursul vieţii pământeşti. Göring i-a spus că nu merita să se discute despre trecutul lui. Important era prezentul.

— Mda, tot ce se poate, dar prezentul însumează şi trecutul, a spus Ioan. Dacă nu vrei să vorbeşti despre tine, îmi povesteşti câte ceva despre Virolando?

Întrebarea era firească, deşi Göring s-a întrebat dacă nu cumva Ioan voia să afle câte ceva despre potenţialul militar al statului. Nu voia să-i spună că nu exista nicio armă. Trebuia să descopere singur acest lucru. A explicat totuşi fără înconjur că nimeni de pe *Rex* nu va avea dreptul să aducă arme pe uscat.

— Dacă mi s-ar cere aşa ceva altundeva, nu aş respecta regulile, i-a spus Ioan cu un zâmbet. Dar am convingerea că vom fi în siguranţă aici, în inima Bisericii.

— Această ţară este unică, din câte ştiu eu, a spus Hermann. Topografia ei şi cetăţenii sunt de neuitat. Primele elemente pot fi văzute chiar acum, l-a anunţat el pe Ioan şi a făcut semn către turlele din piatră.

— Adevărat, este o ţară plină de coloane, a recunoscut Ioan. Dar ce-i face pe cetăţenii ei să fie atât de deosebiţi?

— Majoritatea lor sunt Copii ai Fluviului. Când a avut loc prima resuscitare, această zonă era populată cu persoane care muriseră la vârste între cinci şi şapte ani, erau cam douăzeci de copii la un adult. N-am auzit ca aşa ceva să se fi petrecut în alte părţi. Copiii păreau să provină din multe locuri şi perioade, fiind de diferite naţionalităţi şi rase. Aveau, totuşi, un lucru în comun. Erau cu toţi înspăimântaţi. Din fericire, adulţii proveneau în principal din ţări paşnice şi progresiste, precum cele scandinave, Islanda şi Elveţia secolului XX. Zona nu a fost marcată de lupte sălbatice pentru acapararea puterii, aşa cum s-a întâmplat în alte părţi. Strâmtoarea spre vest a împiedicat accesul titantropilor care au trăit acolo. Popoarele care locuiau imediat spre vest, în josul Fluviului, erau de acelaşi tip ca acelea de aici. În acest fel, adulţii au reuşit să-şi dedice suficient timp pentru educaţia şi îngrijirea copiilor. Apoi, La Viro a anunţat că stătuse de vorbă cu una dintre misterioasele fiinţe care construiseră lumea aceasta. Ar fi fost primit la fel ca toţi profeţii când şi-au început carierele. Fiind alungaţi de toţi şi crezuţi doar de puţini. Însă La Viro avea ceva substanţial, ceva dincolo de cuvinte şi convingeri. Deţinea dovezi de netăgăduit. Era vorba despre ceva ce nimeni altcineva nu mai avea, ceea ce trebuia să fi fost produs de Etici. Acesta a fost Darul, aşa cum i se spune în general. Îl veţi vedea în Templu. O elice de aur. Aşa se explică de ce La Viro şi-a stabilit căminul aici. Copiii au fost crescuţi în spiritul disciplinei şi iubirii, şi ei au construit această cultură pe care o puteţi vedea în jur.

— Dacă cetăţenii sunt la fel de frumoşi la spirit precum le

este ţara pe care o văd, înseamnă că arată şi se poartă ca nişte îngeri.

— Sunt umani, i-a spus Göring, pentru că aici nu suntem în Utopia şi nici în Paradis. Cred, totuşi, că nicăieri nu veţi putea găsi oameni atât de prietenoşi, deschişi, generoşi şi iubitori. Este un loc foarte plăcut în care să trăieşti, asta dacă ai un spirit înflăcărat.

— Poate că acesta ar fi locul potrivit pentru o permisie mai lungă pe uscat, a spus Ioan. Pe de altă parte, motoarele ar trebui rebobinate, iar asta durează.

— Doar de voi depinde cât veţi rămâne la noi, a spus Göring.

Ioan s-a uitat brusc la el.

Göring a surâs. Oare Ioan se gândea cum să profite de locuitorii din Virolando? Ori socotea doar că acolo se putea odihni, fără să-şi mai facă griji că vasul i-ar putea fi răpit?

În acel moment, în camera de comandă a intrat un bărbat. Avea aproape un metru şi optzeci, era foarte bronzat, cu umeri largi şi cu pieptul masiv. Avea părul drept, de un negru-închis. Ochii negri şi pătrunzători îi erau adumbriţi de sprâncene la fel de negre. Iar chipul lui exprima o tărie cum Göring nu mai văzuse până atunci. Bărbatul radia o aură care, pe vremea copilăriei lui Hermann, s-ar fi chemat „magnetism animal”. Surprinzând ezitarea lui Göring, Ioan a spus:

— A, acesta este Gwalchgwynn, şeful puşcaşilor marini. Trebuie neapărat să faci cunoştinţă cu el. Este un om extrem de important pentru mine, neîntrecut spadasin şi pistolar, dar şi un foarte bun jucător de pocher. Dacă nu cumva minte, este velş, având rude cu sânge regesc atât pe linie maternă, cât şi paternă.

Göring a simţit că inima îi îngheaţă în piept.

— Burton! a murmurat el.

23

Din câte se părea, nimeni nu-l auzise.

Judecând după expresia de uimire pe care Burton şi-a

mascat-o imediat, Göring şi-a dat seama imediat că fusese recunoscut. Când Hermann i-a fost prezentat drept Fratele Fenikso, sub-episcop şi emisar al lui La Viro, Burton a făcut o plecăciune, mormăind: „Reverenţa voastră”, şi a zâmbit dispreţuitor.

— Căpitane, Biserica nu are asemenea rang, i-a spus Göring, dar Burton ştia acest lucru, bineînţeles. Era doar sarcastic.

Asta nu conta. Important era că Burton nu părea să intenţioneze să dezvăluie faptul că Fenikso era de fapt Göring. Nu proceda astfel pentru a-l ajuta pe Göring, pentru că nu-l plăcea defel. Dacă Burton îi divulga numele, atunci se putea întâmpla ca Göring să procedeze la fel. Iar Burton avea mai mult interes decât Göring să rămână nebăgat în seamă. Göring nu avea, de fapt, niciun motiv serios ca să-şi ascundă identitatea. Pur şi simplu nu avea chef să dea explicaţii privind motivele ce-l determinaseră să devină membru al Bisericii. Povestea era lungă şi ar fi cerut prea mult timp pentru a o istorisi, iar mulţi ar fi refuzat pur şi simplu să creadă că fusese sincer când se convertise.

Regele Ioan s-a purtat foarte frumos cu vizitatorul său. Se părea că nu reuşise nicidecum să-l recunoască pe bărbatul pe care îl lovise cândva cu tocul pistolului în cap. Göring îşi dorea ca lucrurile să rămână astfel. Dacă îşi închipuia că va mai putea viola şi prăda localnicii, ştiind că o victimă a faptelor lui din trecut rămăsese în viaţă, Ioan trebuia să fie precaut. Dacă socotea că Fenikso era doar un episcop nevinovat, probabil că va renunţa la orice prevedere, şi îşi va da în vileag intenţiile.

Poate caracterul lui Ioan se schimbase în bine, desigur. L-ar fi acceptat Burton ca stăpân dacă nu ar fi fost aşa?

Da, probabil că Burton ar fi îndurat orice, numai să ajungă la izvoarele Fluviului.

Dar probabil că Ioan nu se mai comporta ca o hienă. Asta nu însemna că Göring dorea să desconsidere hienele.

Trebuia să aştepte pentru a afla care era adevărul.

Ioan l-a invitat pe episcop să facă un tur al vasului. Încântat, Göring a acceptat. Îl vizitase în Parolando, înainte

de a fi gata şi, de aceea, chiar după trecerea atâtor ani, ştia cum arăta. Însă acum îl putea vedea complet echipat şi înarmat. În acest fel avea să îi prezinte lui La Viro un raport complet. Iar şeful lui avea să stabilească dacă ar fi fost posibilă scufundarea vasului, în situaţia în care s-ar fi impus acest lucru. Göring nu luase în serios afirmaţiile lui La Viro în legătură cu această problemă. Era convins că aşa ceva nu se putea face fără vărsare de sânge. Cu toate acestea, avea să-şi păstreze părerile pentru sine, împărtăşindu-le doar dacă va fi întrebat.

Burton a dispărut imediat după începerea turului. A apărut din nou în spatele lor zece minute mai târziu şi li s-a alăturat discret. Acest lucru s-a întâmplat înainte de a ajunge în salonul mare. Imediat ce a intrat, Göring i-a văzut pe americanul Peter Jairus Frigate şi pe englezoaica Alice Hargreaves jucând biliard. A fost şocat, astfel că s-a bâlbâit când a trebuit să răspundă la una dintre întrebările lui Ioan. A trăit sentimentul de vinovăţie când şi-a amintit ce le făcuse celor doi, şi în special femeii.

Aşadar, identitatea lui avea să fie dezvăluită tuturor. Ioan îşi va aminti sigur de el. La fel şi Strubewell. Iar după aceea, Ioan nu va mai avea deloc încredere în el.

Göring a regretat că nu s-a prezentat sub vechiul său nume imediat ce îl întâlnise pe Ioan. Dar cine s-ar fi gândit că va întâlni pe unul dintre cei treizeci şi cinci ori treizeci şi şase de miliarde de oameni exact pe acel vas? Şi cine şi-ar fi imaginat că la bordul vaporului nu se va afla doar unul, ci trei oameni care îl cunoşteau?

Dumnezeule! Oare mai erau şi alţii? Unde se afla Kazz, acel om de Neanderthal, care îl venera pe Burton? Dar arcturianul care susţinea că ar fi venit din Tau Ceti? Dar Loghu? Ori evreul Ruach?

La fel ca cei mai mulţi dintre cei aflaţi în salon, ei au ridicat privirea la intrarea grupului.

Până şi negrul care cânta la pian o piesă de ragtime, numită *Kitten on the Keys,* s-a oprit, rămânând cu degetele deasupra clapelor.

Strubewell a cerut cu voce tare să se facă linişte şi să i se

acorde atenţie. L-a prezentat apoi pe Fratele Fenikso, emisarul lui La Viro, şi a spus că acesta va călători împreună cu ei până la Aglejo. A recomandat să fie tratat cu politeţe, dar deocamdată să nu-l abordeze nimeni. Maiestatea Sa îl conducea într-un tur al navei *Rex.*

Pianistul şi-a reluat cântecul, iar ceilalţi şi-au continuat discuţiile. Frigate şi Hargreaves l-au mai măsurat o clipă, apoi şi-a văzut de jocul lor. Nu-l recunoscuseră. „Păi, au trecut şaizeci de ani de când nu ne-am mai întâlnit.” Probabil că ei nu aveau o memorie la fel de bună ca a lui. Totuşi, experienţele trăite de ei din pricina lui fuseseră atât de supărătoare, încât el era convins că acei oameni nu-i vor uita niciodată faţa. Pe de altă parte, pe Pământ, Frigate văzuse multe fotografii ale lui Göring tânăr, iar asta ar fi trebuit să-i reîmprospăteze memoria.

Nu, nu se poate să-l fi uitat. Altceva se întâmplase: Burton trecuse pe acolo, pentru că lipsise câtva timp din grupul celor cu care Göring făcuse turul vaporului. El le spusese celorlalţi să se poarte ca şi cum nu l-ar fi întâlnit niciodată.

De ce?

Ca să-l scutească de sentimentul vinovăţiei, iar tăcerea lor să comunice, de fapt: „Acum, că te-ai schimbat, noi te iertăm. Să lăsăm lucrurile ca şi cum ne-am vedea pentru prima oară?

Acest lucru nu părea plauzibil decât dacă şi caracterul lui Burton se schimbase. Probabil, adevăratul motiv era că divulgarea identităţii lui Göring însemna şi divulgarea celei a lui Burton. Şi, din câte ştia el, Frigate şi Hargreaves nu-şi foloseau adevăratele nume.

Nu a avut prea mult timp să analizeze situaţia. Jucând rolul unei gazde politicoase, Regele Ioan a insistat să-i arate aproape tot ce se găsea pe *Rex.* L-a prezentat de asemenea multor oameni, dintre care unii fuseseră faimoşi, infami, ori bine-cunoscuţi în cursul vieţii. În timpul numeroşilor ani de călătorie de-a lungul Fluviului, avusese prilejul să adune astfel de persoane importante. Iar asta însemna că trebuise să îi alunge pe cei lipsiţi de faimă

pentru a-i lua la bord pe cei ce se bucuraseră de renume.

Göring nu a rămas chiar atât de impresionat pe cât ar fi voit Ioan. Cum fusese adjunctul comandantului suprem al imperiului german şi, în acest fel, îi întâlnise pe mulţi dintre puternicii lumii, Göring nu s-a lăsat impresionat cu una, cu două şi nici dus de nas. Ba, mai mult, experienţa acumulată în prezenţa mărimilor şi a celor din anturajul lor din ambele lumi, îl făcuse să fie conştient de faptul că imaginea publică şi persoana din spatele faţadei erau patetic ori dezgustător de deosebite.

Cel care îl impresionase cel mai mult în Lumea Fluviului era un om pe care orice om de pe Pământ l-ar fi socotit un nimeni şi un ratat. Acesta era Jacques Gillot, La Viro, La Fondinto.

În timpul existenţei lui terestre, totuşi, persoana care îl impresionase cel mai mult, care de fapt îl dominase, ba chiar îl transformase în sclav doar prin forţa personalităţii sale, fusese Adolf Hitler. În numeroasele cazuri când îşi dăduse seama că Führer-ul greşea, i se opusese doar o dată, dar şi atunci cedase imediat. Acum, analizând numeroşii ani petrecuţi pe Lumea Fluviului şi ţinând seama de cunoştinţele căpătate ca membru de vază al Bisericii cele de-A Doua Şanse, nu îl mai respecta deloc pe nebun. Şi nu mai avea pic de respect pentru acel Göring din viaţa pământească. În realitate, îl detesta.

Însă nu se ura în asemenea măsură încât să se considere incapabil de mântuire. Dacă ar fi gândit astfel, ar fi însemnat să se plaseze singur într-o clasă deosebită, să se mândrească în mod criminal, să se lase dominat de o aroganţă nemăsurată, animat de o formă aparte de fariseism.

Exista totuşi şi primejdia ca el să simtă atâtea feluri de trufie pentru că nu era mândru. Să se arate semeţ tocmai pentru că era umil.

Acela era un păcat creştin, deşi era considerat la fel şi în alte religii. La Viro, care fusese un catolic foarte conştiincios în tot cursul existenţei lui terestre, nici nu auzise de un asemenea păcat pe vremea aceea. Preotul lui nu l-ar fi

menţionat în timpul predicilor care îl făceau să adoarmă. Gillot personal concepuse acest păcat vechi, dar puţin invocat, după ce se trezise pe această planetă.

Cu toate că înainte de încheierea războiului Göring recunoscuse că Hitler era nebun, îi rămăsese fidel. Loialitatea era una dintre virtuţile lui Göring, deşi în cazul lui, ea contrazicea atât de mult raţiunea, încât devenea un defect. Spre deosebire de majoritatea celor judecaţi la Nürnberg, Göring refuzase să se dezică şi să-şi denunţe conducătorul.

Acum regreta că nu avusese curajul de a se opune Führerului, cu toate că asta ar fi însemnat propria prăbuşire mult mai devreme şi probabil chiar moartea. Dacă ar fi putut să retrăiască acea perioadă…

Însă La Viro îi spusese:

— Acum trăieşti din nou, în fiecare zi. Doar condiţiile diferă, atâta tot.

Cea de-a treia persoană care lăsase o impresie greu de şters asupra lui fusese Richard Francis Burton. Göring nu se îndoia că, dacă ar fi fost în locul său, Burton nu ar fi şovăit să-i spună în faţă lui Hitler: „Nu!” sau „Greşeşti!” Atunci cum de reuşise Burton ca vreme de atâţia ani să evite să fie aruncat peste bord? Regele Ioan era un tiran arogant, un om intolerant faţă de oricine ar fi îndrăznit să-l contrazică.

Se schimbase Ioan? Ori se schimbase Burton? Atunci, schimbările au fost suficiente pentru ca ei să se poată înţelege?

— Cei care joacă pocher acolo sunt cei şapte piloţi ai forţelor mele aeriene, l-a anunţat Ioan. Vino, vreau să ţi-i prezint.

Göring a rămas uimit când Werner Voss s-a ridicat să-i dea mâna. Îl mai întâlnise cândva, dar era clar că Voss nu îl recunoscuse.

Göring era un pilot bun, dar ar fi admis oricând că nu îl putea egala pe Voss. Acesta înregistrase primele lui victorii în noiembrie 1916, când doborâse două avioane ale Aliaţilor. Pe 23 septembrie 1917, la scurt timp după ce împlinise douăzeci de ani, Voss a fost doborât după o

bătălie purtată de unul singur împotriva celor mai buni piloţi de luptă britanici. În mai puţin de un an, timp în care luptase, înregistrase patruzeci şi opt de avioane doborâte, suficient ca să devină cel de-al patrulea as din Serviciul Aerian Imperial German. Şi în acel scurt răstimp el fusese mutat de câteva ori de pe front, pentru a îndeplini sarcini administrative ori de altă natură. Nu a fost o coincidenţă că acest lucru s-a întâmplat când era gata să egaleze numărul de reuşite al lui Manfred von Richthofen. Baronul avea multă influenţă, şi Voss nu fusese singurul pe care von Richthofen reuşise să-l retragă o vreme din acţiune. Karl Schaefer şi Karl Allmenroder, piloţi foarte abili, fuseseră manipulaţi în mod asemănător.

Voss era locotenent-major, având al doilea grad din cadrul forţelor aeriene, i-a explicat Ioan. Superior îi era doar căpitanul Kenji Okabe, unul dintre marii aşi japonezi ai aerului. Numai zâmbet, micuţul şi negriciosul pilot s-a înclinat în faţa lui Göring, care i-a răspuns printr-un gest similar. Nu auzise niciodată de acel Okabe, deoarece Germania nu primise prea multe ştiri din partea aliatului său din cel de-al Doilea Război Mondial. Recordul lui trebuie să fi fost impresionant dacă Ioan îi acordase un grad mai mare decât lui Voss. Ori poate japonezul intrase în forţele aeriene înaintea lui Voss şi, deci, avea o vechime mai mare.

Göring nu auzise niciodată de ceilalţi aviatori, cei doi piloţi de rezervă pentru avioanele de luptă, cei de pe bombardierul torpilor şi de pe elicopter.

I-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu Voss despre vremurile de altădată şi despre război. Oftând, l-a urmat pe Ioan pe scara ce ducea la puntea C sau de furtună. La încheierea turului, s-au întors în salonul mare pentru a bea ceva de la gheaţă. Göring a acceptat doar un pahar. Ioan, a observat el, a golit două pahare într-un răstimp foarte scurt. S-a înroşit la faţă, dar limba nu i s-a împleticit deloc atunci când i-a pus o sumedenie de întrebări despre La Viro. Göring i-a răspuns cu sinceritate. Ce avea de ascuns?

Episcopul îi putea spune dacă La Viro îi va îngădui să tragă la mal pentru efectuarea unor reparaţii majore şi de

durată?

— Nu pot vorbi în numele lui La Viro, i-a răspuns Göring. Dar cred că va fi de acord. La urma urmelor, sunteţi potenţiali prozeliţi ai Bisericii.

Regele Ioan a zâmbit şi i-a zis:

— Pe Dumnezeul meu, nu-mi pasă pe câţi dintre oamenii din echipajul meu veţi pune voi gheara după ce scufundăm vaporul lui Clemens! Poate nu ştii, dar Clemens a încercat să ne măcelărească pe mine şi pe oamenii mei cei mai buni, ca să aibă vasul doar pentru el şi susţinătorii lui ticăloşiţi. Să-l lovească Dumnezeu cu un fulger pe dihorul acela! Numai că eu şi oamenii mei curajoşi i-am dejucat planul şi a fost cât pe ce să-l ucidem! Şi atunci am pornit cu vasul în susul Fluviului, iar el a rămas pe mal, urlând ca turbatul şi ameninţându-ne cu pumnul. Ce-am mai râs, gândindu-mă că era ultima oară când îl vedeam. Dar m-am înşelat.

— Ai idee cât de aproape este Clemens de voi? l-a întrebat Göring.

— Cred că va fi doar cu câteva zile în urma noastră, i-a răspuns Ioan, după ce rebobinăm motoarele. Ne-a mai întârziat şi faptul că a trebuit să pierdem mult timp cu repararea daunelor provocate de atacatori…

— Iar asta înseamnă că?…

Lui Göring nu i-ar fi plăcut să-şi exprime gândul în cuvinte.

Ioan i-a surâs cu un aer înfricoşător.

— Da, asta înseamnă că ne vom bate!

Göring a înţeles fără putinţă de tăgadă că Ioan intenţiona să folosească acel lac lung şi lat ca loc de desfăşurare a bătăliei navale. Asta i-ar fi oferit suficient spaţiu pentru manevre. Dar s-a gândit că nu ar fi fost înţelept să vorbească despre asta în acele momente.

Ioan a început apoi să-l blesteme pe Clemens, acuzându-l de minciună, trădare, considerându-l un monstru rapace şi însetat de sânge. Socotindu-se o victimă inocentă, Ioan l-a caracterizat pe Clemens drept un criminal venit din iad.

Göring nu s-a lăsat păcălit. Deoarece îi cunoştea pe

amândoi, nutrea convingerea că Ioan era mincinos, trădător şi rapace. S-a întrebat cum de reuşeau cei care participaseră la răpirea vasului să ascundă adevărul faţă de cei care se alăturaseră echipajului după aceea.

— Maiestatea Voastră, a spus Göring, aţi avut un voiaj foarte lung, fără de odihnă şi presărat de primejdii. Cred că aţi avut pierderi foarte mari. Câţi v-au mai rămas din primii membri ai echipajului?

Ioan l-a privit printre gene.

— Ciudată întrebare. De ce vrei să ştii asta?

Göring a ridicat din umeri şi a zis:

— Nu are importanţă. Eram curios. De-a lungul Fluviului trăiesc numeroase popoare sălbatice şi sunt convins că mulţi au încercat să fure vaporul. La urma urmelor, el…

— Este o comoară ce valorează mai mult decât greutatea lui în diamante? a spus Ioan cu un zâmbet. Da. Este. Pe papucii lui Dumnezeu, aş putea să-ţi depăn poveşti despre bătăliile măreţe pe care le-am purtat ca să-l păstrăm pe *Rex,* ca să nu cadă în mâinile duşmanilor. Acesta e adevărul, dintre cei cincizeci care au plecat din Parolando, doar doi se mai află pe vapor. Eu şi Augustus Strubewell.

Ceea ce însemna că Ioan reuşise să ajungă în situaţia în care nimeni slobod la gură nu le-ar fi putut spune adevărul noilor recruţi, a gândit Göring. Un brânci dat pe întuneric în timpul vreunei furtuni, un plescăit pe care nu-l mai auzise nimeni. O ceartă provocată de Ioan sau Strubewell, după care urma debarcarea respectivului pentru incompetenţă ori insubordonare. Existau multe modalităţi de a ucide şi multe scuze pentru a azvârli peste bord un bărbat sau o femeie. Apoi, accidentele şi luptele, plus dezertările, rezolvaseră problemele în cazul celorlalţi membri ai echipajului.

Göring a mai intuit un motiv pentru care Burton păstrase secretul privind identitatea lui. Dacă l-ar recunoaşte pe Göring, Ioan ar şti că Göring şi-a dat seama de minciună. Şi i-ar putea aranja un „accident” acestuia înainte ca vasul să ajungă la Aglejo. În acest fel, La Viro nu ar mai primi niciun raport defavorabil în ceea ce îl privea pe Ioan.

Poate devenise prea bănuitor, a gândit Göring. Dar, de fapt, socotea că se cuvenea să fie suspicios.

24

Au părăsit salonul mare şi au ajuns în camera de la capătul prova al texasului. Aceasta avea o formă semicirculară şi pereţii erau din sticlă încasabilă. Puţul liftului care trecea prin camera de deasupra, spre timonerie, alcătuia o parte din peretele din spate. Camera era dotată cu scaune şi mese, câteva canapele şi un mic bar. Ca în multe locuri de pe vas, o staţie centrală transmitea şi aici muzică. Însă ea nu putea fi oprită. După ce au vorbit despre rebobinarea motoarelor, operaţiune ce avea să dureze cel puţin două luni, Göring a îndreptat discuţia spre bătălia ce se anticipa. S-a gândit la câteva întrebări: „La ce va sluji acea luptă? Ce scop ar avea? De ce trebuie ca oamenii de pe vasele celor doi să rişte moartea, mutilarea şi suferinţe cumplite doar din cauza unei întâmplări vechi de decenii?” „Cred că atât tu, cât şi Clemens, sunteţi nebuni. De ce nu puneţi capăt neînţelegerilor? La o adică, Clemens are acum propriul vapor. La ce i-ar sluji două? Deşi pe al doilea nu l-ar putea avea, pentru că unul dintre ele va fi distrus şi cred că asta se va întâmpla cu vasul tău, Maiestate. Având în vedere dimensiunile şi potenţialul vasului deţinut de Clemens, nu mă îndoiesc că acesta va fi deznodământul.”

În loc de toate acestea, Göring a zis:

— Poate nu va fi nevoie să luptaţi împotriva lui Clemens. După atâţia ani, credeţi că mai vrea să se răzbune? Vreţi răzbunare pentru că a încercat să vă ucidă? Nu-l puteţi ierta? Trecerea timpului potoleşte patimile şi îngăduie raţiunii reci să domnească. Poate că…

Ioan şi-a înălţat umerii largi şi a dus mâinile în sus palmele spre cer.

— Frate Fenikso, crede-mă că i-aş mulţumi lui dumnezeu dacă Sam Clemens şi-ar fi recăpătat înţelepciunea şi ar fi devenit un om al păcii. Eu nu sunt adeptul războiului. Nu

doresc decât prietenie cu toată lumea. N-aş ridica mâna împotriva nimănui dacă alţii nu s-ar ridica împotriva mea.

— Mă bucur sincer să aud asta, a spus Göring. Şi ştiu că La Viro va fi foarte încântat să acţioneze ca mediator astfel ca neînţelegerile dintre voi să se soluţioneze pe cale amiabilă. La Viro şi noi ceilalţi dorim să evităm vărsările de sânge şi să aducem înţelegerea şi iubirea, dacă se poate, între tine şi Clemens.

Ioan s-a încruntat.

— Nu prea cred că acea creatură sângeroasă şi posedată de diavol va fi de acord să ne întâlnim… decât pentru a mă ucide.

— Ne vom strădui să organizăm această întâlnire.

— Pe mine mă tulbură ceva, şi cred că Sam Clemens mă va urî pe vecie pentru că soţia lui, adică fosta lui soţie, a murit accidental în timpul bătăliei pentru vas. Cu toate că se despărţiseră, el încă o iubea. Şi mă consideră răspunzător de moartea ei.

— Dar asta s-a întâmplat înainte ca resuscitările să înceteze, a spus Göring. Probabil că a fost translatată în altă parte.

— Asta nu are importanţă. Probabil că nu o va mai vedea niciodată, astfel că pentru el e ca şi moartă. În orice caz, era ca şi inexistentă şi înainte de a pieri. După cum poate ştii, era îndrăgostită de franţuzul acela năsos, de Bergerac.

Ioan a pufnit în râs.

— Franţuzul a fost unul dintre năvălitori. L-am lovit chiar eu în ceafă după ce am evadat din elicopter. Tot de Bergerac şi-a înfipt sabia în coapsa căpitanului Gwalchgwynn. Este singurul om care l-a învins vreodată pe Gwalchgwynn în mânuirea sabiei. Acesta din urmă pretinde că a fost cu gândul în altă parte, altfel de Bergerac nu ar fi reuşit să-i penetreze garda. Gwalchgwynn n-ar fi deloc încântat dacă eu şi Clemens am cădea la pace. Şi el îşi doreşte răzbunarea.

Hermann s-a întrebat dacă Gwalchgwynn – Burton – chiar se simţea astfel, dar, când a privit în jur, englezul dispăruse.

În acel moment, în cameră au intrat doi membri ai echipajului aducând butoiaşe cu alcool diluat. Göring l-a recunoscut pe unul dintre ei. Se părea că pe vasul acesta se adunaseră o sumedenie de vechi cunoştinţe.

Omul era atrăgător, de statură potrivită, cu un trup zvelt, dar musculos. Părul tuns scurt avea o culoare nisipie, iar ochii îi erau uşor migdalaţi. Se numea James Meparlan, şi ajunsese în Parolando a doua zi după sosirea lui Hermann, care discutase cu el despre Biserica celei de-A Doua Şanse şi constatase că, deşi politicos, omul se arătase reticent.

Ceea ce-l făcuse pe Hermann să-i memoreze trăsăturile era faptul că Meparlan fusese detectivul de la compania Pinkerton care se infiltrase şi distrusese în cele din urmă organizaţia Molly Maguire după 1870. Molly Maguire era o organizaţie teroristă secretă având ca membri mineri irlandezi din comitatele Schuylkill, Carbon, Columbia şi Luzerne din statul Pennsylvania. Născut în secolul XX, probabil că Göring n-ar fi auzit niciodată de ea dacă nu ar fi fost un cititor împătimit al aventurilor lui Sherlock Holmes. Citise că personajele Scowrers, Vermissa şi Memurdo din romanul lui Arthur Conan Doyle, *Valea groazei,* îi aveau ca model pe adevăraţii membri ai organizaţiei, districtele miniere din Pennsylvania şi pe Meparlan. Asta l-a făcut să citească şi *The Molly Maguires,* cartea în care Alan Pinkerton descrie isprăvile lui Meparlan.

În octombrie 1873, sub numele de James Mekenna, Meparlan a reuşit să se infiltreze în societatea secretă. Tânărul detectiv s-a aflat de multe ori în situaţii primejdioase, dar a scăpat graţie curajului, agresivităţii şi isteţimii. După trei ani de pericole, el a dezvăluit modul de organizare internă a societăţii şi identitatea membrilor ei. Principalii terorişti au fost spânzuraţi; puterea grupării fusese anihilată. Iar proprietarii de mine au continuat vreme de multe decenii să-i trateze pe mineri ca pe nişte şerbi.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Meparlan a trecut pe lângă Hermann şi i-a aruncat o privire. Chipul i-a rămas lipsit de expresie. Cu toate acestea, Hermann şi-a dat

seama că Meparlan îl recunoscuse. Îşi îndreptase ochii în altă parte mult prea brusc. În plus, era detectiv cu experienţă şi îi spusese cândva lui Göring că nu uita niciodată chipurile oamenilor.

Göring s-a întrebat dacă disciplina marinărească îl împiedicase pe Meparlan să se prezinte din nou ori dacă nu cumva era vorba de altă motivaţie.

Burton a intrat în încăpere şi s-a alăturat grupului. După câteva minute, a intrat în toaleta de lângă lift. Hermann s-a scuzat faţă de ceilalţi şi l-a urmat. Burton se afla la celălalt capăt al toaletei şi nu avea pe nimeni în preajmă. Hermann s-a aşezat lângă el şi, în timp ce urina, i s-a adresat încet în germană:

— Îţi mulţumesc că nu i-ai spus comandantului care mi-e numele adevărat.

— N-am făcut-o de dragul tău, i-a răspuns Burton. Apoi a dat drumul kiltului să cadă şi s-a răsucit, apropiindu-se apoi de un lavoar. Hermann l-a urmat fără să ezite. Profitând de zgomotul făcut de apa care curgea, i-a spus:

— Nu mai sunt acel Göring pe care îl cunoşteai.

— Tot ce se poate. Numai că nu-mi place niciunul dintre voi.

Hermann ardea de nerăbdare să-i explice care era diferenţa dintre cele două faţete ale personalităţii lui, dar nu îndrăznea să mai zăbovească. S-a grăbit să reintre în camera de observaţie.

Ioan i-a spus că grupul se pregătea să iasă pe punte. De acolo puteau vedea mai bine lacul în care tocmai pătrundea vasul.

În faţă, cât puteau cuprinde cu privirea, din apă se ridicau turle de rocă de diferite înălţimi şi forme. Majoritatea erau de culoare trandafirie, dar existau şi unele negre, cafenii, violet, verzi, stacojii, oranj şi albastre. Cam una din douăzeci avea dungi orizontale de culoare roşie, verde, albă sau albastră, benzile acestea având diferite lăţimi.

Hermann le-a spus că la capătul vestic al lacului munţii descriau un arc şi formau o strâmtoare îngustă de

aproximativ şaizeci de metri, iar pereţii acesteia se ridicau până la două mii o sută de metri. Forţa curentului era atât de mare, încât niciun vas cu pânze sau vâsle nu putea merge împotriva lui. Traficul pe calea apei se desfăşura într-un singur sens, în aval, şi prea puţine vase se încumetau să treacă pe acolo.

Cu toate acestea, nişte călători tăiaseră demult o potecă îngustă pe versantul sudic. Acea potecă se afla la o înălţime de o sută cincizeci de metri deasupra apei şi ţinea cale de aproape doi kilometri, până la capătul cazanelor. Aşadar, exista un oarecare trafic, dar pe jos.

— Dincolo de cazane se găseşte o vale destul de îngustă, deşi Fluviul are în acea porţiune lăţimea de cel puţin un kilometru şi jumătate. Deşi există pietre-potir, acolo nu locuieşte nimeni. Cred că din cauza curentului, care este atât de puternic, încât împiedică pescuitul sau navigaţia, ce se pot face doar prin cazane. Pe de altă parte, Valea nu se bucură de mult soare. Există, totuşi, un fel de golf la vreun kilometru în amonte, unde pot ancora vasele. La câţiva kilometri în amonte de golf, Valea se lărgeşte considerabil. Acolo începe ţara uriaşilor păroşi cu nasuri enorme, cărora li se spune titantropi sau balauri. Din câte am auzit, au fost ucişi atât de mulţi, încât jumătate din populaţia de acolo este alcătuită din oameni de statură obişnuită.

Göring a făcut o pauză, ştiind că ceea ce va spune în continuare va fi, ori ar trebui să fie, extrem de interesant pentru ascultătorii săi.

— Se estimează că sunt *doar* treizeci şi două de mii de kilometri de la cazane până la izvoarele Fluviului.

Încerca să-i sugereze lui Ioan ideea că ar fi fost preferabil să-şi continue drumul. Dacă izvoarele erau atât de aproape, de ce să se mai oprească acolo pentru a purta bătălia cu Clemens? Mai ales că exista riscul de a fi înfrânt. De ce să nu se ducă până la izvoare, iar de acolo să lanseze expediţia către turnul învăluit în ceţuri?

— Adevărat, a zis Ioan.

Chiar dacă înghiţise nada, Ioan nu a lăsat să se vadă acest lucru. Părea interesat doar de strâmtoare şi de

porţiunea aflată imediat după ea.

După câteva întrebări privind aceste aspecte, Hermann a înţeles la ce se gândea Ioan. Golful putea fi un loc excelent pentru rebobinarea motoarelor. Iar zona cazanelor ar fi fost aproape ideală pentru a aştepta şi ataca vasul *Nu se închiriază.* Dacă îl surprindea cât trecea prin zona îngustă, *Rex* putea lansa câteva torpile împotriva lui. Acestea ar fi trebuit să fie totuşi comandate de la distanţă, pentru că strâmtoarea avea cel puţin trei coturi.

De asemenea, dacă ancora în golf, Ioan îşi putea ţine membrii echipajului departe de influenţa pacifistă a predicatorilor Bisericii.

Speculaţiile lui Göring privind gândurile lui Ioan s-au dovedit corecte. După o vizită de o zi făcută lui La Viro, Ioan a dat ordin de ridicare a ancorei şi a trecut de cazane. A ancorat în golf şi de la mal până la vas s-a construit un doc plutitor. Din când în când, Regele Ioan şi câţiva dintre ofiţerii lui, ori doar aceştia din urmă, veneau cu şalupa până la Aglejo. Deşi erau invitaţi să-şi petreacă noaptea acolo, ei refuzau în mod sistematic.

Ioan l-a asigurat pe La Viro că nu avea de gând să se aventureze pe lac pentru a purta bătălia.

La Viro l-a rugat insistent să negocieze o pace onorabilă, oferindu-se să slujească drept mediator.

În cursul primelor două vizite făcute lui La Viro, Ioan a refuzat. Apoi, la a treia întrevedere, i-a uimit pe La Viro şi pe Göring acceptând.

— Dar cred că e o risipă de timp şi eforturi, a spus Ioan. Clemens e monomaniac. Sunt convins că se gândeşte doar la două lucruri. Să-şi recapete vasul şi să mă omoare.

La Viro s-a bucurat că Ioan era cel puţin dispus să facă acel efort. Hermann nu era prea încântat, deoarece de multe ori Ioan una zicea, şi alta făcea. În ciuda îndemnurilor lui La Viro, a refuzat să le îngăduie misionarilor să stea de vorbă cu membrii echipajului despre Biserica celei de-A Doua Şanse. A postat gărzi înarmate la capătul cărării ce mergea de-a lungul stâncii ca să se asigure că misionarii nu vor ajunge în golf. Desigur, motivul invocat de el era că nu

voia să fie atacat prin surprindere de oamenii lui Clemens. La Viro i-a spus lui Ioan că nu avea niciun drept să împiedice libera circulaţie a celor ce nu-i erau duşmani. Ioan i-a răspuns că nu semnase niciun acord privind accesul pe potecă. El o deţinea, aşa că tot el făcea şi legea în zonă.

Au trecut trei luni. Hermann a tot aşteptat sosirea lui Burton şi a lui Frigate în Aglejo ca să poarte o discuţie personală cu ei. Însă ei veneau foarte rar, şi niciodată nu rămâneau singuri.

Într-o dimineaţă, Hermann a fost convocat la Templu. La Viro i-a anunţat vestea ce sosise prin intermediul tobelor. *Nu se închiriază* avea să sosească la Aglejo în cel mult două săptămâni. Göring trebuia să întâmpine vasul în acelaşi loc unde urcase şi la bordul lui *Rex.*

Chiar dacă nu se arătase prietenos faţă de Hermann când se cunoscuseră în Parolando, Sam Clemens nu voise să-l ucidă. Când a urcat în timonerie, Göring a rămas surprins constatând că se simţea fericit să-i vadă pe Clemens şi pe uriaşul titantrop, Joe Miller. În plus, americanul l-a recunoscut la câteva secunde după ce i s-a prezentat. Miller a susţinut că îl recunoscuse imediat, dar după miros.

— Deji, a zis Miller, nu mai mirozi ca aldădadă. Atungi mirozeai mai bine.

— Poate că acesta este mirosul sfinţeniei, a spus Hermann şi a râs.

Clemens a zâmbit şi a zis:

— Virtutea şi viciul au, fiecare, propria chimie? La o adică, de ce nu? Joe, eu cum miros după aceşti patruzeci de ani de călătorii?

— Gam ga bibiul de banteră, a spus Joe.

După o perioadă atât de îndelungată, nu a fost chiar o întâlnire ca între vechi prieteni. Însă Göring a simţit că, din anumite motive, văzându-l, ei erau la fel de încântaţi ca şi el. Pesemne era un soi pervers de nostalgie. Ori poate sentimentul de vinovăţie cântărea destul de mult. Exista posibilitatea ca cei doi să se simtă răspunzători pentru ce i se întâmplase în Parolando. Nu era cazul, desigur, întrucât

Clemens îşi dăduse toată silinţa să-l convingă să părăsească statul înainte de a deveni victima violenţelor.

I-au povestit pe scurt ceea ce se petrecuse de la ultima lor întâlnire. Iar el le-a relatat experienţele prin care trecuse.

Au coborât în salonul mare pentru a bea ceva şi pentru ca Hermann să fie prezentat diferitelor notabilităţi. Cyrano de Bergerac a fost chemat de pe puntea de zbor, unde exersase cu spada.

Franţuzul şi-a adus aminte de el, deşi nu foarte bine. Clemens i-a povestit din nou cu ce se ocupa Hermann, iar apoi Bergerac şi-a amintit de predica ţinută de el.

Trecerea timpului îi făcuse pe Clemens şi pe Bergerac să se schimbe, a socotit Göring. Americanul părea să fi uitat atitudinea dezaprobatoare faţă de francez, şi o uitase pentru faptul că o luase pe Olivia drept concubină. Cei doi aveau o relaţie degajată, flecărind, glumind şi râzând împreună.

Dar a venit apoi şi momentul ca buna dispoziţie să fie uitată.

— Aţi auzit, cred, că vasul Regelui Ioan a sosit la Aglejo acum trei luni, da? Şi vă aşteaptă dincolo de strâmtoare, la capătul vestic al lacului.

Clemens a scăpat o sudalmă şi a spus:

— Ştiam că distanţa dintre noi se micşora foarte repede. Dar n-am ştiut că s-a oprit din fugă!

Hermann i-a povestit ce se întâmplase din clipa când urcase la bordul vasului *Rex.*

— La Viro încă mai speră că tu şi Ioan veţi putea să vă iertaţi unul pe celălalt. Spune că după atâta vreme, nu mai contează cui i-a aparţinut vina iniţială. A mai…

Pe faţa înfierbântată a lui Clemens a apărut o expresie sumbră.

— Lui îi vine uşor să vorbească de iertare! a zis el cu tărie. Păi, poate vorbi despre iertare până în ziua de apoi, că eu n-am de gând să-l împiedic! Nimănui nu-i strică o predică, ba uneori chiar prinde bine – dacă vrei să tragi un pui de somn. Dar n-am bătut atâta drum, înfruntând

greutăţi, dureri, trădări şi necazuri, doar ca să-l bat prieteneşte pe Ioan pe umăr şi să-i spun ce băiat bun s-a făcut, când eu ştiu cât de putred este pe dinăuntru, iar apoi să-l sărut pe obraz şi să mă împac cu el. „Bravo, Ioan, ai muncit din greu ca să-mi iei vaporul şi ca să-l fereşti apoi de toţi hoţii şi ticăloşii care au încercat să ţi-l fure, mai ales după ce ai trudit atât de mult. Ce naiba, Ioan, te-am urât, te-am dispreţuit şi detestat, dar asta a fost demult. Eu nu port duşmănia multă vreme; sunt un băiat cu inimă largă.” Ei, pe dracu'! a ridicat el glasul. O să-i scufund vaporul, vaporul pe care l-am iubit cândva atât de mult. Acum nu-l mai vreau! L-a dezonorat, l-a pângărit, l-a făcut să pută! O să-l scufund, să nu-l mai văd vreodată. Şi, într-un fel sau altul, o să scap lumea asta de Ioan Fără-de-Ţară. După ce o să termin cu el, o să-l cheme Ioan Fără-de-Viaţă!

— Noi speram că după atâţia ani, practic după două generaţii, după cum se socotea pe Pământ, ura dintre voi s-a răcit, sau poate chiar a murit, a spus Hermann. Şi că…

— Da, sigur că s-a întâmplat şi asta, a spus Clemens pe un ton sarcastic. Au existat minute, zile, săptămâni, luni, chiar şi câte un an, când nu m-am gândit deloc la Ioan. Dar când oboseam de călătoria asta eternă pe Fluviu, când tânjeam să cobor pe mal şi să rămân o vreme acolo, ca să-mi scot zgomotul zbaturilor din urechi şi să uit de rutina nesfârşită de a opri vasul de trei ori pe zi pentru reîncărcarea potirelor şi a batacitorului, discuţiile nesfârşite legate de stabilirea într-un loc şi nenumăratele detalii administrative ce trebuiau rezolvate, plus emoţiile prin care treceam de fiecare dată când vedeam câte o faţă ce semăna cu cea a iubitei mele Livy, ori Susy, ori Jean, ori Clara, ca să descopăr apoi că era faţa unei necunoscute… Ei, când oboseam şi aproape că voiam să renunţ, spunând: „Uite, Cyrano, preia tu funcţia de căpitan. Eu plec pe mal să mă odihnesc şi să mă distrez, vreau să uit de frumuseţea asta monstruoasă, aşa că du tu vasul în susul Fluviului şi nu te mai întoarce”, îmi aduceam aminte de Ioan, de ceea ce-mi făcuse şi de ce aveam de gând să-i fac. Şi atunci îmi adunam forţele şi strigam: „Înainte, tot înainte, tot mai sus.

Să mergem până-l vom prinde din urmă pe Ioan cel Rău ca să-l trimit la fundul Fluviului!" Şi gândul la datoria mea şi la cea mai scumpă dorinţă a mea, de a-l face pe Ioan să schelălăie înainte de a-i frânge gâtul, m-a îndemnat să merg înainte vreme de două generaţii, cum spuneai tu!

— Mă întristează să aud asta, bâigui Hermann. Era inutil să mai insiste asupra acelui subiect.

25

Suferind din nou de blestemul insomniei, Burton şi-a părăsit cabina fără să facă zgomot. Alice a continuat să doarmă netulburată. A mers pe coridorul luminat discret, ieşind din texas şi ajungând pe puntea de aterizare. Ceaţa se îndesea sub balustrada punţii B. Puntea A era deja complet învăluită în ceaţă. Deasupra, cerul era plin de stele, dar spre apus norii se deplasau cu repeziciune către vas. Pe ambele laturi ale Văii, munţii limitau mult priveliştea cerului. Cu toate că *Rex* era ancorat într-un golfuleţ situat la vreo trei kilometri de strâmtoare, Valea se lărgea doar puţin în acea zonă. Era un loc rece, întunecat, care amplifica sentimentul de disperare. Ioan făcuse multe eforturi pentru a menţine ridicat moralul membrilor echipajului.

Burton a căscat, s-a întins, gândindu-se dacă era cazul să-şi aprindă o ţigaretă ori un trabuc. La naiba cu insomnia aceea! În şaizeci de ani petrecuţi pe acea lume, trebuia să înveţe cum să scape de tulburarea care îl chinuise şi pe Pământ vreme de cincizeci de ani. (Avea nouăsprezece ani când a început să sufere din cauza insomniei.)

I se oferiseră nenumărate tehnici pentru a o combate. Numai hinduşii aveau o duzină, iar musulmanii, încă pe atâtea. Iar câteva dintre triburile de sălbatici africani aveau remedii verificate. Nur el-Musafir, sufi-ul, îl învăţase o reţetă care i se păruse mai eficientă decât oricare alta. Dar după trei ani, treptat, înaintând centimetru cu centimetru la vreme de noapte, Diavolul Insomnie ocupase din nou un cap de pod. De câtva timp, se putea socoti norocos dacă

reuşea să doarmă ca lumea două nopţi din şapte.

Nur îi spusese:

— Poţi învinge insomnia dacă ştii ce o produce. Atunci o poţi tăia de la rădăcină.

— Daa, îi răspunsese Burton. Dacă aş şti care este cauza, aş putea învinge nu doar insomnia. Aş putea învinge întreaga lume.

— În primul rând trebuie să te cucereşti pe tine însuţi, i-a zis maurul. Dar după ce vei reuşi asta, vei afla că nu merită să cucereşti şi să conduci lumea.

Cele două gărzi de la intrarea din spate a texasului păşeau prin semiîntunericul punţii de aterizare, întorcându-se, mergând până în mijlocul punţii, fiecare prezentând arma către celălalt, răsucindu-se apoi din nou pe călcâie şi revenind la marginea punţii pentru ca apoi să o ia de la început.

Tom Mix şi Grapshink executau acel cart de patru ore făcând de pază. Burton nu a ezitat să stea de vorbă cu ei, întrucât erau două gărzi în partea din faţă a texasului, două în timonerie şi altele în diferite părţi ale vasului.

Burton a flecărit o vreme cu Grapshink, un amerindian, în propria lui limbă, pentru că se străduise să o înveţe. Tom Mix li s-a alăturat şi le-a spus o glumă porcoasă. Au râs, dar apoi Burton a spus că auzise o variantă diferită a acelei glume în oraşul etiopian Harar. Grapshink a recunoscut că auzise şi el altă versiune când trăise pe Pământ. Asta însemna că respectiva glumă data din anul 30.000 î.e.n.

Burton le-a spus celor doi că se duce să verifice celelalte gărzi. A coborât treptele către puntea B sau principală, şi a pornit spre pupa. În timp ce trecea pe lângă o luminiţă difuză cuprinsă de ceaţă, cu colţul ochiului a surprins ceva mişcându-se. Până să se întoarcă, a primit o lovitură puternică în cap.

Ceva mai târziu, s-a trezit stând lungit pe spate şi privind în sus, spre ceaţă. Sirenele urlau, unele dintre ele foarte aproape de el. Îl durea foarte rău ceafa. Şi-a pipăit cucuiul, s-a crispat de durere, şi şi-a retras degetele umede şi lipicioase. După ce s-a chinuit să se ridice în picioare,

reuşind în cele din urmă, dar clătinându-se ameţit, a observat că toate luminile de pe vas erau aprinse. Strigând, câţiva oameni au trecut în goană pe lângă el. Unul s-a oprit. Era Alice.

— Ce s-a întâmplat? a exclamat ea.

— Nu ştiu, i-a răspuns el, dar cineva m-a pocnit în cap.

A dat să pornească spre prova, dar a trebuit să se oprească pentru a se rezema cu o mână de perete.

— Stai puţin, i-a zis ea. Te ajut eu să ajungi la infirmerie.

— Lasă-mă naibii cu infirmeria! Ajută-mă să ajung la timonerie. Trebuie să-i comunic ceva regelui.

— Ai înnebunit, i-a spus ea. Ai suferit o comoţie, şi poate ai vreo fractură de craniu. Nici nu cred că ai voie să mergi. Ar trebui să fii luat cu targa de aici.

— Prostii, a mârâit el şi s-a urnit de acolo. Ea l-a făcut să se sprijine de umărul ei şi au pornit împreună spre prova. Burton a auzit cum se ridicau ancorele, zăngănitul făcut de lanţuri. Au trecut pe lângă oameni instalaţi la mitralierele acţionate cu abur şi la tuburile pentru lansarea rachetelor.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Alice pe unul dintre oameni.

— Nu ştiu. Cineva a zis că s-a furat şalupa cea mare. Hoţii au pornit cu ea în susul Fluviului.

Burton s-a gândit că dacă acest lucru era adevărat, fusese lovit de cineva pus acolo ca să se asigure că hoţii nu vor fi surprinşi.

Era convins că „hoţii” făceau parte din echipaj. Nu putea crede că cineva reuşise să se strecoare la bord fără să fie depistat. Sonarele, radarele şi detectoarele cu raze infraroşii funcţionau noaptea şi fuseseră folosite în permanenţă după ce fuseseră atacaţi. Operatorii acestora n-ar fi îndrăznit să adoarmă. Ultimul care aţipise în post, asta cu zece ani în urmă, fusese aruncat în Fluviu, la două minute după ce fusese prins.

Ajungând la timonerie, Burton a trebuit să aştepte câteva minute, deoarece regele era ocupat cu altceva. Burton i-a raportat ce păţise. Ioan nu s-a arătat câtuşi de puţin compătimitor; era din cale afară de furios şi, blestemând,

dădea ordine şi bătea din picior.

În cele din urmă, i-a zis:

— Du-te la infirmerie, Gwalchgwynn. Dacă doctorul spune că eşti inapt pentru serviciu, Demugts o să-ţi preia sarcinile. Acum puşcaşii marini oricum nu pot interveni.

— Am înţeles, Sire, a spus Burton şi s-a dus la spitalul de pe puntea C.

Doctorul Doyle i-a făcut o radiografie la cap, a curăţat rana, a bandajat-o şi i-a recomandat să stea întins o vreme.

— Nu ai nici comoţie, nici fractură. Ai nevoie doar de odihnă.

Burton s-a conformat. La scurt timp după aceea, a auzit vocea lui Strubewell răsunând din difuzoare. Lipseau douăsprezece persoane, şapte bărbaţi şi cinci femei.

Apoi Ioan a preluat microfonul, evident prea turbat de furie ca să-i permită secundului să dea citire numelor celor care lipseau. Cu glas tremurând, i-a declarat pe fugari „câini trădători, porci răsculaţi, dihori împuţiţi, şacali laşi şi hiene cu pântec galben.

— O adevărată menajerie, a remarcat Burton către Alice.

Apoi a ascultat numele lor. Toţi erau suspectaţi ca fiind agenţi, şi toţi susţinuseră că trăiseră după 1983.

Ioan a concluzionat că aceştia dezertaseră pentru că se temeau de lupta ce se anticipa.

Dacă n-ar fi fost prea furios ca să gândească logic, Ioan şi-ar fi amintit că cei doisprezece îşi dovediseră curajul în multe bătălii.

Burton ştia de ce fugiseră acei oameni. Voiau să ajungă la turn cât mai repede, şi nu voiau să fie implicaţi într-o luptă pe care o socoteau absolut inutilă. Aşa că furaseră şalupa, iar acum goneau în susul Fluviului. Fără îndoială, sperau că Ioan nu va porni după ei, deoarece îl aştepta acolo pe Clemens.

În realitate, Ioan se temea că *Nu se închiriază* ar putea apărea prin strâmtoare cât *Rex* urmărea şalupa. Cu toate acestea, gărzile de pe versantul muntelui aveau un radioemiţător şi ar fi raportat imediat dacă vasul lui Clemens s-ar fi îndreptat către canal. Cu toate acestea,

dacă *Rex* ar fi urcat prea departe pe Fluviu, nu s-ar fi putut întoarce la vreme ca să blocheze vasul duşman.

În ciuda acestor lucruri, Ioan a preferat să rişte. Nu voia să le îngăduie dezertorilor să rămână cu şalupa. Avea nevoie de ea în lupta pe care avea să o poarte curând. Şi ţinea cu disperare să-i prindă şi pedepsească pe cei doisprezece.

Pe vremuri, dacă ar fi fost pe Pământ, i-ar fi supus la cazne. Probabil că i-ar fi făcut şi acum plăcere să îi tragă pe roată şi să-i treacă prin foc, dar ştia că membrii echipajului, ori majoritatea lor, nu ar fi tolerat o asemenea barbarie. Chiar dacă a fi făcut-o fără nicio plăcere, ar fi îngăduit însă împuşcarea lor, deoarece trebuia păstrată disciplina. Pe de altă parte, furtul şalupei agrava situaţia.

Brusc, Burton a scos un geamăt.

— Ce-ai păţit, dragul meu? l-a întrebat Alice.

— Nimic, a zis el. Doar un junghi.

Cum în jurul lor erau câteva asistente medicale, Burton nu i-a putut spune lui Alice că tocmai îşi dăduse seama că Strubewell rămăsese la bord. De ce? Cum de nu plecase împreună cu ceilalţi agenţi?

Şi Podebrad! Podebrad, inginerul ceh, principalul suspect. Nici numele lui nu apărea pe listă.

Încă o întrebare pe lângă multe altele pe care, într-o bună zi, le va adresa unui agent. Poate nici nu va fi nevoie să aştepte prea mult. Ce-ar fi să se ducă la Ioan şi să-i spună adevărul? Acesta i-ar azvârli imediat în închisoarea de la bord şi i-ar lua la întrebări fără să pregete defel, pentru că nu era nevoie să respecte proceduri legale şi alte bazaconii birocratice.

Ba nu. Nu putea să facă asta acum. Ioan n-ar avea vreme de aşa ceva. Trebuia să aştepte până după bătălie. Pe de altă parte, cei doi s-ar putea sinucide.

Ori poate că nu.

Dacă resuscitările încetaseră, agenţii s-ar mai fi sinucis?

Tot ce se poate, a gândit Burton. Simplul fapt că locuitorii Văii nu mai erau resuscitaţi nu constituia o dovadă că agenţii nu beneficiau, probabil, de alt tratament. Probabil

că apăreau în alte zone, în încăperile subterane uriaşe, ori în turn.

Burton nu credea acest lucru. Dacă agenţii erau resuscitaţi altundeva, ei n-ar fi ezitat să apeleze la sinucidere. N-ar fi călătorit acum cu vasul cu zbaturi ca să ajungă la turn.

Dacă el şi Strubewell şi Podebrad vor supravieţui bătăliei, avea de gând să-i ia pe cei doi prin surprindere, doborându-i înainte de a apuca să activeze codul mental care elibera otrava din biluţele aflate în creier, iar apoi i-ar hipnotiza imediat ce şi-ar recăpăta cunoştinţa.

Văzând acest lucru cu ochiul minţii, s-a simţit satisfăcut. Până atunci, însă, de ce o şterseseră cei doisprezece, iar cei doi rămăseseră la bord?

Strubewell şi Podebrad rămăseseră pe vas ca să organizeze vreo acţiune de sabotaj în caz că Ioan ar fi fost pe punctul de a-i captura pe fugari?

Asta părea singura explicaţie. Situaţie în care Burton trebuia să se ducă la Ioan şi să-i dea în vileag.

Dar îl va crede Ioan? Nu va socoti că lovitura primită în cap îl făcuse să aiureze?

Probabil, dar se va convinge când Burton îi va aduce ca martori pe Alice, Kazz, Loghu, Frigate, Nur, Mix, London şi Umslopogaas.

Până atunci, însă, exista posibilitatea ca Strubewell şi Podebrad să descopere ce se petrece şi să fugă. Ba chiar mai rău, puteau arunca vasul în aer ori pune în aplicare cine ştie ce plan distrugător.

Burton i-a făcut semn lui Alice să se apropie. I-a spus să-i ducă un mesaj lui Nur el-Musafir. Nur trebuia să plaseze pe unul sau mai mulţi oameni din grupul său în sala cazanelor, unde se găsea Podebrad, şi în timonerie, unde se găsea Strubewell. Dacă vreunul dintre ei făcea ceva dubios, care ar fi putut ameninţa vasul, trebuia lovit imediat în cap. Dacă nu era posibil acest lucru, atunci trebuia împuşcat ori înjunghiat.

Alice a făcut ochii mari.

— De ce?

— O să-ţi explic mai târziu! a zis el apăsat. Du-te cât nu este prea târziu!

Nur îşi va da seama ce semnificaţie avea acest ordin şi se va îngriji să îl aplice într-un fel sau altul. Nu era uşor să plaseze pe cineva în camera cazanelor sau în timonerie. Pe moment, fiecare avea câte o misiune de îndeplinit. Părăsirea postului fără aprobare constituia o infracţiune gravă. Nur va trebui să gândească iute şi inteligent pentru a trimite pe cineva să-i supravegheze pe cei doi.

Apoi, Burton a exclamat:

— Am găsit!

A ridicat receptorul telefonului aflat în infirmerie şi a apelat timoneria. Operatorul voia să-l cheme pe Strubewell, dar Burton a insistat să discute cu regele. Ioan era foarte iritat, dar a făcut aşa cum l-a rugat Burton şi a coborât în sala de observaţii. Acolo, a apăsat un comutator care făcea imposibilă interceptarea discuţiei de către cineva din timonerie, cu excepţia cazului în care linia fusese deja cuplată la un dispozitiv de ascultare.

— Sire, a început Burton, m-am gândit la ceva. Dacă dezertorii au plantat o bombă la bordul vasului? Dacă ar crede că-i vom prinde, ar putea transmite un mesaj codificat către receptor, iar explozivii ar fi activaţi.

După o scurtă tăcere, Ioan a întrebat, cu glas isteric:

— Crezi că există o asemenea posibilitate?

— Dacă m-am gândit eu la ea, de ce nu ar fi gândit-o şi dezertorii?

— Voi da ordin să se organizeze o verificare. Dacă te simţi în stare, te rog să participi şi tu.

Ioan a închis. Un minut mai târziu, din difuzoare s-a auzit glasul bubuitor al lui Strubewell, dând ordine ca fiecare colţişor al vasului să fie scotocit în căutarea de bombe. Ofiţerii trebuiau să organizeze imediat grupuri de căutare. Strubewell a stabilit apoi cine răspundea de fiecare zonă şi le-a ordonat să înceapă imediat.

Burton a zâmbit. Nu fusese nevoie să-i dezvăluie nimic lui Ioan, iar Podebrad şi Strubewell se vor vedea obligaţi să caute bombele pe care probabil chiar ei le plasaseră.

26

Burton a dat să iasă pe uşă. Întrucât nu i se atribuise nicio zonă, s-a considerat agent liber. Avea să se ducă în sala cazanelor sau pe puntea A ca să verifice camera motoarelor şi depozitele de muniţie.

Exact când a pornit să coboare treptele spre puntea B, a auzit focuri de pistol şi strigăte. Păreau să vină de jos, de aceea a iuţit coborârea, chircindu-se de durere la fiecare pas pe care îl făcea. Când a ajuns pe puntea A, a văzut numeroşi oameni strânşi pe la mijlocul vasului, în apropierea unei balustrade. S-a îndreptat într-acolo, făcându-şi loc printre ei, şi s-a uitat în jos, la ceea ce constituia centrul atenţiei lor.

Era un gresor, pe nume James Mekenna. Zăcea pe o parte, iar un pistol se afla aproape de mâna lui cu degetele desfăcute. Într-o tâmplă avea înfipt un tomahawk.

Un irochez cu o statură impunătoare, Dojiji, a făcut un pas în faţă, s-a aplecat şi a smuls securea din capul celui mort.

— A tras în mine, dar nu m-a nimerit, a explicat el.

Regele Ioan ar fi trebuit să dea ordinul de percheziţie personal, nu prin sistemul de amplificare. Atunci, Mekenna ar fi fost prins asupra faptului, exact când îndesa o pungă cu cinci kilograme de exploziv plastic într-un colţ al sălii motoarelor. Acum nu mai avea nicio importanţă. Mekenna ieşise din colţişorul acela în momentul când auzise ordinul privind căutarea de explozivi pe navă. Îşi păstrase calmul şi se purtase cu nonşalanţă. Numai că un ajutor de electrician îl văzuse şii strigase să se predea, de aceea Mekenna îl împuşcase. După aceea, fugise de acolo şi, în drum spre punte, mai ucisese un bărbat şi o femeie. Fugind după el, câţiva căutători trăseseră în el, dar nu-l nimeriseră. Îl rănise pe unul dintre urmăritori, dar Dojiji scăpase nevătămat. Acum Mekenna zăcea mort, şi nu le mai putea spune de ce încercase să arunce vasul în aer.

Regele Ioan a coborât să se uite la bombă. Ceasul era legat cu nişte fire de capsa de detonare şi de masa informă

din plastic. Limbile lui arătau că mai erau zece minute şi douăzeci de secunde până la deflagraţie.

— Explozibilul ar fi suficient să facă o gaură mai mare decât tribordul în corpul vasului, a spus vesel un expert în domeniu. Să o dezamorsez, Sire?

— Da. Neîntârziat, a zis Regele Ioan cu răceală. Ar mai fi ceva, totuşi. Asta nu are instalat un receptor radio, nu?

— Nu are, Maiestatea Voastră.

Ioan s-a încruntat.

— Foarte ciudat, a zis el. Nu înţeleg ceva. De ce au lăsat fugarii pe unul dintre ai lor ca să fixeze dispozitivul cu ceas, când ar fi fost mult mai uşor să-l detoneze de la distanţă, prin radio? Nu ar fi pus în primejdie pe unul dintre ai lor. Nu are sens.

Burton, care făcea parte din grupul de ofiţeri care îl însoţeau pe Ioan, nu a zis nimic. De ce să se deranjeze pentru a-l lămuri, asta în caz că ceea ce gândise el era cu adevărat lămuritor?

Mekenna apăruse pe vas imediat după raidul întreprins de *Parseval,* şi se oferise să-l înlocuiască pe unul dintre oamenii care muriseră atunci. Lui Burton i se părea evident, ori cel puţin foarte probabil, ca Mekenna să fi fost paraşutat dintr-un avion, ori de pe nava *Parseval.* Cum îi numeau cei din secolul XX pe aceşti de oameni? Hm… *Coloana a cincea…* aşa li se spunea.

Clemens îl infiltrase pe acest om pentru ziua în care *Nu se închiriază* avea să-l ajungă din urmă pe *Rex.* I se ordonase să provoace explozia în ziua potrivită. Dar de ce Mekenna nu plasase bomba după ce fusese acceptat la bord? De ce aşteptase patruzeci de ani? Mai ales că era probabil ca Mekenna, după ce trăise atâţia ani alături de membrii echipajului, să fi simţit oarecare simpatie faţă de ei. Rămăsese izolat de camarazii lui de pe *Nu se închiriază* şi, aproape inevitabil, în mod subtil, era posibil să nu le mai fie fidel celor care deveniseră o amintire îndepărtată şi să arate credinţă faţă de cei alături de care trăise atâta vreme.

Ori lui Clemens nu-i trecu prin minte o astfel de

posibilitate?

Puţin probabil. După cum ştia orice om care îi citise opera, Clemens era un foarte fin psiholog.

Poate Clemens îi dăduse ordin lui Mekenna să distrugă vasul doar în caz de necesitate.

Regele Ioan a făcut un gest către cadavru, zicând:

— Aruncaţi mizeria aceea în Fluviu.

Oamenii au executat imediat ordinul. Burton ar fi vrut să găsească un pretext pentru ca mortul să fie dus la morgă. Acolo ar fi deschis cutia craniană, ca să caute în cerebel o biluţă neagră. Acum era prea târziu. Mekenna avea să fie deschis doar de peşti.

Indiferent ce se întâmplase, totul se sfârşise pentru Mekenna. Şi, cu toate că se găsise bomba, verificarea a continuat. Într-un târziu, s-a ordonat încetarea căutărilor. Nu s-au mai găsit dispozitive explozive nici pe vas, nici în exteriorul său. Scufundătorii inspectaseră fiecare centimetru al corpului navei.

Burton s-a gândit că, dacă ar fi fost mai deştepţi, dezertorii ar fi luat măsuri pentru a scufunda vasul imediat după fuga lor. Atunci nici vasul, nici avioanele de pe el nu i-ar fi putut urmări. Însă acei oameni erau agenţi, care detestau violenţa, deşi îi puteau face faţă atunci când situaţia o impunea.

Existase doar o modalitate de a se afla dacă Mekenna era agent al Eticilor, ori al lui Clemens.

Un lucru era cert. Podebrad şi Strubewell nu făceau parte dintre sabotori.

Dar de ce rămăseseră la bord?

S-a gândit la această problemă, întorcând ideile pe o parte şi pe cealaltă, apoi a scos o exclamaţie.

Cei doi erau voluntari. Preferaseră să rămână pe vas pentru că pe *Nu se închiriază* exista o persoană cu care voiau să ia legătura. Această persoană putea fi inamic ori prieten, dar cei doi aveau motive să o întâlnească. Aşadar, luaseră hotărârea, foarte riscantă, de a rămâne pe *Rex* şi pe durata bătăliei. Cu toate că şansele păreau reduse, dacă aceasta era câştigată de *Rex,* în cazul în care ar fi

supravieţuit, cei doi ar fi putut să ajungă la persoana de pe vasul lui Clemens.

Dar… de unde ştiau ei că persoana aceea se mai afla pe *Nu se închiriază?*

Probabil aveau vreun mijloc secret de comunicare, deşi Burton nu avea idee care ar putea fi acesta.

S-a gândit apoi la agenţii care fugiseră de pe vas. Ştiau despre ambarcaţiunile aflate în peştera de pe malul mării polare şi despre uşa de la baza turnului?

Spera că aceştia nu auziseră relatarea lui Paheri. Din câte ştia, doar el, Alice, Frigate, Loghu, Nur, London, Mix, Kazz şi Umslopogaas ştiau despre descoperirea egipteanului. Cu alte cuvinte, ştiau doar cei care se aflaseră pe vas. Mai erau şi alţii, mulţi la număr, probabil, care ascultaseră povestirile lui Paheri, la care se adăugau cei care le aflaseră de la alţii.

Cu toate acestea, din câte ştia Burton, X făcea parte dintre dezertori. Iar asta însemna că agenţii ştiau şi despre intrarea secretă.

Dar nu neapărat. Probabil că X se dădea drept un agent prieten. Fugise cu ei, dar plănuia să se folosească de ei pentru a ajunge şi pătrunde în turn. Iar apoi, la fel ca Akhenaton şi ceilalţi egipteni din grupul său, se va îngriji să-i omoare ori să-i facă să-şi piardă cunoştinţa.

Ori poate… Podebrad şi Strubewell ştiau că X se afla la bordul lui *Nu se închiriază.*

Dar… atunci oricare dintre ei putea fi X. Burton a schiţat un gest din umeri. Trebuia să lase evenimentele să se desfăşoare până întrezărea o şansă de a le schimba cursul. Atunci se va repezi asupra lor ca o bufniţă asupra unui şoricel.

Nu era cea mai fericită comparaţie. Agenţii şi Eticii aminteau mai mult de tigri.

Pentru el nu avea prea mare importanţă. Trebuia să atace la momentul potrivit.

S-a gândit din nou să-i comunice Regelui Ioan toate bănuielile lui. În acest fel, s-ar asigura că agenţii capturaţi nu vor fi executaţi pe loc. Desigur, aceştia vor trebui

imobilizaţi înainte de a apuca să se sinucidă, însă având de prins doisprezece agenţi, ba chiar paisprezece, dacă îi includea pe Strubewell şi Podebrad, unul sigur va fi adus în stare de inconştienţă… În fine, va mai aştepta puţin. Poate nu va trebui să-i spună nimic lui Ioan.

Vasul s-a oprit, ancorând din nou, iar scafandrii au inspectat încă o dată coca. După aceea, *Rex* şi-a continuat voiajul în amonte cu viteză maximă. Dar a tras la mal încă o dată ca să se fixeze borna metalică la o piatră-potir. În zori, pietrele au bubuit şi au fulgerat. Borna a fost trasă pe vas, care a pornit iarăşi în mare viteză după fugari. La scurt timp după micul dejun, s-au pornit motoarele celor trei avioane pentru a se încălzi. Voss şi Okabe au decolat cu biplanele lor de luptă, apoi bombardierul lansator de torpile a ieşit cu motoarele urlând din secţiunea pupa, unde se afla platforma de lansare.

Peste o oră sau două, piloţii urmau să zărească şalupa. După aceea, ei trebuiau să ia o decizie în funcţie de ordinele primite de la Ioan. Acesta nu voia ca şalupa mare să fie scufundată ori avariată grav, deoarece ştia că va avea nevoie de ea în bătălia pe care urma să o poarte. Dacă era posibil, avioanele trebuiau să deschidă focul asupra ei ca să-i blocheze înaintarea în amonte. Aveau sarcina de a o reţine până când *Rex* o putea ajunge din urmă.

La o oră şi douăzeci de minute de la decolare, Okabe a raportat că zărise şalupa şi încercase să ia legătura cu fugarii prin radio. Nu primise niciun răspuns. Cele trei avioane vor coborî în şir indian deasupra ambarcaţiunii şi vor trage câte o rafală de mitralieră. Nimic mai mult, pentru că gloanţele din plumb erau prea valoroase şi necesare pentru lupta împotriva lui *Nu se închiriază*. În situaţia când cele câteva gloanţe trase nu-i vor face pe dezertori să se predea, să pornească în josul Fluviului ori să abandoneze şalupa, atunci vor lansa câteva bombe în apropierea ei.

Okabe a mai raportat că şalupa se afla la câţiva kilometri dincolo de punctul unde Valea se lărgea brusc. Aceea era o zonă în care şalupa mai pătrunsese în urmă cu două luni, în

perioada rebobinării motoarelor. Membrii echipajului vorbiseră cu mulţi titantropi, în esperanto, desigur, încercând să recruteze aproximativ patruzeci dintre ei pentru a-i încadra în detaşamentele de puşcaşi marini. Regele Ioan dorea să se apropie de *Nu se închiriază* şi să-i trimită pe cei patruzeci de căpcăuni pentru a lua vasul cu asalt. În scurt timp, cei patruzeci de luptători de talia lui Joe Miller puteau face curăţenie pe puntea vasului lui Clemens. Iar Miller, oricât de puternic ar fi fost, n-ar fi reuşit să reziste atacului venit din partea semenilor lui.

Spre dezgustul şi dezamăgirea lui Ioan, oamenii lui au descoperit că fiecare titantrop intervievat era membru al Bisericii celei de-A Doua Şanse, refuzând să lupte şi încercând să-i convertească pe recrutori.

Probabil că existau şi titantropi care nu cedaseră predicilor ţinute de misionari, însă nu avuseseră timp să-i găsească.

Avioanele au coborât către şalupă, în vreme ce oamenii de pe mal, o parte dintre ei *Homo sapiens* de statură medie, iar o parte uriaşi, se înşiraseră ca să vadă acele maşinării.

Brusc, s-a auzit glasul lui Okabe:

— Şalupa se îndreaptă către malul drept!

A intrat în picaj, dar nu pentru a deschide focul. N-ar fi putut lovi şalupa fără să doboare şi mulţi dintre localnici, şi primise ordin clar să nu înfurie populaţia locală. Ioan n-ar fi vrut să călătorească printr-o zonă ostilă după ce avea să scufunde vasul lui Clemens.

— Fugarii sar din şalupă şi merg spre mal prin apă, a anunţat Okabe. Şalupa a fost luată de curent.

Ioan a aruncat câteva blesteme, apoi i-a poruncit pilotului de pe bombardier să coboare pe suprafaţa Fluviului. Tunarul trebuia să treacă la bordul şalupei şi să o aducă pe *Rex.* Acţiunea trebuia să se desfăşoare fără întârziere, pentru că se putea întâmpla ca unii localnici să înoate până la ea şi să o ia în posesie.

— Dezertorii s-au amestecat printre localnici, a zis apoi Okabe. Cred că după ce plecăm noi, vor porni spre dealuri.

— Blestemaţii! a exclamat Ioan. Nu vom reuşi să-i mai prindem!

Aflat în timonerie, Burton a auzit toate acestea şi nu a făcut niciun comentariu. Ştia că agenţii vor fura o barcă şi-şi vor continua drumul spre izvoarele Fluviului. Iar *Rex,* dacă nu va fi scufundat ori prea avariat să navigheze mai departe, îi va depăşi.

La câteva minute după ce şalupa a fost adăpostită la bordul lui *Rex,* iar cele două avioane de luptă au aterizat, la aparatul de radiorecepţie din timonerie s-a aprins un beculeţ oranj. Operatorul de serviciu a făcut ochi mari şi, de uimire, vreme de un moment a rămas mut. De treizeci de ani, el şi colegii lui aşteptaseră să vadă acel bec aprinzându-se, deşi nu crezuseră că asta se va întâmpla vreodată.

În cele din urmă, operatorul a reuşit să articuleze:

— Sire, Sire! Frecvenţa lui Clemens!

Se cunoştea, desigur, frecvenţa folosită de *Nu se închiriază.* Ea putea fi schimbată de Clemens, cu toate că şi într-o asemenea eventualitate aparatul de radiorecepţie de pe *Rex* ar fi depistat-o. Însă Clemens nu socotise necesar să aleagă altă lungime de undă pentru transmisii, ci preferase să le demoduleze. În cele câteva rânduri când cei de pe *Rex* recepţionaseră transmisii de pe *Nu se închiriază,* mesajele fuseseră imposibil de înţeles.

Dar nu şi acum. Mesajul nu era transmis către *Parseval* ori avioanelor sau şalupelor de pe *Nu se închiriază,* în clar, el era în esperanto şi avea ca ţintă vasul lui Ioan.

Cel care li se adresa nu era Sam Clemens în persoană, ci John Byron, secundul lui. Iar acesta nu dorea să vorbească cu Ioan, ci cu secundul acestuia.

Ioan, care coborâse în apartamentul lui să doarmă sau să se ocupe de actuala amantă, ori pentru ambele, a fost chemat în timonerie. Strubewell nu îndrăznea să stea de vorbă cu Byron decât dacă primea aprobarea comandantului său. La început, Ioan a vrut să vorbească direct cu Clemens. Însă acesta, prin glasul lui Byron, a refuzat, fără să dea nicio explicaţie.

Ioan i-a răspuns, tot prin secund, că, în acest caz, nu vor comunica deloc. Dar, după câteva clipe în care s-au auzit doar paraziţi şi păcănituri, Byron a spus că avea de transmis un mesaj, o „propunere”. Comandantul lui nu îndrăznea să vorbească faţă în faţă cu Ioan. Clemens se temea că îşi va ieşi din sărite şi-l va blestema pe Regele Ioan aşa cum n-o mai făcuse nimeni din univers până atunci. Iar asta includea şi diatriba lui Iehova împotriva Satanei înainte ca acesta din urmă să fie alungat din Ceruri.

Clemens voia să-i facă lui Ioan o ofertă sportivă. Cu toate acestea, aşa cum trebuia să înţeleagă Ioan, era necesar ca ea să fie transmisă prin intermediari. După ce a aşteptat jumătate de oră pentru a-l face pe Clemens să se agite, să spumege şi să înjure, Ioan i-a răspuns prin Strubewell.

Burton se afla tot în timonerie, auzind totul, încă de la început. A rămas ca trăsnit când a fost făcută prima „propunere” a lui Clemens.

Ioan a ascultat-o şi, după ce stat puţin pe gânduri, a zis că trebuia să discute acest lucru cu Werner Voss şi Kenji Okabe, piloţii lui de elită. Nu le putea ordona să accepte acele condiţii. Şi, pe de altă parte, voia să ştie care vor fi cei doi piloţi ai lui Clemens.

Byron a spus că ei aveau să fie William Barker, un canadian, şi Georges Guynemer, un francez. Ambii erau aşi din Primul Război Mondial. Prezentarea piloţilor nu s-a oprit aici, lui Ioan dându-i-se şi alte amănunte despre trecutul lor. Ioan i-a chemat pe Voss şi pe Okabe în timonerie şi le-a spus ce se întâmplase.

Cei doi au rămas înmărmuriţi. Dar, după ce şi-au revenit, s-au sfătuit între ei, iar după aceea, Okabe a zis:

— Sire, zburăm de douăzeci de ani pentru tine. Am avut parte mai mult de o activitate plicticoasă, doar rareori presărată de primejdii. Aşteptam un asemenea moment; ştiam că va apărea. Nu ne vom confrunta cu conaţionali şi nici cu foşti aliaţi, deşi înţeleg că ţara mea a fost aliată cu Anglia şi Franţa în Primul Război Mondial.

— O vom face. Suntem chiar nerăbdători.

„Ce-am ajuns?” s-a întrebat Burton. „Cavaleri ai Regelui

Arthur? Ori idioţi? Ori ambele?!”

Cu toate acestea, o părticică din el a aprobat pe deplin acea propunere şi s-a simţit foarte emoţionat.

27

Nu se închiriază fusese ancorat aproape de malul drept, la câţiva kilometri de intrarea în lac. Göring a fost dus la Aglejo cu şalupa *Afişajul interzis.* Clemens i-a transmis scuze lui La Viro pentru faptul că nu putea da curs imediat invitaţiei acestuia. Din păcate, a zis el, avea programul prea încărcat cu alte angajamente. Însă a doua ori a treia zi va merge la Templu pentru a-l întâlni.

Göring îl implorase pe Clemens să îi propună pace lui Ioan. Aşa cum era de aşteptat, acesta respinsese ideea.

— Actul final al acestei drame s-a amânat nepermis de mult. Pauza dintre acte a durat patruzeci de ani. Acum, nimic nu va împiedica desfăşurarea lui.

— Dar nu suntem la teatru, a spus Hermann. Va fi o vărsare de sânge. Oamenii vor suferi. Iar moartea nu va fi doar mimată. Şi, pentru ce?

— Pentru ceea ce contează, i-a răspuns Clemens. Nu mai vreau să discut despre asta.

Apoi a pufăit din trabucul verde. Göring l-a binecuvântat conform gestului obişnuit în Biserica celei de-A Doua Şanse şi a părăsit timoneria.

Vasul fusese pregătit toată ziua în vederea luptei. Deasupra ferestrelor s-au fixat plăci groase de duraluminiu, cu mici hublouri. În exterior, la intrările spre coridoare şi pasaje s-au instalat uşi groase din acelaşi material. S-a verificat muniţia. S-au făcut trageri de probă cu mitralierele cu abur. De asemenea, s-au verificat şi testat mecanismele de direcţie şi de mişcare pe verticală şi orizontală ale tunurilor de 88 milimetri. În tuburile de lansare s-au plasat rachete, iar dispozitivele pentru transportul proiectilelor din adâncul punţii A au fost verificate. S-a supus la teste şi singurul tun cu aer comprimat. După ce au luat la bord armamentul complet şi muniţia necesară, avioanele au

decolat pentru încercări în condiţii grele de zbor. Tot astfel, au fost verificate radarul, sonarul şi detectoarele cu infraroşii. Punţile de acostare au fost prelungite şi retrase.

La fiecare post de luptă s-au făcut nenumărate cursuri de instruire.

După ce, în cursul serii, batacitorul şi potirele au fost încărcate, *Nu se închiriază* a făcut o deplasare circulară de opt kilometri pentru desfăşurarea altor manevre şi pregătiri. Radarul a verificat lacul şi s-a raportat că *Rex* nu se afla în zonă.

Înainte ca echipajul să meargă la culcare, în salonul mare, Clemens le-a vorbit aproape tuturor celor aflaţi la bord. Cuvântarea lui scurtă, serioasă aproape de la un cap la celălalt, s-a transmis prin sistemul de amplificare, către cei care erau de serviciu în acele momente.

— Am avut parte de o călătorie fantastic de lungă în susul Fluviului, probabil cel mai lung din univers. Am avut şi zile bune şi zile proaste, tragedii, dureri, momente de plictiseală, distracţii, fapte eroice şi de laşitate. Am înfruntat moartea de multe ori. I-am văzut pe cei dragi murind, deşi am fost recompensaţi într-o oarecare măsură văzându-i murind pe cei pe care îi uram. Am călătorit enorm. Am parcurs 11.500.000 de kilometri. Asta înseamnă aproape jumătate din lungimea Fluviului, estimată la 23.200.000 de kilometri. O călătorie lungă. Dar dacă ar fi trebuit să mergem pe jos, ne-am afla încă la început. Am fi parcurs aproximativ 205.000 de kilometri, adică am mai fi avut de parcurs 11.200.000 de kilometri ca să ajungem aici. Toţi cei care s-au alăturat echipajului şi-au dat seama că plimbarea cu cel mai mare şi cel mai luxos vapor din lume îi va costa ceva. Tuturor li s-a spus care e preţul biletului. Plata se face la capătul călătoriei, nu la începutul ei. Vă cunosc bine pe fiecare, atât de bine cât poate o fiinţă umană să o cunoască pe alta. Aţi fost cu toţii aleşi cu mare grijă, şi mi-aţi confirmat aprecierea. Aţi trecut prin multe încercări şi le-aţi depăşit pe toate cu succes. De aceea, am încredere deplină că veţi trece ultimul şi cel mai dificil test, cel de mâine. S-ar putea ca acest lucru să vă pară ca un

examen la matematică din liceu, ori să vă amintească de vorbele pe care le rosteşte un antrenor de fotbal înainte ca echipa lui să intre pe teren. Vă cer scuze pentru asta. Însă încercarea, acest meci, este mortală, iar unii dintre voi nu vor mai fi în viaţă la sfârşitul zilei de mâine. Dar aţi ştiut preţul atunci când v-aţi alăturat echipajului, şi nimeni n-ar trebui să încerce să se fofileze. Iar după ce va trece ziua de mâine…

A făcut o pauză şi a privit în jur. Joe Miller, care stătea pe un scaun uriaş plasat pe podium, avea o faţă tristă, iar pe obrajii bolovănoşi îi curgeau lacrimi.

Micuţul de Marbot a sărit în picioare, a înălţat un pahar cu băutură şi a exclamat:

— Trei urale şi un toast pentru comandantul nostru!

Toţi cei prezenţi au ovaţionat puternic. După ce au băut, lunganul cu nas lung şi ascuţit ca o spadă, de Bergerac, s-a ridicat şi a zis:

— Şi un toast pentru victorie! Şi să nu uităm: moarte şi blestem pe capul lui Ioan Fără-de-Ţară!

Sam a rămas treaz până târziu în acea noapte. O vreme a măsurat timoneria în lung şi-m lat. Cu toate că vasul stătea la ancoră, în sală toată lumea făcea de cart. *Nu se închiriază* putea ridica ancora şi porni către lac cu viteză maximă în mai puţin de trei minute. Dacă Ioan ar fi încercat un atac în vreme de noapte, deşi promisese că nu va face acest lucru, vasul lui Sam ar fi fost pregătit de ripostă.

Cei care făceau de veghe în timonerie nu aveau chef de vorbă. Sam i-a părăsit cu un noapte bună şi s-a plimbat câteva minute pe puntea de decolare. Pe mal se vedeau multe focuri aprinse. Cei din Virolando ştiau ce avea să se întâmple a doua zi şi erau prea emoţionaţi şi temători ca să se culce la ora lor obişnuită. Ceva mai devreme, pe mal apăruse într-o barcă însuşi La Viro, care ceruse permisiunea de a urca la bord. Slujindu-se de portavoce, Clemens îi spusese că ar fi fost încântat să stea de vorbă cu el, dar nu în acele momente, ci a doua zi. Regreta, dar aşa trebuia să procedeze.

Bărbatul întunecat şi masiv, cu trăsături lugubre, a

plecat, dar nu înainte de a-l binecuvânta pe Sam. Acesta s-a simţit cuprins de ruşine.

Apoi Sam a mers de-a lungul fiecărei punţi, pe ambele laturi ale vasului, ca să inspecteze nivelul de pregătire a santinelelor. A rămas încântat de constatări, socotind că ar fost o nerozie să mai piardă timpul vizitând vasul. Pe de altă parte, Gwenafra îl aştepta la culcare. Probabil va voi să facă amor, pentru că se putea întâmpla ca unul dintre ei sau chiar amândoi să nu mai fie în viaţă a doua zi spre seară. Sam nu prea avea chef de aşa ceva, însă ea se pricepea ca nimeni alta să-i trezească spiritul, între altele.

Sam nu se înşelase deloc. Gwenafra a insistat să facă dragoste, dar când lipsa lui de entuziasm a devenit evidentă, iar ea nu a mai reuşit să-l stârnească, s-a lăsat păgubaşă. Cu toate acestea, nu i-a reproşat nimic. L-a rugat doar să o ţină în braţe şi să-i vorbească. Rareori i se întâmpla lui Sam să nu-şi găsească timp pentru a vorbi, astfel că au conversat cel puţin două ore.

La scurtă vreme după ce amândoi erau moleşiţi de somn, Gwenafra a zis:

— Mă întreb dacă Burton se mai află pe *Rex.* N-ar fi ciudat dacă ar fi rămas acolo? Da, ieşit din comun, nu ceva de râs. Dar cred că ar fi şi oribil.

— N-ai uitat de iubirea ta copilărească pentru el, nu-i aşa? a întrebat-o Sam. Cred că a însemnat ceva pentru tine.

— Nu, nu-i duc dorul, a spus ea, deşi nu-s chiar sigură că nu l-aş mai plăcea acum. Şi totuşi, ce s-ar întâmpla dacă el ar fi unul dintre oamenii Regelui Ioan, iar noi l-am ucide? M-aş simţi cumplit. Sau dacă ar exista la bordul lui *Rex* cineva care te iubeşte?

— Puţin probabil, a spus el. Şi n-am de gând să mă frământ din pricina asta.

Dar a început să se frământe. A rămas treaz mult timp după ce Gwenafra a început să respire regulat, ca orice fiinţă ce doarme. Dacă Livy era cumva pe *Rex*? Nu, imposibil. La urma urmelor, unul dintre oamenii lui Ioan o ucisese în Parolando. Iar ea nu s-ar fi urcat cu niciun preţ pe

vasul lui. Decât dacă voia să se răzbune pe cel care o ucisese. Dar ea era prea blândă pentru a proceda astfel, cu toate că ar fi fost capabilă să lupte cu îndârjire pentru a-i apăra pe cei iubiţi. Dar să se răzbune? Niciodată.

Clara? Jean? Susy? Se putea afla vreuna dintre ele pe *Rex*? Probabilitatea ca vreuna dintre ele să fie acolo era foarte mică. Şi totuşi… improbabilităţi aproape matematice se materializau uneori. Iar un proiectil lansat de pe vasul lui putea să o omoare pe vreuna dintre ele. Şi s-o facă să dispară pe vecie, întrucât resuscitările încetaseră.

A fost cât pe ce să se ridice din pat şi să meargă la timonerie ca să-l pună pe operatorul radio să transmită un mesaj către *Rex.* Un mesaj prin care să propună pace, să anuleze chemarea la luptă, la ură şi la răzbunare.

Cât pe ce.

Dar Ioan oricum nu va fi de acord.

De unde ştia el, Sam, că aşa stăteau lucrurile, dacă nu îl pusese la încercare?

Nu. Ioan era incorigibil. La fel de încăpăţânat ca şi duşmanul lui, Sam Clemens.

— Mi-e greaţă, a spus Sam.

După o vreme, a adormit.

Eric Bloodaxe îl urmărea în vis cu securea lui cu două tăişuri. Sam alerga aşa cum i se întâmplase în multe coşmaruri pe care le avusese cu îngrozitorul nordic, în urma lui, Erik urla: *Bikkja!* Rahaţi de Ratatosk! Ţi-am spus că o să te aştept aproape de izvoarele Fluviului! Mori, ticălos care m-ai înjunghiat pe la spate! Mori!

Sam s-a trezit gemând, transpirat, şi cu inima să-i sară din piept.

Ce ironie, ce justiţie poetică, ce recompensă dacă, întâmplător, Erik s-ar afla la bordul lui *Rex.*

Gwenafra a murmurat ceva. Sam a bătut-o uşor pe spatele dezgolit şi i-a zis încet:

— Dormi, micuţă nevinovată. Tu n-ai fost silită să ucizi pe nimeni, şi sper să nu ajungi să faci aşa ceva.

Dar, într-un fel, nu i se cerea să ucidă începând de mâine?

— E prea mult, a zis el. Trebuie să dorm. Mâine va trebui să fiu într-o stare fizică şi psihică perfectă. Altfel… o eroare din partea mea… oboseala… cine ştie?

Însă *Nu se închiriază* era mult mai mare decât *Rex,* mult mai bine înarmat şi mai blindat, ca să nu învingă.

Acum trebuia să doarmă.

S-a ridicat brusc în capul oaselor. Sirenele se tânguiau. Iar din interfonul aflat pe perete, s-a auzit strigătul ofiţerului trei Cregar:

— Căpitane! Căpitane! Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Clemens s-a rostogolit din pat şi s-a dus la interfon. A întrebat:

— Da, ce s-a întâmplat?

Oare Ioan lansase un atac-surpriză? Ce ticălos nenorocit!

— Operatorii de la sistemul de supraveghere cu infraroşii au raportat că şapte persoane au sărit peste bord, căpitane! S-ar părea că sunt dezertori!

Aşadar… mica lui cuvântare despre faptul că toţi trecuseră testul, despre curajul dovedit în lupte, fusese o minciună. Câţiva oameni, bărbaţi şi femei, îşi dovediseră laşitatea. Ori, s-a gândit el, se treziseră la realitate. Şi fugiseră. Aşa cum procedase şi el când izbucnise războiul dintre State. La două săptămâni după ce întrase în trupele neregulate de voluntari din Missouri, după ce unul dintre camarazii lui ucisese un trecător nevinovat, el dezertase şi fugise către vest.

Nu-i acuza de nimic pe cei şapte. Desigur, nu putea dezvălui nimănui adevăratele sentimente pe care le avea. Va trebui să afişeze o faţă hotărâtă, să se agite şi să ţipe puţin, să îi blesteme pe şobolanii ce o şterseseră şi aşa mai departe. Aşa trebuia să acţioneze, de dragul disciplinei.

Nici nu a urcat bine în liftul care urma să-l ducă spre timonerie, că a avut o revelaţie.

Cei şapte nu erau laşi, ci agenţi.

Nu aveau niciun chef să rămână la bord şi probabil să moară. Aveau o misiune mai importantă decât să se arate loiali faţă de Clemens şi *Nu se închiriază.*

A pornit spre timonerie. Luminile se aprinseseră

pretutindeni pe vas. În lumina câtorva reflectoare, au observat femei şi bărbaţi furişându-se pe mal cu potire în mână. Alergau ca şi cum cele mai cumplite temeri ale lor se materializaseră şi se pregăteau să îi atace.

— Să tragem în ei? a întrebat Cregar.

— Nu, i-a răspuns Sam, i-am putea nimeri pe localnici. Lăsaţi-i să fugă. O să avem suficient timp după bătălie ca să-i prindem.

Cei şapte aveau să-şi caute salvarea în Templu. La Viro nu-i va înapoia lui Clemens.

Sam i-a ordonat lui Cregar să facă apelul. După ce au fost identificaţi cei şapte fugari, Sam s-a uitat la lista de nume pe ecranul de mesaje. Patru bărbaţi şi trei femei. Toţi susţinuseră că trăiseră după 1983. Bănuielile lui privind acea pretenţie erau corecte. Însă era prea târziu ca să mai facă ceva.

În acele momente nu putea acţiona. Dar după luptă trebuia să găsească o modalitate pentru a pune mâna pe cei şapte ca să-i interogheze. Ştiau suficient de multe lucruri ca să lămurească cel puţin jumătate din misterele care îl nedumereau. Probabil că ştiau îndeajuns ca să le elucideze pe toate.

— Opreşte sirenele, i-a spus el lui Cregar. Anunţă-i pe membrii echipajului că a fost o alarmă falsă şi spune-le să se culce la loc. Noapte bună.

Însă el n-a avut parte de o noapte bună. S-a trezit de multe ori, şi a avut nişte coşmaruri înspăimântătoare.

SECŢIUNEA 9
Prima şi ultima luptă pe viaţă şi pe moarte de pe Lumea Fluviului

28

În Valea Virolando se făcuse de amiază.

Vreme de treizeci de ani, cerul aflat sub soarele ajuns la apogeu fusese un adevărat caleidoscop de planoare şi baloane. În acea zi însă, albastrul era limpede şi curat ca ochii unui bebeluş. Fluviul, care fusese mereu străbătut de ambarcaţiuni cu pânze albe, roşii, negre, verzi, violete, purpurii, oranj şi galbene, era de un albastru-verzui de la un mal la celălalt.

Tobele de pe ambele maluri au bătut mesaje: *Nu vă lansaţi în aer şi pe apă şi nu vă apropiaţi de maluri.*

Cu toate acestea, pe malul stâng se strânseseră nenumăraţi oameni. Majoritatea stăteau pe coloane sau pe punţile dintre acestea. Ardeau de nerăbdare să asiste la bătălie, iar curiozitatea se dovedea mai puternică decât teama. În ciuda apelurilor lui La Viro, care le ceruse tuturor să urce pe dealuri, oamenii erau atraşi irezistibil de acel anticipat spectacol, ignorând paznicii care încercau să-i îndepărteze până la o distanţă sigură, întrucât oamenii de acolo nu aveau nici pe departe idee de armele secolului XX, ori de arme mai evoluate decât cele din secolul I al erei noastre, ei nu ştiau ce avea să se întâmple. Puţini dintre ei văzuseră acte de violenţă, dar şi acelea de mică anvergură. De aceea, neştiutorii se îngrămădiseră pe câmpie sau se

căţăraseră pe turlele de piatră.

Rămas în Templu, La Viro stătea în genunchi şi se ruga.

După ce nu reuşise să-l consoleze pe La Viro, Hermann Göring a urcat o scară, ajungând în vârful unui turn de piatră. Cu toate că detesta sălbăticia, dorea să vadă tot. Şi, se vedea el silit să recunoască în sinea lui, era la fel de emoţionat ca un copil ce aşteaptă primul număr dintr-un spectacol de circ. Lamentabilă situaţie; mai avea mult de aşteptat până când trăsăturile vechiului Göring aveau să dispară definitiv. Însă nu reuşea să stea departe de bătălie şi de vărsarea de sânge produsă de aceasta. Neîndoielnic, avea să regrete amarnic, însă în Lumea Fluviului nu se mai întâmplase ceva asemănător. Şi nici nu avea să se mai întâmple vreodată.

Sub nicio formă nu era dispus să piardă spectacolul. De fapt, vreme de o clipă, a regretat că nu pilota unul dintre avioanele implicate în bătălie.

Da, mai avea mult de luptat cu sine. Până una-alta, se putea bucura de ceea ce avea să urmeze. După aceea, era dispus să plătească totul cu chinuri sufleteşti.

Cele două vase uriaşe, *Nu se închiriază* şi *Rex Grandissimus,* despicau apele, îndreptându-se unul către celălalt. În acel moment, se aflau la depărtare de zece kilometri unul de celălalt. Conveniseră să se oprească imediat ce distanţa dintre ele va fi de opt kilometri. Cu excepţia situaţiei în care bătălia aeriană s-ar fi sfârşit până în acea clipă. După aceea, totul era permis, putându-se folosi orice metode şi mijloace, până la victoria celui mai bun.

Sam Clemens măsura agitat puntea timoneriei. Vreme de o oră verificase toate posturile de luptă şi repetase planul de luptă. Oamenii desemnaţi la arma specială se aflau acum pe puntea A şi aşteptau. La primirea semnalului, ei trebuiau să o aducă şi să o monteze în spatele scutului masiv din oţel, care protejase cândva mitraliera cu abur din partea frontală a vasului. Aceasta se demontase, iar platforma ei era pregătită să primească arma specială.

Servanţii mitralierei cu abur rămăseseră uimiţi când

primiseră ordin s-o demonteze. Puseseră întrebări la care nu primiseră răspuns. Zvonurile circulaseră de la un capăt la celălalt al navei şi de la o punte la alta. De ce făcuse căpitanul o mutare atât de ciudată? Ce se petrecea?

Între timp, Clemens vorbise de trei ori cu William Fermor, locotenent de puşcaşi marini, care păzea servanţii armei speciale. Sam îi atrăsese atenţia asupra importanţei misiunii pe care o avea de îndeplinit.

— Încă mă îngrijorează agenţii lui Ioan, i-a spus Sam. Ştiu că toată lumea a fost verificată de nu ştiu câte ori. Dar asta nu înseamnă mare lucru. Orice sabotor trimis de Ioan ar putea fi la fel de duplicitar ca un jucător de cărţi din Missouri. Vreau să fie verificaţi toţi cei care se apropie de camera armei speciale.

— Dar ce-ar putea face? s-a mirat Fermor, referindu-se la servanţii armei speciale. Niciunul dintre ei nu este înarmat. M-am uitat până şi sub kilturile lor ca să mă asigur că nu au ascuns ceva acolo. Te asigur că nu le-a plăcut asta. Oamenii consideră că ar trebui să se bucure de încrederea tuturor.

— Să înţeleagă starea de necesitate, a zis Clemens. Cronometrul din camera de comandă arăta 11:30. Clemens s-a uitat pe hubloul ce dădea spre pupa. Puntea de decolare era pregătită. Aeroplanele fuseseră aduse de lifturi, iar unul dintre ele era montat pe catapulta cu abur de la capătul îndepărtat al punţii. După îndelungatul voiaj supravieţuiseră doar două aparate de zbor, ambele cu un singur loc, dar până şi acestea suferiseră avarii grave şi reparaţii masive în câteva rânduri.

Ambele monoplane originale, cu un singur loc, fuseseră distruse, unul în luptă, celălalt, într-un accident. Cele două aparate care le înlocuiseră, construite din piesele de schimb aflate în magazii, erau biplane, având motoare în linie, folosind drept combustibil alcool şi fiind capabile să se deplaseze cu două sute patruzeci de kilometri pe oră la nivelul solului. La început, alimentarea lor se făcuse cu benzină sintetică, însă rezervele de astfel de combustibil fuseseră epuizate de mult. Un sistem de curele alimenta

mitralierele de calibru 40 milimetri montate în botul aparatelor, chiar în faţa carlingii. Acestea puteau trage în fiecare minut cinci sute de cartuşe cu glonţ de plumb. Muniţia fusese păstrată încă de la începutul voiajului în perspectiva evenimentului ce urma să aibă loc. În urmă cu câteva zile, cartuşele fuseseră umplute cu praf de puşcă proaspăt, şi fiecare dintre ele fusese verificat în ce privea lungimea, grosimea şi forma, pentru a nu se bloca în ţeava mitralierelor.

Sam a verificat din nou cronometrul, apoi a coborât cu liftul până pe puntea de decolare. S-a deplasat cu un mic jeep până la avioane, unde îl aşteptau piloţii de rezervă şi cei principali.

Cele două avioane erau vopsite în alb, iar pe cârmă şi pe intradosul aripilor inferioare se pictase câte un fenix stacojiu.

Un stârc roşu aflat în zbor fusese pictat pe latura unuia dintre aparate. Iar sub carlingă stătea scris cu negru: *Vieux Charles*, *Bătrânul Charlie*, aceasta fiind porecla dată avioanelor cu care Georges Guynemer zburase în Primul Război Mondial.

De fiecare latură a carlingii celuilalt avion se vedea un cap de câine care lătra.

Cei doi piloţi erau îmbrăcaţi în costume din piele de peşte. Cizmele lungi până la genunchi erau împodobite cu roşu, la fel ca şi pantalonii trei sferturi. Jachetele lor aveau câte un fenix stacojiu pe partea stângă. Căştile de piele ale aviatorilor aveau în creştet câte o ţepuşă mică, extrasă de la peştele cu corn. Ochelarii de zbor aveau un tiv stacojiu. Mănuşile le erau albe, iar manşetele, roşii. Stăteau lângă *Bătrânul Charlie*, discutând înflăcărat în timp ce Clemens a coborât din jeep. Când căpitanul s-a apropiat, cei doi au luat poziţia de drepţi.

Clemens a rămas tăcut câteva momente şi i-a privit atent. Deşi isprăvile celor doi se petrecuseră după moartea lui, Clemens le cunoştea în amănunt.

Georges Guynemer era un bărbat slab, de statură medie, cu ochi negri, arzători şi o faţă de o frumuseţe aproape

feminină. Întotdeauna ori, mai bine zis, când cobora din cabină, era încordat ca o strună de vioară. Francezii îl botezaseră „Asul aşilor”. Mai fuseseră şi alţii: Nungesser, Dorme şi Fonck, care doborâseră mai mulţi friţi în luptele aeriene. Însă ei participaseră la mai multe acţiuni, în vreme ce cariera lui Georges se încheiase relativ timpuriu.

Franţuzul era unul dintre acei zburători înnăscuţi, care fac automat corp comun cu maşinăria, nişte adevăraţi centauri zburători. Era şi un excelent mecanic şi tehnician, la fel de atent când îşi verifica avionul şi armele sau proiecta îmbunătăţiri ca şi faimoşii Mannock şi Rickenbacker. În timpul Marelui Război, lăsase impresia că exista doar pentru a zbura şi a purta bătălii aeriene. Din câte se ştia, nu avusese nimic de a face cu femeile ca iubite. Singura lui confidentă a fost Yvonne, sora lui. A fost un maestru al acrobaţiilor aeriene, dar rareori şi-a folosit talentele în aer. Se năpustea în luptă folosind „lansarea directă”, aşa cum denumeau spadasinii francezi această metodă. Era nestăpânit şi lipsit de prevedere ca şi omologul său englez, marele Albert Ball. Ca şi acestuia din urmă, îi plăcea să zboare singur şi, când întâlnea o formaţie de avioane inamice, indiferent cât de multe erau, el ataca primul.

Rareori i se întâmplase să revină la sol cu aparatele Nieuport sau Spad fără a fi ciuruite de gloanţe.

Acest fel de viaţă nu ţinea mult într-un război în care durata de viaţă a unui pilot era cam de trei săptămâni. Cu toate acestea, a înregistrat cincizeci şi trei de victorii până să fie doborât el însuşi.

Unul dintre camarazi a scris că, în momentul când urca în carlingă pentru a decola, expresia de pe faţa lui Guynemer era îngrozitoare. Privirile pe care le arunca semănau cu nişte lovituri de glonţ.

Cu toate acestea, el fusese respins de serviciile de la sol ca inapt pentru serviciul militar. Era fragil şi răcea foarte uşor, tuşea mult şi nu se putea relaxa în atmosfera prietenească şi gălăgioasă a camarazilor săi după ce se încheia ziua de luptă. Părea bolnav de tuberculoză şi

probabil că aşa stăteau lucrurile.

Însă francezii au ţinut la el, iar în acea zi întunecată de 11 aprilie 1917, când a murit, întreaga naţiune a intrat în doliu. Vreme de o generaţie după aceea, şcolarilor francezi li s-a spus că el se înălţase atât de mult, încât îngerii nu-l mai lăsaseră să se întoarcă pe pământ.

În realitate, din câte s-a putut constata în vremea aceea, el fusese singur, ca de obicei, iar un zburător mai slab, locotenentul Wissemann, îl doborâse. Avionul se prăbuşise în noroiul terciuit de obuzele unui mare duel de artilerie. Când au încetat sutele de explozii, Guynemer şi aparatul lui fuseseră făcuţi fărâme, amestecându-se cu noroiul, dispărând complet. Carnea, oasele şi metalul deveniseră noroi, nu ţărână.

Ajuns pe Lumea Fluviului, Georges lămurise misterul. În vreme ce intra şi ieşea din nori, sperând să ia prin surprindere unul sau mai mulţi friţi – pentru că-i era totuna – îl apucase un acces de tuse. Convulsiile se înrăutăţiseră şi, brusc, scuipase sânge, care i se scursese pe combinezonul din piele dublat cu blană. Temerile că suferea de tuberculoză i se confirmaseră acum. Dar nu avea ce face.

În timp ce se simţea slăbit, realizând că ochii nu-l mai ajută, a văzut un avion german de luptă apropiindu-se. Deşi pe moarte, ori crezând că murea, a întors avionul şi a pornit spre inamic. A tras cu mitralierele, dar fără să mai aibă precizia lui de temut. Neamţul a ţâşnit spre cer, iar Guynemer şi-a întors aparatul ca să-l urmărească. Vreme de o clipă l-a scăpat din ochi. Apoi gloanţele i-au perforat carlinga, venind din spate. După aceea a urmat bezna adâncă.

S-a trezit în pielea goală pe malul Fluviului.

Acum nu mai suferea de moartea albă şi se mai împlinise la trup. Îşi păstrase însă patima şi ardoarea, deşi nu se mai ridicau la nivelul din 1917. Acum împărţea patul cu o femeie care plângea ascunsă în cabină.

William George Barker, un canadian, era un zburător înnăscut, care reuşise performanţa de a pilota de unul

singur doar după o oră de instrucţie.

Pe 27 octombrie 1918, ca maior din Escadronul 201 al Forţelor Aeriene Regale, zbura singur în noul aparat Sopwith Snipe. La şase mii de metri altitudine deasupra pădurii Marmal, a doborât un avion de observaţie cu două locuri. Unul dintre ocupanţi s-a salvat sărind cu paraşuta. Barker s-a arătat oarecum intrigat şi probabil iritat când a văzut acest lucru, deoarece piloţilor aliaţi le era interzis să folosească paraşute.

Brusc, a apărut un avion Fokker care a deschis focul asupra lui şi a fost nimerit de un glonţ în coapsă. Avionul lui a intrat în vrie, însă a reuşit să se redreseze, constatând că era înconjurat de cincisprezece aparate Fokker. A mitraliat două dintre ele şi s-a îndepărtat. Un alt avion, lovit de la câţiva metri, a luat foc. Barker a fost însă rănit din nou, de astă dată la piciorul stâng.

Şi-a pierdut cunoştinţa, recăpătându-şi-o la vreme ca se redreseze avionul după o altă cădere în vrie. În jur avea între douăsprezece şi cincisprezece avioane inamice. De la mai puţin de cincizeci de metri, a distrus cu foc de mitralieră coada unuia dintre ele, dar s-a ales cu cotul sfărâmat de un glonţ tras de o mitralieră Spandau.

A leşinat încă o dată, şi-a revenit şi s-a trezit între douăsprezece avioane germane. Din avionul său ieşea fum. Socotind că aparatul lui luase foc şi că era pierdut, a hotărât să intre în coliziune cu unul din piloţii germani. Cu o clipă înainte ca aparatele să se ciocnească, s-a răzgândit. A deschis focul şi a incendiat avionul duşman.

Intrând în picaj ca să se îndepărteze, a ajuns la liniile britanice şi a aterizat forţat în apropiere de un balon de observaţie, dar a rămas în viaţă.

Acela a fost ultimul zbor al lui Barker, considerat de autorităţi drept cea mai mare bătălie aeriană solitară din Primul Război Mondial, împotriva unor duşmani mult prea numeroşi. A stat în comă vreme de două săptămâni, iar când şi-a revenit, războiul se terminase. I s-a acordat Crucea Victoria pentru faptele de vitejie, dar multă vreme după aceea a mers în cârje, având şi un braţ imobilizat în

feşe. În ciuda durerilor chinuitoare, şi-a reluat zborurile, şi a contribuit la organizarea Forţelor Aeriene Regale din Canada. Împreună cu marele as William Bishop, a înfiinţat prima mare companie aeriană din Canada.

A murit în 1930, în timp ce efectua un zbor de testare cu un nou tip de avion, prăbuşindu-se din motive neelucidate. Recordul lui oficial a fost de cincizeci de avioane duşmane doborâte, deşi alte evidenţe ridică cifra la cincizeci şi trei.

Guynemer susţinea şi el că doborâse cincizeci şi trei de aparate.

Clemens le-a strâns mâna celor doi piloţi.

— După cum bine ştiţi, sunt împotriva duelurilor, a început el. Am luat în derâdere această idee în cărţile mele, şi v-am spus de multe ori cât de mult am detestat ticăloşia sudică de a soluţiona neînţelegerile prin moarte. Eu sunt de părere că acela care e atât de nătâng să creadă într-o astfel de soluţionare a litigiilor merită să fie ucis. Nu m-aş fi opus câtuşi de puţin acestui duel aerian dacă aş şti că, murind azi, mâine veţi reînvia, aşa cum se întâmpla pe vremuri. Dar de data asta se moare cu adevărat. Am avut rezerve, aşa cum şi Sitting Bull i-a spus Generalului Custer, dar voi doi păreţi atât de dornici să porniţi, de parcă aţi fi nişte cai de luptă care aud sunetul trompetelor, încât nu mai pot refuza oferta lui Ioan. Cu toate acestea, mă întreb ce se ascunde în spatele acestei provocări la duel. Cred că Ioan cel Rău plănuieşte ceva, o trădare. Mi-am dat consimţământul pentru că am vorbit cu unul dintre ofiţerii lui, dintre care pe unii îi cunosc, iar de alţii am auzit, iar aceştia sunt oameni cinstiţi, onorabili. Deşi nu-mi dau seama ce caută oameni ca William Goffe şi Peder Tordenskjold pe vasul acela, slujindu-l pe un astfel de nemernic. S-ar putea să se fi schimbat, deşi refuz să cred că omul lăuntric s-a schimbat chiar într-atât de mult. În orice caz, ei m-au asigurat că totul e cinstit. Oamenii lor se vor înălţa de pe navă cam în acelaşi timp cu voi. Avioanele lor vor fi dotate doar cu mitraliere, nu cu rachete.

— Sam, am mai discutat asta, a spus Barker. Cred că tu… tu ai dreptate. La urma-urmelor, Ioan ţi-a furat vaporul

şi a încercat să te ucidă. Noi ştim că e un om rău. Pe de altă parte…

— Pe de altă parte, voi doi abia aşteptaţi şansa de a intra din nou în acţiune, a spus Sam. Suferiţi de nostalgie. Aţi uitat cât de brutale şi sângeroase au fost acele vremi, nu?

Guynemer a spus cu nerăbdare:

— Dacă nu ar fi răi, nu s-ar afla pe *Rex*. În plus, noi am fi laşi dacă nu am accepta provocarea lor.

— Trebuie să ne încălzim motoarele, a zis Barker.

— Da, n-ar trebui să vorbesc astfel, a spus Sam Clemens. Pe curând, băieţi. Şi noroc. Să câştige cei mai buni, şi sunt convins că voi sunteţi cei mai tari.

Le-a strâns din nou mâinile şi s-a tras deoparte. Dovedise deopotrivă curaj şi neghiobie, a gândit el, dar îşi dăduse consimţământul. Acea reanalizare de ultim moment a situaţiei se datora stării lui de agitaţie. N-ar fi trebuit să spună nimic. Dar, ca să recunoască adevărul, abia aştepta acel eveniment. Amintea de turnirurile cavalerilor de altădată. Îi ura pe acei cavaleri, deoarece, istoric vorbind, erau opresori şi exploatatori al ţăranilor şi claselor de jos şi se arătau foarte primejdioşi şi pentru propria clasă. În realitate, fuseseră o adunătură de ticăloşi cu gânduri murdare. Asta era realitatea, însă exista şi mitul. Mitul punea întotdeauna ochelari de cal oamenilor şi probabil că el avea şi o parte bună. Idealul era luminos, dar realitatea apărea umbrită. Avea în faţă doi bărbaţi excepţional de capabili şi curajoşi, care aveau să lupte până la moarte într-un duel aranjat de alţii. Pentru ce se băteau? Niciunul dintre ei nu avea ceva de dovedit; amândoi făcuseră asta demult, când dovezile de curaj însemnau ceva.

Despre ce era vorba? Voiau să-şi dovedească bărbăţia? Sigur nu.

Indiferent ce motivaţii aveau, cei doi îl umpleau pe Clemens de o bucurie secretă. Pe de o parte, dacă reuşeau să-i doboare pe oamenii lui Ioan, puteau trece la mitralierea vasului *Rex.* Desigur, dacă pierdeau, atunci piloţii lui Ioan vor ataca *Nu se închiriază.* Prefera să nu se gândească la această din urmă posibilitate.

Principala sursă de încântare era să urmărească lupta. O copilărie ori, cel puţin, ceva lipsit de maturitate. Dar, ca majoritatea bărbaţilor şi a multor femei, îi plăcea sportul în calitate de spectator. Iar acesta era un eveniment sportiv, chiar dacă fatal pentru participanţi. Romanii ştiau ce făceau când organizau lupte între gladiatori.

Sam a tresărit auzind un sunet brusc de trâmbiţă. Acesta a fost urmat imediat de mişcătoarea piesă *În albastrul ameţitor,* compusă de Gioacchino Rossini pentru forţele aeriene ale vasului. Muzica era realizată electronic.

În calitate de comandant, Barker a urcat primul în carlingă. Elicea s-a rotit încet, scoţând un scheunat, apoi a început să se învârtă cu repeziciune. Guynemer a urcat şi el în avionul său. Oamenii aliniaţi pe marginea punţii de decolare şi îngrămădiţi în timonerie au ovaţionat. Brusc, urletul motorului avionului de luptă al lui Barker a acoperit toate ovaţiile şi încurajările.

Sam Clemens a ridicat ochii spre camera de comandă. Ofiţerul executiv, John Byron, stătea la hubloul pupa al camerei de comandă, gata să-i facă semn căpitanului. Imediat ce cronometrul indica ora 12:00, el trebuia să dea drumul unei eşarfe stacojii pe hubloul deschis.

O femeie s-a desprins brusc din mulţimea de la marginea punţii şi a aruncat buchete de flori de arbore de fier în carlingi. Privind prin ochelari, Guynemer a zâmbit şi a fluturat buchetul. Barker a ridicat florile, lăsând impresia că le va arunca înspre oameni, apoi s-a răzgândit.

Sam s-a uitat la ceasul de la mână. Eşarfa sângerie a coborât. S-a întors şi a făcut semn servanţilor să activeze catapulta. S-a auzit un fâşâit de abur şi aparatul lui Barker, slobozit din catapultă, a pornit vertiginos înainte. Cu cincisprezece metri înainte de capătul punţii, s-a ridicat în aer.

Avionul francezului s-a înălţat spre cer optzeci de secunde mai târziu.

Mulţimea s-a răspândit pe puntea de decolare, iar Clemens s-a grăbit spre timonerie. Din camera de comandă putea urca o scară printr-un tambuchi, ca să ajungă în

partea superioară a structurii. Acolo îl aşteptau o masă şi un scaun, ambele cu picioarele prinse de podea cu şuruburi. În timp ce va urmări lupta pe viaţă şi pe moarte, va bea whisky şi va fuma un trabuc.

Cu toate acestea, îi era imposibil să alunge îngrijorarea în ceea ce-l privea pe Regele Ioan. Era inevitabil ca un râgâit după o bere că Ioan punea la cale ceva necurat.

29

Rex Grandissimus se afla în mijlocul lacului, cu prova în vânt, cu zbaturile rotindu-se încet, ca să îi asigure viteza de cincisprezece kilometri pe oră. Acest lucru, la care se adăuga vântul din faţă, le oferea avioanelor un vânt de douăzeci şi patru de kilometri pe oră pentru a urca în timpul lansării. Îmbrăcat cu un kilt albastru, capă stacojie şi cizme negre, Regele Ioan se afla pe puntea de decolare. Le vorbea celor doi piloţi în timp ce echipajul de punte pregătea aparatele. Aceştia purtau uniforme din piele neagră, asemănătoare cu acelea ale zburătorilor inamici. Aproape de ei se găseau avioanele de luptă, cărora li se făceau ultimele revizii. Şi acestea erau biplane, deşi boturile lor erau mai boante decât ale adversarilor. Aripile şi fuzelajul unui avion erau acoperite cu un model pepit, în albastru şi argintiu, pe care fuseseră imprimaţi cei trei lei aurii ai Regelui Ioan. Pe botul lui de un roşu aprins fuseseră pictate o ţeastă şi două oase încrucişate. Cel de-al doilea aparat era alb, cu trei lei pe aripi şi cârmă. Pe ambele părţi ale burţii carlingii se vedeau câte o bilă roşie, soarele răsărind al Japoniei, însemnul personal al lui Okabe.

Dintre cei câteva sute de candidaţi intervievaţi în ultimii şapte ani, Ioan îi alesese pe cei doi pentru această zi mult aşteptată. Kenji Okabe era un bărbat scund şi zvelt, care radia hotărâre. Totuşi, se arăta mai tot timpul amabil, manifestând interes faţă de ceilalţi, nu doar faţă de sine. În acele moment, arăta sumbru.

Voss şi Barker, erau renumiţi pentru faptul că duseseră cele mai mari bătălii solitare în faţa unor forţe net

superioare numeric, evenimente petrecute în Primul Război Mondial.

La 23 septembrie 1917, Voss, care doborâse patruzeci şi opt de aparate ale Aliaţilor, zbura singur pe unul dintre noile avioane triplan de tip Fokker, când a trebuit să înfrunte şapte avioane de luptă SES ale escadronului RVC nr. 56. Piloţii lor erau dintre cei mai renumiţi luptători britanici. Cinci erau aşi, Mecudden, Rhys-Davids şi Cecil Lewis fiind cei mai cunoscuţi. Comandantul lor, Mecudden, şi-a condus imediat oamenii într-un atac prin încercuire. Ţintit de paisprezece mitraliere, se părea că Voss era sortit să fie doborât imediat. Dar Voss şi-a pilotat aparatul de parcă ar fi fost un şoim rotitor. De două ori, când fusese luat în vizor de Mecudden, Voss a intrat într-o semi-vrie plată, o manevră pe care niciunul dintre britanici nu o mai văzuse până atunci. Realizând trucuri uimitoare, însă perfect controlate, dar şi găurind câteva dintre aparatele britanice, Voss a reuşit să supravieţuiască atacului celor şapte. Dar nu a putut sparge încercuirea. Apoi Rhys-Davids, un ţintaş neîntrecut, l-a ţinut în vizor îndeajuns cât să golească un încărcător de gloanţe de calibrul 50 milimetri din mitralierele Lewis aflate la bord. Aparatul lui Voss s-a prăbuşit, dar însoţit de regretele britanicilor. Dacă ar fi fost posibil, ei ar fi preferat ca pilotul să rămână în viaţă. Fusese cel mai bun pilot cu care se confruntaseră până atunci.

O parte dintre strămoşii lui Voss fuseseră de origine evreiască. Deşi se lovise de unele prejudecăţi în forţele aeriene germane, hotărârea şi aptitudinile lui uimitoare de pilot i-au adus recunoaşterea pe care o merita. O vreme, luptase chiar sub comanda lui Richthofen, Baronul Roşu, care îl numise comandant de zbor şi apoi îi dăduse sarcina de a asigura acoperirea în cadrul formaţiei.

Kenji Okabe, căpitan în forţele aeriene ale Regelui Ioan, fusese în timpul celui de-al Doilea Război Mondial subofiţer şi pilot clasa întâi în forţele aeriene ale Marinei. A fost unul dintre cei mai mari piloţi de luptă ai ţării sale şi a stabilit recordul tuturor timpurilor pentru Marină când, aflat deasupra insulei Rabaul, din arhipelagul Bismarck,

doborâse şapte avioane americane într-o singură zi. Însă în timp ce ataca un bombardier deasupra insulei Bougainville din arhipelagul Solomon, a fost luat prin surprindere de un avion american care l-a atacat în picaj de la mare altitudine. Deschizând focul, acesta i-a retezat o aripă a aparatului său, Zero, care a fost cuprins de flăcări. Arzând, Okabe s-a prăbuşit.

Ioan a flecărit vreme de câteva minute cu cei mai buni piloţi ai săi. Apoi i-a strâns mâna lui Voss şi a răspuns înclinării lui Okabe, după care cei doi au urcat în carlingi. Locul de întâlnire era la o mie cinci sute de metri altitudine, într-un punct aflat la jumătatea distanţei dintre cele două vase, unde se ridica o coloană de piatră cu partea superioară de forma unei cepe.

Cele patru aparate biplan au urcat în spirală. Ajungând la înălţimea stabilită, indicată de altimetre, ele au început să zboare drept. Niciunul dintre piloţi nu s-a gândit să înşele, întrucât erau cu toţii bărbaţi de onoare. Iar Ioan nu sugerase piloţilor săi să urce mai mult pentru a fi în avantaj, pentru că îi cunoştea prea bine.

Apoi au pornit direct unii spre alţii. Soarele era în dreapta lui Voss şi Okabe şi în stânga lui Barker şi Guynemer. Toţi ar fi preferat să aibă soarele în spate, iar duşmanul să stea cu el în ochi. Aceasta era metoda clasică de atac. Pilotul stătea la pândă, ascuns de soare sau de vreun nor, apoi, după ce depista victima aflată mai jos, intra în picaj, luând-o prin surprindere.

Avioanele au ajuns la înălţimea prevăzută, de o mie cinci sute de metri. Cele două perechi, despărţite de trei kilometri, au pornit una spre cealaltă, fiecare cu patru sute cincizeci de kilometri pe oră. Probabil că cel puţin cinci mii de oameni urmăreau ultima luptă aeriană dusă de pământeni.

Werner Voss s-a îndreptat spre Bill Barker, iar George Guynemer spre Kenji Okabe.

Era o manevră aproape sinucigaşă. Avionul era păstrat pe curs de coliziune. Focul se deschidea doar de la distanţa de cinci sute de metri. Se apăsa uşor pe butonul de

declanşare a focului de pe joystick. Se trag aproximativ zece gloanţe. În speranţa că unul va atinge o elice, descentrând-o uşor, sau poate perforând vreo conductă de ulei sau retezând cabluri electrice. Poate chiar să şteargă capota motorului, sau să străpungă parbrizul, lovind pilotul.

Apoi, în ultima secundă, cât mai târziu, o înclinare pe o aripă şi un viraj spre dreapta. Dacă apare o greşeală de calcul, ori pilotul celălalt nu a virat, ci a continuat drumul drept înainte, buf!

Guynemer s-a uitat cu ochii negri şi înflăcăraţi prin ochelari şi prin inelul de vizare aflat în faţa parbrizului. Avionul alb era cu elicele în planul curentului, părând turtit. Elicea ce se rotea îi oferea o imagine clară a adversarului; dinţii lui albi sclipeau în soare. Apoi, avionul a devenit uriaş, crescând cu o repeziciune care ar fi băgat groaza în oricine. Francezul a apăsat pe buton. În aceeaşi clipă, gura ţevii de la mitraliera adversarului său a scuipat ceva roşu.

Cele două avioane au descris tonouri simultan, iar trenurile de aterizare au fost cât pe ce să se lovească între ele. Ambii piloţi şi-au înălţat aparatele şi au făcut o întoarcere atât de strânsă, încât au simţit cum din cap li se scurge tot sângele.

Vreme de o secundă, cât a descris un cerc, Guynemer a avut avionul pepit în vizor. Însă nu a vrut să-şi risipească gloanţele, pentru că acesta se deplasa prea repede.

Barker şi Okabe s-au încrucişat, cât pe ce să se ciocnească, trecând însă atât de aproape încât şi-au văzut faţa unul altuia.

Acum se desfăşura o goană nebună, fiecare aparat urcând cu toată puterea ce i-o dădea motorul, la o înclinaţie ce se apropia de unghiul critic de viteză. Motoarele păreau să geamă de efort.

Apoi Okabe s-a desprins, coborând brusc şi, în timp ce prin vizor i-a trecut Guynemer, a slobozit o rafală de patru gloanţe. Francezul a plecat capul în mod involuntar şi apoi a văzut o gaură făcută în parbriz, înclinându-se pe o aripă, a coborât odată cu Okabe, sperând să-l poată lovi în coadă. Avionul pe care era pictat soarele roşu riscase şi fusese cât

pe ce să reuşească manevra. Însă acum ajunsese mai jos decât Guynemer şi trebuia să plătească pentru îndrăzneala acelui atac.

Japonezul a revenit cu un luping strâns care a făcut avionul să stea aproape în coadă. A urcat şi Okabe, aflat cu capul în jos, a tras când Guynemer i-a apărut din nou în vizor. Francezul a început să execute un tonou. Gloanţele au perforat fuzelajul, cât pe ce să îl atingă. Un glonţ a lovit rezervorul de combustibil, însă acesta avea sistem de autoetanşare. O caracteristică pe care vechiul avion Spad nu o avea. Okabe a îndreptat avionul şi apoi a urcat din nou. Guynemer a făcut o mişcare de rotire, a accelerat, a rămas în nas vreme de câteva secunde şi a tras patru gloanţe. Unul a trecut prin carlingă, ştergându-i mâna japonezului. Gemând de durere, Okabe a luat mâna de pe manşă. Avionul lui a deviat brusc spre dreapta, parcă scăpat de sub control vreme de o clipă.

Guynemer s-a prăbuşit în vrie, dar a redresat aparatul cu rapiditate.

Francezul şi germanul au ajuns, fără să fi plănuit asta, alături timp de câteva secunde, amândoi urcând. Apoi Guynemer s-a înclinat pe o aripă spre Voss şi, ca să evite coliziunea, acesta a descris şi el o înclinaţie pe o aripă. În loc să se *îndepărteze,* aşa cum se aşteptase Guynemer, Voss s-a răsucit spre el, dar a coborât, în loc să se înalţe.

Vârful aripii aparatului pilotat de Voss a trecut la doi centimetri de profundorul lui Guynemer.

Germanul a coborât, apoi a urcat cu un luping, o manevră nerecomandată când ai inamicul pe urmele tale. Ajuns în vârful lupingului, a executat un tonou, apoi a intrat în picaj.

Guynemer s-a gândit că totul s-a terminat în momentul când avionul în picăţele se întorcea spre el. Revenindu-şi repede, nemaiavând timp să ia în calcul alte modalităţi de scăpare, a început să urce, privind peste umăr. Vreme de o clipă, nu a văzut avionul pepit. Apoi, atât acesta, cât şi avionul lui Barker au trecut fulgerător pe lângă el. Prietenul său îl urmărea pe Voss, pentru că, nu se ştie cum, reuşise

să ajungă în coada lui. Avionul pepit a intrat într-un tonou cu raza de răsucire mare, a pierdut viteză în cursul acestei manevre, apoi a executat o semivrie plată. Voss acţiona comenzile cu repeziciunea unei pisici. Brusc, a ajuns cu botul în direcţie opusă. Aparatul lui Barker a trecut ca glonţul pe lângă el, iar vârfurile aripilor aproape că s-au atins.

Guynemer nu a mai avut timp să se uite la altceva decât la avionul japonezului. Acum, acesta se afla în spatele său, dar la o altitudine mai mică, şi urca la fel de repede ca şi el, fără să reuşească însă să reducă distanţa dintre aparate. Adversarul său era la o depărtare de aproximativ două sute de metri, după aprecierea lui Guynemer. Îndeajuns de aproape ca să-l poată atinge cu vreun glonţ, dar prea departe pentru o tragere de precizie.

Cu toate acestea, japonezul a tras o rafală de mitralieră spre el. În timp ce se înălţa pentru a se întoarce, pe aripa dreaptă a avionului au apărut găuri de glonţ. Okabe s-a întors şi el, dirijându-şi avionul astfel încât să aibă în vizor omul din carlingă. Guynemer a împins maneta de gaze până la capăt, lipind-o de panoul de comandă. Dacă motorul lui ar fi avut ceva mai multă putere decât al japonezului, ar fi putut să se îndepărteze încet, chiar şi în ascensiunea aceea abruptă, însă degeaba şi-ar fi dorit acest lucru. Din acest punct de vedere, cele două aparate erau aproape similare.

A tras manşa înapoi cu o satisfacţie sălbatică. A micşorat unghiul de urcare, permiţându-i astfel lui Okabe să reducă distanţa dintre ei. Însă Guynemer nu a putut descrie curba în ascensiune, ca să ajungă pe spate, deoarece nu avea suficientă putere. A încerca aşa ceva fără să-şi aplatizeze înclinaţia faţă de orizont ar fi făcut ca avionul să intre în unghi critic de viteză. Vreme de aproape treizeci de secunde, a trebuit să spere că focul inamicului său nu va nimeri vreo porţiune vitală a aparatului.

Okabe s-a apropiat, întrebându-se de ce *Vieux Charles* încetinise. Deja presupusese că la manşă se afla Guynemer. La fel ca toţi oamenii aerului, ştia foarte bine

trecutul acestuia. La câteva secunde după ce i-a văzut numele, a încercat o senzaţie stranie. Ce căuta el aici, de ce încerca să-l ucidă pe renumitul francuz, doborând avionul botezat *Bătrânul Charlie?*

Okabe a privit prin dispozitivul de ochire. Când va ajunge la cincizeci de metri distanţă, va trage. Acum îl avea pe adversar în raza de acţiune a armelor de la bord. A apăsat butonul de la capătul de sus al manşei; avionul s-a cutremurat când mitraliera sa a scuipat gloanţe. Nu era îndeajuns de aproape ca să vadă dacă nimerise, dar avea îndoieli. Iar acum, avionul alb, împodobit cu stârcul roşu, începea să ridice botul. Apoi s-a ridicat în coadă, după care a executat un semitonou strâns şi a început să tragă în el.

Dar Okabe schimbase deja direcţia şi acţionase manşa. La acea altitudine, avionul nu reacţiona la fel de rapid ca în zbor drept. Dar a descris semitonoul, după care a intrat în picaj. A privit în spate şi l-a văzut pe *Bătrânul Charlie* ieşind din vrie în direcţia opusă.

A virat strâns şi s-a îndreptat spre el, sperând să-l prindă înainte ca acesta să poată ajunge deasupra lui.

Descoperind că avionul pe care era pictat capul de câine se afla în spatele lui, Voss a avut prea puţin timp pentru a hotărî ce manevră să facă pentru a scăpa de urmăritor. Se îndoia că l-ar putea salva vreo acrobaţie obişnuită. Adversarul avea să realizeze aceeaşi mişcare ori va rămâne puţin în urmă şi va trage când va găsi momentul potrivit.

Cu o mişcare disperată, a smucit acceleraţia pe jumătate înapoi.

Barker a rămas uimit trezindu-se brusc atât de aproape. Însă n-a mai stat pe gânduri. Avionul pepit era în vizor; distanţa era de cincizeci de metri, şi se reducea mereu. Apoi casca pilotului a apărut în mijlocul cătării. A apăsat butonul de declanşare a focului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, pilotul avionului pepit a accelerat brusc şi, în acelaşi timp, a executat un semitonou. Gloanţele trase de mitraliera lui Barker au trecut prin locul unde ar fi trebuit să se afle capul adversarului şi au lovit partea inferioară a fuzelajului, distrugând bechia cu patine.

Imediat după aceea, canadianul a executat şi el un semitonou. Dacă trebuia să tragă în timp ce era pe o aripă, era dispus să o facă.

Avionul pepit s-a îndreptat, dar a continuat semitonoul spre dreapta. Barker a continuat să-l urmărească. Voss a revenit la poziţia orizontală, iar canadianul a apăsat din nou butonul de declanşare a focului.

Însă Voss a iniţiat imediat o manevră de picaj cu întoarcere. „Cred că e disperat”, şi-a spus Barker. „Pot să mă întorc şi să plonjez la fel de rapid”. Şi el şi-a dat seama că pilotul avionului pepit era Voss. Altfel nu se putea.

Avionul pepit a ridicat botul cu rapiditate, a descris un tonou cu rază mare de răsucire şi a plonjat din nou. Barker a refuzat să facă aceeaşi manevră. A împins manşa, ţinând degetul pe buton, gata să apese, ţinându-se la fel de aproape de Voss ca o răţuşcă de mama ei.

Ieşind din picaj, Guynemer a intrat în linia de tragere a avionului pepit. Iar Voss, apreciind într-o fracţiune de secundă vectorii propriului avion şi ai lui *Charlie,* precum şi viteza vântului şi distanţa, a tras o rafală. Doar şase gloanţe, iar Guynemer a trecut prin dreptul lui. Însă unul l-a nimerit pe francez în coapsă, pătrunzându-i în carne la un unghi coborâtor.

Barker nu şi-a dat seama că Voss trăgea decât în momentul când l-a văzut pe Georges azvârlindu-şi un braţ în sus şi dându-şi capul brusc pe spate. Atunci a strâns degetele deasupra butonului de tragere, dar Voss trecuse în sus cu mare viteză, intrând apoi într-o semivrie, răsucindu-şi aripile de jur împrejur cu un gest criminal, astfel că Barker s-a văzut nevoit să-şi încline avionul pe o aripă pentru a evita coliziunea.

Cu toate acestea, a revenit, răsucindu-se la fel de repede ca un leopard, ce se teme să nu fie atacat pe la spate de un câine sălbatic. Pentru o clipă, Voss a scăpat de urmăritor, dar trebuia să plătească pentru asta. Silit să intre din nou în picaj pentru a-şi recăpăta viteza înainte ca Barker să-l atace, a ajuns din nou dedesubtul lui.

Barker s-a strecurat în jos, către el, privind în acelaşi

timp în jur să vadă unde se afla japonezul.

L-a văzut. Venea spre el de sus, sosind în ajutorul camaradului său, mai ales că acum Guynemer era, pe moment, ori poate pentru totdeauna, *hors de combat.*

Era esenţial să-l abandoneze pe Voss în acele clipe. Barker a întors avionul, aliniind botul aparatului pe acelaşi plan şi pe aceeaşi direcţie ca şi celea ale celui pilotat de Okabe. Intrase pe un drum de coliziune.

Totuşi, faptul că trebuia să urce îi crea un dezavantaj. Inamicul nu trebuia să rămână la acelaşi nivel, şi nici nu a rămas astfel. S-a înclinat uşor pe o aripă, rotindu-se spre stânga. Barker s-a înclinat spre stânga. Okabe a descris un tonou spre dreapta, apoi şi-a aplatizat picajul. Evident, încerca să descrie un cerc şi să-i cadă în spate canadianului, care a privit în jos, şi într-o parte şi în cealaltă. Guynemer urca, îndepărtându-se. Nu era rănit foarte grav, dar era scos din luptă. Iar germanul se îndrepta către francez, care se afla aproape la acelaşi nivel. Se afla dedesubtul lui, într-o poziţie perfectă pentru ca Barker să-l atace. Din nefericire, Barker era în aceeaşi situaţie ca Voss faţă de Okabe.

În timp ce încă lua altitudine, Barker a rotit avionul. Peste mai puţin de treizeci de secunde, Okabe avea să coboare cu viteză maximă, atacându-l din spate.

La naiba cu Okabe. Avea să-l atace pe Voss, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Aparatul lui Barker a descris un picaj pe o curbă lungă.

Aripile aparatului au început să vibreze din cauza vitezei mari de coborâre. A aruncat o privire la vitezometru. Avea patru sute şaisprezece kilometri pe oră. Încă zece kilometri pe oră, iar aripa va suferi un efort la care nu mai putea rezista.

A aruncat o privire în spate. Okabe îl urmărea acum, dar nu chiar atât de aproape. Probabil că şi aripile lui prezentau aceleaşi toleranţe. Barker a aplatizat curba de coborâre, reducând viteza de coborâre. Asta avea să-i permită lui Okabe să reducă distanţa dintre el şi Barker. Însă acesta din urmă voia să îl întâlnească pe Voss la o viteză care să-i

îngăduie o rafală mai lungă.

Văzându-l pe Barker intrând în picaj, Voss şi-a răsucit avionul spre inamicul care se apropia. Vreme de câteva secunde, s-au aflat pe aceeaşi linie, iar ţevile mitralierelor lui Voss au scuipat flăcări. Risca foarte mult, şansele lui de reuşită fiind foarte reduse, deoarece distanţa era de patru sute de metri, însă nu avea de ales.

Dacă, printr-un miracol, avionul fusese lovit, Barker a rămas neatins. S-a înclinat pe o aripă şi s-a îndepărtat, modificând uşor curba de deplasare. A accelerat şi a privit în acelaşi timp în spate. Okabe se apropia, dar se afla încă prea departe pentru a-şi folosi armele.

Despicând aerul cu un muget, aparatul lui Barker a descris un arc de cerc şi a ajuns în spatele lui Voss. Germanul nu a privit înapoi, însă avea posibilitatea să-l vadă pe Barker în oglinda retrovizoare.

Evident, îl văzuse, întrucât a executat un semitonou şi a rămas în urm, îndepărtându-se. Barker a efectuat aceeaşi manevră, apoi a observat că Guynemer avea să ajungă în linia de tragere a lui Voss când acesta urma să se redreseze. Vreme de o secundă sau două, avionul lui Guynemer avea să se afle de-a lungul în vizorul lui Voss. Se întâmplase de două ori ca francezul să ajungă în raza de acţiune a armelor de la bordul avionului lui Voss, de ambele ori accidental.

Barker nu ştia încă dacă tovarăşul lui fusese lovit ori nu. El şi Voss au trecut în mare viteză pe lângă Guynemer; Barker a avut ceafa lui Voss în vizor, la distanţa de doar cincizeci de metri şi se apropia cu repeziciune de el.

A aruncat o privire în oglindă. Okabe se afla în spatele lui, la aproximativ cincizeci de metri depărtare. Şi se apropia vertiginos. Atât de repede, încât va avea doar câteva clipe să tragă, doar dacă rămânea în urmă. Lucru pe care avea să-l facă, desigur, dacă nu era foarte sigur că va nimeri.

Barker a apăsat pe butonul-trăgaci. De-a lungul fuzelajului au înflorit găuri, începând de la coadă, trecând peste pilot, al cărui cap a explodat într-o arteziană de

sânge, şi continuând de-a lungul motorului.

Spectatorii de pe mal au văzut apoi o privelişte stranie. Trei avioane se aflau în linie, iar apoi li s-a adăugat încă unul. Guynemer ajunsese în spatele lui Okabe. Nu era deasupra, aceea fiind cea mai avantajoasă poziţie, şi nici nu avea viteza pe care o căpătase japonezul după picaj. Dar în timp ce ţeasta lui Voss s-a dezintegrat, în timp ce coloana vertebrală a lui Barker a fost retezată, iar calota craniană i-a fost smulsă, Guynemer a tras trei gloanţe. Unul dintre ele l-a lovit pe Okabe în şale de dedesubt, pornind în sus la un anumit unghi, ricoşând apoi din coloană şi mergând spre partea din faţă a corpului, sfârtecându-i plexul solar.

După aceea, Guynemer nu a mai văzut nimic şi s-a prăbuşit în faţă, împingând manşa până la capăt, dar fără să-şi mai dea seama de asta, în timp ce sângele i se scurgea din braţ şi dintr-o parte a torsului. Două dintre gloanţele trase de Voss îşi găsiseră ţinta.

Avionul pepit a intrat în vrie strânsă, trecând la câţiva centimetri de vârful unei turle de piatră de pe mal, prăbuşindu-se prin mai multe niveluri de punţi din bambus, şi a căzut peste o colibă. Din aceasta au izbucnit flăcări, alcoolul aprins s-a revărsat peste colibele alăturate, iar vântul a dus flăcările către alte locuinţe.

Aşa s-a declanşat primul dintre numeroasele incendii care aveau să pustiască malul.

Avionul având capul de câine drept însemn s-a izbit de o turlă de piatră şi a căzut arzând de-a lungul ei, sfărâmând multe niveluri de punţi şi colibe, împrăştiind bucăţi incandescente de metal şi combustibil aprins pe o mare distanţă de jur împrejur.

Avionul japonezului s-a rotit ca un tirbuşon, prăbuşindu-se pe nisipul de pe mal, lovind zeci de spectatori care, urlând, îşi căutau salvarea prin fugă, apoi a mers sanie, lovind alţi oameni şi s-a oprit în peretele marii săli de dans. Flăcările au început să se înalţe, sărind, răsucindu-se şi lingând frontonul clădirii şi învăluind curând întreaga structură în vâlvătăi oranj şi stacojii, imposibil de stins.

Bătrânul Charlie a coborât într-o vrie abruptă, răsucindu-

se puţin doar înainte de a atinge solul. Arzând, a izbit marginea malului, a săpat un şanţ adânc prin pământul acoperit de iarbă, a lovit cinci persoane care încercau să fugă din calea lui, şi s-a oprit la baza trunchiului unui arbore de fier.

Palid şi tremurând, Göring şi-a dat seama că acea confruntare nu dovedise nimic, ci doar faptul că îndemânarea şi curajul nu reprezentau garanţia supravieţuirii, că Doamna Fortuna joacă un rol neştiut în toate şi că războiul devine ucigător deopotrivă pentru soldaţi şi civili, pentru beligeranţi şi pentru cei rămaşi neutri.

SECŢIUNEA 10
Armaghedon:
Nu se închiriază versus *Rex*

30

Regele Ioan grăbise lucrurile.

Încă înainte ca cei patru aviatori să fi alcătuit grupul sortit pieirii, Ioan a rostit în microfonul de pe tabloul de comandă din timonerie:

— Taishi!

— Da, Căpitane!

— La atac! Şi Dumnezeu fie cu tine.

Cu un sfert de oră mai devreme, bocaportul uriaş de la pupa se deschisese. Un avion mare cu două locuri, având aripile pliate, alunecase pe o pistă până ajunsese în apă. Plutind pe flotoare, a rămas în aşteptare cât aripile i-au fost întinse şi blocate. Apoi Sakanoue Taishi, aşezat pe scaunul pilotului, plasat în faţa aripilor, a pornit cele două motoare. În vreme ce Taishi urmărea bătălia aeriană din carlinga deschisă, a încălzit motoarele, în spatele aripilor, pe locul mitraliorului, stătea Gabriel O'Herlihy.

Ambii erau veterani, japonezul fiind participant la cel de-al Doilea Război Mondial, iar australianul de origine irlandeză fiind poliţist militar în Coreea. Taishi zburase pe bombardiere torpiloare ale Marinei Imperiale, şi-şi găsise sfârşitul în Bătălia din golful Leyte. O'Herlihy fusese mitralior în infanterie. În ciuda lipsei lui de experienţă în luptele aeriene, fusese preferat pentru acest post datorită

acurateţei deosebite în tragere. Se spunea că putea face mitraliera să cânte la fel cum Harpo Marx scotea acorduri la harpă.

Brusc, deşi nu chiar pe neaşteptate, căpitanul îi spusese lui Taishi să intre în acţiune aşa cum se stabilise. Acesta a vorbit prin microfonul cuplat la cască, iar Herlihy s-a aşezat. Japonezul a ambalat motoarele, apoi cei doi au pornit în susul Fluviului, împotriva vântului. Decolarea a fost dificilă şi a durat destul de mult, întrucât aparatul transporta zece rachete, fiecare având un focos de cincizeci de kilograme, plasate sub aripi şi o torpilă sub fuzelaj. Aceasta din urmă era acţionată electric şi conţinea trei sute cincizeci de kilograme de cordită.

În cele din urmă, avionul masiv a părăsit suprafaţa. Taishi a aşteptat până au ajuns la cincisprezece metri deasupra apei şi abia atunci a apăsat pe butonul de eliberare a flotoarelor. Cele două flotoare mari şi dispozitivele de prindere au căzut, iar aparatul a căpătat viteză.

Privind înapoi şi spre cer, O'Herlihy a văzut cele patru avioane de luptă prăbuşindu-se şi strivindu-se de sol, dar nu i-a mai spus acest lucru lui Taishi. Pilotul era prea concentrat ca să întoarcă aparatul spre malul stâng, păstrându-l la o altitudine joasă. A zburat printre turlele din piatră, puţin deasupra punţilor de lemn situate cel mai sus. Planul prevedea zborul puţin pe deasupra copacilor şi, acolo unde se putea, printre dealuri. Imediat ce ajungeau în apropierea munţilor, trebuiau să se întoarcă şi să zboare cu vântul din spate. Rămânând aproape de vârfurile copacilor, trebuiau să zboare de-a lungul munţilor. Apoi vor vira dreapta şi vor zbura cu viteză peste dealuri, coborând deasupra complexelor din bambus. Apoi vor lovi vasul *Nu se închiriază,* care va fi cu o latură spre avion.

Taishi ştia că radarul lui Clemens îi depistase imediat ce părăsiseră Fluviul. Spera, totuşi, să-l păcălească apărând brusc din spatele dealurilor.

Subofiţerul se străduia să-i atragă atenţia lui Sam

Clemens de mai bine de un minut. Cu toate acestea, căpitanul nu dădea semne că l-ar auzi. Acum stătea în picioare lângă scaun, cu trabucul aprins între buze, cu ochii înlăcrimaţi. Murmura aceleaşi cuvinte, incapabil să se oprească:

— Georges! Bill!

Alături de el se afla Joe Miller. Titantropul era îmbrăcat cu armura de luptă, o cască de oţel cu o plasă grea de sârmă peste faţă, o prelungire sub forma unui cârnat care îi apăra nasul, o cămaşă de zale, mănuşi din piele de peşte, o apărătoare de plastic pentru vintre şi apărători din aluminiu pentru coapse şi picioare. În mâna dreaptă, de dimensiuni uriaşe, ţinea mânerul unei securi cu tăiş dublu ce cântărea cel puţin cincizeci de kilograme.

Şi Joe avea ochii umezi de lacrimi.

— Au fozt băiezi buni, a bubuit el.

— Căpitane! a repetat subofiţerul. Cei de la radar spun că de pe *Rex* a decolat un avion de mari dimensiuni!

— Poftim? a făcut Sam.

— A decolat un avion cu două motoare, cu flotoare. Radarul afirmă că se îndreaptă spre nord.

Sam s-a dezmeticit cu totul.

— Spre nord? Ce dracu'? Aha! O să descrie un arc de cerc şi va încerca să ne lovească în travers!

A răcnit la ceilalţi să coboare. Un minut mai târziu, a coborât şi el scara, ajungând pe punte. S-a răstit apoi la ofiţerul executiv, John Byron.

— Ai dat ordin ca *Goose* să decoleze?

— Da, domnule, i-a răspuns Byron. În momentul când cei de la radar au descoperit avionul lor torpilor decolând! *Ei* au încălcat acordul!

— Bravo, ai procedat bine, a zis Sam.

Apoi a privit pe hublou. *Goose,* un avion torpilor mare, cu motoare jumelate, trecea de-a lungul vasului, apărând în dreptul hubloului. Imediat ce Sam l-a zărit, avionul s-a ridicat în aer, iar apa a şiroit de pe flotoare. După o clipă, cele două flotoare au căzut, lovind apa Fluviului, s-au răsucit cu un capăt în sus, după care s-au aşezat, fiind

prinse de curent şi duse la vale.

— Toată lumea la posturile de luptă! a strigat Clemens.

Byron a apăsat un buton. Sirenele au început să urle, însă oamenii strânşi pe punte începuseră deja să se îndrepte spre locurile lor.

— Cu toată viteza înainte!

Detweiller, care stătea pe scaunul pilotului, a împins cele două manşe de comandă la maximum. Giganticele motoare electrice au început să se rotească, iar zbaturile uriaşe au pornit să frământe apa. Vasul a lăsat impresia că face practic un salt înainte.

— Ingenioasă stratagemă din partea bătrânului Ioan, a spus Clemens. Transmite prin radio către *Goose* să se poziţioneze la traversul lui *Rex.*

Byron s-a grăbit să execute ordinul. Sam s-a întors către de Marbot. Micuţul bărbat purta o cască neagră din duraluminiu, o cămaşă de zale şi kilt, precum şi cizme din piele. La centura din piele avea prins un toc în care se aflau un pistol Mark IV şi o teacă adăpostind un cuţit de abordaj.

— Anunţă-ţi oamenii să pună arma specială în funcţiune, i-a spus Sam. Executarea imediat!

Francezul a apăsat un buton care i-a făcut legătura cu depozitul.

— Mai aveţi avionul duşman pe ecranul radar? l-a întrebat el pe operator.

— Deocamdată, nu, i-a răspuns Schindler. Se află în spatele dealurilor, prea aproape de munţi.

— Are să vină ca trăsnetul chiar pe deasupra copacilor, a spus Clemens. Nu vom avea prea mult timp la dispoziţie pentru a riposta.

De Marbot a scos un geamăt. Clemens a observat că acesta pălise şi l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a zis de Marbot. Am auzit ceva semănând a explozie. Iar legătura s-a întrerupt! Nimeni nu-mi răspunde!

Sam a simţit că păleşte şi el.

— Of, Dumnezeule! O explozie? Coboară acolo şi vezi ce se petrece!

Byron vorbea la un alt interfon.

— Postul 25 raportează o explozie la Postul 26. Francezul a sărit în lift şi a dispărut.

— Domnule, am descoperit avionul inamic! a anunţat operatorul radar. Pe malul dinspre babord, puţin deasupra structurilor, şi se apropie printre două coloane de piatră.

Sam a fugit la hublou şi a privit afară. O rază de soare a fost reflectată de botul vărgat în argintiu şi albastru al avionului.

— Se apropie cu o viteză incredibilă!

A strâns pervazul între degete şi s-a silit să-şi păstreze calmul, apoi s-a întors. Însă Byron transmisese deja ordine. Nici nu era nevoie, de altfel, deoarece avionul atacator era vizibil.

— Nu trageţi decât atunci când aparatul va ajunge la o sută cincizeci de metri, a ordonat Byron. Apoi lansaţi rachetele. Tunurile şi armele de calibru mic să aştepte până când va ajunge la şaptezeci şi cinci de metri.

— N-ar fi trebuit să aştept, a mormăit Sam. Trebuia să activez laserul imediat ce au decolat băieţii noştri. Putea tăia avionul în două înainte de a apuca să lanseze vreo torpilă.

Încă un regret într-o viaţă plină de păreri de rău.

— Uite-l gă viine! a exclamat Joe Miller.

Avionul torpilor trecuse prin dreptul podurilor ce mergeau de-a lungul dealurilor. Acum aproape că ştergea iarba câmpiei. Indiferent cine era pilotul, acesta manevra avionul masiv şi mare de parcă ar fi fost unul de luptă, cu un singur loc.

Imediat după aceea, evenimentele au început să se precipite. Avionul se deplasa cu cel puţin două sute douăzeci de kilometri pe oră. Odată ajuns la Fluviu, mai avea de parcurs încă aproape doi kilometri până la ţintă. Însă urma să lanseze torpila de la o sută optzeci de metri depărtare. Chiar mai de aproape, dacă pilotul avea curaj. Cu cât mai aproape făcea lansarea, cu atât scădeau şansele vasului de a evita proiectilul.

Ar fi fost mai bine dacă vasul s-ar fi rotit cu prova spre

atacator, devenind astfel o ţintă de mai mici dimensiuni. Dar dacă s-ar fi procedat aşa, mijloacele de apărare s-ar fi redus la minimum.

Sam a aşteptat. În momentul când arma argintie avea să fie lansată de avionul purtător, el îi va da lui Detweiller ordinul de întoarcere a vasului. Iar atunci avionul va constitui o ameninţare mai redusă. În orice caz, dacă supravieţuia furtunii de foc, avea să plece în mare viteză.

— O sută cincizeci de metri, a anunţat Byron, privind ecranul radar peste umărul operatorului. Apoi a vorbit în interfonul prin care se transmiteau ordine către baterie: Lansaţi rachetele!

Din douăzeci de ţevi au ţâşnit tot atâtea proiectile argintii, având vârful conic şi scoţând flăcări.

Dar pilotul avea reflexe excelente. Douăsprezece rachete, mai mici decât acelea pornite spre el, au ţâşnit de sub aripile avionului său. Cele două stoluri de rachete s-au întâlnit după o fracţiune de secundă şi au dispărut într-un nor de flăcări, înconjurat curând de fum negru. Imediat după aceea avionul a străpuns norul. Acum era atât de aproape de Fluviu, încât părea că valurile îi vor smulge partea inferioară a fuzelajului.

— Lansaţi cel de-al doilea grup de rachete! a răcnit Byron. Trageţi cu tunurile şi armele de mână!

Dinspre vas a pornit arcuit un nou grup de proiectile. Mitralierele cu abur au tras folosind gloanţe din plastic de calibrul 80, tunurile de 88 de milimetri de la babord au hămăit, scoţând flăcări şi nori cenuşii de fum. Iar puşcaşii marini, aflaţi între platformele grele, au tras cu puştile.

Torpila lunguiaţă, semănând cu un rechin, a căzut din avionul aflat la o altitudine de treizeci de metri, a lovit luciul apei, a săltat, apoi s-a scufundat. Acum nu se mai vedea decât siajul lăsat, arătând ca o fierbere.

— Banda stânga! a ordonat Sam.

Detweiller a smucit brusc manşa către babord. Zbaturile mari cât nişte monştri de pe partea stângă au încetinit, s-au oprit, apoi au început să vânture apa în direcţie opusă. Încet, vasul s-a rotit.

Simţind că avionul s-a uşurat brusc după ce scăpase de povara torpilei, Taishi a tras manşa. Botul avionului s-a înălţat când cele două motoare, ambalate la maximum, au ridicat avionul, care a trecut peste vapor. Taishi s-a aplecat peste marginea carlingii, iar vântul l-a izbit în faţă cu toată forţa. Cu toate că apa era limpede, nu a reuşit să vadă torpila, deoarece avionul o depăşise deja.

În faţa lui, rachetele au sclipit scurt în razele de soare, lăsând în urmă dâre de fum. Altă lansare! a gândit el. Tot rachete cu detectori de căldură.

În alte condiţii, Taishi ar fi zburat puţin pe deasupra punţii de decolare, trecând peste ea, ar fi descris un viraj şi ar fi coborât pentru a mitralia vasul. O'Herlihy se ridicase acum în picioare, ţinându-se cu o mână de marginea carlingii, aşteptând ca avionul să ia o anumită altitudine pentru a întoarce mitralierele şi declanşa focul. Numai că el nu avea să mai apuce acel moment.

Avionul, Taishi şi O'Herlihy au dispărut într-un nor mare de fum, iar fragmente de metal, carne şi oase au început să zboare imediat în toate părţile.

Unul dintre motoare a descris un arc, prăbuşindu-se pe puntea de decolare, în apropierea unui tun. S-a rostogolit de-a lungul acesteia şi a căzut dincolo de margine, pe puntea de furtună, strivind doi oameni.

Un membru al echipajului a cerut intervenţia unei echipe de pompieri.

Privind pe hublou, Sam Clemens a văzut explozia, apoi a perceput un obiect întunecat cu colţul ochiului, şi a simţit vibraţia produsă de impact.

— Ce naiba a fost asta?

A rămas cu ochii la siajul torpilei, care se apropia cu un aer sinistru, la fel ca un rechin, dar înaintând mai repede.

Clemens şi-a dorit ca vasul să se rotească mai rapid, să o facă înainte de a fi prea târziu.

Era un joc de geometrie, dar un joc mortal. Torpila descria o linie dreaptă, cea mai scurtă distanţă între două puncte – cel puţin în cazul de faţă. Vasul descria un cerc pentru a nu se mai afla la capătul acelei linii drepte

imaginare.

Sam s-a prins de pervaz, a muşcat din trabuc atât de puternic, încât l-a secţionat, nu complet, ci atât cât să-i atârne moale din gură. Capătul aprins i-a pârlit bărbia, făcându-l să scoată un răcnet de durere. În momentul când torpila s-a frecat uşor de coca vasului, preocupat de durere, nu a simţit decât o mare îngrijorare.

Apoi torpila a trecut mai departe, îndreptându-se spre mal, şi atunci şi-a dus palma la gât, arzându-se la mână, şi a azvârlit cât colo trabucul.

— Îndreptaţi vasul, i-a spus el lui Detweiller. Să ne reluăm cursul de mai devreme, cu viteză maximă.

Privind pe fereastra de la tribord, Byron a zis:

— Căpitane, torpila e pe jumătate scufundată în mal. Motorul încă o propulsează, dar s-a blocat în nămol, şi s-a înclinat, bătând în sus.

— Alţii să-şi facă probleme din cauza ei, a spus Sam, referindu-se la oamenii de pe mal.

Apoi a tăcut. Vreme de câteva minute, uitase de explozia din apropierea camerei în care se afla arma specială.

— Byron? De Marbot nu a raportat nimic?

— Nu, domnule.

Interfonul plasat pe perete a scos un tril. Având-l pe Clemens chiar în spate, Byron a ridicat receptorul.

— Sunt de Marbot. Căpitanul e ocupat?

— Te ascult, Mare! a spus Sam. Ce s-a întâmplat?

— Arma laser a fost distrusă! Cu totul! Toţi membrii gărzii, inclusiv Fermor, au fost ucişi, la fel ca şi cei patru oameni din echipaj care au ajuns la locul faptei. Gărzile au fost aruncate în aer, iar oamenii din echipaj au fost seceraţi cu gloanţe! Căpitane, la bordul vasului se află unul sau mai mulţi sabotori!

Sam a scos un geamăt. Pentru o clipă, a crezut că avea să leşine. Prinzându-se cu o mână de perete, a reuşit să-şi recapete echilibrul.

— Domnule, aţi păţit ceva? l-a întrebat Byron.

Acesta era la fel de palid ca şi Sam, dar nu dădea semne de agitaţie. Sam s-a îndreptat de spate, a inspirat adânc şi

a zis:

— N-am nimic. Mama tuturor dracilor! Trebuia să pun douăzeci de oameni să păzească arma aceea! Şi bine făceam dacă o scoteam de acolo mai devreme! Acum, am pierdut asul din mânecă! Iar Ioan nu ar fi avut nicio şansă de scăpare din faţa acelei arme. Byron, să nu pierzi niciodată din vedere factorul uman!

— Am înţeles, domnule, a spus Byron. Acum, aş sugera…

— Să trimitem echipe care să-l caute pe ticălos? Sau pe ticăloşi? Probabil că s-au întors deja la posturile lor. Posibil. Şi poate plănuiesc să ne distrugă generatoarele. Trimite oameni în camera motoarelor să stea de pază. Şi să verifici peste tot. Vezi dacă cineva şi-a părăsit postul de luptă, indiferent din ce motiv. S-ar putea ca mulţi să fie nevinovaţi, dar nu trebuie să riscăm. Oricine şi-a părăsit postul de luptă să fie azvârlit în închisoarea navei! Nu-mi pasă dacă e vreun ofiţer şi pare să aibă un motiv întemeiat. Nu avem cum să luptăm împotriva lui Ioan şi să ne temem în acelaşi timp că vom fi înjunghiaţi pe la spate!

— Am înţeles, domnule! a spus Byron şi a început să apeleze posturile de luptă pe numere.

— Vasul duşman se află la opt kilometri depărtare, căpitane, a anunţat şeful operatorilor radar. Se apropie cu nouăzeci de kilometri pe oră.

Rex avea viteza maximă de şaptezeci de kilometri pe oră, în apă liniştită şi fără vânt din faţă. Ajutat de curent şi vânt, vasul se deplasa acum cu aceeaşi viteză ca şi *Nu se închiriază.*

— Avem vreun semn de la *Goose?* a întrebat Sam.

— Nimic, domnule.

Sam s-a uitat la cronometru. Marele avion trebuia să zboare de-a lungul munţilor, razant peste coroanele copacilor, cât mai jos posibil deasupra pădurii. Însă el nu trebuia să atace singur pe *Rex.* Pilotul primise ordin să aştepte până când acesta începea lupta cu nava-mamă. După aceea, cât echipajul lui Ioan era ocupat să tragă asupra duşmanului, *Goose* avea să apară vuind dintre copaci, năpustindu-se deasupra Fluviului atacându-l pe *Rex*

din travers. Dacă Ioan ar fi avut cât de cât bun-simţ, şi-ar fi păstrat avionul-torpilor până când avea să înceapă adevărata bătălie.

Însă şi Ioan sperase că oamenii de pe *Nu se închiriază* vor fi prea ocupaţi să urmărească lupta aeriană, încât vor fi luaţi prin surprindere.

— Căpitane, navă inamică la şase kilometri şi jumătate distanţă de noi. Exact în faţă.

Sam şi-a aprins un nou trabuc şi i-a cerut medicului să-i aplice un unguent calmant pe arsura de pe bărbie. Smollett i-a făcut pe plac, după care Sam a rămas lângă hubloul tribord, urmărind norii de fum ridicându-se din incendiile de pe malul stâng, la aproximativ jumătate de kilometru în faţă. Vâlvătăile înghiţeau construcţiile din bambus, pin ori tisă. Purtate de vânt, porţiuni din pârjol au ajuns pe punţi şi case. Oamenii fugeau care încotro, cărând bunuri scoase din casele cuprinse de flăcări ori coborând scările înainte ca focul să le mistuie. Alţii alcătuiseră şiruri, vârându-şi potirele şi găleţile din lut ars în Fluviu, trecând aceste vase până la capătul rândului, unde apa era azvârlită la baza focului. Oamenii acţionau, chiar dacă nu mai întrevedeau nicio speranţă; nu se mai putea face nimic, în afară de a îngădui focului să-şi facă mendrele. Din câte se părea, jumătate dintre locuitori hotărâseră să procedeze în acest fel. Se strânseseră cu toţii pe câmpie, unde mai rămăseseră întregi o serie de clădiri şi au continuat să aştepte confruntarea dintre cele două vapoare.

— S-ar părea că înainte de a încheia lupta o să facem praf Virolando, a spus Sam, fără să se adreseze cuiva anume. Nu cred că o să fim prea iubiţi în acest loc.

— Domnule, inamicul e la cinci kilometri distanţă.

Sam a păşit spre interfon, unde Byron încă se adresa tuturor posturilor de luptă. În spatele lui a apărut silueta mătăhăloasă a lui Joe Miller, iar Sam a simţit miros de whisky în respiraţia uriaşului. Titantropului îi plăcea întotdeauna să dea peste cap câteva păhărele înaintea unei lupte. Joe spunea că nu avea nevoie de falsul curaj dat de alcool. O făcea de dragul propriei sănătăţi. Îi potolea

frământarea pe care o simţea în stomac.

— În bluz, Zam, am nevoie de muldă enerjie. Iar tu ai zbuz: algoolul îzi dă multă enerjie. Organijmul meu are nevoie de el ca de un gombustibil. Ga ză nu mai jic gă am un trub mare.

— Da, dar să bei o sticlă întreagă?

Byron s-a uitat la el.

— Deocamdată, s-a stabilit că nimeni nu s-a îndepărtat de postul său.

— Dar dagă au trebuit să fagă pipi? a zis Joe. Eu întotdeauna trebuie ză fag pipi înainte de o luptă. Nu are importanză gât de gurazoz zunt, gă eu tot îngordat zunt. Nu ajitat. Doar îngordat.

— Şi, bineînţeles, băutura nu are nicio legătură cu încordarea ta, a spus Sam. Dacă aş bea o sticlă întreagă, nici n-aş mai reuşi să ies din toaletă. La o adică, m-aş considera norocos dacă aş nimeri-o.

— Whizkyul gurăză rinijiul. Iar gine are rinighi gurazi, are ji gabul limbede. La al meu mă refeream, nu la ajela al văzului.

— Amândouă au o mulţime de lucruri în comun, a spus Sam. Sunt la fel de colţuroase.

— Îmi vorbejti urât doar bentru gă ejti zubărat, a zis Joe, şi l-a bătut amical pe spate pe Sam cu palma ale cărei degete erau groase cât bananele.

— Nu te bate pe burtă cu căpitanul, l-a prevenit Sam.

Dar Clemens se simţea deja mai bine. Joe îl iubea şi i-a fi sărit oricând în ajutor. I s-ar fi putut întâmpla ceva rău câtă vreme îl apăra acest monstru? Da, bineînţeles. Vasul îi putea fi distrus şi cu Joe şi fără el.

31

Rex Grandissimus se vedea deja ca o masă alburie şi neclară, ce se apropia de el. Treptat, silueta lui a devenit tot mai precisă. Vreme de o clipă, Sam Clemens a simţit o durere lăuntrică. *Rex* fusese primul lui vapor, prima lui iubire. Luptase cu îndârjire pentru a procura metalul

necesar, ucisese, ba chiar îşi omorâse un tovarăş pentru el – oare unde se afla acum Erik Bloodaxe? — participase la proiectarea lui până la ultimul bolţ, şi toate crimele şi zbaterile se dovediseră inutile când Regele Ioan îi furase vasul. Iar acum îi devenise cel mai mare adversar. Era păcat să distrugă un asemenea vas, mai ales că pe planetă nu mai exista decât unul care să-i semene.

Îl ura cu atât mai mult pe Ioan pentru că îl silea să scufunde acea frumuseţe. Poate reuşea să atace *Rex* şi să-l cucerească fără a-l distruge. După aceea, ambele vapoare ar fi navigat până la izvoarele Fluviului.

Sam oscilase mereu între cel mai negru pesimism şi optimismul cel mai dezlănţuit.

— Distanţa, patru kilometri, l-a anunţat operatorul radar.

— L-aţi depistat pe *Goose*?

— Nu… ba da, domnule! E la aproape cinci kilometri la tribord, puţin deasupra dealurilor!

— Domnule, vasul inamic întoarce la babord, a spuss operatorul radar.

Sam s-a uitat pe hublou. Într-adevăr, *Rex* întorcea. Şi în timp ce *Nu se închiriază* se îndrepta spre el, *Rex* îşi expunea pupa.

— Ce dracu’ face?

— Doar nu vrea să fugă! a exclamat Sam. Oricâte păcate ar avea ticălosul acela, laşitatea nu e unul dintre ele. În plus, nici oamenii lui nu i-ar permite o asemenea manevră. Nu, sigur a clocit ceva urât.

— Nu s-ar putea ca *Rex* să aibă unele probleme mecanice? a întrebat Detweiller.

— Dacă ar fi adevărat, îl putem prinde din urmă, a zis Sam. Radarul, ce viteză are?

— Vasul inamic se deplasează cu cincizeci şi cinci de kilometri pe oră spre vest, domnule.

— Împotriva curentului şi vântului, asta este viteza maximă, a zis Sam. Vasul funcţionează perfect. Cel puţin, aşa cred. De ce naiba dă Ioan bir cu fugiţii? Doar nu are unde să se ascundă.

Sam a făcut o pauză şi şi-a rostogolit ochii în toate

părţile, căutând în acelaşi timp o explicaţie. Apoi i-a venit o idee:

— Operator sonar! Ai detectat vreun obiect străin? N-ai observat ceva ce ar putea semăna cu o mină?

— Nu, domnule. N-am depistat nimic, în afara câtorva bancuri de peşti.

— Îl văd pe Ioan în stare să confecţioneze câteva mine pe care să le împrăştie în calea noastră, a zis Sam. Şi eu aş proceda aşa dacă aş fi în locul lui.

— Da, dar el ztie gă noi avem zonar.

— Da, dar oricum aş încerca. Sparks, spune-i lui Anderson să aştepte până începem lupta, ori până la alte ordine.

Operatorul radio a transmis mesajul către Ian Anderson, pilotul de pe *Goose.* Acesta era un scoţian care zburase pe un bombardier torpilor în cel de-al Doilea Război Mondial. Tunarul lui, grecul Theodore Zaimis, fusese mitralior pe un aparat Handley Page Halifax al Forţelor Aeriene Regale în raidurile nocturne întreprinse deasupra Franţei şi Germaniei în acelaşi război.

Anderson a transmis că înţelesese ordinul. Radarul a urmărit avionul *Goose,* care a menţinut un curs cam la acelaşi palier, către est.

În timp ce soarele se arcuia spre apus, *Nu se închiriază* a redus distanţa ce îl separa de *Rex.*

— Poate Ioan nu ştie cât de repede se poate deplasa vasul nostru, a bolborosi Sam, în timp ce măsura încăperea în lung şi-m lat. S-a uitat la mulţimea de oameni strânşi pe ambele maluri, pe coloanele de piatră şi pe punţi. De ce stau cu ochii căscaţi la noi? Nu-şi dau seama că s-ar putea ca rachetele ori obuzele să cadă şi printre ei? Măcar atât putea să facă şi Ioan, să-i avertizeze!

Marele templu din piatră roşie şi neagră a apărut în faţa lor pe mal, a devenit impunător, după care a rămas mic în urmă. Acum urmăritorul se găsea la doar un kilometru în spatele urmăritului. Sam i-a ordonat lui Detweiller să scadă viteza.

— Nu-mi dau seama ce pune la cale. Dar n-aş vrea să

gonesc cu toată viteza într-o capcană.

— S-ar părea că se îndreaptă spre strâmtoare, a zis Detweiller.

— Ştiam şi eu asta, l-a pus Sam la punct.

Munţii se apropiau, arcurile lor de pe o parte şi cealaltă aproape împreunându-se la un kilometru şi jumătate în faţa lor. Aici, pereţii vărgaţi în negru, alb şi roşu alcătuiau prăpăstii aproape verticale, la baza cărora Fluviul fierbea. Deşi probabil se folosea de întreaga putere, *Rex* înainta doar cu treizeci şi cinci de kilometri pe oră. Viteza lui de înaintare avea să fie şi mai redusă după ce pătrundea în trecătoarea strâmtă şi întunecată.

— Chiar credeţi că Ioan o să traverseze cazanele? a zis Sam. S-a lovit cu pumnul drept în palma mâinii stângi. Pe Dumnezeul meu, asta era! a exclamat el. Vrea să ne aştepte dincolo, să ne prindă în momentul când vom ieşi din trecătoare!

— Doar n-o ză vagă o azemenea broztie, nu? a zis Joe Miler.

Sam nu l-a luat în seamă. A pornit spre operatorul radio.

— Fă-mi legătura cu Anderson!

Pilotul de pe *Goose* i-a răspuns cu un pronunţat accent scoţian:

— Da, o să facem un survol ca să vedem ce pregăteşte bezmeticul acela, căpitane, dar o să-mi ia ceva timp până ajung deasupra trecătorii.

— Nu traversa munţii; pătrunzi *direct* în trecătoare, i-a spus Sam. Iar dacă poţi profita de vreo şansă, atacă-l! Apoi s-a adresat lui Byron. Ai auzit ceva?

Pe faţa lui Byron a apărut o expresie de uşoară nemulţumire.

— O să raportez imediat ce am ceva.

Sam a pufnit în râs şi a zis:

— Iartă-mă, John. Dar ideea că cineva ar putea pune explozivi acolo… ei, asta chiar mă îngrijorează. Continuă.

— Cred că avem ceva, a zis Byron, după ce a luat legătura cu maistrul de marină Schindler de la postul de luptă 26. Sam s-a apropiat de Byron.

— Sublocotenentul Santiago a plecat din post acum vreo jumătate de oră, domnule, a zis Schindler. M-a lăsat pe mine în locul lui, spunând că suferă de diaree din cauza stresului şi voia să se cureţe, ca să nu se facă de râs. A promis că se va întoarce repede. N-a apărut decât peste zece minute, dar în acel moment nu am dat importanţă, domnule, pentru că a zis că încă nu se simţea bine. Părea că făcuse duş, domnule, fiindcă şiroia de apă. Cică se mânjise rău şi a trebuit să se spele. Apoi, imediat ce am auzit ordinul de apel general, s-a cerut din nou afară. Dar de atunci nu s-a mai întors.

— Postul 27, raportează! a ordonat Byron şi a întors capul spre Sam. S-ar putea să nu fie singurul.

Toate celelalte posturi de luptă au raportat că nimeni nu-şi părăsise postul.

— Aha, înseamnă că se ascunde pe undeva, ori a sărit peste bord, a zis Sam.

— Nu cred că a părăsit vasul fără să-l vadă cineva, a spus Byron.

Sam l-a apelat pe de Marbot.

— Mobilizează-ţi toţi oamenii, *dar toţi,* şi căutaţi-l pe Santiago. Dacă opune rezistenţă, împuşcaţi-l. Dar aş prefera să-l interoghez personal, dacă s-ar putea. Apoi Sam s-a întors spre Byron şi i-a zis: Santiago face parte din echipaj încă de la început. Probabil că l-a plasat Ioan printre noi, deşi nu-mi dau seama cum de a aflat despre laser. Noi l-am conceput abia după ce el a furat vasul. Şi cum Dumnezeu a aflat Santiago de el? Nici măcar secretul privind viaţa sexuală a Reginei Victoria nu a fost păstrat mai straşnic decât cel legat de laserul nostru.

— A avut timp berechet ca să afle orice secret, a spus Byron. E foarte şiret. Dar eu n-am avut niciodată încredere în tuciuriul acela.

— Mie mi-a plăcut, a zis Sam. Era întotdeauna glumeţ, îşi îndeplinea foarte bine îndatoririle, şi juca pocher al naibii de bine.

Santiago era un navigator venezuelan din secolul al XVII-lea, care comandase o corabie de război vreme de zece ani.

După ce naufragiase în apropierea unei însule necunoscute din Caraibe, în timp ce se zbătea să ajungă pe plajă, fusese rănit cu suliţa de un indian băştinaş. Asta i-a grăbit doar cu puţin sfârşitul, pentru că sifilisul oricum l-ar fi ucis foarte curând.

— Bineînţeles, a adăugat Sam, şi-a arătat gelozia faţă de femeile cu care s-a însoţit, şi se dădea cocoş, ca orice latino-american. Dar după ce una dintre femeile lui, o expertă în judo din secolul XX, a măturat pe jos cu el, Santiago şi-a schimbat purtarea şi a început să trateze doamnele de parcă ar fi valorat cât greutatea lor în aur.

Însă în acele momente aveau treburi mai presante de rezolvat decât să analizeze personalitatea lui Santiago. De pildă, cum putea afla Ioan dacă agentul său reuşise? Doar nu ştiuse de laser. Probabil că îl însărcinase pe venezuelan să distrugă ceva vital de pe vas printr-o explozie. Acel ordin nu fusese îndeplinit, pentru că generatoarele şi centrele de comandă electromecanică erau prea bine păzite.

De asemenea, cu excepţia unei explozii spectaculoase, cum avea Ioan să afle că agentul îşi făcuse treaba? Pusese la punct vreun sistem de semnalizare? în acest caz, Santiago nu transmisese niciun semnal.

Decât dacă… nu cumva avusese vreun radioemiţător ascuns undeva pe vapor. Şi care să funcţioneze pe frecvenţă ce nu se folosea de către…

Sam a simţit sub tălpi o vibraţie a punţii, ce nu era justificată de rotirea zbaturilor prin apă.

S-a îndreptat către hubloul pupa şi a privit afară. Firicele de fum se ridicau din latura tribord, şi păreau să apară de pe puntea de promenadă descoperită.

Sam s-a repezit la interfon şi a răcnit:

— Posturile 15 şi 16! Ce s-a întâmplat?

I-a răspuns o femeie cu glas calm:

— Sunt ofiţer Anita Garibaldi, de la postul 17! S-a produs o explozie, domnule! S-a distrus un perete despărţitor! Cablurile şi firele adăpostite în perete s-au retezat!

Detweiller a scăpat o sudalmă. Sam s-a întors spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Am pierdut controlul, a spus Detweiller, dar Sam îşi dăduse deja seama.

Zbaturile îşi încetiniseră rotaţia şi, când s-a uitat pe hubloul pupa, Sam le-a văzut oprindu-se cu totul.

Treptat, botul vasului s-a întors la babord, fiind apoi luat de curent.

Detweiller a apăsat un buton. Becul-martor de alături s-a aprins, după care Detweiller a preluat manşele. Zbaturile s-au rotit din nou, căpătând viteză. Vasul a revenit pe vechiul curs.

— A intrat în funcţiune sistemul de rezervă, a anunţat el.

Sam a zâmbit vag, dar nu se simţea câtuşi de puţin bine dispus.

— Santiago nu avea cum să ştie de asta, a zis el. Totuşi, Ioan are meritul de a-mi fi spus să instalez un sistem de rezervă! L-am bătut cu propria lui armă!

Apoi, apăsând pe un buton pentru realizarea comunicării către toate posturile de luptă, a răcnit:

— Gata, netoţi microcefali, care nu vă pricepeţi decât să încurcaţi lucrurile! Chiar dacă v-ar creşte creieraşele de o mie de ori, tot ar mai rămâne suficient loc în scăfârliile voastre ca să zornăie! Găsiţi-mi-l pe Santiago!

— Domnule, strâmtoarea se află chiar în faţa noastră, l-a anunţat Detweiller.

Pe deasupra vasului a trecut o umbră, şi s-a auzit vuietul motoarelor jumelate. *Goose* a ţâşnit cu viteză în faţa lor, la o altitudine de aproape şaizeci de metri. Urca printre pereţii întunecaţi de piatră, având reflectorul aprins, parcă pipăind drumul, apoi a scăzut în intensitate şi a dispărut când avionul a făcut un viraj pe după stânci.

— Putem ţine legătura radio cu *Goose?* l-a întrebat Sam pe operatorul radio.

— S-ar putea, domnule. Undele lungi sunt cele mai recomandate, având în vedere relieful.

Sam s-a uitat din nou pe hublou, dar, auzind exclamaţia operatorului, s-a răsucit brusc.

— Iisuse! Pilotul tocmai a anunţat: „Am fost loviţi! Motorul dreapta a luat foc! O rachetă!…” (Apoi s-a uitat

spre Sam, care i-a văzut faţa devenită lividă.) Asta e tot, domnule căpitan.

Sam a scăpat un blestem.

— Cred că Ioan a urmărit avionul. Ştia că voi trimite un avion ca să descopere ce pune la cale.

De ce nu-l lăsase pe Anderson să procedeze cum voise el, adică să zboare peste munţi? Aşa ar fi ieşit din raza de acţiune a rachetelor, ori ar fi avut măcar timp să efectueze manevre de evitare. Numai că Ioan îl cunoştea bine pe fostul lui partener, îşi dăduse seama cu câtă nerăbdare va acţiona. De aceea, aşteptase, iar acum scosese din luptă avionul torpilor.

Însă *Rex* nu pornise prin strâmtoare doar ca să organizeze o ambuscadă pentru distrugerea avionului. Ioan…

Brusc, s-a auzit glasul nesigur al lui de Marbot:

— Căpitane! L-am prins pe Santiago! Se ascunsese după o secţiune de perete etanş! A încercat să scape fugind printr-un pasaj şi era cât pe ce să ajungă la balustrada punţii. Johnston l-a împuşcat drept în cap!

— Să-mi prezinţi detaliile mai târziu, i-a spus Sam. Continuaţi căutarea celorlalţi agenţi. Căutaţi şi…

— Rachete! a strigat Detweiller.

32

Sam Clemens s-a întors. Ceva semănând cu un fulger argintiu a venit de sus şi a lovit baza timoneriei. Explozia a fost asurzitoare, iar puntea s-a cutremurat. Apoi s-a auzit alt vuiet de deasupra. Timoneria a vibrat. Vreme de câteva secunde, fumul a învăluit crestele din toate laturile, după care a fost dus şi împrăştiat de vânt.

— Ce naiba? a început să repete Sam la nesfârşit.

— Uite, de acolo, de sus, a spus Detweiller, şi a ridicat mâna de pe o manetă doar cât să arate în susul stâncilor din partea dreaptă.

— Scoate vasul din zona asta! a strigat Sam la el. În aval!

Însă dând dovadă de un calm glacial, pilotul accelerase

deja la puterea maximă.

S-a văzut din nou o fulgerare argintie. De astă dată, erau mai multe rachete. Au urmat alte şi alte explozii. O baterie de rachete de la babord a dispărut într-o furtună de foc şi fum gros. O lovitură directă din partea celui care lansa acele proiectile cine ştie de unde.

— Mergi în zigzag! a ordonat Sam.

Vasul a mai primit câteva lovituri directe. Alte proiectile au căzut în apă, de o parte şi de alta a vasului şi la pupa.

— Am pierdut radarul, a zis Byron, motiv pentru care a ordonat servanţilor de la bateriile de rachete să răspundă cu foc pe baza aprecierilor vizuale.

— Dar unde sunt atacatorii? a întrebat Sam.

— Sus, pe stâncă! au rostit Byron şi Detweiller în acelaşi timp.

— Aholo! a întărit şi Joe, arătând pe hubloul dinspre pupa.

În timp ce Byron a solicitat raportarea daunelor şi pierderilor umane, Sam s-a uitat către locul indicat de titantrop. La înălţimea de o sută cincizeci de metri, unde părea să existe un zid neîntrerupt de piatră, acum exista o deschizătură. Avea aproximativ o formă dreptunghiulară, fiind lungă de vreo nouă metri şi înaltă de doi. În spatele lansatoarelor aflate acolo se vedeau siluetele unor oameni, iar armele şi proiectilele sclipeau argintiu în bătaia razelor soarelui.

— Doamne, Dumnezeule mare!

Probabil că oamenii lui Ioan descoperiseră o peşteră pe faţada muntelui şi duseseră rachetele şi lansatoarele tocmai acolo. Un ecran protector, probabil din hârtie, care simula o porţiune acoperită cu licheni, fusese tras peste deschizătura peşterii. În timp ce rachetiştii lui stăteau la pândă în peşteră, Ioan pătrunsese cu mare viteză în strâmtoare.

— Ne-a tras pe sfoară! a spus Sam şi a gemut.

Vreme de un minut, vasul a gonit în josul Fluviului. Apoi a tresărit, deşi era conştient că avea să mai fie ţinta atacului, când douăsprezece proiectile mari au ţâşnit din peşteră, al

cărei interior s-a iluminat o clipă din cauza flăcărilor de la duzele rachetelor.

— Banda stânga! a răcnit Sam.

Doar una din numeroasele rachete a lovit vasul. O mitralieră cu abur a dispărut într-un nor de fum şi flăcări, iar explozia a azvârlit în toate părţile fragmente de metal şi de carne umană. După ce fumul s-a destrămat, în locul unde mai devreme se aflau platforma, mitraliera, trei bărbaţi şi două femei se căsca o bortă mare.

Vreme de un moment, Sam a rămas mut şi împietrit, incapabil să se mişte ori să gândească altceva decât: „Războiul nu e specialitatea mea. Războiul nu este mediul firesc al omului înzestrat cu raţiune. Trebuia să mă arăt realist şi să-i încredinţez comanda lui Byron. Dar nu, mândria mea nemăsurată a vrut altceva. Ioan şi-a dovedit viclenia, marea viclenie, şi îl are şi pe danezul acela uriaş, Tordenskjold, drept consilier.

Şi-a dat seama ca prin vis că vasul se îndrepta vertiginos către mal. Iar glasul lui Byron, parcă venind de departe, rostea:

— Căpitane, menţin cursul?

— Zam, Zam, a bubuit Joe dinapoia lui. Iizuze Griztoaze, o ză ne lovim de mal!

Sam s-a silit să acţioneze să spună ceva.

— Nu păstrăm cursul. Cârmiţi spre aval şi treceţi pe mijlocul Fluviului.

Pe puntea principală zăceau câteva cadavre. Youngblood, Czerny şi de Groot. Şi doar torsul frumoasei Anne Mathy, fostă stea hollywoodiană. Arăta ca o păpuşă din porţelan, pe care un copil dement o mutilase.

Sam mai văzuse sânge şi cadavre până atunci, şi nu mai era un imberb care se juca de-a soldatul confederat. Iar acum nu mai exista un Vest Sălbatic unde să se refugieze, lăsându-i pe cei cărora le plăcea să se războiască să continue Războiul Civil.

Teama i s-a transformat curând în furie. Cana cu whisky pe care i-a dat-o Joe – bunul lui prieten Joe! — a alimentat furia lui. Nemernicul de Ioan, şi stratagemele lui pline de

şiretenie! Îl va trimite pe acel om drept în Iad şi, dacă va fi necesar, va merge până acolo cu el de gât.

— Crezi că i-am putea distruge cu un proiectil pe ticăloşii aceia din peşteră? l-a întrebat el pe Byron.

Acesta a rămas puţin pe gânduri.

— Cred că da. Sigur, dacă rezerva lor de proiectile se termină, nu are rost să o risipim pe a noastră trăgând în ei.

— Dar nu văd nicio rachetă plasată în lansatoare, a zis Sam. S-ar putea să le ţină ascunse, sperând că vom reveni să atacăm. Să ne întoarcem, pentru că vreau să mă conving. N-aş vrea ca hienele acelea să-şi bată joc de noi.

Byron a ridicat sprâncenele a mirare. Evident, socotea că ar fi fost o nesăbuinţă să rişte să fie loviţi din nou.

— Am înţeles, domnule, a spus el şi a revenit la interfon.

Sam i-a zis lui Detweiller ce dorea. Şi, cât *Nu se închiriază* a întors din nou, servanţii bateriilor de rachete s-au pregătit de misiune.

Byron a raportat cu glas glacial. Douăzeci de morţi. Treizeci şi doi rău răniţi grav. Unsprezece dintre cei răniţi puteau fi pansaţi pentru a reveni la posturile de luptă. Fuseseră distruse o mitralieră cu abur, o baterie de rachete şi un tun. Rachetele şi obuzele de tun explodaseră iar acest lucru provocase mai multe daune decât rachetele duşmane. În puntea de zbor se făcuseră două borte uriaşe, iar cabinele de la nivelul inferior al timoneriei fuseseră distruse. Din structura bazei se păstrase doar atât cât să asigure stabilitatea timoneriei. Însă situaţia se putea schimba tragic dacă structura ar fi fost lovită de încă un proiectil. Aşadar, forţa de foc a vasului se redusese, însă performanţele nu fuseseră afectate.

Cea mai îngrijorătoare pierdere era cea a antenei radar.

Un observator l-a anunţat pe Sam că oamenii din peşteră plasaseră alte rachete în tuburi.

— Byron, să tragi când te anunţ eu! i-a ordonat Sam.

Acesta a transmis ordinul de luare a ţintei. Vasul se găsea acum la aproximativ opt sute de metri de baza peretelui de piatră. Sam i-a cerut lui Detweiller să rotească vasul, astfel ca el să ajungă cu tribordul către munte. Vasul

trebuia lăsat în voia curentului până când bateriile de tunuri de la tribord puteau trage. Acestea erau un tun de 88 mm, mult mai precis decât lansatoarele de rachete, şi un tun cu aer comprimat.

La ordinul lui Sam, tunul de 88 mm a scuipat foc şi fum şi s-a cutremurat cu un zgomot asurzitor, pe când celălalt a scos doar un şuierat. Un proiectil a lovit stânca deasupra deschizăturii, iar cel de-al doilea, puţin dedesubtul intrării. Nu a mai fost nevoie de a doua tragere. Probabil că rachetele din peşteră explodaseră din cauza celei de-a doua lovituri. Totul s-a mistuit într-un nor de fum, din care au fost proiectate fragmente ce păreau să fie cadavre.

După ce aerul s-a limpezit, în gura peşterii s-au văzut doar bucăţi de metal contorsionat.

— Nici nu încape îndoială că i-am ras pe toţi, a spus Sam, simţindu-se satisfăcut.

Duşmanii încetau a mai fi fiinţe umane. Deveneau lucruri care îl puteau ucide şi, prin urmare, trebuiau ucise înainte de a intra în acţiune.

— Dirijaţi vasul către centrul Fluviului, la vreo patru sute de metri de trecătoare, a cerut Sam. Byron, dă ordin să se scoată elicopterul.

— Şi Regele Ioan îl foloseşte pe al lui, a spus Byron şi a făcut semn spre deschizătură.

Sam l-a văzut plutind la aproximativ şase sute de metri, cât un punct de mic, încadrat de poarta întunecată a strâmtorii.

— Nu vreau ca Ioan să ştie ce facem, a zis el. Cere-i lui Petroski să-l distrugă.

Sam l-a convocat pe de Marbot. I-au trebuit doar două minute ca să-i transmită instrucţiunile. De Marbot a salutat şi a plecat să pună planul în aplicare.

Petroski, pilotul elicopterului, a încălzit motorul şi a decolat având la bord doi mitraliori. Pe fuzelaj se fixaseră zece proiectile care se ghidau după căldura ţintei duşmane, sperându-se că o parte dintre ele vor doborî elicopterul inamic, iar restul vor lovi vasul *Rex.*

Sam l-a urmărit pe Petroski urcând încet, din cauza

greutăţii ucigaşe pe care o transporta. A trecut mult timp până să urce la o altitudine superioară aparatului ce stătea de strajă la intrarea în trecătoare. Sam l-a întrebat pe francez cum se descurca. De Marbot, aflat la pupa, l-a anunţat că ambele lansatoare erau armate cu rachete. Putea decola peste câteva minute.

— O să te anunţ când e momentul cel mai potrivit, i-a spus Sam.

Într-un târziu, aparatul lui Petroski şi-a încetat ascensiunea. Celălalt elicopter a rămas în poziţia iniţială. Când pilotul său a văzut elicopterul mare şi multifuncţional deplasându-se pentru a ajunge deasupra, şi-a răsucit aparatul şi s-a îndepărtat cu viteză.

Operatorul radar, rămas acum pe post de observator, a anunţat:

— Aparatul inamic se deplasează cu o viteză de aproximativ o sută patruzeci km/h.

— Înseamnă că e mai rapid decât al nostru, a constatat Sam. Dar nu transportă nici pe departe o asemenea greutate. Byron, anunţă-l pe de Marbot să intre în acţiune.

Bocaportul uriaş stătea deschis de câtva timp. Cea mai mare dintre şalupe, *Afişajul interzis,* a alunecat din compartimentul umplut cu apă, lăsând în urmă un siaj alb. S-a răsucit apoi cu botul spre mal. Imediat în urma ei a ieşit *După tine, gasconule.* Ambele erau încărcate cu rachete, lansatoare încă neasamblate şi puşcaşi marini.

Din difuzorul aparatului de radiorecepţie s-a auzit vocea lui Petroski:

— Inamicul a dispărut după un cot al Fluviului. Eu mai urc şase sute de metri, după care revin.

Cât a aşteptat următorul raport, Sam a urmărit cele două şalupe. Acestea ajunseseră cu botul pe malul jos, iar oamenii începuseră să sară în apa mică. Apoi au început să transporte la mal armele şi echipamentele. Fiecare om căra câte un proiectil de douăzeci de kilograme, ori câte o componentă de lansator.

— Cred că Ioan şi-a plasat oamenii pe peretele de piatră cu frânghii şi scripeţi, a spus Sam. Iar după acea a ridicat şi

rachetele acelea grele tocmai de pe puntea lui *Rex.* A făcut asta noaptea, bineînţeles, ca să nu-l vadă locuitorii din Virolando. Sigur a fost o misiune grea. Păcat că noi nu avem timp să plasăm acolo rachete mari. Dar şi acelea uşoare pot produce suficiente daune dacă lovesc unde trebuie.

Şi-a frecat mâinile şi a slobozit un nor de fum din trabucul pe care îl ţinea între dinţi.

— Nimic nu mă încântă mai mult decât să i-o plătesc lui Ioan cu aceeaşi monedă. Să-l văd căzând în groapa pe care singur a săpat-o.

— Dacă avem vreme, a spus Byron. Ce ne facem dacă *Rex* apare ca o furtună din cazane înainte ca noi să terminăm instalarea armelor?

— E posibil, dar nu prea cred, a spus Sam, şi s-a încruntat. După ce intră în cazane, Ioan nu mai poate merge decât înainte. Nu are loc să întoarcă, nici măcar dacă se roteşte pe un zbat. Şi ar bănui că-l aşteptăm imediat la ieşirea din strâmtoare, dar nu ne-ar putea detecta nici cu radarul, nici cu sonarul. L-am putea arunca în aer imediat ce ar scoate nasul de acolo.

— Dah ar butea ribozta, a spus Joe.

— Cu două tunuri şi cincizeci de rachete îndreptate spre timonerie şi patru torpile aţintite spre coca lui? a zis Sam şi a pufnit dispreţuitor.

— În orice caz, aş vrea să te văd conducând vasul cu spatele în curentul de acolo şi având un spaţiu de manevră de maximum zece metri de o parte şi de alta. Detweiller n-a reuşit asta. Nici eu n-aş fi în stare!

Au rămas în aşteptare. Sam a urmărit şirul lung de puşcaşi marini, fiecare dintre ei cărând câte un cilindru argintiu, ori o componentă de lansator. Brusc, de Marbot a raportat:

— Am găsit poteca.

— Te văd cum fluturi braţul, a spus Sam. O să vă ia vreo oră să ajungeţi la peşteră. Nu e chiar atât de sus, dar poteca sigur e lungă.

— O să ne deplasăm cât putem de repede, l-a asigurat

francezul. Dar dacă poteca e îngustă, n-o să ne putem mişca prea iute.

— Las la aprecierea ta.

— Petroski raportează din nou, a anunţat operatorul radio.

Sam l-a auzit pe pilot înainte de a ajunge la aparatul de radiorecepţie.

— Am coborât spre luciul apei, a zis Petroski. Am decis să ajung până la nivelul camerei de comandă. Ne vor detecta pe radar imediat ce dau ultimul colţ. Dar sper că voi scăpa de urmărire şi-i voi face să greşească tragerea. Şase rachete sunt pentru timonerie şi şase pentru elicopter, fie că se află în aer, fie pe puntea de decolare.

După ton, Petroski părea bine dispus. Acesta era un polonez plin de viaţă, care luptase în Forţele Aeriene Regale împotriva Germaniei. După război, refuzase să trăiască în Polonia comunistă, astfel că emigrase în Canada, unde-şi câştigase existenţa ca pilot pe avioane care zburau către locuri greu accesibile şi apoi ca pilot pe un elicopter al poliţiei.

— Mamă, Doamne! a exclamat Petroski. Vasul e foarte aproape de intrarea în cazane. Stă cu botul spre mine. Mai am doar patru sute de metri. Uraţi-mi noroc!

Urletul motorului accelerat s-a auzit mai tare, dar pilotul a reuşit să ridice glasul, acoperind vuietul:

— Trageţi şase rachete! După două secunde, s-a auzit un comentariu: La fix! N-am nimerit camera de comandă, dar am făcut fărâmiţe coşul de fum! Nu se vede nimic din cauza fumului. Acum ne retragem! Se trage asupra noastră cu toate armele de la bord. Ne înconjoară nori de fum. Aha! Uite şi elicopterul, pe puntea de decolare. O să-l…

Operatorul radio a ridicat privirea spre Sam.

— Îmi pare rău, căpitane. Legătura s-a întrerupt.

Sam şi-a stins trabucul apăsându-i capătul aprins pe aparatul de radiorecepţie şi apoi a aruncat chiştocul pe punte.

— L-o fi nimerit vreo rachetă.

— Tot ce se poate.

Ochii operatorului radio s-au umezit. Petroski îi era prieten de zece ani.

— Nu ştim dacă a nimerit elicopterul lui Ioan, a zis Sam, ştergându-se la ochi cu dosul palmei. La naiba, îmi vine să mă duc peste el să-l pintenez, să-l fac să plătească...

Byron a ridicat din nou privirea mirată spre Sam, mirat de atitudinea lipsită de profesionalism a acestuia.

— Da, ştiu, a recunoscut Sam. Am cădea în capcana pe care ne-a pregătit-o. Să lăsăm asta. Şi ştiu la ce altceva te mai gândeşti. Ar fi fost mai bine să ne fi păstrat capacitatea de observare, ca să ne exprimăm într-un limbaj militar, rece. Dacă Petroski nu l-a distrus, acum Ioan ne poate supraveghea cu ajutorul elicopterului.

— Noi am făcut o încercare, şi poate că a meritat, a spus Byron. Poate că Petroski a lovit şi elicopterul, şi camera de comandă. N-a avut suficient timp la dispoziţie ca să facă o evaluare precisă.

Sam a păşit agitat de colo-colo, pufăind din trabuc atât de înverşunat, încât sistemul de aer condiţionat nu reuşea să facă faţă fumului dens. În cele din urmă, s-a oprit şi a azvârlit trabucul de parcă ar fi vrut să nimerească o idee. Lucru ce nu era departe de adevăr.

— Ioan nu se întoarce decât dacă ştie unde ne aflăm. Aşadar, va încerca să trimită cercetaşi, fie cu elicopterul, fie cu o şalupă. În orice caz, noi nu vom deschide focul împotriva acestora. Byron, spune-i lui de Marbot să nu tragă dacă vede elicopterul ori şalupa ieşind din cazane. Şi să stea ascuns.

— Detweiller, mergi cu şalupa spre o piatră-potir din apropierea Templului. O să tragem acolo, şi vom încerca unele reparaţii.

— Gum ajta, Zam?

— Uite aşa! Pentru ca spionii lui Ioan să ne vadă acolo. În acest caz, dacă vrea să atace, va şti că nu este prins în ambuscadă. De fapt, ar putea crede că rachetele trase de pe stâncă ne-au provocat avarii atât de grave, încât nava abia se mai ţine. Şi va considera că se va putea strecura în strâmtoare fără ca noi să-l putem ajunge din urmă. Şi

atunci vom avea ultima confruntare, dar noi vom avea cărţile câştigătoare. Aşa sper.

— Da, Zam, dar dagă Betrozghi a arungat în aer gamera de gomandă? Dagă l-a omorât şi pe Ioan cel Rău? Boate nigi nu mai e în ztare de lubtă.

— Eu nu văd pe nimeni apărând cu steagul alb, capitulând. Ne vom retrage, în speranţa că Ioan va ieşi la luptă. Până atunci, însă, o să facem unele cercetări. Byron, trimite *Gascon* în misiune. Spune-i lui Plunkett să pătrundă în strâmtoare cu viteză maximă, apoi să se întoarcă aici.

— Aş avea o sugestie, a spus Byron. *Gascon* are torpile.

— Nu, pe Dumnezeul meu! Nu vreau să mai sacrific oameni în misiuni sinucigaşe! Şi aşa este destul de periculos, după cum i-a spus burlacul fetei bătrâne care i-a propus să se căsătorească. S-ar putea trezi atacaţi de elicopter, deşi cred că *Gascon* ar face faţă cu succes. De fapt, dacă elicopterul ar porni în urmărirea şalupei, de Marbot ar trebui să deschidă focul împotriva lui. Atunci, am obţine informaţii, iar Ioan s-ar întreba ce naiba s-a întâmplat cu aparatul lui. Şi de curiozitate, ar trimite o şalupă în cercetare. Noi vom lăsa şalupa să se întoarcă pe *Rex.*

— În orice caz, Ioan n-o să iasă din ascunzătoare decât după căderea întunericului. Aşa cred eu.

Byron a transmis mesajele. Imediat după aceea, de un alb strălucitor, *Gascon* s-a desprins de mal şi s-a îndreptat spre strâmtoare. Comandantul ei era fiul mai mic al unui baron englez, care ajunsese aghiotantul Regelui George al V-lea, iar apoi amiral. Era veteran al bătăliei de la Heligoland, Dogger Bank şi Jutlanda şi fusese decorat cu Marea Cruce, Ordinul de Orange-Nassau al Olandei şi cu Ordinul rusesc Sfântul Stanislas, clasa a doua, cu spade. Era de asemenea rudă îndepărtată a marelui scriitor de romane fantasy, Lordul Dunsany şi, prin acesta, al renumitului explorator englez Richard Francis Burton.

— Domnule, a zis Byron, cred că am pierdut ceva din vedere. Puşcaşii marini încă nu au apucat să plaseze rachetele şi lansatoarele. Dacă elicopterul inamic ar porni

în urmărirea lui *Gascon,* nu ar fi ameninţat deloc de focul lui de Marbot. Şi ar putea vedea oamenii noştri pe poteca de pe munte. Şi atunci şi-ar da seama că le pregătim o ambuscadă.

— Da, ai dreptate, a spus Sam, cam fără chef. Ai dreptate. Anunţă-l pe lord să se întoarcă şi să aştepte până la poziţionarea oamenilor lui de Marbot. Nu are rost să risipească energie dând târcoale.

— Am înţeles, domnule, a spus Byron, apoi a vorbit prin radio cu Plunkett şi s-a întors imediat spre Sam. Doar că… formula de adresare cu „lord” către un amiral nu e tocmai potrivită. El a fost fiul mai mic al unui pair, iar asta înseamnă că nu are titlu de nobleţe. Şi cum tatăl lui a fost baron, cel mai mic titlu de pair, el nici măcar nu a primit vreun titlu onorific.

— Făcusem şi eu o glumă, a explicat Sam. Să mă ferească Dumnezeu de britanicii care ţin la etichetă şi la regulile privind titlurile de nobleţe.

Micuţul englez arăta de parcă umorul nu-şi avea locul în camera de comandă. Probabil că avea dreptate, a socotit Sam. Numai că el simţea nevoia de a face haz de ceva. Era singura modalitate prin care putea să se detensioneze. Dacă nu ar fi reuşit să facă măcar asta, putea exploda nervos. *Uitaţi-vă la frumoasele bucăţele ce zboară în jur. Acelea au făcut parte din Sam Clemens.*

Byron rămânea inflexibil, netulburat în orice situaţie, la fel de calm ca unul ce şi-a vândut toate acţiunile la bursă înainte de prăbuşirea pieţei.

Vasul se găsea încă spre mijlocul lacului, dar se apropia de mal. Spre nord se zăreau nori mari şi întunecaţi. Erau de fapt produşi de fumul incendiilor care cuprinseseră aeroplanele doborâte. Iar a doua zi aveau să se işte şi mai multe incendii – cu excepţia cazului în care acestea ar fi fost stinse de ploaie. Cu siguranţă că localnicii nu nutreau deloc sentimente amicale faţă de Regele Ioan ori faţă de el. Era bine totuşi că aceştia aveau o atitudine pacifistă, altfel ar fi putut obiecta cu violenţă când una din pietrele-potir avea să fie împrumutată în acea seară de cei pe care ei îi

considerau ucigaşi şi incendiatori. Uriaşul batacitor de pe *Nu se închiriază* trebuia reîncărcat, cu toate că nu se golise încă, iar echipajul trebuia să-şi încarce potirele cu hrană. Nu credea că în acest timp va apărea şi *Rex,* deşi acesta avea aceleaşi nevoi.

Decât dacă… dacă nu cumva Ioan îşi închipuia că-i va prinde în timpul staţionării. Era posibil să încerce aşa ceva. Motoarele lui nu consumaseră toată energia acumulată; *Rex* nu se deplasase deloc în acea zii. Probabil că mai avea suficientă energie electrică.

Nu, Ioan nu avea să încerce nimic. Cum nu ştia că *Nu se închiriază* rămăsese fără radar, va socoti că vasul său va fi detectat imediat ce avea să iasă din strâmtoare. Şi trebuia să parcurgă peste cinci kilometri ca să ajungă în apropierea lui *Nu se închiriază.* Până să străbată acea distanţă, borna enormă ce se plasa pe piatră putea fi retrasă la bord, iar vasul putea să pornească în întâmpinarea lui *Rex.*

Dacă ar mai fi avut vreun avion rămas care să-l anunţe când reîncărca vasul lui Ioan… Dacă *Rex* ar fi fost conectat la o piatră din apropierea intrării în strâmtoare, *Nu se închiriază* l-ar fi putut ataca înainte de a apuca să ia măsuri de apărare. Dar nu, Ioan s-ar gândi la o asemenea eventualitate. Ar pleca cât mai sus pe Fluviu, ca să aibă timp de reacţie. Şi şi-ar da seama că Sam Clemens şi-ar lua măsuri asemănătoare de precauţie.

Dar dacă s-ar gândi la asta, de ce să nu încarce complet şi să nu-l prindă pe Ioan cu pantalonii în vine?

O, dacă ar cunoaşte topografia şi lăţimea Fluviului de cealaltă parte a munţilor. Însă Plunkett avea să-i procure informaţiile necesare.

— Domnule, n-ar fi cazul să îngropăm morţii? l-a întrebat Byron.

33

— Poftim? a făcut Sam. A, da, ar trebui să rezolvăm şi treaba asta. Mai târziu va fi mai greu. Avem destui puşcaşi care să se ocupe de îngropăciune?

— Mai sunt patruzeci şi doi, domnule, i-a spus Byron cu oarecare satisfacţie că anticipase întrebarea căpitanului.

— Foarte bine. Înseamnă că sunt suficienţi pentru a-i îngropa pe toţi, inclusiv pe ei înşişi. De fapt, o să tragem o salvă folosind doar trei puşti. Trebuie să economisim praful de puşcă.

Slujba religioasă a fost scurtă. Cadavrele au fost înşirate la pupa punţii de zbor, învelite în pânză şi având pietre legate de picioare. Se adunase jumătate din echipaj; restul rămăseseră la posturile lor.

— … pentru că acum ştim că resuscitarea este posibilă, căci am trăit cu toţii adevărul său. De aceea încredinţăm trupurile voastre adâncurilor Fluviului cu speranţa că veţi ajunge să mai călcaţi pe faţa acestei lumi sau a alteia. Pentru cei ce cred în Dumnezeu, fie ca El să vă binecuvânteze. Pe curând!

S-a tras apoi salva de onoare. Unul după altul, cadavrele vârâte în saci din piele de peşte au fost ridicate de pe punte şi aruncate peste bord. Având greutăţi legate de picioare, trupurile se scufundau, urmând a fi mâncate de peştii mari şi mici care bântuiau în apa întunecată, la sute de metri adâncime.

Apoi, *Nu se închiriază* a tras la mal şi a aruncat ancorele. Sam a coborât pe uscat ca să-l întâlnească pe La Viro, care era furios. Bărbatul masiv, brunet şi cu chipul ca al unui şoim, spumega văzând prostia şi cruzimea ambelor părţi. Având o faţă parcă împietrită, Sam a ascultat fără să spună nimic. Dar când La Viro i-a cerut să părăsească zona, Sam a zis:

— A fost imposibil să se evite acest conflict. Unul dintre noi trebuie să dispară. Acum, îmi dai aprobare să folosesc una din pietrele-potir?

— Nu! a a strigat La Viro spre el. Nu! Nu-ţi dau voie!

— Îmi pare extrem de rău, a zis Sam. Oricum voi folosi una. Dacă vă amestecaţi, vom folosi armele împotriva ta sau a poporului tău.

Vreme de un minut, La Viro nu a scos niciun cuvânt, în cele din urmă, a început să respire mai calm, iar chipul i s-a

decongestionat.

— Prea bine. Noi nu vom apela la forţă. Ştiai că asta se va întâmpla. Nu pot decât să apelez la umanitatea ta. Dar şi aici am dat greş. Consecinţele vor cădea în capul tău.

— Nu vrei să înţelegi, a spus Sam. Trebuie să ajungem la marea polară. Misiunea noastră este vitală pentru această lume. Nu-ţi pot explica motivele, dar crede-mă că spun adevărul.

A ridicat apoi ochii spre soare. Peste o oră avea să atingă vârful şirului vestic de munţi.

În acel moment, Göring s-a alăturat micului grup şi s-a dus în spatele lui La Viro. Cu glas scăzut, i-a spus ceva şefului său, care a rostit cu voce tare:

— Foarte bine. Evacuaţi-i.

Göring s-a întors şi a rostit cu puterea unei trâmbiţe:

— L-ai auzit pe La Viro! Vom pleca spre răsărit, ca să ne îndepărtăm de acest conflict diavolesc. Anunţaţi pe toată lumea! Toată lumea să plece spre est! Martin, trimite balonul de semnalizare!

Apoi s-a întors către Clemens.

— Acum poţi vedea, ori s-ar cuveni să vezi că am avut dreptate! M-am opus construirii vasului tău deoarece ai avut un scop abject! Nu am fost ridicaţi din morţi şi plasaţi aici pentru a ne auto-glorifica ori pentru a ne deda unei senzualităţi deşănţate, urii şi vărsării de sânge! Noi…

Sam i-a întors spatele. Urmat de Joe Miller, a coborât de pe docul plutitor şi a urcat pe pasarelă până pe puntea de promenadă.

— Mare tigălos, Zam. Te-a făgut fărâmize.

— Nici pe departe, i-a răspuns Sam. Am fost făcut fărâme de alţii, mai pricepuţi decât el. S-o fi auzit pe mama. Ori pe nevastă-mea. Ele îi dădeau un avantaj de o mie de cuvinte şi în zece minute recuperau handicapul. Lasă-l în zeama lui. Ce ştie el? Fac asta pentru el şi pentru ceilalţi credincioşi ai lui cu purtări şi vorbe dulci. Pentru toţi oamenii, chiar dacă merită sau nu.

— Hâm? Eu gredeam că o fagi bentru tine doar.

— Uneori te crezi prea deştept, i-a zis Sam. Să nu

îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel căpitanului tău.

— Eu jic lugrurilor be nume, a spus Joe zâmbind. În orije caj, eu nu-zi vorbezg ga un marinar oaregare. Eu îzi vorbezg ga un brieten.

John Byron li s-a adresat imediat ce au intrat în camera de comandă.

— Domnule, de Marbot a raportat că şalupele sunt pregătite.

— Bine. Spune-i să se întoarcă pe şalupă. Şi Plunkett poate să treacă la îndeplinirea misiunii.

Gascon a reacţionat imediat, pornind spre strâmtoare. Siluetele minuscule ale puşcaşilor marini abia se distingeau pe peretele de piatră de culoare negru-albăstruie şi având în fundal algele negru-verzui în timp ce coborau poteca tăiată pe versantul muntelui. Până să ajungă jos vor trebui să se slujească de lanterne. Şalupa *Afişajul interzis* se deplasa de-a lungul malului către zidul de piatră de la vest.

Zgomotul făcut de lucrătorii care sudau suporturile de aluminiu de la baza sfârtecată a timoneriei a răzbătut până la Sam. Aparatele de tăiere cu flacără oxiacetilenică de culoare albăstrie arătau că o echipă se ocupa de îndepărtarea resturilor metalice ale mitralierei cu abur de la prova. Alţi oameni aduseseră rachete şi tuburi pentru a fi instalate în locul mitralierei. Iar un grup lucra cu îndârjire pentru a înlocui antenele radar.

A trecut astfel jumătate de oră. Medicul-şef al vasului a raportat că cinci răniţi muriseră. Sam a dat ordin ca trupurile lor să fie încărcate într-o barcă pentru a fi aruncate în mijlocul Fluviului. Acest lucru s-a făcut fără multă pompă, deoarece nu a vrut să mai afecteze moralul echipajului. Nu a vrut nici să rostească slujba. A cerut ca unul dintre medici să se ocupe de acest lucru.

Sam s-a uitat la cronometru.

— Plunkett ar trebui să se afle deja la ieşirea din strâmtoare.

— Înseamnă că ar trebui să-l vedem întorcându-se peste aproximativ două minute, a zis Byron.

Sam s-a uitat la puşcaşii ajunşi la jumătatea potecii.

— I-ai transmis lui de Marbot ordinul ca el şi oamenii lui să se facă una cu peretele de piatră dacă din strâmtoare apare elicopterul ori şalupa lui Ioan?

— Desigur, a spus Byron pe un ton înţepat.

Sam a privit spre mal. Acolo se aflau mii de bărbaţi şi femei, deplasându-se într-o masă compactă către est. Cu toţii mergeau în tăcere. Majoritatea cărau maldăre de pânzeturi, veselă, vase, statuete, scaune, undiţe, unelte de dulgherie, deltaplane dezmembrate şi, desigur, potirele personale. S-au uitat lung la vasul impunător când au trecut prin dreptul lui, iar mulţi au ridicat mâinile făcând semnul binecuvântării, împreunându-şi trei degete, în afara celui mare şi mic. Asta l-a făcut pe Sam să se simtă vinovat şi furios.

— Ia te uită ge balon frumoz, a exclamat Joe.

Globul uriaş, de forma unei pere, vopsit într-un galben strident, s-a înălţat de pe o clădire fără acoperiş. A plutit iute într-un anumit unghi, fiind dus de vânt spre est. Ajuns la aproximativ o mie două sute de metri, balonul părea foarte mic. Însă nu era atât de mic încât Sam să nu observe explozia care a produs flăcări roşii.

— L-au făcut să explodeze! a spus el. Cred că acesta a fost adevăratul semnal!

Arzând, vizibil de pe ambele maluri ale lacului, şi cale de mulţi kilometri în susul şi în josul Fluviului, balonul s-a prăbuşit, ajungând după câteva minute în apă.

— Ei, măcar nu va mai trebui să ne facem griji pentru victimele din rândul civililor, a spus Byron.

— Nu mă interesează acest aspect, a zis Detweiller. Se pare că La Viro şi alţi câţiva au rămas pe loc.

Era adevărat. Însă grupul se întorcea spre Templu.

— Probabil se vor ruga pentru noi, a pufnit Sam cu dispreţ.

— Se vede *Gascon!* a anunţat un observator.

Într-adevăr, şalupa venea cu viteză maximă, având prova ridicată din apă şi sclipind în ultimele raze ale soarelui. Şi, la o sută cincizeci de metri altitudine, exact deasupra ei, a apărut elicopterul inamic. Se rotise uşor, înclinându-se,

pentru ca mitraliorii să poată trage în jos.

— Byron, cere-i lui de Marbot să deschidă focul asupra elicopterului! a zis Sam cu voce tare, însă în acel moment, vuietul scos de descărcarea electrică a pietrelor-potir i-a acoperit spusele. După ce vuietul s-a stins, a repetat ordinul.

— Am zărit şalupa inamică! a anunţat observatorul.

— Poftim? a făcut Sam.

Apoi a văzut prova ascuţită şi vopsită în roşu a şalupei *Afişajul interzis,* furată de Regele Ioan. Apăruse din strâmtoare.

Din deschizătura aflată pe peretele de piatră a pornit doar o rachetă. A zburat drept, urmărind eşapamentul înroşit de căldură al elicopterului. Strălucea ca o linie lungă, parcă trasată pe fundalul muntelui cu un creion roşu ca o flacără. Apoi ea şi elicopterul au devenit o minge de flăcări sângerii.

— Uite aşa dispare şi ultima maşină zburătoare de pe lumea asta, a spus Sam.

La fel de imperturbabil ca de obicei, Byron a spus:

— Aşteptaţi, domnule, până ce elicopterul loveşte luciul apei, altfel rachetele vor continua să-l caute. E cel mai cald obiect din zonă. Corpul elicopterului şi fragmentele de metal desprinse din el au căzut cu o lentoare ce li s-a părut nefirească. Apoi toate au atins apa şi au dispărut.

Byron a vorbit în microfonul emiţătorului rezervat pentru comunicarea cu de Marbot.

— Lansează o serie de rachete împotriva vasului inamic.

— Domnule! a strigat observatorul. Apare şi *Rex!*

Byron a ridicat imediat ochii şi a apăsat butonul de declanşare a alarmei. Sirenele au început să mugească. Mulţimea care stătuse până atunci pe puntea de decolare a dispărut imediat.

Sam s-a silit să vorbească calm, deşi inima îi bătea cu putere.

— Eliberaţi conectorul de piatră-potir. Telescopaţi macaraua.

Byron le ordonaseră marinarilor de pe punte să dezlege

vasul. Stând cu mâinile pe manşe, Detweiller aştepta ordine.

Byron s-a uitat pe hublou.

— Parâmele au fost dezlegate, domnule!

— Maşinile înapoi, pilot, a ordonat Sam.

Detweiller a tras manetele din punctul mort către el. Zbaturile uriaşe au început să se rotească, iar vaporul s-a îndepărtat de doc.

Şalupa vasului *Rex* era învăluită de fum. Acesta s-a risipit repede, scoţând la iveală o ambarcaţiune înnegrită. Nu se mai deplasa, ceea ce însemna că fusese grav avariată. Avea o armură groasă de opt centimetri din duraluminiu, care putea rezista la proiectile puternice. Probabil că echipajul fusese doar năucit de explozii.

Rex Grandissimus ieşise pe jumătate din cazanele înguste. Strălucea alburiu, apoi a pălit când soarele a coborât de tot în spatele munţilor. Deasupra lacului s-a lăsat crepusculul. Cerul s-a întunecat. Masa de stele îngrămădite unele în altele şi norii de gaze de pe cer au început să lumineze tot mai tare, pe măsură ce puterea soarelui scădea. La ora când noaptea era deplină, lumina de pe cer avea să fie mai puternică decât luna plină pe Pământ.

Cele două şalupe au devenit nişte pete albicioase. *Rex,* mult mai alb, părea o balenă suferind de albinism, cu o clipă înainte de a sparge luciul apei.

Aşadar, Ioan hotărâse să atace în timp ce *Nu se închiriază* era amarată pentru realimentare. Nu voia să renunţe. Şi avea să primească o lecţie.

Dar de unde ştiuse Ioan că vasul lui Sam era amarat? Uşor de explicat. Undeva pe munte, cocoţat pe o brână, se găsea un observator cu un aparat de radiorecepţie. Asta explica promptitudinea reacţiilor vasului *Rex* faţă de atacul declanşat de Petroski.

Sam i s-a adresat încet pilotului. Detweiller a oprit vasul, apoi l-a întors către *Rex* şi a pornit înainte cu toată viteza.

— Ce ordin le transmit celor de pe *Afişajul interzis*?

Sam a aşteptat un moment până să răspundă, pentru că

a urmărit arcul descris de rachetele trase din peşteră, însă efectul surprizei se pierduse deja. Ioan ştia că proiectilele porneau din peştera pe care până nu de mult o ocupaseră oamenii lui. Înainte ca rachetele să parcurgă jumătate din distanţă, de pe *Rex* au ţâşnit câteva flăcări, care au trasat dungi roşietice prin aer. Cele două grupuri de proiectile s-au ciocnit la cincisprezece metri deasupra vasului, iar vuietul însumat al exploziilor a cutremurat Valea Fluviului. Vasul a fost învăluit în fum, care s-a dispersat repede.

De la acea distanţă nu-şi puteau da seama dacă *Rex* fusese lovit.

Rachetele lui Ioan nu ar fi lovit atât de multe dintre rachetele lui Sam decât dacă erau înzestrate cu detectoare de căldură. Ceea ce însemna că inamicul deţinea asemenea dispozitive. Evident, Ioan ceruse să se fabrice asemenea lucruri. Dar cât de multe avea? Indiferent de numărul lor, o parte dintre ele fuseseră sacrificate pentru a stopa atacul.

Dinspre peşteră a pornit un alt stol de rachete. De astă dată, ele au fost întâmpinate la jumătatea distanţei până la *Rex*; în acel loc a apărut un nor de flăcări şi fum, care s-a extins brusc, după care s-a risipit cu repeziciune. Aproape concomitent cu această explozie, un al treilea stol de rachete a ţâşnit dinspre *Rex.* Zborul arcuit s-a sfârşit în zidul de piatră. Câteva proiectile au izbit chiar intrarea în peşteră. Flăcările au ţâşnit ca din gura unui dragon. Aşa s-a încheiat viaţa a treizeci de femei şi bărbaţi.

După aceea, cele două vase uriaşe au pornit unul către celălalt. Sam a văzut o singură lumină, provenind din camera de comandă. Ca şi pe vasul lui, cei de pe *Rex* stinseseră toate luminile, păstrându-le doar pe cele strict necesare.

Observatorul a raportat că şalupa inamică reîncepuse să se deplaseze.

— Niciuna dintre şalupele lui nu a fost dotată cu lansatoare de torpile, i-a spus Sam lui Byron. Dar probabil că Ioan le-a montat şi asemenea arme. Pariez că a făcut-o. Apropo, unde este cealaltă şalupă a lui?

O clipă mai târziu, observatorul a raportat că o zărise şi

pe aceea. Tocmai ieşise din compartimentul de lansare situat la pupa.

Şalupa *Afişajul interzis* se deplasa cu mare viteză spre *Rex.* Avea pregătite două torpile gata de lansare şi patru în aşteptare.

Gascon gonea către vasul-mamă, având ordin să pătrundă în compartimentul său şi să preia torpile la bord. Sam se îndoia că operaţiunea se putea desfăşura cu mare rapiditate.

— A apărut şi şalupa inamică de mici dimensiuni, domnule, a anunţat observatorul. Se îndreaptă către *Afişajul interzis.*

Sam i-a spus lui Byron să dea ordin către *Gascon* pentru a sări în ajutorul suratei.

Dinspre *Rex* au pornit patru rachete. O explozie a anunţat că una dintre ele îşi lovise ţinta. O clipă mai apoi, amiralul Anderson a transmis prin radio:

— Racheta aceea ne-a lovit în plin şi ne-a năucit, domnule. Dar ne continuăm drumul. Şalupa n-a păţit nimic – cel puţin aşa ştiu eu.

Lansând rachete împotriva şalupei duşmane, *Gascon* a descris un arc de cerc. Flăcări scurte arătau că mitralierele lor funcţionau din plin. Cealaltă şalupă duşmană a continuat să se îndrepte neabătut către *Afişajul interzis,* trăgând cu rachete şi slobozind în acelaşi timp gloanţe de mitralieră. Distanţa dintre ambarcaţiunile mai mari, apreciată din ochi, era de o sută cincizeci de metri. Niciuna nu trăsese rachete. Era limpede că le păstrau pentru momentul când se vor afla aproape una de cealaltă.

Gascon a dat roată, căzând în urma inamicului.

— O pintenez! a anunţat Plunkett.

— Să nu faci o asemenea nebunie! a strigat Sam, luând-o înaintea lui Byron, care ar fi trebuit să transmită ordinul de interdicţie.

— Domnule, e un ordin? a întrebat Plunkett cu glas stăpânit. La ordinul meu, echipajul a plecat, domnule. Cred că pot avaria elicele navei inamice.

— Îţi vorbeşte căpitanul! a strigat Sam. Îţi ordon să nu

faci asta! Nu vreau să te sinucizi!

Nu a mai primit răspuns. Cea mai mică dintre cele două ambarcaţiuni alburii s-a strecurat spre pupa celeilalte. A părut că se deplasează cu viteză redusă. În realitate, mergea cu douăzeci şi cinci de kilometri mai repede. Nu viteza conta, ci greutatea blindajului care îi conferea o energie înspăimântătoare.

— *Gascon* şi nava inamică se apropie, domnule, a anunţat observatorul.

— Văd, dar şi aud asta, a spus Sam, privind prin binoclul pentru vedere nocturnă.

Deplasarea şalupei *Gascon* încetase, ea fiind acum purtată doar de curent. Cealaltă ambarcaţiune încetinea. Apoi s-a oprit.

— Pe Dumnezeul meu! a exclamat Sam. A făcut-o! Sărmanul om!

— Boate g-a zgăbat întreg, a spus Joe. Z-o fi legat de geva.

Afişajul interzis se apropia. A ajuns probabil la treizeci de metri distanţă de ţintă. Apoi a descris un viraj foarte brusc. Câteva secunde mai târziu, şalupa inamică s-a ridicat din apă, a fost cuprinsă de flăcări şi a căzut în bucăţi.

— A torpilat-o! a răcnit Sam plin de exaltare. Bravo bătrânului Anderson! A torpilat-o!

— Da, o manevră reuşită, a spus Byron cu răceală.

— *Nu se închiriază.* Sunt Anderson! Ce ordin mai am de îndeplinit?

— Află dacă Plunkett a păţit ceva, i-a spus Sam. Şi dacă mai putem folosi şalupa *Gascon.* Apoi recuperează oamenii care au sărit în apă.

— Domnule, *Rex* se află la aproximativ 1500 de metri, l-a anunţat observatorul.

— Bine, amirale, i-a spus Sam lui Byron. Preiei tunurile.

— Am înţeles, domnule, a spus Byron, după care s-a întors către interfon.

Sam l-a auzit transmiţând ordine către locotenentul care răspundea de tunul de la prova babord, însă a rămas cu ochii la şalupe. În cazul în care mai funcţiona, *Gascon* putea

fi folosită pentru a-l hărţui pe *Rex* cu rachetele sale mici, deoarece nu mai era suficient timp pentru echiparea şalupei cu torpile.

Rămas în apropierea interfonului, Byron a repetat distanţa ce separa vasul lor de cel al lui Ioan, aşa cum îi era raportată de observatorul tunarilor.

— 1.470 metri. 1.410 metri. 1.350 metri.

— Ioan o să fie al naibii de surprins, i-a spus Sam lui Joe Miller. Nu are habar că avem tunuri.

— Foc!

Sam a numărat secundele. Apoi a blestemat. Primul obuz nu-şi nimerise ţinta.

Al doilea proiectil a lovit la prova, din câte se părea, în apropierea liniei de plutire. Însă *Rex* a continuat să înainteze cu îndârjire către inamicul său.

— Viraţi ca să-i putem lovi în travers cu tunurile de la babord, i-a spus el lui Detweiller.

De astă dată au tras ambele tunuri. De pe *Rex* s-au ridicat coloane de fum. Pe puntea de decolare izbucnise un incendiu de proporţii. Cu toate acestea, vasul înainta. Iar acum ajunsese suficient de aproape ca să-şi lanseze rachetele de mare putere.

— Inamicul se află la 780 de metri, a anunţat observatorul de la tunuri.

— Sunt pregătite rachetele noastre? l-a întrebat Sam pe Byron.

— Da, domnule, toate sunt gata.

— Anunţă-i pe ofiţeri să tragă imediat după ce trag cei de pe *Rex*.

Byron a transmis ordinul. Nici nu a terminat, că Sam a văzut o mulţime de flăcări pe *Rex*. Cele două grupuri de rachete s-au confruntat la aproximativ o sută treizeci şi cinci de metri distanţă. Exploziile ce au urmat l-au asurzit pe Sam.

— Iizuze Griztoaze! a exclamat Joe Miller.

Brusc, obuzele au lovit nava *Rex*. Carcasa zbaturilor de la tribord a luat foc, iar fumul a cuprins timoneria. Imediat după aceea, de-a lungul tribordului au apărut grupuri de

flăcări. Obuzul lovise o baterie de rachete, iar detonarea acestora declanşase o serie de explozii şi incendii.

— Măiculiţă! a strigat Sam.

Fumul din jurul timoneriei s-a îndepărtat, deşi nu cu mare rapiditate. Vântul se potolise, iar *Rex* pierduse mult din viteză.

— Se întoarce cu babordul spre noi! a spus Sam.

Din latura opusă s-a înălţat încă un roi de proiectile. Contraproiectilele lansate de pe *Nu se închiriază* au lovit iarăşi, iar urmarea a fost o explozie în aer care a cutremurat întregul vapor. Cu toate acestea, nu s-au înregistrat avarii.

Apoi Sam şi-a dat seama că *Rex* întâmpina dificultăţi serioase. Punţile sale de la tribord erau punctate de incendii, iar vasul vira, îndepărtându-se.

Vreme de câteva momente, Sam a crezut că *Rex* fugea de luptă. Dar nu era adevărat. A continuat să vireze. Descria un mic cerc.

— Zbatul de la tribord fie funcţionează defectuos, fie e distrus, a zis el. Nu au posibilităţi de manevră.

Această constatare l-a făcut să se relaxeze într-o oarecare măsură. Acum, trebuia să iasă din raza de acţiune a rachetelor şi să-l lovească năprasnic pe *Rex* cu tunul de 88 milimetri şi cu cel cu aer comprimat.

A transmis imediat ordine în acest sens. Detweiller a făcut nava să vireze pentru a se îndepărta atât cât era necesar de victima sa.

— Bun, ne-am descurcat onorabil, a zis Sam încântat, adresându-se lui Byron.

— Deocamdată, domnule.

— Păi, practic, i-am terminat! Domnule, nu te laşi niciodată cuprins de sentimente umane?

— Nu atunci când sunt la postul de luptă, a spus Byron.

— Iizuze! a exclamat Joe Miller.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sam, prinzându-l de braţul enorm.

Cu ochii holbaţi şi scoţând nişte sunete stranii din gura căscată larg, titantropul a făcut semn în sus şi spre babord.

Sam a făcut un pas în acea direcţie, dar nu a apucat să înainteze.

Explozia a smuls foaia de geam armat din cadrul ferestrei din spate şi l-a izbit din plin pe Sam.

34

Şoarecele întinsese o cursă pisicii.

În vreme ce *Nu se închiriază* se afla încă la depărtare de două zile de marş, echipajul de pe *Rex* scosese de la magazie anvelopa unei mici nave aeriene construite în urmă cu doi ani din învelişul intestinal al peştelui dragon. Echipamentul generator de hidrogen a fost instalat pe mal, iar anvelopa s-a umflat în interiorul hangarului din pin şi bambus construit cu două săptămâni înainte.

Azazel, aşa cum o botezase Ioan, era o navă aeriană semirigidă. Anvelopa depindea de presiunea gazului care o umplea, dar de ea se legase o chilă metalică. Cabina de comandă şi două gondole motoare, recuperate de pe epava dirijabilului condus de Podebrad, fuseseră fixate de chilă. Se făcuseră apoi legăturile electrice şi mecanice dintre gondola de comandă şi cea motoare, precum şi cu profundoarele şi cârma. Rezervoarele de combustibil au fost umplute cu alcool metilic. Bomba şi torpila s-au fixat de mecanismele de eliberare situate pe partea inferioară a navei.

Servantul mitralierei şi pilotul au urcat la bordul navei aeriene şi au pornit într-o cursă de două ore, într-un zbor de probă. Totul a funcţionat fără cusur. Iar când *Rex* a intrat în luptă cu *Nu se închiriază,* dirijabilul s-a ridicat la altitudinea dorită şi a început să se rotească deasupra lacului. Abia după căderea întunericului avea să treacă prin porţiunea înaltă a strâmtorii.

În timp ce *Rex* descria cercuri, mimând că a suferit avarii serioase, dirijabilul se afla în josul Fluviului, în spatele vasului inamic. Venise deasupra cazanelor, iar apoi virase spre dreapta, deplasându-se în lungul munţilor, dar nu foarte aproape de ei. Fiind negru, nu putea fi observat cu

ochiul liber de către inamic. Exista riscul ca radarul duşman să îl detecteze. Ioan spera însă că radarul va fi concentrat asupra lui *Rex.* Clemens va socoti că *Rex* nu mai avea aparate de zbor, prin urmare nu ar mai fi cercetat spaţiul aerian cu radarul.

Ioan jubilase când fusese distrus radarul de pe *Nu se închiriază.* Deşi nava şi echipajul său suferiseră cumplit, el a ţopăit de bucurie. Acum, *Azazel* se putea strecura până în apropierea inamicului, fără a putea fi detectat decât prin observaţie vizuală. Iar în acea lumină scăzută, când ochii tuturor stăteau aţintiţi doar asupra lui *Rex,* nava aeriană avea şanse mari de a ajunge până la o distanţă de unde putea lovi.

Planul funcţionase bine. Dirijabilul se apropiase de munţi spre nord, coborând uneori sub coamele dealurilor celor mai înalte. Apoi se deplasase spre est, după care pornise pe deasupra vârfurilor copacilor, către Fluviu. Şi ulterior gonise folosindu-se de toată forţa motoarelor, având partea inferioară a gondolei de comandă la doar treizeci-patruzeci de centimetri deasupra luciului apei.

Totul mergea bine, iar acum *Azazel* se afla în spatele lui *Nu se închiriază.* Corpul său era ascuns de vasul inamic, neputând fi detectat de radarul navei-mamă.

Aflându-se lângă Ioan, Burton l-a auzit pe acesta mormăind:

— Pe tot ce-am mai sfânt! Acum vom vedea dacă dirijabilul este suficient de rapid ca să ţină pasul cu vasul lui Sam! Sper ca inginerii mei să nu se fi înşelat! Ar fi o ironie ca după atâtea planuri şi eforturi să se dovedească prea lent.

Salvele trase de vasul duşman l-au lovit pe *Rex* în punţile de la tribord. Burton s-a simţit năucit, deoarece bubuiturile exploziilor l-au asurzit, cutremurând puntea sub tălpile lui şi distrugând un hublou de la tribord. Ceilalţi păreau la fel de zdruncinaţi ca şi el. Imediat după aceea, Ioan i-a cerut urlând lui Strubewell să prezinte un raport privind avariile şi pierderile umane. Cel puţin aşa se părea după cum dădea din gură, căci nu se auzea mare lucru. Cu toate acestea,

Strubewell a înţeles. A rostit ceva în interfon, dar era greu să-l audă cineva, însă la scurt timp după aceea, a putut primi câteva rapoarte ca să-i prezinte situaţia căpitanului său. În acele momente, Burton reuşea să audă satisfăcător, dar nu atât de bine pe cât ar fi vrut.

Aceea fusese cea mai puternică lovitură primită de vas. Pe toate punţile apăruseră borte uriaşe. Exploziile nu avariaseră doar punţile şi coca, ci sfârtecaseră şi câteva coridoare unde se îngrămădiseră numeroşi membri ai echipajului. Explodaseră şi câteva mecanisme de lansare a rachetelor, ce fuseseră încărcate cu proiectile, ceea ce sporise haosul şi distrugerile. O serie de turele ale mitralierelor cu abur fuseseră smulse din suporturile lor.

Caseta sau carcasa zbatului de la tribord fusese smulsă aproape complet de două obuze. Însă zbatul funcţiona cu eficienţă maximă.

— Clemens sigur a văzut obuzele acelea care au căzut pe carcasa zbatului, a spus Ioan. L-am putea face să creadă că ne-a provocat avarii grave. Şi, pe Dumnezeul meu, o să-l facem să creadă asta!

A dat ordin ca vasul să descrie un cerc larg. Zbatul tribord, sau interior, a fost lăsat să se rotească lent, în vreme ce zbatul exterior s-a învârtit cu două treimi din forţa maximă.

— Are să se apropie în goană, cu limba scoasă ca un câine ca să dea lovitura finală unei căprioare rănite! a spus Ioan, frecându-şi mâinile şi chicotind satisfăcut.

— Întocmai, se va repezi la noi ca fiara din Apocalipsă! a mai zis Ioan. Dar el nu ştie că pe urmele lui a pornit un monstru şi mai înspăimântător, gata să scuipe moarte şi foc diavolesc asupra lui! Aceea este răzbunarea Domnului!

Burton s-a simţit dezgustat. Ioan chiar se compara cu Creatorul său? Ori creierul îi fusese afectat într-o oarecare măsură de exploziile obuzelor şi rachetelor? Ori crezuse mereu că el şi Dumnezeu erau parteneri?

— Vor trebui să estimeze distanţa din ochi, iar lumina asta le va juca feste, a zis Ioan. Sonarul lor nu va reuşi să calculeze distanţele!

Inamicul va recepţiona şi altceva decât pulsuri de reflexie de la fasciculele de unde îndreptate spre *Rex.* Va vedea pe ecrane pulsuri provenind de la patru ţinte diferite. Trei vor proveni de la ambarcaţiuni minuscule, telecomandate, care dădeau roată lacului, fiecare emiţând pulsuri sonore pe aceeaşi frecvenţă ca aceea a emiţătorului inamic. Micuţele vase vor avea generatoare de zgomot care vor simula bătaia unor zbaturi uriaşe care vântură apa.

Burton a reuşit să distingă structura superioară a lui *Nu se închiriază* profilându-se spre est, pe cerul înstelat şi pe norii de gaze de la orizont.

Iar apoi a văzut un semicerc întunecat, partea superioară a lui *Azazel,* conturându-se pe iluminarea celestă, puţin deasupra lui *Nu se închiriază.*

— Lansaţi torpila! a spus Ioan cu glas puternic. Lansaţi-o acum, netrebnicilor!

Peder Tordenskjold, ofiţerul-şef al tunarilor, a zis:

— Domnule, acum e greu de apreciat distanţele. Dar cred că aerostatul şi-a lansat deja torpila.

Toată lumea a rămas cu privirea aţintită la cronometrul de pe tabloul de comandă. Dacă avea să nimerească ţinta, torpila trebuia să explodeze în decurs de treizeci de secunde. Asta dacă dirijabilul ar fi fost aproape de vas, aşa cum lăsase impresia. *Azazel* urma să-şi lanseze torpila când se afla la doar câţiva zeci de centimetri deasupra Fluviului. Uşurat de lansarea proiectilului foarte greu, s-ar fi ridicat apoi cu repeziciune în aer. Iar viteza lui ar fi crescut considerabil prin debarasarea de o asemenea greutate. Aşadar, dacă dirijabilul ar fi fost deasupra inamicului, însemna că torpila avea să explodeze în câteva secunde.

Nu se închiriază trebuia deja să întreprindă o acţiune de evitare a loviturii ucigaşe. Chiar dacă dirijabilul nu fusese depistat cu ochiul liber, torpila avea să fie detectată de sonarele inamicului. Localizarea şi viteza ei aveau să fie cunoscute instantaneu, la fel ca şi dimensiunile. Inamicul îşi va da seama că torpila gonea către pupa vasului, „ţintind direct spre fundul lui Clemens”, după cum se exprimase Ioan, nu tocmai elegant.

Ioan s-a oprit. Faţa lui exprima o furie de nedescris.

— Ce Dumnezeu, a exclamat el, cum de-a ratat de la o distanţă atât de mică?

— Imposibil, a spus Strubewell. Probabil că n-a funcţionat. A refuzat să explodeze.

Indiferent ce se întâmplase, inamicul scăpase de torpilă. În spatele acestuia, semicercul care reprezenta dirijabilul, care dispăruse pentru o clipă, a reapărut. Probabil că pilotul şi mitraliorul săriseră deja, ori se pregăteau să o facă. Paraşutele lor, echipate cu un dispozitiv cu gaz comprimat, aveau să se desfacă total în momentul în care săreau din gondolă. Fără acel dispozitiv, paraşutele nu se puteau deschide până când oamenii atingeau suprafaţa apei.

Burton a estimat că cei doi abandonaseră deja dirijabilul semirigid, lăsându-l pe pilot automat, astfel că ceasul mecanismului de declanşare a exploziei pornise. Un alt mecanism trebuia să elibereze hidrogenul, astfel încât dirijabilul să coboare. La căderea bombei, dirijabilul avea să se ridice din cauza pierderii de lest, dar nu prea mult, deoarece, la câteva secunde după aceea, dacă explozia nu incendia gazul, un al patrulea mecanism trebuia să detoneze o bombă de mici dimensiuni.

Burton s-a uitat pe hubloul dinspre babord. Punţile lui *Rex* continuau să fie iluminate în vreo zece locuri de incendiile provocate de obuze şi rachete. Îmbrăcaţi în costume de protecţie, pompierii încercau să stingă flăcările cu apă şi spumă. În câteva minute toate incendiile aveau să fie lichidate.

Burton l-a auzit pe căpitan scoţând o exclamaţie.

S-a întors. Cu excepţia pilotului, toţi se uitau pe hubloul babord. Semănând cu un cârnat, dirijabilul se afla deasupra lui *Nu se închiriază.* Botul lui avea să atingă în curând partea din spate a timoneriei.

— Incredibil! a spus Burton.

— Poftim? l-a întrebat căpitanul.

— Incredibil faptul că nimeni de pe vas nu a văzut încă dirijabilul.

— Dumnezeu ţine cu mine, a zis Ioan. Şi chiar dacă l-ar fi

văzut, ar fi fost prea târziu. Nu poate fi doborât fără a pune în primejdie vasul.

— S-a întâmplat ceva cu mecanismul de eliberare a torpilei, a spus Tordenskjold. Nu funcţionează. Dar când va exploda bomba, va detona şi torpila.

— Pregăteşte-te să întorci vasul, i-a spus Ioan pilotului. Iar când îţi voi da ordin, să porneşti direct către inamic.

— Cele două şalupe se îndreaptă spre noi, domnule, a anunţat şeful operatorilor radio.

— Acum sigur îl văd pe *Azazel!* a zis Ioan. Ba nu, nu l-au văzut!

— Probabil că radioul lui *Nu se închiriază* s-a defectat, a spus Burton.

— Atunci Dumnezeu chiar este de partea noastră! a spus Ioan.

Burton a făcut o strâmbătură.

— Domnule! A intervenit un observator. Şalupele inamice se apropie dinspre babord.

Cei de la radar au raportat că ambele şalupe se găseau la o distanţă de o sută douăzeci de metri. Se aflau la o distanţă de aproximativ patruzeci de metri una de alta.

— Şi-au propus să ne lovească în tribord când efectuăm cealaltă parte a cercului, a spus Strubewell. Îşi închipuie că, până atunci, nava-mamă va trage asupra noastră.

— Îmi dau seama şi singur, a zis Ioan, destul de iritat. Am impresia că deja încearcă să semnalizeze către *Nu se închiriază.* Cred că şi sistemul radio a căzut, dar înseamnă că vor transmite cu ajutorul rachetelor luminoase.

— A, uite una chiar acum, a spus Strubewell, arătând cu degetul către strălucirea alb-albăstruie apărută brusc pe cer.

— Acum îl vor vedea şi pe *Azazel!* a strigat Ioan. Dirijabilul se afla la nouă metri deasupra punţii de zbor a vasului duşman, sau cel puţin aşa se părea. Încă nu ajunsese în dreptul timoneriei. Asta se vedea clar, pentru că, în caz contrar, ar fi atins structura.

Prin spaţiul de cer strălucitor dintre dirijabil şi *Nu se închiriază* a căzut ceva mic şi de culoare închisă.

— Aha, uite şi bomba! a exclamat Ioan.

Burton nu avea cum să fie sigur, dar a avut impresia că bomba căzuse la babordul punţii de decolare, probabil pe marginea acesteia. Probabil că mitraliorul fixase mecanismul automat de declanşare, după care el şi pilotul săriseră în apă. Însă sincronizarea nu fusese perfectă. Declanşarea ar fi trebuit activată când bomba ajungea în mijlocul punţii. Ori, mai curând, cât de aproape se putea de timonerie.

Explozia a înveşmântat puntea de decolare în flăcări şi a iluminat timoneria şi siluetele minuscule dinăuntrul acesteia.

Dirijabilul a pornit brusc în sus, îndoindu-se de la mijloc, deoarece chila lui fusese răsucită de explozie. Învelişul său a fost cuprins de flăcări, iar hidrogenul aprins a format o minge uriaşă de foc.

— Torpila! a strigat Ioan. Torpila! De ce nu a căzut? Probabil că se produsese acest lucru, însă nu se putea vedea de pe *Rex.*

Însă ar fi trebuit să explodeze deja.

Burton a urmărit dirijabilul coborând şi luând foc. Partea din faţă s-a prăbuşit peste partea pupa lui *Nu se închiriază,* apoi a alunecat în Fluviu printr-o gaură mare făcută de o bombă de douăzeci de kilograme. *Nu se închiriază* a continuat să înainteze, lăsând în urmă incendiul şi învelişul moale al dirijabilului. Pupa era cuprinsă de flăcări, iar puntea de decolare, din lemn, ardea cu vâlvătăi înalte şi furioase.

— Să-i sfârtece Dumnezeu pe cei doi şi să-i arunce în cele mai adânci găuri ale Iadului! a strigat Ioan. Au fost nişte laşi! Trebuiau să mai aştepte câteva secunde!

Burton a socotit că pilotul şi mitraliorul dăduseră dovadă de mare curaj. Aşteptaseră probabil până în ultima clipă şi abia după aceea săriseră. În asemenea condiţii şi presaţi de timp, nimeni nu avea dreptul să îi învinuiască pentru că greşiseră în vreun fel calculele. Şi nu era vina lor că torpila nu explodase. Se făcuseră câteva testări cu un model de torpilă, iar mecanismul de eliberare funcţionase. Se

întâmpla deseori ca dispozitivele să nu funcţioneze în condiţii reale şi, din nefericire, acest lucru se întâmplase şi acum.

Cu toate acestea, exista încă posibilitatea ca torpila să explodeze. Cu excepţia cazului în care ea se scufundase sub pupa, împreună cu epava dirijabilului.

Ioan s-a mai calmat când a văzut că explozia smulsese cele două punţi inferioare ale structurii timoneriei, mai puţin cele două traverse metalice verticale de sprijin şi puţul liftului. Iar acestea se îndoiseră uşor în faţă sub greutatea camerei de comandă.

Cumva, o mică parte din oamenii aflaţi în camera de comandă supravieţuiseră. Aceştia se vedeau ca nişte siluete profilate pe iadul de flăcări de pe puntea de decolare.

— Maică, măiculiţă! a exclamat Ioan. Dumnezeu l-a cruţat pe Clemens, pentru ca să-l pot lua prizonier! A făcut o pauză, după care a zis: Acum nu vor mai putea să cârmească! Îi avem în ghearele noastre! Apoi s-a adresat pilotului: Du-ne la babordul vasului inamic, la o distanţă potrivită pentru folosirea armelor de mână!

Pilotul a făcut ochii mari de mirare, dar a zis:

— Am înţeles, domnule.

Ioan s-a sfătuit cu Strubewell şi Tordenskjold, spunându-le să pregătească echipajul pentru atacul din travers, iar apoi pentru abordaj.

Burton şi-a exprimat speranţa că i se va ordona să se alăture puşcaşilor marini. Aceştia stătuseră până în acea clipă în interiorul punţii de promenadă, aşteptând. Pe durata întregii bătălii nu li se spusese nimic din cele întâmplate. Ştiau doar că vasul pe care se aflau fusese zdruncinat de câteva ori, iar în afara pereţilor camerei lor explodaseră bombe. Fără îndoială că toţi erau încordaţi, agitaţi, transpiraţi, întrebându-se când vor intra în acţiune.

Rex a pornit pe Fluviu către *Nu se închiriază,* care primise o lovitură cumplită. Distanţa dintre cele două vase s-a micşorat cu rapiditate.

— Bateriile B2, C2 şi D2 să ţintească spre puntea

superioară a timoneriei, a ordonat Ioan.

Strubewell a repetat ordinul, după care a zis:

— Domnule, bateria C2 nu răspunde. Ori s-a întrerupt comunicaţia cu ea, ori a fost scoasă din luptă.

— Atunci, ordonă bateriei C3 să ţintească spre camera de comandă.

— Domnule, s-ar părea că aţi pierdut ceva din vedere. C3 a fost distrusă. A dispărut după ultima salvă.

— Atunci B2 poate rezolva situaţia, a zis Ioan, după care s-a întors spre Burton. În lumina scăzută a nopţii, faţa lui părea vineţie.

— Căpitane, adună-ţi oamenii, i-a zis el. Pregăteşte-te să conduci o grupă de asalt în zona de la mijlocul babordului.

Burton a salutat şi s-a grăbit să coboare scara în spirală. A ajuns la puntea de furtună şi a pornit în fugă pe un coridor. Oamenii lui, bărbaţi şi femei, se găseau într-o încăpere din apropierea armurăriei. Locotenentul Gaius Flaminius stătea în faţa încăperii împreună cu două gărzi. Chipul i s-a luminat când l-a văzut pe Burton.

— Intrăm în acţiune?

— Da, i-a răspuns Burton. Foarte curând. Scoate-i pe toţi pe coridor.

În vreme ce Flaminius a dat ordine cu glas puternic, Burton a rămas în colţul dintre cele două coridoare. Urma să-şi conducă forţele pe coridor, până afară. Oamenii lui vor trebui să aştepte acolo până venea ordinul de abordaj al vasului *Nu se închiriază.* Ori, dacă sistemul de comunicaţii nu funcţiona, trebuia să stabilească momentul în care trebuia să atace.

În timp ce puşcaşii marini se aliniau pe coridor, a venit şi lovitura dată în travers de *Nu se închiriază.* Exploziile au fost asurzitoare; urechile lui Burton au început să ţiuie. Un perete despărţitor ce constituia o latură a coridorului a cedat, curbându-se spre interior. De undeva a pătruns fum, care i-a făcut pe toţi luptătorii să tuşească. S-a mai auzit apoi un urlet care a cutremurat punţile şi le-a afectat tuturor urechile.

Sus, pe puntea principală, Ioan s-a prins de balustradă şi

s-a cutremurat odată cu întreaga navă. De la distanţa de doar nouă metri, se înfruntaseră bateriile de rachete aflate pe patru punţi ale vasului *Rex,* precum şi bateriile de rachete, de tunuri şi de mitraliere cu abur ale navei *Nu se închiriază* – mai precis, cele care încă mai funcţionau. Bucăţi masive din corpurile navelor zburaseră învârtindu-se prin aer. Baterii întregi de rachete, împreună cu servanţii lor, se dezintegraseră în flăcări şi fum. Cele două tunuri care rămăseseră pe nava lui Clemens fuseseră smulse din postamentele lor, iar rezervele de obuze aflate în spatele lor explodaseră din cauza suflului rachetelor. Două turele ale unor mitraliere cu abur, câte una pe fiecare dintre cele două vase, se prăbuşiseră, căscându-se ca nişte cutii de conserve sub lovitura unei mănuşi de oţel, apoi se desprinseseră când rachetele sau obuzele pătrunseseră printre deschizăturile din metal.

Marile vapoare erau ca nişte animale rănite, cu carnea sfârtecată, cu măruntaiele scoase, sângerând din greu.

În plus, unele baterii de pe fiecare vas ţintiseră spre camerele de comandă, spre creierele animalelor de pradă. Multe proiectile nu-şi nimeriseră ţinta, ajungând în apă, unde explodaseră, ori lovind alte părţi ale vapoarelor. Câteva explodaseră pe mal, declanşând noi incendii. Niciunul nu lovise direct timoneria. Era imposibil de explicat cum de se trăsese atât de imprecis de la o asemenea distanţă, însă în lupte se întâmplau frecvent asemenea lucruri. Lovituri imprecise nimeriseră ţinta, iar lovituri aproape sigure se duseseră aiurea.

Prova ascuţită a lui *Nu se închiriază* a virat, însă Ioan nu a reuşit să-şi dea seama dacă acest lucru s-a petrecut intenţionat sau accidental. În acest fel, prova a despicat apărătoarea zbatului babord al lui *Rex,* smulgându-l, ridicându-l în aer, în ciuda faptul că avea câteva tone, şi azvârlindu-l în Fluviu. Prova a pătruns mai adânc, strivind zbaturile, îndoind cadrul roţii, făcând apoi axul masiv al roţilor cu zbaturi să plesnească. În vacarmul produs de exploziile asurzitoare, de scrâşnetele scoase de metalul care se sfâşia ori rupea, de urletele bărbaţilor şi femeilor,

de vuietul hidrogenului ce ardea, ambele vase s-au oprit. Şocul produs de coliziune i-a azvârlit în apă pe toţi cei care nu se legaseră bine de punte. Prova s-a strivit, părând a se ridica spre cer, iar apa a început să pătrundă în cală prin numeroasele spărturi apărute în cocă.

În acelaşi timp, timoneria de pe *Nu se închiriază* s-a rostogolit spre înainte. Celor aflaţi înăuntrul ei, Miller, Clemens şi Byron, singurii rămaşi prizonieri, li s-a părut că structura s-a prăbuşit încet. Însă adevărul era altul, deoarece fusese doborâtă de forţa gravitaţională ca orice alt obiect. Timoneria s-a prăbuşit pe puntea amovibilă a punţii hangarului, azvârlindu-i în faţă pe Clemens şi Miller. Sam a aterizat peste uriaş, a cărui cădere fusese întrucâtva amortizată de uniforma vătuită şi izolată, precum şi de prezenţa căştii.

Au rămas întinşi vreme de câteva minute, ameţiţi, plini de vânătăi, asurziţi, sângerând, prea amorţiţi ca să-şi mai dea seama cât noroc avuseseră să rămână în viaţă.

35

Sam Clemens şi Joe Miller au coborât scara care ducea de pe puntea hangarului. În urma lor, incendiul mistuia totul. Apoi au ajuns pe puntea de promenadă. Joe avea colosala lui secure într-o mână.

— Ai băzit geva, Zam?

Sam nu i-a răspuns. L-a prins pe titantrop de un deget şi l-a tras după un colţ. Un glonţ a izbit peretele despărţitor, iar fragmentele lui din plastic au zburat vâjâind în jurul lor. Din fericire, niciunul dintre ei nu fusese atins.

— *Rex* s-a poziţionat în paralel cu noi! a remarcat Sam.

— Da, am văjut ajta, a zis Joe. Gred gă vor să vină la bord.

— Iar eu nu mai pot controla vasul! a strigat Sam, arătând de parcă ar fi fost gata să plângă.

În faţa acelor distrugeri, Joe părea calm şi imperturbabil ca un munte. L-a bătut pe Sam pe umăr.

— Nu te îngrizora. Vazul va bluti în derivă bână la mal. El

nu gândejte. Iar noi o ză-l fajem braf be Ioan.

Apoi amândoi s-au trezit azvârliţi pe punte. Sam a rămas întins o vreme, gemând şi neştiind că *Nu se închiriază* sfârtecase caseta zbatului şi axul lui *Rex.* În cursul schimburilor de focuri ce au izbucnit după ce vasele se opriseră, el a continuat să rămână întins, cu faţa lipită de metalul rece al punţii. Cineva l-a prins de umăr şi l-a ridicat, făcându-l să scoată un răcnet de durere.

— Zguze, Sam, a bubuit Joe. Am uitat gă trebuia ză fiu deligat.

Sam s-a ţinut de umăr.

— Nătărăule, nici n-o să mai pot folosi braţul ăsta!

— Egzajereji ca de obigei, i-a răspuns Joe. Ai rămaz în viază gând, de fapt, trebuia să fii mort. Zi eu la fel. Aza gă lază văigăreala, Zam. Avem treabă.

Clemens a măsurat din ochi puntea de decolare. Flăcările cuprinseseră nu doar acea punte, ci şi puntea hangarelor. Însă nu mai erau multe lucruri care puteau să ia foc. Butoaiele de metanol care se păstrau de obicei acolo fuseseră transferate pe puntea cea mai de jos înainte de declanşarea bătăliei. Cu toate că incendiat dădea mult căldură, hidrogenul avea să ardă foarte repede.

În timp ce se gândea la toate acestea, a văzut cum puntea de decolare se scufundă. Din poziţia în care se afla, a reuşit să distingă doar că marginile acesteia ieşeau în afară. Însă zgomotul care a însoţit căderea acelor părţi l-a lămurit că cel puţin jumătate din structură se prăbuşise. Iar prin crăpături şi găuri au izbucnit flăcări, amintind de răsuflarea aprinsă a unui balaur.

Joe a făcut un salt în faţă, răcnind:

— Iizuze Griztoaze!

L-a cules pe Sam de pe jos şi a continuat să înainteze până a ajuns la puntea de promenadă. Apoi l-a lăsat jos pe Sam.

— Gred g-am luat fog!

— Întoarce-te, să văd, i-a zis Clemens. După ce i-a examinat spinarea, a zis: Caraghiosule! Te-a salvat armura. Probabil că ţi-o fi cald pe sub guler, dar ai scăpat teafăr.

Joe s-a întors să-şi recupereze securea pe care o scăpase pe jos. Sam s-a uitat la silueta masivă şi impunătoare a lui *Rex,* ajuns foarte aproape de vasul său. Babordul lui *Rex* era lipit de tribordul lui *Nu se închiriază.* Oamenii de la bordul fiecărui vas, mai ales cei aflaţi pe cele trei punţi inferioare, aruncau gheare de abordaj şi parâme, iar pasarelele de abordare erau deja prelungite. Cât putea cuprinde cu privirea, bărbaţi şi femei înţesaseră pasarelele, ieşirile şi bocaporţii. Toţi oamenii trăgeau de aproape în duşmani, ori se pregăteau să atace imediat ce se legau parâmele. Punţile de abordare aveau să fie plasate peste scurtă vreme.

Sam nu avea armă. Din fericire, pe punţi erau destule arme abandonate de cei căzuţi. A ridicat una, i-a verificat încărcătoarele, a scos o bandulieră de pe un cadavru, şi-a pus-o pe după gât şi a scos gloanţele de la centură pentru a le introduce în încărcătorul pistolului. De după un colţ a apărut silueta uriaşă a lui Joe, ceea ce l-a speriat. Nu i-a reproşat lui Joe faptul că se deplasa atât de silenţios, pentru că aşa şi trebuia. Însă avusese senzaţia că i se oprise inima în loc atunci când uriaşul s-a materializat lângă el.

— Zam, agum je fagem?

— Ne alăturăm oamenilor noştri, ca să ştie că am rămas în viaţă, i-a răspuns Clemens. Asta le va întări moralul.

Au sosit la vreme ca să vadă un grup masiv năvălind pe puntea de promenadă, venind de pe *Rex.* Dedesubtul lor, însă, oamenii lui Ioan îi respingeau pe atacatorii de pe *Nu se închiriază.* În realitate, oamenii lui Ioan, folosind unele pasarele, urcau la bordul vasului lui Sam.

Sam s-a aplecat peste balustradă, golindu-şi pistolul în ariergarda celor care năvăliseră la bordul navei sale. Doi bărbaţi s-au prăbuşit, unul dintre ei căzând în spaţiul îngust dintre corpurile celor două vase. Însă unul dintre atacatori, aflat încă pe *Rex,* a ridicat privirea şi a tras cu pistolul în sus. Sam s-a lăsat brusc în jos, iar primul glonţ i-a trecut vâjâind pe la ureche. Cel de-al doilea s-a dezintegrat lovindu-se de balustradă ori de corpul navei.

Joe tocmai se pregătea să se uite peste balustradă, dar Sam a răcnit la el să se oprească, altfel avea să se aleagă cu un glonţ în cap.

După ce a aşteptat să se asigure că pasarelele de abordaj se goliseră, s-a uitat în jos. Puntea de jos era înţesată de oameni încleştaţi în luptă care urlau. Sam i-a spus lui Joe ce plan îşi făcuse. Acesta a dat aprobator din cap, ridicându-şi şi proboscisul care semăna cu un buştean purtat de marea înfuriată.

Au traversat în fugă pasarela de abordaj, iar Joe a răcnit la oameni anunţându-i de sosirea căpitanului.

De o parte şi de alta a grupului lor se găseau câţiva oameni din echipajul lui *Rex,* care se retrăgeau cu repeziciune în faţa forţei superioare. Inamicii s-au speriat la vederea capului uriaş şi a umerilor mari ai titantropului care domina grupul condus de Clemens. Duşmanii au rupt-o la fugă, unii refugiindu-se în magaziile de mărfuri, alţii sărind în Fluviu peste balustradă sau prin găurile din bordaj.

— Hai, gă nu ne-a luat mult ză-i băgăm în sberiezi, nu-i aja, Zam?

— Adevărat, a confirmat Sam. Ce bine-ar fi dacă toate ar merge la fel de uşor. Bravo, Joe, acum transmite-le ordinul.

Titantropul a răcnit cât îl ţinea gura către oamenii lui Sam. Glasul lui tunător a fost auzit de toţi cei care se aflau de o parte şi de alta a celor două vase. De fapt, auzindu-l, până şi cei de pe puntea de jos au încetat pentru câteva clipe lupta.

Oamenii din faţa lui Joe s-au tras deoparte. Titantropul a urcat pe cea mai apropiată scară, având-ul în spate pe Sam, care a fost urmat de ceilalţi. Au coborât către puntea de promenadă şi au mers de-a lungul ei până au ajuns la pasarelele de abordare. Acolo, oamenii s-au dispersat, alcătuind şiruri de câte doi la fiecare dintre cele opt pasarele.

Sam a verificat dacă toţi erau pregătiţi. I-ar fi plăcut să-i atace pe oamenii lui Ioan pe la spate, pe propriul lor vapor. Aceştia se vor speria când îl vor vedea pe titantrop învârtind deasupra capului securea de dimensiuni

nemaivăzute, venind din spatele lor.

— Gata, Joe! a strigat Sam. Treci la treabă!

Scoţând un răcnet de luptă în limba lui maternă, titantropul a traversat în goană pasarela metalică. Sam l-a urmat îndeaproape. Nici nu încăpea o altă persoană pe lângă Joe. Pe de altă parte, era mai prudent să rămână în urma lui.

Apoi, lucrurile s-au petrecut cu atâta repeziciune, încât Sam nu a reuşit să le explice decât reamintindu-şi evenimentele pas cu pas.

Un zgomot îngrozitor l-a asurzit, iar pasarela a fost cutremurată de un şoc puternic ce l-a azvârlit în genunchi. Aproape imediat după aceea, capătul îndepărtat al pasarelei s-a înălţat, îndoindu-se şi rămânând fixat cu ghearele de balustradă, apoi desprinzându-se cu un scrâşnet metalic.

Rămas agăţat de marginea pasarelei, cu braţele întinse, cu degetele strânse de margine, Sam a privit în sus.

Joe scăpase din mână securea enormă, care a alunecat de-a lungul pasarelei ce se înclinase într-o parte, şi a căzut în spaţiul liber dintre vase.

Titantropul nu căzuse, însă acum urla de mânie. Ori de spaimă? Nu avea importanţă. Urla pentru că avea ambele braţe prinse pe lângă corp de un laţ.

Celălalt capăt al funiei era legat de o balustradă de pe puntea aflată deasupra. Bărbatul care îl prinsese pe Joe cu lasoul purta un sombrero de culoare albă, aproape orbitoare în lumina palidă. Pe sub borul larg, Sam a reuşit să-i vadă dinţii strălucind, semn că omul surâdea.

Apoi Joe căzuse de pe pasarelă. Însă, în loc să se prăbuşească în golul dintre vapoare, s-a dus în jos o porţiune, iar apoi s-a izbit de coca lui *Nu se închiriază.* În acea clipă, Joe a încetat să mai urle. Capul i s-a legănat într-o parte şi a rămas atârnat ca o muscă uriaşă prinsă de un păianjen pe măsură.

— Joe! Joe! a strigat Sam.

Părea imposibil să i se întâmple ceva grav lui Joe Miller. Era atât de mare, atât de musculos, încât dădea impresia

de invincibilitate. Un bărbat de mărimea unui leu de peşteră, ori a unui urs Kodiak nu trebuia să fie muritor… ori vulnerabil.

Însă nu era momentul potrivit pentru asemenea gânduri.

Pe măsură ce *Rex* s-a deplasat, pasarela a continuat să se încline. Sam s-a prins cu mâinile de marginile pasarelei, având acum capul întors, astfel că nu-l mai vedea pe Joe. A observat însă bărbaţii şi femeile de pe alte pasarele cum nu reuşesc să se mai ţină de ele şi, urlând de groază, căzând în spaţiul îngust şi întunecat dintre corpurile celor două nave.

Ce ironie ca fabulosul vas *Rex* să-şi ucidă chiar constructorul. Ce glumă ca *Rex* să-l prindă între corpul său şi al lui *Nu se închiriază* ca să-l strivească. Ţinându-l agăţat ca pe Mahomed, între cer şi pământ.

Apoi îşi dăduse drumul şi alunecase înapoi pe pasarelă, căzuse în unghiul făcut de puntea verticală şi peretele orizontal de compartimentare, se trăsese puţin în sus, după care glisase cu faţa în jos pe corpul navei. Apoi s-a ridicat, nici el nu a înţeles cum, şi a fugit către Fluviu. După aceea, a alunecat şi s-a rostogolit în josul curbei, ajungând în Fluviu.

S-a scufundat tot mai mult, şi în acest timp s-a zbătut să se debaraseze de cuirasă. Îşi pierduse casca ceva mai devreme în timpul luptei. Acum era îngrozit că nu-şi putea scoate armura la vreme ca să evite sucţiunea produsă de scufundarea lui *Rex.* Corpul acela de dimensiuni colosale avea să dea naştere unui vârtej uriaş care, mergând spre adânc, va trage după sine toate resturile, fragmentele plutitoare, obiectele şi oamenii. Iar dacă era împovărat de armură şi arme, şi Sam avea să fie tras la fund. Se putea scufunda chiar şi dacă scăpa de orice obiect de îmbrăcăminte.

În cele din urmă, a reuşit să scoată de pe el banduliera, cămaşa de zale şi cămaşa de protecţie. Apoi s-a ridicat, simţind că-i plesneşte pieptul din cauza presiunii şi a retrăit vechea spaimă că se va îneca, astfel că inima a început să-i bată gata să explodeze, iar urechile au pornit să-i ţiuie din

cauza adâncimii la care se afla. Trebuia să respire, dar nu îndrăznea. Acolo, în adânc, era nămolul, la fel de întunecat şi rău ca acela din Mississippi, iar în jurul lui era apă, strivindu-l ca o fecioară de fier făcută din chit, iar deasupra – dar la ce depărtare? — se găsea aerul.

Era prea întuneric pentru a vedea ceva. Din câte ştia, se scufunda mereu, îndreptându-se către beznă. Ba nu, urechile l-ar fi durut dacă s-ar fi scufundat în loc să se ridice spre suprafaţă.

Nu mai putea rezista. Cel mult câteva secunde. Apoi… felul de moarte de care, din cauza copilăriei petrecute pe Mississippi, se temea mai mult decât orice. Cu o excepţie. Dacă era să moară, prefera apa focului.

Pentru o fracţiune de secundă, ori atât cât durează asemenea gânduri, şi l-a imaginat pe Erik Bloodaxe.

Bine măcar că nu-l va ajunge răzbunarea acestuia. Vikingul, ca profet şi nemesis, o maşină a răzbunării, dăduse greş. Toate coşmarurile trăite vreme de atâţia ani se dovediseră o tortură inutilă. Faptul că acel om putea vedea viitorul, ba chiar materializarea lui, era o superstiţie.

Iar toţi acei oameni din Hannibal care profeţiseră că el va muri spânzurat se înşelaseră cumplit.

Ciudat cum asemenea idei amuzante puteau trece prin mintea cuiva care trebuia să se gândească doar la o gură de aer binecuvântat. Ori chiar se îneca, fiind aproape mort, şi uitase de oroarea de a trebui să-şi desfacă nările şi să înghită apă, nutrind gânduri de moarte, având corpul lipsit de vlagă şi scufundându-se, ochii lipsiţi de strălucire, gura deschisă ca orice locuitor al adâncurilor, cu o minusculă scânteie de electricitate în câteva celule ale creierului reprezentând ultimul semn de viaţă?

Apoi a scos capul la suprafaţă, şi a tras hulpav câteva guri de aer, fiind fericit, încântat că nu murise.

În mişcarea dezordonată a mâinilor, degetele au atins o parâmă, s-au deplasat înapoi, au pipăit-o şi au prins-o strâns. Se agăţase de un odgon legat de un ponton de pe puntea principală a vaporului său. Încă două, trei secunde, şi nu ar mai fi ajuns pe vas.

Avusese noroc să atingă acel odgon din prima încercare. Fluviul îl trăgea, silindu-l să se ţină strâns de el, aşa cum se agăţase şi de pasarelă. *Rex* dispăruse, dar scufundarea lui crease o adâncitură largă şi mare, în care apa se rotea şi cobora. A simţit o smucitură şi mai puternică în momentul în care vârtejul acela s-a prăbuşit

De ce se scufundase *Rex?* Fusese lovit de o torpilă lansată de *Afişajul interzis?*

A ridicat ochii. Nu a văzut trupul lui Joe atârnând de frânghia lasoului. Poate era tot acolo, dar punţile se aflau mult prea departe în spate ca să-l vadă pe Joe de la nivelul luciului apei. Oare rămăsese agăţat? Ori bărbatul care îl prinsese tăiase frânghia? Dacă procedase astfel, pesemne că Joe căzuse pe puntea de dedesubt, o căzătură lungă şi dură, dar preferabilă căderii în apă. Probabil că murise ori agoniza. Legănarea aceea lungă spre interior, încheindu-se în peretele etanş din metal, i-ar fi putut rupe coastele ori sparge ţeasta.

Însă nu era momentul potrivit să se gândească la Joe. Trebuia să se salveze pe sine.

O vreme, cât urletele şi împuşcăturile au continuat deasupra lui, şi, când şi când, vreun bărbat ori vreo femeie cădea peste balustradă şi se prăbuşea cu un pleoscăit în apă lângă el, el a rămas agăţat de parâmă. Când zgomotele bătăliei s-au mai stins în imediata apropiere, a început să urce pe parâmă. Nu-i era uşor, pentru că era epuizat. În cele din urmă, a atins corpul vasului cu picioarele şi, stând aplecat spre exterior deasupra apei, s-a tras gâfâind şi icnind, simţind cum îl dor muşchii, până când, ajuns aproape de balustradă. S-a lăsat uşor în jos până când a atins corpul vasului cu obrazul şi a început să se ridice slujindu-se doar de braţe. În acele momente a regretat că evitase atât de frecvent să exerseze în fiecare zi. Timp de câteva minute, cât s-a odihnit, incapabil să se mai tragă în sus decât după ce-şi recăpătase suflul, a crezut că mâinile încordate i se vor dezmembra şi va cădea iarăşi în Fluviu, ceea ce va însemna sfârşitul lui.

În cele din urmă, a ridicat o mână şi a prins între degete

stâlpul balustradei. Şi-a petrecut şi cealaltă mână pe după ea. A început apoi efortul cumplit şi dureros de a se trage în sus. Apoi a reuşit să-şi azvârle un picior pe după marginea punţii. Respirând sacadat, zvârcolindu-se, a reuşit să ajungă cu jumătate din trup pe punte. Apoi s-a putut rostogoli pe punte, rămânând acolo, cu faţa în sus, încercând să tragă în plămâni tot aerul din lume.

După un timp, pieptul lui supt nu s-a mai ridicat şi coborât atât de abrupt, amintind de o pereche de foale uzate ale unui fierar. S-a rostogolit şi a privit înapoi, de-a lungul punţilor. Nu a reuşit nici de astă dată să-l zărească pe Joe.

Probabil se afla prea departe, iar raza lui vizuală era prea mică. Trebuia să mai înainteze, lucru imposibil, ori să ajungă pe aceeaşi punte.

Deocamdată avea nevoie de arme. Dar şi măcar de un kilt. În timp ce se chinuise să urce la bord, hainele prinse doar cu magneţi i se desprinseseră de trup. „Gol am venit pe lume, şi tot gol... ce prostie.” Doar nu avea de gând să părăsească lumea. Încă nu.

S-a ridicat în picioare şi s-a legănat nesigur. Pretutindeni zăceau cadavre ori părţi de trupuri umane. Din bocaporţi se iţeau membre, capete, ori picioare. Iar pe punte zăceau arme de tot felul. Şi bucăţi de pânză.

Tremurând de oboseală ori de spaimă, ori şi de una, şi de alta, a dezbrăcat un cadavru. Din bucăţile de pânză şi-a încropit un kilt lung şi o capă scurtă. Şi-a petrecut peste mijloc o centură, apoi şi-a agăţat o bandulieră pe umăr; a mai găsit un pistol cu toc, iar în mână a luat o sabie de abordaj. Era înarmat, dar asta nu însemna că era şi pregătit de luptă. Luptase în acea zi cât pentru toată viaţa, chiar de ar fi fost să trăiască o mie de ani.

Voia cu orice preţ să ajungă înapoi la Joe. Împreună ar fi reuşit să strângă în jurul lor un grup mare de oameni. Şi s-ar simţi din nou în siguranţă, ori atât de sigur pe cât se putea în condiţiile acelea.

Vreme de o clipă s-a gândit să-şi caute refugiul într-o cabină. Putea să se ascundă acolo, ieşind doar când

oamenii săi i-ar fi lichidat pe toţi cei de pe *Rex.*

Frumos gând, unul care i-ar veni în minte oricărui om cu bun-simţ şi cu idei logice.

Ceva mai jos, pe o punte, ceva s-a lovit de metal. Apoi s-a auzit un blestem strecurat printre dinţi; altcineva a vorbit apoi la fel de încet, dar pe un ton de reproş. Sam s-a oprit, sprijinindu-se cu umărul de peretele de etanşare şi simţindu-i răceala. În apropiere de prova, siluetele neclare ale unor bărbaţi coborau treptele punţii de promenadă. Păreau să fie vreo douăzeci la număr.

Sam s-a furişat înapoi, rămânând cu umărul lipit de metal. Şi-a dus mâna stângă în spate şi a pipăit. Când a atins marginea tambuchiului deschis, s-a întors cu repeziciune şi a intrat. S-a trezit într-un alt pasaj neluminat care ducea direct spre tambuchiul de pe partea cealaltă. Acesta era deschis prezentând un dreptunghi palid, luminat doar de stele şi de licărul flăcărilor unui incendiu de pe puntea de decolare. Sam a decis să ajungă în partea cealaltă şi a pornit cu pas hotărât în acea direcţie. Apoi s-a oprit.

Trebuia să stabilească precis cine erau acei oameni şi ce făceau. S-ar fi simţit ridicol dacă erau membri ai propriului său echipaj. Iar dacă nu erau, trebuia să descopere ce puneau la cale.

Desigur, ei vor verifica orice uşă deschisă înainte de a trece de ea. A deschis uşa unei cabine şi a păşit înăuntru, lăsând uşa întredeschisă. Din acel unghi, îi putea vedea pe acei oameni, dar ei nu aveau cum să-l vadă în întuneric. Apoi a deschis o altă uşă a unei cabine, ca să se poată ascunde acolo dacă ar fi fost nevoie. Nu voia să fie încolţit.

Cu toate acestea, momentan nu putea face nimic. Primul om din grup a trecut prin deschizătură şi s-a oprit în uşa tambuchiului, unde abia era vizibil, şi a îndreptat pistolul înainte. Un al doilea a intrat cu un salt şi s-a zvârlit spre cealaltă parte a tambuchiului, având de asemenea pistolul pregătit.

Sam nu a tras, sperând că necunoscuţii se vor mulţumi să se uite de-a lungul pasajului. Aşa s-a şi întâmplat. După

câteva secunde, unul dintre ei a zis:

— Putem merge mai departe.

Ambii au plecat spre pasarelă, iar siluetele au început să treacă prin dreptul uşii. Când a trecut cel de-al patrulea bărbat, Sam a tresărit. Umbra dată de lumina indirectă a stelelor era a unui bărbat scund, cu umeri largi. Iar mersul şi ţinuta i l-au adus în minte pe Ioan. Nu-l mai văzuse pe fostul monarh de treizeci şi trei de ani, dar nu uitase defel cum arăta.

36

Furia a copleşit spaima, o furie în care se concentraseră toate ieşirile de furie pe care le avusese pe Pământ şi pe acea planetă. Nici măcar nu a luat în calcul consecinţele, în sfârşit! O avea la îndemână! Răzbunarea!

A ieşit din cabină şi a traversat puntea fără să facă zgomot. Deşi exuberanţa îl făcuse să se simtă ameţit, încă nu-şi pierduse simţul măsurii şi dorinţa de a trece neobservat. Nu voia să îi alerteze pe intruşi, care l-ar fi putut împuşca înainte ca el să pună mâna pe Ioan.

Partea proastă era că ar fi trebuit să-l împuşte în spate pe Ioan. Iar aşa ticălosul nu ar mai şti cine l-a ucis. Dar nu poţi obţine tot ce-ţi propui. A regretat pătimaş că nu-l poate striga pe Ioan pe nume, să se prezinte, iar apoi să apese pe trăgaci. Asta pentru că oamenii lui Ioan l-ar fi împuşcat în chiar clipa când ar fi devenit conştienţi de prezenţa lui.

Imediat ce a ajuns la uşa tambuchiului, afară a izbucnit un adevărat iad. S-a auzit un zgomot asurzitor de împuşcături, astfel că s-a lipit de peretele de etanşare atât de strâns, încât semăna cu un fluture cu două picioare. Inima care-i fâlfâia speriată era pe post de aripi.

Au urmat alte serii de împuşcături. Apoi strigăte şi urlete. În pasaj a pătruns un bărbat care se legăna pe picioare. Sam a făcut un salt pe uşa deschisă a cabinei, s-a răsucit, a închis uşa, apoi a deschis-o. S-a uitat prin deschizătura îngustă, exact la vreme ca să-i vadă şi pe alţii pătrunzând în pasaj. Una dintre siluete era a lui Ioan, pe care o

identificase cu certitudine, în clipa când se profilase în lumina ce venea de afară.

Sam a deschis uşa complet (slavă Cerului că aceasta era bine unsă!), s-a aplecat în afară şi l-a izbit pe Ioan în tâmplă cu tocul pistolului. Ioan a scos un geamăt şi s-a prăbuşit. Sam s-a aplecat, a dat drumul pistolului pe pieptul bărbatului căzut, l-a prins de părul lung şi l-a tras în cabină. După ce picioarele i-au trecut de prag, a închis uşa şi a apăsat butonul de blocare a încuietorii. De afară au răzbătut exploziile împuşcăturilor, dar niciun glonţ nu a izbit uşa. Răpirea conducătorului lor se petrecuse atât de fulgerător şi într-un întuneric atât de derutant, încât nimeni nu-i remarcase încă absenţa. Probabil că în momentul când cineva îi va descoperi lipsa, se va bănui că fusese doborât pe coridor.

Sam a început să tremure de încântare. Viaţa îi era în mare primejdie, dar în acele momente asta nu mai avea nicio însemnătate. Potrivit Providenţei care nu exista, evenimentele se desfăşuraseră cum nu se putea mai bine. Indiferent de suferinţele îndurate, merita – da, ori aproape că merita. Era extraordinar să-l aibă în mână pe cel mai mare duşman al său, singura persoană pe care o urâse cu adevărat! Şi chiar în acele circumstanţe! Când se va dezmetici, nici măcar Ioan nu va fi atât de surprins ca el. Adevărul se dovedea mai straniu decât ficţiunea, şi putea continua cu citarea unor clişee similare.

A apăsat placa întrerupătorului de lumină cu o mână, ţinând pistolul în cealaltă. Globurile de pe tavan au dat o lumină nesigură. Ioan a gemut şi pleoapele i-au tresărit. Sam l-a lovit din nou, fără nicio reţinere, în cap. Nu voia să-l ucidă ori să-i provoace vătămări cerebrale majore. Ioan trebuia să aibă toate simţurile vii în clipa supremă. În caz contrar, nu ar fi realizat pe deplin ce i se întâmplase.

Sam a deschis sertarele unei comode fixate de peretele de etanşare. A scos cele câteva ţesături semitransparente ce se foloseau ca sutiene. Cu acestea, i-a legat mâinile la spate lui Ioan, iar apoi picioarele. Pufnind şi mormăind, l-a târât pe Ioan, care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, până la

un scaun prins cu şuruburi în podea. După ce a reuşit să ridice trupul greu pe scaun, a legat mâinile lui Ioan de spătar. Apoi s-a dus până la celălalt capăt al cabinei, a băut două căni de apă de la robinet, şi a umplut din nou cana. Cât timp a făcut toate acestea, dinspre instalaţia de apă s-a auzit un gâlgâit, iar jetul de apă s-a subţiat, ajungând cât un fir de aţă. Pompa de apă cedase.

Sam s-a întors în cabina principală şi a azvârlit apa în obrazul lui Ioan. Acesta a scos un geamăt şi a deschis ochii. Vreme de o clipă, nu şi-a dat seama unde se afla. Apoi, recunoscându-l pe Samuel Clemens, a deschis ochii complet şi a inspirat atât de zgomotos de parcă ar fi fost lovit în capul pieptului. S-a albăstrit la faţă, asta în porţiunile care nu erau înnegrite de fumul bătăliei.

— Da, Ioan, eu sunt, a spus Sam şi a rânjit cu generozitate. Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Dar o să te obişnuieşti cu ideea foarte curând. Deşi n-o să-ţi placă deloc.

— Apă! a spus Ioan cu glas hârâit.

Sam s-a uitat la ochii injectaţi. În ciuda urii pe car o nutrea faţă de Ioan, i s-a făcut milă de el. Nu era vorba de compătimire, ci de milă. La urma urmelor, nu avea să lase un câine turbat să sufere, nu-i aşa?

A clătinat din cap.

— Nu mai avem apă.

— Mor de sete, a spus Ioan cu glas răguşit.

— Doar la asta ţi-e gândul după câte mi-ai făcut? s-a răstit Sam la el. După atâţia ani?

— Potoleşte-mi setea, şi eu îţi voi satisface curiozitatea, i-a răspuns Ioan.

După ce şi-a recăpătat culoarea firească în obraji, Ioan s-a uitat drept în ochii lui Sam. Cunoscându-l pe Ioan, Sam şi-a dat seama la ce strategie se gândise şiretul rege. Voia să îi vorbească raţional celui care îl capturase, să i se adreseze încet şi logic, apelând la bunătatea lui şi, în cele din urmă, va evita execuţia.

Sam şi-a dat seama că, din nefericire, Ioan avea să izbândească.

Furia începuse să i se risipească. Cei treizeci şi trei de ani în care îşi imaginase cum se va răzbuna se mistuiseră ca un fum în vânt.

Nu mai rămăsese decât un creştin, cu toate că el îşi proclamase ateismul cu surle şi trâmbiţe, ca să folosim o expresie ce îi fusese adresată de unul dintre inamicii lui pământeşti.

Ar fi trebuit să-l împuşte pe Ioan în cap din clipa când aprinsese lumina. Ar fi trebuit să ştie ce se va întâmpla dacă nu o va face. Dar nu-l lăsase inima să împuşte un om care era inconştient. Nici măcar pe Regele Ioan, după sângele căruia tânjise în toţi aceşti ani şi pe care, în visele lui cu ochii deschişi, îl torturase cu o extraordinară ingeniozitate. Asta nu se întâmplase, însă, în visele lui nocturne. În acele momente, doar Ioan se pregătea să-i facă diverse lucruri urâte lui Sam Clemens, care se simţea încolţit, paralizat şi lipsit de orice speranţă ori şansă. Ori, de cele mai multe ori, Erik Bllloodaxe era acela care se răzbuna pe el.

Sam s-a strâmbat şi a revenit în zona bucătăriei şi băii. După cum bănuia, ţevile duşului conţineau suficientă apă pentru a umple câteva căni. A băut una şi a umplut-o pe a doua. Revenind în cabină, a dus cana la buzele prizonierului şi a înclinat-o cât acesta a băut. Ioan şi-a lins buzele şi a suspinat.

— Se mai poate una? Te rog.

— Încă una? Te rog? a repetat Sam. Ai înnebunit! Ţi-am dat o cană ca să poţi suporta ceea ce am de gând să-ţi fac!

Ioan a surâs discret. Semn că nu se lăsa înşelat de aparenţe, lucru pe care îl simţea şi Sam.

Dându-şi seama de asta, Sam s-a înfuriat atât de rău, încât aproape că s-a simţit capabil să-şi pună în aplicare ameninţările. Supărarea i-a crescut pe dată, făcându-l să ridice pistolul, gata să lovească.

Zâmbetul de pe faţa lui Ioan s-a şters, dar numai pentru că nu dorea să îl irite prea mult pe Sam.

— Cum de eşti atât de sigur de tine şi de felul cum voi reacţiona? l-a întrebat Sam. Crezi că nu te-aş fi făcut să sari

în aer, că nu te-aş fi scufundat până în iad, că nu te-aş fi urmărit în timp ce te înecai, sau că nu te-aş fi împins în apă dacă ai fi încercat să urci la bord?

— Bineînţeles, i-a răspuns Ioan. Însă asta s-a întâmplat în toiul bătăliei. Nu mă vei tortura, deşi ţi-ai dori foarte mult acest lucru. Şi nici n-o să mă împuşti cu sânge rece.

— Dar tu mi-ai face toate astea, nu-i aşa, ticălos lipsit de inimă?

Ioan i-a surâs.

Sam a dat să adauge ceva, apoi a închis gura. Hărmălaia din pasaj se stinsese brusc. Şi Ioan a vrut să spună ceva, dar, la semnul lui Sam, s-a oprit. Îşi dăduse seama, evident, că dacă ar fi încercat să strige după ajutor, avea să-i pară rău. Inamicul lui nu era chiar atât de moale pe cât părea.

Au trecut câteva minute. Sam a rămas lângă uşă, cu urechea lipită de ea, dar cu un ochi aţintit spre Ioan. A reuşit să perceapă vocile slabe ale unor bărbaţi. Cabinele acelea erau izolate fonic, astfel că nu avea cum să stabilească depărtarea la care se aflau oamenii aceia. S-a întors la Ioan şi i-a petrecut o cârpă peste gură, legând-o în spate.

— Pentru orice eventualitate, a precizat el. Dar dacă încerci să strigi după ajutor, voi fi silit să te împuşc. Să nu uiţi asta.

„Deşi sper să strigi”, a gândit el.

A stins lumina, a descuiat uşa şi a deschis-o încet, ţinând pistolul în cealaltă mână. A avut nevoie doar de câteva secunde ca să-şi adapteze ochii la întunericul de afară. A constatat că pe coridor erau mai multe cadavre decât văzuse mai devreme. S-a uitat cu fereală pe după uşă şi în lungul coridorului. Cadavre peste cadavre. Se părea că lupta se dusese de-a lungul coridorului către capătul acestuia şi apoi afară. La un moment dat în cursul luptelor, armele de foc tăcuseră. Zgomotul acestora fusese luat de zăngănitul săbiilor. Iar în vuietul ce venea de departe se percepeau doar voci şi zăngănit de arme de mână. Se părea că ambele armate rămăseseră fără muniţie.

Nu şi-a putut da seama câtă vreme mai puteau rezista

duşmanii ajunşi pe punţile vasului în faţa oamenilor săi. Trebuia să mai aştepte o vreme ca să se asigure că putea ieşi cu prizonierul său fără să se teamă.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva începuse să despice firul în patru. Nu cumva datoria lui era de a ieşi de acolo pentru a-şi conduce oamenii? Bine, dar cum să procedeze în privinţa prizonierului?

Problema se putea rezolva cu uşurinţă. Folosindu-se de cheia ce atârna lângă uşă, îl va încuia pe Ioan în cabină. Apoi îşi va căuta propriul echipaj. Nu-i va fi greu să-l găsească. Mulţi dintre oamenii lui se găseau în zona din care răzbăteau zgomotele.

S-a întors în cabină, a închis uşa şi a aprins lumina. Ioan s-a uitat curios la el.

— S-ar părea că totul s-a sfârşit, a spus Sam. Echipajul tău a fost eliminat aproape în întregime. Eu plec, dar o să mă întorc destul de curând. Şi nu peste multă vreme o să ai parte de un proces.

A făcut o pauză. Expresia de pe faţa lui Ioan nu s-a schimbat. Din cauza căluşului, acesta nu a putut scoate decât nişte mormăieli. Evident, voise să spună ceva. Dar ce anume? La ce bun să-şi mai piardă timpul?

— N-aş vrea să se spună că nu am procedat cinstit, sau că implicarea mea este prea mare ca să rămân imparţial, a spus Sam. De aceea, vei beneficia de un proces. Nu vei fi judecat de pairii tăi. Câţi regi poţi găsi departe de tronurile lor ori de ţara pe care o stăpânesc? Însă eu voi găsi un juriu format din doisprezece oameni drepţi şi cu frica lui Dumnezeu. A, să nu uit, din juriu vor face parte şi femei. În fine, o să-ţi ofer un proces cinstit şi vei avea dreptul să-ţi alegi singur avocatul. Iar eu voi respecta verdictul, şi nici măcar nu voi apărea ca judecător. Voi respecta în totalitate hotărârea juriului.

Dinapoia căluşului s-au auzit alte mormăieli.

— Vei avea dreptul să-ţi spui versiunea la momentul potrivit, i-a zis Sam. Până atunci, însă, rămâi aici ca să te gândeşti la păcatele tale.

A închis uşa şi apoi a încuiat-o, a avut o ezitare de o

clipă, apoi a deschis-o şi, vârând mâna înăuntru, a stins lumina. Ioan avea să sufere mai mult dacă rămânea pe întuneric.

Ar fi trebuit să jubileze, însă adevărul era altul, într-un fel greu de definit, vechiul lui inamic triumfase.

Mai toate întâmplările produc dezamăgiri, însă acest eveniment ar fi trebuit să fie cel mai fericit din viaţa lui. Victoria devenise la fel de neapetisantă ca o balegă de vacă oferită pe o tavă aurită.

Unde să ascundă cheia? A, în prima cabină a cărei uşă rămăsese descuiată. A găsit o asemenea cabină la trei uşi mai încolo. A azvârlit cheia pe podea şi a închis uşa. Acum trebuia să-l găsească pe Joe. Iar pentru asta, trebuia să găsească un număr suficient de susţinători.

A pornit pe un coridor ce mergea de-a lungul vasului. Luminile erau stinse, dar şi-a făcut curaj şi le-a aprins pentru scurte perioade de timp. A mers de-a lungul lui aproximativ treizeci de metri, apoi s-a oprit în dreptul altui coridor. Acolo se găsea o scară ce ducea spre puntea de promenadă. După ce a stins luminile, ajutat de dreptunghiul de lumină din capul scărilor, a urcat treptele. Ajuns pe puntea de promenadă, a coborât în grabă pasajul ce ducea către tribord. A auzit zgomote, dar ele păreau să vină de departe. S-a uitat după colţ, către pasarelă. Joe trebuia să fie prin apropiere.

— De ce pierzi vremea pe aici, Joe? N-ai altceva mai bun de făcut?

— Aztebt un bub, Sam.

— Dar cine crezi că e dispus să-ţi sărute mutra aceea hidoasă?

— Eu origum aztebt unul, nătărăule! Bentru gă merit. Goboară-mă de aiji, gă altfel mă zubăr zi te fac bugăzi, fraiere.

Aşa s-a desfăşurat conversaţia imaginară, modelată pe calapodul atâtor alte discuţii dintre cei doi. Sam nu a văzut pe nimeni atârnând neajutorat de o parâmă. Pe punte se vedea totuşi o bucată de parâmă având un laţ la un capăt.

Sam a zâmbit de bucurie. Aşadar, Joe rămăsese în viaţă.

Era liber şi probabil că făcea ravagii printre duşmani.

S-a răsucit să plece mai departe, dar s-a oprit. Dinspre Fluviu se auzise un răcnet. Era un răcnet care, dacă s-ar fi auzit pe Pământ, ar fi fost pus pe seama unui leu sau tigru. Dar Sam şi-a dat seama despre ce era vorba. A fugit către o scară şi a coborât-o, sărind câte două trepte, dar ţinând o mână lipită de balustradă. Ajuns pe puntea principală, s-a oprit o clipă. Trebuia să se ferească de orice duşman potenţial. Însă singurele zgomote de încăierare veneau de departe, dinspre prova şi dinspre pupa. Nu se mai foloseau armele de foc, pentru că se auzea doar zăngănitul săbiilor şi spadelor.

A dat fuga spre balustradă şi s-a aplecat peste ea.

— Joe! Unde eşti?

— Zam! Zunt aiji, Zam!

— Joe, nu te văd! a strigat Clemens, chinuindu-se să desluşească ceva în întuneric. Pe Fluviu pluteau tot felul de lucruri, bucăţi de lemn ori de cadavre, şi multe altele. Cu toate că vasul plutise în derivă, dus de curent, iar malul sudic era luminat de focuri, tribordul se afla acum spre malul de nord, lipsit de orice lumină. Lumina stelelor nu-i era de ajuns să vadă ceva în apă.

— Nigi eu nu te văd, Zam!

Clemens s-a uitat în toate părţile ca să se asigure că nu se furişase nimeni până aproape de el. După ce s-a întors spre Fluviu, a strigat:

— Nu poţi să te întorci pe vas?

— Nu! a bubuit vocea lui Joe. Dar blutezg! M-am agăzat de un lemn! Sam, mi-am rubt un braz!

— Te scot eu, Joe! Mai rezistă puţin! O să te salvez! Nu avea habar cum l-ar putea ajuta pe Joe, însă era hotărât să găsească o modalitate. Ideea că Joe se putea îneca îi producea fiori.

— Joe, mai ai armura pe tine?

— Nu, cum pozi fi atât de brostovan? Dacă aj fi băzdrat tot fierul ajela pe mine, agum eram hrană pentru pezti. Am arungat-o imediat je am găzut în abă, dar brazul rubt m-a ugis! Iizuze! Je durere! Zam, te-a lovit gineva vreodată în

boaje? Azta niji nu se gombară cu durerea pe gare o ai când zi-e brajul rubt.

— Am înţeles, Joe! a spus Sam şi s-a uitat din nou în jur, temându-se să nu fie atacat.

Urmărit de doi bărbaţi, cineva alerga în direcţia lui, venind dinspre prova. Oamenii aceia erau prea departe ca să-i poată identifica. În rest, se lăsase linişte.

Cei trei din apropierea provei au continuat să se bată, deşi se părea că lupta era pe sfârşite.

— Jineva a tăiat odgonul de gare mă zineam! a răcnit Joe. Zi am găjut. Am găzit o secure zi-am făgut gurat în zurul meu, azungând be buntea brinjibală. Iar agolo al naibii ză fiu dacă nu m-a arungat jineva beste balustradă, uite-aza! Gred g-a fozt unul tare buternig!

Joe a continuat să vorbească, dar Sam nu l-a mai ascultat. Fără să ştie încă ce trebuie să facă, s-a ghemuit lângă balustradă. Deşi cei care fugeau spre el erau destul de aproape şi continuau să înainteze, el nu reuşise să-i identifice din cauza întunericului. Asta îl făcea să sufere cumplit. În derută şi grabă, putea fi atacat chiar de oamenii lui.

Având sabia de abordaj în mâna dreaptă, a ridicat mâna stângă în care ţinea pistolul şi l-a îndreptat către cei care alergau. Putea trage cu ambele mâini, deşi nu la fel de bine. În orice caz, de la mică distanţă nu putea rata. Dar chiar trebuia să tragă?

Nu a mai ajuns să ia o asemenea decizie. În timp ce aştepta încordat, privind înainte şi cu degetul înţepenit pe trăgaci, s-a simţit ridicat în aer şi azvârlit peste balustradă.

Vreme de o clipă, a rămas atât de năucit, încât nici nu şi-a dat seama ce se petrecuse. Era în apă, tuşind şi scuipând, zbătându-se să rămână la suprafaţă. Dar cum ajunsese acolo? Şi de ce?

S-a ciocnit de ceva. A întins mâinile în faţă şi a simţit carne rece. Un cadavru. L-a împins deoparte şi şi-a scos banduliera.

Uriaşul vapor se afla în faţa lui, dar la aproape douăzeci de metri depărtare. Cum de ajunsese atât de departe de el?

Înotase până acolo? Ori fusese purtat de apă? Nu avea importanţă. Se afla acolo împotriva voinţei lui. Trebuia să înoate până la vapor. Era a doua oară că se trezise în Fluviu. Încă o dată, şi se putea considera botezat.

În timp ce înota dezordonat către vas, a observat că balustrada punţii căldărilor era mai aproape de nivelul apei decât ar fi trebuit. Vaporul se scufunda!

Şi-a dat seama ce îl azvârlise de pe punte ca pe o muscă de pe crupa calului. Doar că el nu avea aripi. Sub linia de plutire avusese loc o explozie. În camera căldărilor se depozitase muniţie. Iar aceasta fusese detonată de oamenii lui Ioan.

Trecuse prin multe evenimente dureroase. Acum însă, nici măcar pierderea frumosului său *Nu se închiriază* nu-l mai afecta prea mult, deşi acest lucru ar fi trebuit să-l facă să plângă. Se simţea mult prea obosit şi la capătul disperării. De fapt, şi-a zis el, era prea obosit ca să mai fie disperat.

A înotat către vas. Brusc, a lovit ceva tare cu mâna dreaptă. A scos un ţipăt de durere, apoi a întins mâna în faţă. A descoperit ceva din lemn, cu formă rotunjită. Chiuind bucuros, s-a prins de obiect şi s-a împins înainte cu picioarele. Nu ştia ce era, probabil o bucată de canoe sau de barcă scobită, dar era de ajuns ca să-l ţină la suprafaţă.

Dar unde era Joe?

L-a strigat. Nu a primit niciun răspuns. A mai încercat o dată, dar în zadar.

Oare Joe fusese atins de suflul exploziei? Detonaţia transmisese unde puternice prin apă, a socotit el. Cei din apropierea locului exploziei fuseseră probabil ucişi. Însă Joe nu se aflase chiar atât de aproape. Nu ştia cu siguranţă. În orice, caz explozia avusese o forţă extraordinară.

Ori Joe îşi pierduse cunoştinţa din cauza durerilor cauzate de fractură şi se dusese la fundul Fluviului.

L-a mai strigat o dată. De departe a auzit un ţipăt ascuţit, scos de o femeie. Un alt suflet chinuit care era dus de ape.

Se vedea clar că vasul se scufundă. Existau totuşi numeroase compartimente, mari şi mici, care rămăseseră

etanşe. Probabil că în interiorul vasului erau spaţii închise care, vor ajuta la menţinerea flotabilităţii. Cu puţin noroc, dus de curent, putea ajunge la mal; ori putea fi remorcat de bărcile cu pânze ori cele cu vâsle ale localnicilor.

Deşi pesimist din fire, de astă dată era incredibil de optimist.

A avut senzaţia că nu va reuşi să ajungă la bord. Vasul, purtat în derivă cu spatele, a trecut cu prova pe lângă el. Apoi a văzut şalupa, *Afişajul interzis*. Se deplasa foarte încet, semn că pornise în căutarea supravieţuitorilor care înotau. Reflectorul de la bord mătura apele; brusc, mişcarea lui s-a oprit şi fasciculul a revenit asupra unui obiect aflat în apă. Dar Sam se găsea prea departe ca să-şi dea seama ce descoperiseră cei de pe şalupă, care nu puteau să-i audă strigătele.

Brusc, şi-a adus aminte de Ioan. Acesta rămăsese legat şi lipsit de ajutor într-o cabină încuiată. Dacă nu-l scotea cineva de acolo, era sortit pieirii. Chiar dacă ar fi strigat, cu toate că era puţin probabil să se afle cineva suficient de aproape, dinăuntru nu răzbătea niciun sunet, datorită izolaţiei fonice foarte bune. Dar chiar de l-ar fi auzit cineva, nu exista cheie. Da, încuietoarea putea fi spartă cu un glonţ, dar… la ce bun atâtea speculaţii? Ioan era sortit morţii. Probabil că stă acolo fără să ştie că vasul se duce la fund. Chiar dacă apa ar inunda puntea principală, el tot nu ar avea cum să afle. Cabinele acelea erau etanşe. Îşi va da seama că s-a petrecut ceva rău abia când aerul va deveni irespirabil. Atunci se va zbate, se va zvârcoli, se va răsuci, strigând după ajutor prin căluşul legat la gură. Iar aerul se va împuţina, iar el, treptat, se va sufoca şi va muri.

Ultimele momente de viaţă îi vor fi îngrozitoare.

Cândva, Sam şi-ar fi imaginat acea scenă cu o plăcere deosebită. Acum nu-şi dorea decât să ajungă mai repede pe vas ca să-l salveze pe Ioan. Dar nu pentru a-l lăsa să plece liber ca pasărea cerului. Se va îngriji să i se intenteze un proces, aşa cum a promis. Dar nu voia ca Ioan să sufere atât de mult ori să aibă parte de o moarte atât de îngrozitoare. Sam n-ar fi vrut ca cineva să treacă prin aşa

ceva.

Da, era slab din fire, iar Ioan s-ar fi bucurat dacă l-ar fi pus pe Sam într-o asemenea situaţie. Nu avea importanţă. El era altfel decât Ioan, şi asta îl umplea de încântare.

A uitat de Ioan în momentul în care şalupa s-a pus din nou în mişcare. S-a îndreptat către celălalt bord al vasului, apoi a dispărut. Anderson avea intenţia de a culege supravieţuitori de pe vasul pe cale să se scufunde? În acest caz, ar trebui ca mai întâi să-i elimine pe ultimii luptători veniţi de pe *Rex*, ticăloşii care uitaseră să mai plece. Poate acum vor avea suficient bun-simţ să se predea.

— Zam!

Urletul venea din spatele lui. S-a întors, rămânând prins cu un braţ de obiectul plutitor.

— Joe! Unde eşti?

— Aici, Zam! Am lejinat! Abia mi-am revenit, Zam, dar nu gred că mai rejist mult!

— Nu te da bătut, Joe! i-a strigat Sam. O să ajung la tine! Dar strigă! Să strigi, ca să ştiu unde eşti!

Nu era uşor să răsucească bucata de lemn de care stătea agăţat, pentru a o face să meargă drept spre mal. A trebuit să se ţină cu o mână şi să vâslească cu cealaltă. A dat şi din picioare. Din când în când s-a văzut silit să se oprească pentru a-şi trage sufletul. Atunci striga:

— Joe! Unde eşti? Joe! Ţipă, că nu ştiu unde eşti!

Tăcere. Să fi leşinat din nou? Dacă aşa se întâmplase, însemna că se legase de ceva. Sigur aşa procedase, altfel, s-ar fi dus la fund prima oară când îşi pierduse cunoştinţa. Probabil stătea întins pe ceva. Poate…

Întrucât trebuia să se odihnească, s-a uitat în urmă. Vasul fusese purtat mai departe. Apele Fluviului ajunseseră să clipocească lovindu-se de pereţii punţii principale. Peste scurtă vreme, cabina lui Ioan avea să se afle sub nivelul apei.

A început să împingă lemnul către mal. Focurile de acolo iluminau luciul apei. Cu toate că vedea în jur o mulţime de resturi de toate dimensiunile, nu l-a putut zări pe Joe Miller.

A observat apoi că oamenii de pe mal lansau la apă bărci

şi canoe. Se aprinseseră sute de torţe care scoteau o strălucire vie. Veneau să-i recupereze pe supravieţuitori, deşi Sam nu a înţeles de ce săreau în ajutorul unor oameni care le pârjoliseră aproape un sfert din locuinţe.

Greşea. Acei oameni făceau pentru cei ce le distruseseră casele ceea ce ar fi făcut şi el pentru Ioan, dacă ar mai fi ajuns pe vas. Şi, în realitate, locuitorii din Virolando nu aveau motive să-i deteste pe cei de pe vas aşa cum avea el ca să-l deteste pe Ioan.

În acel moment şi-a dat seama că fusese dus de curent mult mai aproape de mal decât crezuse. Mai avea aproape un kilometru până la uscat. Siluetele întunecate ale ambarcaţiunilor de salvare se apropiau cu repeziciune, în ciuda faptului că erau toate propulsate de lopeţi sau padele. Cu toate acestea, nu se apropiau atât de repede pe cât ar fi vrut el. Începuse să-i fie frig. Apa era mai caldă decât aerul, dar lui i se părea deja rece. Avea aproape 10 °C în acea zonă, dacă mai ţinea el bine minte.

Fluviul pierdea multă căldură când traversa polul nord, şi încă nu o recuperase în cursul lui de până atunci. Iar Sam suferea acum de epuizare, ca urmare a şocului produs de lupte şi de apa nu tocmai caldă. Ar fi fost o ironie să moară tocmai acum, când ajutoarele erau atât de aproape.

Aşa era viaţa. Tot astfel şi moartea.

Ar fi fost atât de plăcut să nu mai dea din braţe şi picioare. Atât de uşor să renunţe, să se lase purtat de curent şi să-i lase pe alţii să muncească în locul lui. însă trebuia să-l găsească pe Joe. Pe de altă parte, dacă renunţa să mai facă mişcări, îşi pierdea căldura corporală mult mai repede. Ar fi atât de comod… a scuturat din cap, a respirat adânc şi a încercat să-şi convingă membrele să se trezească la viaţă.

Pe neaşteptate – ori poate că nu tocmai, dar cât timp îi trebuise acesteia să ajungă lângă el? – a constatat că alături de el apăruse o barcă. Era luminată de mai multe torţe. A fost prins de câteva braţe puternice şi ridicat pe punte, unde a început să tremure. Imediat a fost învelit cu pânze groase şi călduroase. Apoi i s-a dat cafea fierbinte. S-

a ridicat în fund şi a reînceput să tremure, deoarece pânzele au alunecat de pe el şi a fost cuprins de aerul rece.

— Joe! a spus el. Joe! Găsiţi-l pe Joe!

— Ce spune? a întrebat cineva în esperanto.

— A vorbit în englezeşte, a explicat o femeie. Ne roagă să-l găsim pe Joe.

Apoi a văzut chipul unei femei aproape de faţa lui.

— Cine e Joe? l-a întrebat ea.

— Cel mai bun prieten al meu, a spus Sam cu glas slab. Şi nici măcar nu e uman. Poate tocmai de asta ţin la el, a adăugat el, râzând ostenit. Ha-ha, ha-ha. Poate tocmai de aceea.

— Şi unde este acest Joe? a zis femeia, care arăta bine.

Flăcările torţelor i-au evidenţiat o faţă ca o inimioară, ochi mari, o frunte înaltă, nas delicat, buze pline şi mari, cu bărbia şi falca proeminente. Şi păr lung şi blond.

Ce se întâmplase cu el de admira o femeie în asemenea momente? Probabil că se gândea la… Gwenafra.

A avut un sentiment nelămurit de ruşine pentru că de la începerea bătăliei nu-şi arătase îngrijorarea faţă de soarta lui Gwenafra. Unde era ea acum? Şi de ce nu se gândise la ea? Doar o iubea cu adevărat.

— Şi acest Joe? l-a întrebat femeia din nou.

— E un titantrop, un om-maimuţă. Un uriaş păros cu un nas de toată frumuseţea. E undeva pe acolo, nu departe. Salvaţi-l!

Femeia s-a ridicat în picioare şi a zis ceva în esperanto. Un bărbat de lângă ea a înălţat o torţă şi a scrutat întunericul. Se vedeau multe torţe, dar lumina lor nu părea să ajute. Cerul se înnora cu repeziciune, iar lumina stelelor se stingea.

S-a uitat şi el în jur ca să-şi dea seama unde se afla. Stătea pe puntea înălţată a unei bărci lungi. Dedesubtul lui, de fiecare latură a bărcii, se vedeau cam doisprezece vâslaşi.

— Văd ceva plutind, a anunţat bărbatul cu torţa. Pare ceva masiv. Poate e titantropul acela.

Bărbatul care stătea cu spatele s-a întors către Sam.

Purta un costum de eschimos din pânză albă, care îi acoperea capul, corpul şi picioarele. Nu era înalt, însă avea umerii foarte largi. Iar glasul lui suna oarecum familiar. Sam mai auzise acea voce demult.

Bărbatul a strigat către bărcile din zonă şi a spus ce trebuia căutat. La scurtă vreme după aceea, s-a auzit un ţipăt. Sam s-a uitat în direcţia din care venise sunetul. Câţiva bărbaţi de pe altă barcă se chinuiau să ridice la bord ceva enorm.

— Joe! a rostit Sam cu glas hârâit.

În aceeaşi clipă, bărbatul cu costum alb s-a întors spre el. Ţinea în mână o torţă din pin, astfel că faţa i-a fost luminată complet.

Sam i-a văzut limpede trăsăturile feţei, sprâncenele groase, de culoarea paiului, falca pătrăţoasă şi masivă, dinţii albi şi regulaţi. Avea un rânjet răutăcios pe faţă.

— Bloodaxe!

— *Ja*, a zis omul. *Eirik Bloodaxe*. Apoi, în esperanto: De când te aştept, Sam Clemens…

Scoţând un urlet, Sam s-a ridicat şi a sărit din barcă.

Apa rece şi întunecată l-a înghiţit. S-a afundat mult, apoi s-a îndreptat puţin şi a început să înoate. Cât de departe putea ajunge fără să iasă la suprafaţă ca să respire? Se putea îndepărta îndeajuns de acea forţă răzbunătoare, ca să ajungă pe altă barcă? Probabil că oamenii din Virolando nu îi vor îngădui lui Erik să îl ucidă. Asta ar fi încălcat principiile lor. Dar Erik avea să aştepte până când şansa îi va surâde, iar atunci va lovi.

Joe! Doar Joe îl putea proteja! El ar putea face chiar mai mult. L-ar ucide pe nordic.

Abia trăgându-şi sufletul, scuipând apă, Sam a scos capul la suprafaţă să respire. În faţa lui se vedea o barcă plină de oameni. Torţele le luminau chipurile. Cu toţii se uitau spre el.

Din spate a auzit pleoscăiturile făcute de un înotător.

Sam s-a răsucit. Erik se afla la câţiva metri de el.

Sam a scos un răcnet şi a plonjat din nou. Dacă reuşea să iasă la suprafaţă de cealaltă parte a bărcii, dacă ar fi fost

tras la bord înainte ca…

S-a simţit prins de gleznă.

S-a întors să lupte, dar nordicul era mai masiv şi mult mai puternic. Sam şi-a dat seama că nu avea nicio şansă. Avea să fie înecat fără să fie văzut de nimeni, iar Erik va susţine că încercase să-l salveze pe sărmanul nebun care sărise din barcă.

A simţit un braţ care l-a apucat de gât pe la spate. S-a zbătut ca un peşte prins în năvod, dar a înţeles că-şi putea lua adio de la viaţă. După atâta vreme, după ce scăpase de atâtea ori ca prin urechile acului, să moară astfel…

S-a trezit pe puntea bărcii, tuşind şi sughiţând. Din gură şi nas i se scurgea apă. Şi era susţinut de două braţe tari.

A ridicat privirea. Eric Bloodaxe îl ţinea între braţe.

— Nu mă ucide! s-a milogit Sam.

Erik era gol şi ud. Picăturile de apă de pe trupul lui sclipeau în lumina torţelor. Licărul acestora a căzut pe un obiect alb legat cu o sfoară de gâtul lui Erik.

Era un os spiralat de la un peşte cu corn, simbolul purtat de membrii Bisericii celei de-A Doua Şanse.

37

Doi oameni ajunseseră la aceeaşi concluzie.

Se săturaseră de toată acea vărsare de sânge fără rost. Acum fiecare avea să facă ceva ce ar fi făcut dacă nu ar fi fost sigur de prezenţa celuilalt pe alt vas. Însă, în timpul bătăliei, niciunul nu îl văzuse pe celălalt. Acela nici nu se aflase pe vas, ori avusese înţelepciunea să îl părăsească înainte de luptă, ori fusese făcut bucăţi.

Fiecare credea că dacă va muri, marele proiect era sortit eşecului, cu toate că fiecare înţelegea eşecul în felul său.

În acele momente, ei au găsit prilejul de a evada, în înfierbântarea şi confuzia bătăliei, nimeni nu avea să bage de seamă dezertarea lor. Ori, dacă ar fi fost observaţi, nimeni n-ar fi putut face nimic. Aveau să sară în Fluviu şi, ajunşi înot până la mal, îşi vor continua călătoria. Nu mai aveau potire, fiindcă acestea rămăseseră încuiate, unul pe

Rex, care se scufundase, iar celălalt, într-o magazie de pe *Nu se închiriază*. Vor fura potire gratis de la locuitorii din Virolando şi vor urca Fluviul cu o ambarcaţiune cu pânze.

Unul dintre ei şi-a lăsat armura şi şi-a aruncat arma pe punte şi prinsese bara balustradei ca să sară peste bord, când celălalt, aflat în spatele lui, i-a vorbit. Primul s-a răsucit, s-a aplecat şi a ridicat sabia de abordaj. Cu toate că nu mai auzise glasul celuilalt de patruzeci de ani, l-a recunoscut imediat.

După ce s-a întors, totuşi, nu a recunoscut faţa şi trupul aşa cum le ştia.

Bărbatul care apăruse din tambuchiul aflat în spatele lor i s-a adresat într-o limbă care era înţeleasă doar de ei doi. El i s-a adresat celuilalt pe un ton aspru.

— Da, eu sunt, deşi mult schimbat.

— De ce ai făcut-o? De ce? a întrebat cel aflat lângă balustradă.

— N-o să înţelegi niciodată de ce, i-a răspuns celălalt. Eşti rău. La fel au fost şi ceilalţi, chiar dacă…

— *Au fost*! a zis cel de lângă balustradă.

— Da. *Au fost*.

— Înseamnă că sunt morţi. Am bănuit asta.

A aruncat o privire spre casca şi sabia aflate pe punte. A regretat că nu fusese oprit înainte de a le fi aruncat. Acum, inamicul avea un avantaj asupra lui. Bărbatul de lângă balustradă şi-a dat seama că dacă ar fi încercat să sară peste balustradă, celălalt ar fi fost îndeajuns de iute şi de iscusit ca să îl străpungă cu arma, aruncând-o după el.

— Aşadar, plănuieşti să mă ucizi şi pe mine, a zis el. Ai ajuns la limită; acum eşti pierdut pe vecie.

— A trebuit să-l ucid pe Operator, a spus primul fără nicio emoţie în glas.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte un asemenea gând perfid, a spus omul de lângă balustradă.

— Dar nu sunt rău! a strigat celălalt. Tu eşti acela care…

A dus o bătălie lăuntrică, apoi a găsit cuvintele potrivite:

— Nu are niciun rost să mai discutăm.

Bărbatul de lângă balustradă a spus:

— Acum e prea târziu să te răzgândeşti? Vei fi iertat, şi vei fi trimis pe Planeta Grădină ca să te tratezi. Te-ai putea alătura mie şi agenţilor, ca să munceşti împreună cu noi ca să ajungem la tur…

— Nu, a spus primul. Nu fi ridicol.

A ridicat sabia şi a înaintat către celălalt, care a luat o poziţie defensivă. Duelul a fost scurt şi sălbatic, încheindu-se când bărbatul fără armură, sângerând din mai multe locuri, a căzut împuns în gât cu sabia.

Ucigaşul a târât cadavrul până la balustradă, l-a ridicat în braţe, l-a sărutat pe gură şi l-a aruncat în apă. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi şi plângea cu sughiţuri.

SECŢIUNEA 11
Duelul suprem: Burton versus Bergerac

38

Evenimentele de după explozia din camera căldărilor, provocată de grupul lui Burton, s-au petrecut fulgerător şi au fost derutante şi confuze. O vreme, Burton a vânat ori a fost vânat, atacând ori retrăgându-se. Mai mult se retrăsese, întrucât inamicii îi depăşiseră numeric. Când a fost silit să pătrundă în armurărie, grupul lui Burton era mai numeros decât la început. Deşi pierduse opt oameni, i se alăturaseră destul de mulţi, ajungând acum să aibă sub comandă treisprezece bărbaţi şi zece femei. Din câte ştia, aceştia erau singurii supravieţuitori de pe *Rex*.

Niciuna dintre părţi nu mai avea muniţie pentru armele de foc. Din acel moment, singurele arme rămâneau cele cu lama din oţel. Inamicul se retrăsese ca să se odihnească şi să-şi tragă sufletul. Dar şi pentru a se sfătui. Intrarea în armurărie era îngustă, prin ea putând pătrunde doar doi oameni o dată, astfel că luarea acelei încăperi cu asalt ar fi fost foarte dificilă.

Burton s-a uitat la şirurile de arme expuse pe pereţi şi a decis să arunce sabia lui de abordaj şi să aleagă o spadă. Avea lama de formă triunghiulară, fără tăiş, şi era lungă de aproape un metru. Apărătoarea avea forma unui clopot; mânerul uşor curbat avea două nervuri pentru o priză mai bună. Burton a încercat să călească lama proptindu-i vârful de o grindă de lemn şi îndoind-o. Lama a format un arc, lăsând liber doar treizeci de centimetri între capete, apoi a

revenit la forma dreaptă dinainte când presiunea asupra ei a încetat.

În armurărie duhnea a sudoare şi sânge, ba chiar şi a urină şi fecale. Pe de altă parte, era uimitor de cald. Şi-a scos armura, mai puţin casca, şi i-a îndemnat pe ceilalţi să-i urmeze exemplul, dar nu le-a ordonat acest lucru.

— Când o să ne întoarcem pe punte, nu vom avea timp să aruncăm fiarele de pe noi, a zis el. Va trebui să sărim în Fluviu imediat ce ajungem sus. Ne va fi mai uşor să ne scoatem armurile acum decât atunci când vom fi în apă.

Una dintre femeile din grup era frumoasa Aphra Behn, dar nu mai era chiar atât de atrăgătoare. Avea faţa mânjită de praf de puşcă, pielea înnegrită îi era brăzdată de dâre de sudoare şi sânge, avea ochii înroşiţi de fum şi oboseală, iar unul îi clipea nervos.

— Vasul ăsta se scufundă, a spus ea. Dacă nu ieşim curând de aici, ne ducem la fund odată cu el.

Ţinând seama de circumstanţe, avea glasul destul de calm.

— Da, ştiu, a zis Burton alene.

Apoi a rămas pe gânduri câteva clipe. Se aflau pe puntea B, şi puntea A fusese probabil deja inundată. Peste o vreme, şi puntea pe care se aflau avea să fie acoperită de apă.

A păşit spre tambuchi şi a aruncat o privire afară. Pe coridor încă ardeau lumini. Nu aveau să se stingă curând, deoarece erau alimentate de batacitor, care funcţiona chiar şi sub apă.

Pe coridor nu se mai vedea nimeni în viaţă. Duşmanul se ascundea probabil în încăperile din apropiere, aşteptând până când invadatorii de pe *Rex* vor încerca să o şteargă.

— Sunt căpitanul Gwalchgwynn, comandantul puşcaşilor marini de pe *Rex*! a spus el cu glas puternic. Aş vrea să stau de vorbă cu comandantul vostru!

Nu i-a răspuns nimeni. A strigat aceeaşi cerere, după care a ieşit pe coridor. Chiar dacă se afla cineva în vreuna din încăperile ale căror uşi erau deschise, nu a văzut pe nimeni.

Plecaseră cu toţii la cele două capete ale coridorului, aşteptându-i după colţ, sperând să-i ia prin surprindere?

Abia după aceea a văzut apa curgând spre el. Era doar o peliculă subţire, dar ea avea să se îngroaşe curând. A strigat către gărzile de la gura bocaportului:

— Spune-le celorlalţi să iasă! Oamenii lui Clemens au plecat!

Nu a fost nevoie să le explice oamenilor săi ce se întâmplase. Şi ei văzuseră firicelul de apă.

— Salvaţi-vă care cum puteţi, le-a spus Burton. Ajungeţi la ţărm fiecare cum reuşiţi. Ne vedem mai târziu.

I-a condus până la balustradă să-şi ia rămas-bun şi să le ureze noroc tuturor, înainte ca ei să plonjeze în Fluviu.

— Dick, de ce rămâi? l-a întrebat Aphra.

— O caut pe Alice.

— Dacă vasul se va scufunda brusc, o să fii prins înăuntru.

— Ştiu.

Nu a mai aşteptat să o vadă sărind, ci şi-a început de îndată cercetarea. A alergat pe coridoare strigând-o, oprindu-se din când în când ca să asculte vreun eventual răspuns. După ce a terminat căutarea pe puntea aceea, a urcat scara către salonul mare. Acesta ocupa un sfert din zona pupa a punţii de promenadă, la fel ca şi marele salon de pe *Rex*. Însă era mult mai spaţios. Acum era luminat ca ziua, cu toate că exploziile distruseseră o parte dintre candelabre, stingându-le. În ciuda avariilor provocate de lupte şi a celor câtorva cadavre mutilate, salonul era impresionant.

A păşit înăuntru şi a privit în jur. Alice nu era acolo decât dacă se ascunsese în spatele barului foarte lung, ori sub vreun pian de concert ori masă de biliard. Nu avea niciun motiv să mai zăbovească acolo, însă a fost reţinut câteva secunde de grandoarea acelei încăperi. Ca şi corespondentul ei de pe *Rex*, cunoscuse ani mulţi de râsete, povestiri umoristice, flirturi, intrigi, jocuri de noroc, deseori luate în glumă, dar uneori reflectând disperarea, fărâme de iubire şi ură, muzică scrisă şi interpretată de unii

dintre maeştrii de pe Pământ, drame şi comedii jucate pe scena de acolo. Iar acum… Din păcate totul se pierduse, şi acest lucru era regretabil.

A dat să traverseze salonul, dar s-a oprit. Pe uşa de la capătul celălalt pătrunsese un bărbat, care s-a oprit când l-a văzut pe Burton. Apoi, zâmbind, a pornit în pas săltăreţ spre el. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Burton, slab ca un ogar de curse, şi avea braţe extraordinar de lungi. Pielea îi era înnegrită de fum, avea nasul foarte mare şi bărbia rotundă. În ciuda acestui amănunt, zâmbetul îl făcea să pară aproape atrăgător.

Părul buclat şi negru îi cădea până pe umeri. Purta doar un kilt negru şi cizme lungi din piele de dragon de fluviu, iar în mâna dreaptă ţinea o spadă.

Burton a avut un sentiment de deja vu, o senzaţie că acea întâlnire mai avusese loc cu mult timp în urmă, în circumstanţe similare. Sigur îl mai întâlnise pe acel bărbat şi sperase că-l va revedea într-o bună zi. Amintindu-şi, i s-a părut că rana din coapsă, de mult vindecată, îl arde.

Bărbatul s-a oprit când a ajuns la şase metri de Burton. Apoi i s-a adresat în esperanto. În glasul lui s-a perceput un accent franţuzesc, în ciuda efortului de a pronunţa cu o intonaţie americană.

— Aha, *sinjoro*, tu erai! Spadasinul foarte talentat, poate chiar înzestrat cu geniu, cu care am avut onoarea de a încrucişa sabia în timpul raidului pe care l-am organizat împotriva vasului tău cu mulţi ani în urmă! Atunci m-am prezentat ca un adevărat gentleman. Tu însă, cu un aer morocănos, ai refuzat să te prezinţi. Ori poate n-ai făcut-o închipuindu-ţi că nu-ţi voi recunoaşte numele. Acum…

Burton a avansat un pas; sabia îi atârna aproape vertical spre podea. I s-a adresat celuilalt în franceza vorbită la Paris în anul 1650.

— A, *monsieur*, când te-ai prezentat, nu eram sigur că erai cu adevărat acel ilustru spadasin. Am crezut că eşti un impostor. Recunosc acum că eşti marele spadasin Savinien de Cyrano al II-lea de Bergerac, ori cineva care ar putea fi egalul său în ceea ce priveşte mânuirea sabiei.

Burton a şovăit. Acum putea să-şi spună adevăratul nume. Nu mai era cazul să se folosească de acel pseudonim.

— Află, *monsieur*, că sunt căpitan Richard Francis Burton şi comand puşcaşii marini de pe *Rex Grandissimus*. Pe Pământ am fost ridicat la rangul de cavaler de către Maiestatea Sa, Regina Victoria a Imperiului Britanic. Asta nu pentru că am făcut avere din comerţ, ci drept recunoaştere a explorărilor mele în unele zone îndepărtate ale Pământului şi a serviciilor aduse ţării mele şi umanităţii. Tot astfel, m-am bucurat de notorietate printre spadasinii vremii mele, în secolul al XIX-lea.

— *Hélas*, nu cumva ai fost renumit şi pentru exprimarea lungă şi întortocheată?

— Nu, în niciun caz pentru că aveam nasul lung, a răspuns Burton.

Bergerac a zâmbit larg, arătându-şi dinţii albi.

— A, sigur, mereu aluzii la nasul meu. Ei bine, află, *monsieur*, că, deşi nu am fost ţinut în mare stimă de suveranul meu, Ludovic al XIII-lea, o regină mai măreaţă decât a ta, adică Mama Natură însăşi, m-a considerat geniu. Am scris câteva lucrări filozofice despre care am înţeles că au fost citite vreme de multe secole după moartea mea. Şi, după cum sigur ştii, m-am bucurat de renume între marii spadasini ai veacului meu, care a dat lumii cei mai înzestraţi luptători din lume.

Bărbatul slăbănog, a zâmbit din nou, iar Burton a zis:

— Eu ţi-aş sugera să-mi predai sabia. Nu aş dori câtuşi de puţin să te ucid, *monsieur*.

— Tocmai mă gândeam să-ţi sugerez acelaşi lucru, *monsieur*, şi să te consideri prizonierul meu. Văd însă că, la fel ca mine, nu ai trăi satisfacţia de a afla care dintre noi este mai priceput la mânuirea sabiei. Căpitane Burton, de când mi-am înfipt vârful armei în coapsa ta, m-am gândit deseori la tine. Dintre sutele, ba poate chiar miile, de oameni cu care m-am duelat, tu te-ai dovedit cel mai bun. Sunt dispus să recunosc că nu ştiu cum s-ar fi încheiat confruntarea noastră dacă atenţia nu ţi-ar fi fost distrasă.

Aş spune mai curând că m-ai fi reţinut ceva mai mult dacă nu ar fi apărut acel moment de neatenţie.

— Vom vedea, a spus Burton.

— Da, desigur, dacă vasul nu se va scufunda prea curând, vom vedea. Ei bine, monsieur, mi-am amânat plecarea ca să mai rostesc un toast pentru sufletele acelor bărbaţi şi femei de curaj care au murit luptând astăzi pentru acest vas, cândva splendid, ultima dintre marile realizări frumoase ale ştiinţei şi tehnologiei umane. *Quel dommage!*[12] Într-o zi voi compune o odă în amintirea lui. În franceză, bineînţeles, pentru că esperanto nu este o limbă cu rezonanţe poetice şi, chiar de-ar fi, tot nu s-ar ridica la nivelul limbii mele materne. Să bem ceva şi să toastăm împreună spre cinstirea celor la care am ţinut, dar au pierit. Prietene, nu vor mai exista resuscitări. Vor rămâne cu toţii morţi.

— Tot ce se poate, a zis Burton. În orice caz, accept propunerea ta.

Uşile numeroaselor şi uriaşelor dulapuri cu băuturi din spatele barului fuseseră încuiate înainte de începerea bătăliei. Cheia era însă într-un sertar aflat în partea de jos a unui dulap, iar de Bergerac s-a dus la bar şi a deschis sertarul. A descuiat o uşă, dând la iveală un şir de sticle dintre care a extras una aşezată în rastelul special.

— Acest vin a fost făcut în Parolando, a spus de Bergerac, şi a rămas netulburat în această sticlă pe durata multor bătălii. Este un vin de Burgundia ce ni s-a oferit ocazional în potire, dar nu a fost băut, ci turnat în această sticlă pentru a fi folosit într-o ocazie festivă. Iar această ocazie este, sper eu, festivă, deşi are un spirit destul de macabru.

A deschis un alt dulap în care se găseau un şir de pocale din sticlă cu plumb, a luat două şi le-a aşezat pe tăblia barului.

Şi-a lăsat spada pe bar. Burton a aşezat-o pe a lui tot acolo, în apropierea mâinii drepte. Francezul a turnat vin, umplând pocalele până la buză, şi l-a ridicat pe al lui. Burton l-a imitat.

---

[12] „Ce păcat!” (fr. în orig.)(n. tr.)

— Pentru dispăruţii pe care i-am iubit, a propus el.

— Pentru ei, a zis Burton.

Apoi amândoi au luat câte o înghiţitură.

— Nu mă omor după băutură, a spus de Bergerac. Alcoolul îl aduce pe om la un nivel animalic, iar eu ţin să-mi reamintesc mereu că sunt o fiinţă umană. Însă aceasta este… o ocazie deosebită. Încă un toast, prietene, şi apoi vom începe lupta.

— Pentru aflarea misterelor acestei lumi, a spus Burton.

Au băut din nou.

Cyrano şi-a lăsat cupa pe bar.

— Iar acum, căpitane Burton, şef al puşcaşilor marini de pe regretatul *Rex*. Detest războiul şi vărsarea de sânge, dar când trebuie, ştiu să-mi fac datoria. Amândoi suntem oameni de ispravă, şi ar fi păcat dacă vreunul dintre noi ar muri pentru a dovedi că este mai presus decât celălalt. Nicio persoană de bun-simţ nu ar recomanda obţinerea cunoaşterii prin moarte. De aceea, sugerez să-l declarăm câştigător pe primul care îl face pe celălalt să sângereze. Iar dacă, mulţumită Creatorului, care nu există, prima rană nu este fatală, câştigătorul îl va lua prizonier pe celălalt. De aceea propun ca, în mod onorabil, să ne grăbim cu lupta, pentru a putea părăsi vasul înainte de a se scufunda.

— Pe onoarea mea, aşa se va face, a spus Burton.

— Prea bine! *En garde*!

S-au salutat, iar apoi au luat poziţia clasică de luptă cu spada, cu piciorul stâng ţinut la unghi drept faţă de dreptul şi puţin în spate, cu genunchii îndoiţi, corpul răsucit într-o parte, pentru a prezenta adversarului o suprafaţă de ţintă cât mai redusă, cu braţul stâng ridicat şi partea sa de sus ţinută paralel cu solul, cu cotul îndoit, astfel ca antebraţul să stea vertical, iar încheietura mâinii moale, iar braţul drept coborât, cu lama armei formând o prelungire a braţului. În această poziţie, garda armei, numită şi *coquille*, protejează antebraţul.

De Bergerac a rostit în franceză echivalentul unui îndemn, apoi a atacat. S-a dovedit aproape orbitor de iute, lucru pe care Burton îl ştia din felul cum fusese descris

franţuzul şi din duelul avut cândva cu el. Cu toate acestea, şi Burton a reacţionat extrem de rapid. Şi cum atât pe Pământ, cât şi acolo, îşi petrecuse mulţi ani exersând, răspunsul său la orice atac venea în mod reflex.

Fără să fenteze, de Bergerac ţintise cu vârful floretei spre partea de sus a braţului. Burton a parat lovitura şi apoi a ripostat sau, mai precis, a contraatacat. De Bergerac a parat atacul, apoi a împuns pe deasupra lamei lui Burton, care a încercat o împunsătură de oprire, folosind garda spadei pentru a devia vârful armei adverse şi, în acelaşi timp, încercând să împungă antebraţul lui de Bergerac.

Însă acesta a contraparat şi apoi a încercat să ocolească garda spadei, având ca ţintă antebraţul. Această manevră se numea „ciupitură”.

Burton a deviat din nou vârful spadei, dar corpul acesteia i-a şters apăsat antebraţul. A simţit o usturime, dar nu a sângerat.

Duelul cu spada seamănă cu încercarea de a coase cu un ac aflat în mişcare. Vârful lamei adversarului este firul, iar vârful lamei proprii seamănă cu ochiul acului, în răstimp de o secundă sau chiar mai puţin, capătul cu fir devine ochiul acului când cel care se apără trece la atac. Cei doi spadasini îşi ofereau unul celuilalt spaţii foarte mici care se închideau instantaneu, iar apoi se redeschideau când vârful armelor se mişcau descriind un mic cerc.

În duelurile de competiţie, ţinta este doar corpul, excluzându-se capul, braţele şi picioarele, dar incluzând zona inghinală. În duelurile pe viaţă şi pe moarte, însă, ţinta este reprezentată de tot corpul, inclusiv de cap. Dacă, de exemplu, apare o vulnerabilitate la degetele picioarelor, ea poate fi folosită, asta în cazul în care cel care atacă se poate feri de vârful spadei adversarului.

Există o axiomă conform căreia floretistul cu o apărare perfectă nu poate pierde. Dar ce se întâmplă dacă ambii luptători se apără perfect? Asta este cumva situaţia în care un luptător irezistibil îl înfruntă pe unul de neclintit? Departe de asta. Fiinţele umane nu sunt nici irezistibile, nici de neclintit. Unul dintre luptători va obosi înaintea celuilalt,

ori poate ceva din jur îi creează un dezavantaj mai mare sau mai mic. Acesta ar putea fi vreun obiect de pe podea, care îl face să alunece ori, ca în situaţia de faţă, un obstacol, o piesă de mobilier, o sticlă, sau un cadavru de care luptătorul se poate împiedica. Ori, aşa cum se întâmplase când de Bergerac luptase împotriva lui Burton în cursul raidului, un strigăt al cuiva îl putea distrage atenţia duelistului o fracţiune de secundă, suficient pentru ca adversarul cu ochi de vultur şi iute ca o pisică să-şi înfigă arma în el.

Burton s-a gândit la toate acestea, rămânând totuşi concentrat asupra dansului executat de lamele armelor. Oponentul său era mai înalt, având şi o alonjă superioară. Acest lucru nu îi crea neapărat un dezavantaj, în lupta de aproape, în care alonja superioară a francezului nu mai reprezenta un atu, Burton avea un avantaj.

De Bergerac era conştient de acest lucru, după cum ştia totul despre scrimă, astfel că păstra distanţa potrivită pentru a rămâne în avantaj.

Armele ce se loveau una de alta cu repeziciune zăngăneau, în vreme ce adversarii respirau şuierător. Menţinându-şi poziţia cu braţul întins drept, de Bergerac şi-a concentrat atacurile asupra încheieturii şi antebraţului lui Burton, ca să rămână în afara razei de acţiune a armei lui.

Englezul a adoptat o poziţie cu braţul îndoit ca să dea lovituri împunse pieziş, ca să angajeze lama adversarului, şi pentru a o „învălui”. Angajările erau împinse cu lama faţă de arma celuilalt, ca să o facă să meargă de pe o parte pe alta. Învăluirile erau angajări continue în care vârful armei descria cercuri complete.

În tot acest timp a examinat stilul franţuzului, încercând să-i descopere slăbiciunile, la fel cum proceda de altfel în acele clipe şi de Bergerac. Nu a constatat niciun punct slab. A sperat că nici de Bergerac nu va observa niciun punct slab în modul său de a lupta.

La fel ca în cazul primei întâlniri dintre ei, au stabilit un ritm clar de lovituri şi parări, de ripostă şi contraripostă. Până şi eschivele au devenit o parte din acea ţesătură fină

a luptei, pentru că niciunul nu se lăsa înşelat, permiţând astfel apariţia vreunei breşe.

Fiecare dintre ei aştepta o asemenea fisură care să nu se închidă suficient de repede. Sudoarea curgea pe faţa lui de Bergerac, lăsând dâre mai deschise la culoare, întrucât îndepărta o parte din stratul de praf acumulat în timpul bătăliei. Transpiraţia îi pătrundea în ochi lui Burton, usturându-l. S-a retras brusc pentru a-şi şterge fruntea şi ochii cu dosul mâinii libere. Franţuzul a profitat de această întrerupere ca să-şi şteargă şi el faţa cu o bucată de pânză pe care o ţinea între centură şi capătul superior al prosopului ce-i slujea drept kilt. Aceste întreruperi au început să fie tot mai dese, nu doar pentru a-şi şterge feţele, ci şi pentru a-şi mai trage sufletul.

În cursul unei asemenea pauze, Burton a tras o pânză ce-i slujise ca sutien unei femei moarte, şi s-a şters de sudoare. Apoi, urmărindu-l pe de Bergerac ca să se asigure că acesta nu va recurge la un *fleche*, adică un atac din alergare, şi-a legat pânza în jurul capului. De Bergerac s-a aplecat la rândul lui şi a smuls o pânză similară de pe cadavrul altei femei, ca să-şi facă o legătură la cap.

Burton şi-a simţit gura uscată. A avut senzaţia că limba îi era mare şi întărită ca un castravete. Abia a reuşit să rostească:

— Un armistiţiu de o clipă, monsieur de Bergerac. Să bem ceva înainte de a muri de sete.

— De acord.

Burton s-a dus în spatele barului, dar conductele ce alimentau chiuveta de acolo erau goale. S-a îndreptat către dulapul pe care-l deschisese francezul şi a scos o sticlă de pasiune purpurie[13]. A scos dopul din plastic cu dinţii şi apoi l-a scuipat. I-a oferit lui de Bergerac prima înghiţitură, dar acesta a refuzat. A băut cu sete, iar apoi i-a întins sticla peste bar lui de Bergerac. Lichidul i-a ars gâtlejul şi i-a înfierbântat pieptul şi intestinele. A alungat setea într-o oarecare măsură, însă nu avea să fie mulţumit decât după

[13] Cocteil obţinut din vodcă, triple sec, suc de grepfrut şi suc de afine (n. tr.)

ce avea să găsească apă.

De Bergerac a ridicat sticla spre lumină.

— Aha! Ai dat de duşcă o sută de mililitri, amice. Voi proceda întocmai, ca să fiu la fel de ameţit. N-ar fi frumos să te ucid doar pentru că ai fi mai cherchelit decât mine. Într-un asemenea caz te-ai plânge de lipsă de fair play, iar întrebarea cine este un spadasin mai bun ar rămâne fără răspuns.

Burton a râs în stilul lui ciudat, ţinându-şi dinţii încleştaţi.

De Bergerac a tresărit, apoi a spus:

— Vorbeşti ca un motan, amice.

A băut, iar când a aşezat sticla jos, a fost cuprins de un acces de tuse şi ochii i-au lăcrimat.

— *Mordioux!* Ăsta sigur n-a fost vin franţuzesc! E pentru barbarii din Nord – ori pentru englezi!

— N-ai gustat niciodată aşa ceva? s-a mirat Burton. După ce ai străbătut atâta cale pe Fluviu?

— Ţi-am spus doar că am băut foarte puţin. *Hélas!* Niciodată nu m-am duelat decât atunci când eram perfect treaz. Iar acum îmi simt sângele cântând, puterea parcă mi-a revenit, cu toate că ştiu că e o falsă impresie, fiindcă alcoolul îmi amăgeşte simţurile. Nu-i nimic. Dacă sunt oarecum ameţit şi astfel reflexele îmi vor fi întârziate, iar judecata nesigură, tu te vei afla în aceeaşi situaţie.

— Asta depinde de reacţia fiecăruia la alcool, a spus Burton. S-ar putea prea bine ca eu, întrucât îmi place alcoolul tare, să fiu mai obişnuit cu efectele lui. Prin urmare, voi avea un avantaj faţă de tine.

— Vom vedea, a spus de Bergerac şi a zâmbit. Acum, *monsieur*, te-aş ruga să ieşi de după barul acela ca să ne reluăm mica noastră dispută.

— Cu plăcere, i-a răspuns Burton.

A păşit de-a lungul barului şi a ieşit pe la capăt. S-a gândit să încerce un *fleche*, un atac din alergare. Însă dacă glisarea lui din alergare era greşită ori parată, putea fi prins dezechilibrat şi expus ascuţişului spadei lui de Bergerac. Cu toate acestea, ar fi avut posibilitatea de a se apropia, blocând astfel lovitura franţuzului.

Nu. Ar fi luat în calcul o asemenea acţiune dacă nu ar fi avut în sânge alcoolul conţinut de pasiunea purpurie? în niciun caz. Trebuia să renunţe la o astfel de idee.

Dar dacă ar fi ridicat sticla şi ar fi azvârlit-o, în timp ce întreprindea atacul *flèche?* Adversarul ar fi trebuit să se aplece pentru a nu fi lovit de sticlă, iar asta l-ar fi dezechilibrat.

S-a oprit când a ajuns în faţa sticlei de vin. S-a uitat la ea vreme de o secundă, iar de Bergerac l-a aşteptat. Apoi a desfăcut palma stângă şi a scos un oftat.

Franţuzul a zâmbit şi a făcut o mică plecăciune.

— Complimentele mele, *monsieur*. Am sperat că nu vei ceda ispitei de a încerca vreo manevră dezonorantă. Aceasta este o chestiune ce trebuie soluţionată doar cu ascuţişul spadei. Te felicit pentru că ai înţeles acest lucru. Şi te salut drept cel mai mare duelist pe care l-am înfruntat, pentru că am încrucişat sabia cu mulţi. Mă întristează din cale afară, şi mi se pare regretabil că acest duel, cel mai minunat dintre toate, care nu va fi egalat de nimeni, niciodată, este vizionat doar de noi doi. Mare păcat! Ba nu, nu e păcat. E o tragedie, o pierdere ireparabilă pentru întreaga lume!

Burton a observat că pronunţia franţuzului devenise uşor nesigură. O asemenea situaţie era de aşteptat. Nu era însă posibil ca şiretul francez să exagereze efectele alcoolului pentru a-l face pe Burton să aibă o încredere nemăsurată în sine?

— În principiu, sunt de acord cu tine, a spus Burton, şi-ţi mulţumesc pentru complimente. De asemenea, mă văd silit să spun că eşti cel mai mare spadasin pe care l-am întâlnit. Cu toate acestea, *monsieur*, acum ceva timp te-ai referit la tendinţa mea de a vorbi prea mult. Deşi probabil eşti egalul meu în mânuirea spadei, cred că mă depăşeşti în ceea ce priveşte limbuţia.

Franţuzul a surâs.

— Limba mi-e la fel de vioaie ca şi sabia. Celor care mi-au citit cărţile le-am oferit la fel de multe plăceri ca şi celor ce mi-au ascultat vocea ori mi-au văzut performanţele ca

spadasin. Am uitat că eşti britanic, *monsieur*, deci o persoană reticentă, tipic anglo-saxonă. De aceea, începând cu acest moment, voi lăsa spada să vorbească în numele meu.

— Pariez că aşa vei proceda, a spus Burton. *En garde!*

Spadele lor s-au confruntat din nou prin fandări, parări, riposte şi contrariposte. Însă fiecare dintre ei s-a apărat perfect, păstrând distanţa cuvenită, sincronizarea, calculele, hotărârea şi coordonarea.

Burton a simţit otrava oboselii şi a băuturii şi şi-a dat seama că acestea îl făceau să aibă reacţii mai lente, afectându-i şi judecata. Însă toate exercitau un efect egal sau mai mare asupra adversarului său.

Iar apoi, în vreme ce para o lovitură îndreptată spre braţul său stâng, răspunzând cu o împunsătură spre pântecul lui de Bergerac, Burton a văzut ceva apărând pe uşă dinspre scara principală. De aceea, a făcut un salt înapoi şi a strigat:

— Stop!

De Bergerac observase că Burton se uitase la ceva aflat în spatele lui. A făcut un salt înapoi pentru a se situa suficient de departe de Burton, în caz că acesta ar fi încercat să îl păcălească. Apoi a văzut apa curgând într-o pojghiţă subţire pe sub uşă.

Respirând precipitat, a zis:

— Poftim, *monsieur* Burton! Nava s-a scufundat până la nivelul punţii noastre. Nu mai avem vreme. S-ar cuveni să punem cât mai curând capăt acestei lupte.

Burton se simţea foarte obosit. Respira sacadat. Îşi simţea coastele de parcă cineva i-ar fi înfipt vârfuri de cuţit în ele.

A avansat împotriva franţuzului, cu intenţia de a face o fandare cu străpungere. Însă de Bergerac a fost acela care a executat manevra. A explodat, părând să fi invocat din trupul lui slab un impuls de energie. Pesemne că, în sfârşit, descoperise un punct slab în apărarea lui Burton. Ori aşa socotise. Ori considerase că era mai iute acum, după ce oboseala încetinise mişcările adversarului său mai mult

decât pe ale sale.

Indiferent de motive, făcuse un calcul greşit. Ori poate executase o mişcare perfectă. Însă judecând după limbajul trupului evidenţiat de de Bergerac, după anumite mişcări musculare şi după o uşoară alunecare a privirii, Burton a intuit instantaneu intenţia franţuzului. A înţeles asta deoarece voise să procedeze la fel, dar reuşise să-şi ascundă limbajul trupesc, semnalele exterioare, care aveau să-l informeze pe adversar privind următoarele sale mişcări.

De Bergerac s-a repezit spre el să-l împungă din fugă, o lovitură alunecată de-a lungul armei adversarului, însoţită de o uşoară apăsare. Era o manevră menită să surprindă, şi ea ar fi reuşit dacă Burton n-ar fi fost pregătit, într-un anume fel, ca şi cum ar fi privit într-o oglindă şi ar fi ştiut ce presupunea acea mişcare.

Răspunsul reuşit impunea o iuţeală surprinzătoare, precum şi capacitatea de a stopa arma adversarului. De Bergerac a dovedit iuţeala necesară, însă mişcarea surprinzătoare a lipsit, semn că nu mai avea stăpânirea de sine dinainte.

Un spectator avizat ar fi spus că de Bergerac deţinea avantajul prin controlul asupra propriei ţinute. Stătea mult mai drept decât Burton. Mâna lui stătea mai sus, permiţând astfel ca partea rezistentă a spadei, începând de la gardă până la mijlocul lamei, să ia contact, şi astfel să pună stăpânire pe partea superioară a armei lui Burton, cea slabă, care ţinea de la mijloc până la vârf.

Însă Burton a reuşit să ridice partea rezistentă, întorcând lama şi făcând arma lui de Bergerac să coboare, după care a făcut un pas în lateral şi i-a străpuns umărul stâng. Chiar sub stratul de praf de puşcă şi murdărie, s-a văzut că faţa lui de Bergerac s-a făcut cenuşie, însă nu a scăpat arma din mână. În acea clipă de derută, Burton l-ar fi putut ucide.

Legănându-se pe picioare din cauza şocului, de Bergerac a reuşit totuşi să surâdă:

— *Monsieur*, ai reuşit să mă faci să sângerez. Ai câştigat. Te recunosc drept câştigător. Şi nu mi-e ruşine…

— Dă-mi voie să te ajut, a spus Burton, după care cineva a tras o lovitură de pistol dinspre uşa deschisă.

De Bergerac s-a aplecat în faţă şi a căzut greoi pe burtă. Rana căscată în spate, în apropierea taliei, arăta pe unde pătrunsese glonţul.

Burton s-a uitat spre uşă.

În cadrul ei a văzut-o pe Alice, având în mână pistolul a cărui ţeava fumega.

— Dumnezeule! a exclamat el. Alice, nu trebuia să faci asta!

Ea s-a apropiat alergând de el, stârnind stropi, deoarece apa îi ajungea până la glezne.

Burton a îngenuncheat şi l-a răsucit pe francuz, după care i-a aşezat capul în poală.

Alice s-a oprit în apropierea lui.

— Ce s-a întâmplat? E duşman, nu-i aşa?

— Da, dar tocmai se predase. Ştii cine e? Cyrano de Bergerac.

— Vai de mine, Dumnezeule!

De Bergerac a deschis ochii, privind-o pe Alice.

— Doamnă, trebuia să aştepţi până aflai care era adevărata situaţie. Dar asta… puţini şi-ar fi dat seama.

Nivelul apei creştea cu repeziciune, iar puntea se înclina treptat. În acel ritm, apa avea să ajungă în curând peste capul lui de Bergerac.

Acesta a strâns din pleoape, apoi a redeschis ochii.

— Burton?

— Da, a răspuns acesta.

— Acum mi-am amintit. Ce… ce proşti am fost amândoi. Cred că eşti acel Burton despre care Clemens vorbea mereu… Te-a ales Eticul acela?

— Da, a spus Burton.

— Atunci… de ce am mai luptat? Eu… nu ţin minte… dar e prea târziu… trebuia să mergem până la turn… împreună… Acum… eu…

Burton s-a aplecat ca să audă vorbele slabe ale muribundului.

— Ce-ai spus?

— … urât războiul…neghiobia…

Burton a avut senzaţia că de Bergerac a murit imediat ce a rostit acele cuvinte, însă o clipă mai târziu a auzit o şoaptă a franţuzului:

— Constance!

A suspinat scurt, apoi a murit.

Burton a început să plângă.

SECŢIUNEA 12
Ultimii treizeci şi cinci de kilometri

39

Împreună cu ceilalţi supravieţuitori, Burton şi Hargreaves s-au văzut obligaţi să asiste la dezlănţuirea de mânie a lui La Viro. Plimbându-se încoace şi încolo prin faţa „criminalilor”, bărbatul înalt, brunet şi cu nasul mare, a tunat şi fulgerat vreme de un ceas împotriva lor. Aceştia au rămas în picioare în faţa templului plin de funingine, o construcţie cu o arhitectură ciudată, având un portic grecesc şi coloane ionice, un acoperiş oval, ca o ceapă, deasupra căruia se înălţa o spirală uriaşă, cioplită din piatră. Aceste caracteristici constituiau simboluri ale Bisericii celei de-A Doua Şanse, însă, cu toate acestea, Burton şi mulţi alţii au considerat templul urât şi bizar. Lucru ciudat, prostul-gust dovedit de La Viro, proiectantul construcţiei, l-a ajutat să îndure tirada acestuia. În multe privinţe avea dreptate, însă în rest, totul suna ridicol. Cu toate acestea, supravieţuitorii depindeau de bunăvoinţa lui pentru potire, îmbrăcăminte şi găzduire. De aceea, nici nu au încercat să se apere, ci au găsit o oarecare uşurare, făcând uitată furia, râzând pe muteşte de templul hidos şi de cel care îl înălţase.

În cele din urmă, La Viro a obosit să evidenţieze cu detalii convingătoare şi sugestive cât de neghiobi, brutali, criminali şi egoişti se arătaseră cei din faţa lui. Şi-a azvârlit braţele spre cer şi a spus că îi era greaţă de ei. Voia să se retragă în sanctitatea templului ca să se roage pentru *ka-*

urile locuitorilor din Virolando pe care veneticii îi uciseseră. Şi, de asemenea, cu toate că nu meritau o asemenea onoare, avea să se roage pentru cei vinovaţi de asta, fie ei vii ori morţi. Apoi i-a încredinţat pe supravieţuitori lui Frato Fenikso, adică Fratelui Fenix, cunoscut cândva sub numele de Hermann Göring.

— Arătaţi ca nişte copii dojeniţi, le-a spus Göring, şi sper că aşa vă şi simţiţi. Cu toate acestea, pentru moment cel puţin, nu vă pot da speranţe prea mari. Asta pentru că m-aţi mâniat. O să trec peste asta, iar apoi voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă ajut pentru a vă schimba în bine.

I-a condus apoi spre partea din spate a templului, unde i-a dat fiecăruia câte un potir gratis şi suficiente haine ca să reziste şi la cele mai scăzute temperaturi.

— De voi depinde dacă veţi mai căpăta ceva ce vă trebuie ori vă doriţi, le-a spus Göring. Apoi i-a trimis să-şi vadă de ale lor, dar l-a chemat deoparte pe Burton.

— Ai auzit că Samuel Clemens a murit de un atac de inimă?

Burton a confirmat printr-o clătinare a capului.

— Din câte se pare, a crezut că Frato Eriko încă voia să răzbune o jignire mai veche. După toate suferinţele bătăliei, n-a mai îndurat şi asta, a fost picătura care a umplut paharul ori, în cazul lui, lovitura care i-a frânt inima.

— Am aflat toată povestea azi-dimineaţă, de la Joe Miller, a spus Burton.

— Da. În fine, dacă nu se găseşte cineva să-l ajute pe titantrop, şi el are să moară de inimă rea. L-a iubit cu adevărat pe Clemens.

Göring l-a întrebat pe Burton dacă voia să-şi continue drumul către izvoarele fluviului. Acesta din urmă a spus că nu mersese atât de departe ca să renunţe tocmai acum. Voia să pornească spre turn cât mai curând posibil.

— Va trebui să-ţi construieşti o ambarcaţiune cu pânze. Desigur, oamenii lui Clemens nu-ţi vor îngădui să mergi cu ei pe *Afişajul interzis*.

— Încă nu ştiu cum voi proceda, a zis Burton.

— Să presupun că, dacă te refuză, vei încerca să le furi

şalupa?

Burton a rămas tăcut.

— Nu vreţi să încetaţi cu violenţele?

— N-am zis că mă voi sluji de forţă, a spus Burton. Vreau să stau cât mai curând de vorbă cu Anderson despre această călătorie.

— Anderson a fost ucis. Burton, te avertizez, nu mai vrem vărsare de sânge!

— Voi face tot ce pot să evit acest lucru. Ca şi vouă, nici mie nu-mi place violenţa. Doar că, spre deosebire de voi, eu sunt realist.

Şalupa cea mică, *După tine, gasconule*, dispăruse, împreună cu tot echipajul său. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu ea, deşi unii martori din Virolando susţinuseră că aceasta explodase.

— Dacă forţezi şalupa, ai putea ajunge la izvoare în aproximativ treizeci de zile, i-a spus Göring. Însă agenţii Eticilor vor ajunge acolo înaintea voastră.

Burton a rămas uimit.

— *Şi tu* ştii despre ei?

— Da. Seara trecută am stat de vorbă cu Frigate şi Miller, încercând să-i ajut să treacă peste momentul de întristare. Ştiam mai multe decât îţi închipui, şi bănuiam o mulţime de lucruri. Şi nu m-am înşelat, după câte mi-am dat seama. Niciunul dintre ei nu a considerat că mai are rost să păstreze tăcerea despre Eticul renegat. I-am spus lui La Viro, iar el analizează profund toată situaţia. Vestea l-a şocat, dar nu i-a clintit nicidecum credinţa.

— Şi care e situaţia cu tine?

— Nu văd niciun motiv să-mi schimb credinţa. N-am crezut niciodată că persoanele care au creat lumea asta sunt ori îngeri, ori demoni. Cu toate acestea, în cele două versiuni pe care le-am auzit, apar o serie de lucruri derutante. Ceea ce mă intrigă cel mai mult, dar mă şi irită, este misterul legat de non-umanul de pe vasul lui Clemens. Cred că-l chema Monat.

— Poftim? Eu n-am auzit de aşa ceva! a spus Burton. Göring i-a povestit cele spuse de Miller şi a adăugat:

— Şi spui că şi tovarăşul lui, cel numit Frigate, a dispărut?

— Acel Peter Jairus Frigate era agent, a zis Burton. Nu era chiar dublura lui Frigate de care ai adus vorba, dar semăna bine cu el. Probabil era fratele acelui Frigate.

— Poate că ajungând la turn vei afla, a spus Göring.

— O să aflu mai curând dacă îi ajung din urmă pe agenţii aceia plecaţi cu şalupa, a spus Burton pe un ton ameninţător.

După ce a mai discutat o vreme cu Göring, Burton a plecat. Nu i-a spus neamţului ce semnificaţie avea ştirea referitoare la Monat şi la cel ce se dădea drept Frigate. Eticul X, Necunoscutul misterios, renegatul, nu se aflase pe *Nu se închiriază*. Şi el scăpase de Monat la aproximativ opt ore după ce urcaseră la bordul vasului. De ce? Probabil că Monat îl recunoscuse. Chiar dacă ar fi fost deghizat, Monat tot l-ar fi recunoscut în cele din urmă. De aceea, trebuise să acţioneze neîntârziat, şi aşa procedase. Burton nu avea habar în ce fel.

X se aflase pe vasul lui Clemens.

Supravieţuise luptei? Dacă da, însemna că era printre puţinii supravieţuitori de pe *Nu se închiriază*, şi se afla acum în zona aceea.

Probabil că plecase în amonte imediat, ori ajunsese cumva pe celălalt mal.

Burton s-a întors după Göring şi l-a întrebat dacă auzise despre vreun supravieţuitor ajuns pe cealaltă parte a lacului ori care străbătuse poteca de deasupra strâmtorii.

— Nu, i-a răspuns Göring. Dacă ar fi existat vreunul, ni s-ar fi semnalat prezenţa lui.

Burton s-a străduit să nu-şi trădeze emoţia.

Zâmbind, Göring i-a spus:

— Crezi că X este acolo, nu? Aproape, dar deghizat?

— Eşti al naibii de isteţ, i-a zis Burton. Da, aşa cred, doar dacă nu cumva a fost ucis. Strubewell şi Podebrad erau agenţi, nu mă deranjează să-ţi spun asta acum, iar ei au murit. Probabil că şi X a avut aceeaşi soartă.

— I-a văzut cineva pe Strubewell şi Podebrad murând? a

întrebat Göring. Ştiu că Joe Miller îl consideră mort pe Strubewell pentru că nu l-a văzut ieşind din timonerie după ce aceasta s-a prăbuşit. Dar Strubewell putea ieşi mai târziu. Despre Podebrad ştim doar că nu a mai fost văzut după ce vasele s-au ciocnit.

— Îmi pare rău că nu mai este niciunul dintre ei, a zis Burton. Poate aş stoarce adevărul de la ei. Cred, totuşi, că au murit toţi. Iar faptul că oamenii tăi nu i-au văzut întăreşte bănuiala mea. În ce-l priveşte pe X, ce să spun…

Şi-a luat rămas-bun de la Göring şi s-a dus la docul parţial ars unde era amarată şalupa *Afişajul interzis*. Arăta ca o ţestoasă neagră şi monstruoasă. Corpul ei înalt şi rotunjit semăna cu carapacea, iar prova lungă şi îngustă amintea de capul cu gâtul întins. Ţeava mitralierei ce ţâşnea din partea cea mai avansată a provei semăna cu limba, iar mitraliera de la pupa cu coada broaştei ţestoase.

Burton aflase de la un membru al echipajului că şalupa era înzestrată cu un batacitor de mare capacitate şi putea găzdui cincisprezece persoane în condiţii confortabile, sau douăzeci în condiţii de oarecare aglomeraţie. Putea naviga cu cincizeci şi cinci km/h împotriva unui curent de şaisprezece km/h şi a unui vânt cu aceeaşi viteză. Poseda o armurărie de cincisprezece puşti şi cincisprezece pistoale ce foloseau cartuşe cu praf de puşcă şi zece puşti cu aer comprimat, precum şi numeroase alte arme.

Având braţul enorm pus în ghips, Joe Miller, câţiva membri ai echipajului şi supravieţuitori de pe *Nu se închiriază* stăteau pe doc. Cum căpitanul îi fusese descris, lui Burton nu i-a venit greu să-l identifice. Kimon era un bărbat scund şi voinic, cu ochi iscoditori şi migdalaţi, un grec ce trăise în Antichitate, a cărui viaţă Burton o studiase la şcoală şi nu numai. Fusese un mare general, comandant de navă şi om de stat, unul dintre principalii făuritori ai imperiului atenian de după războaiele cu perşii. Dacă pe Burton îl mai ajuta bine memoria, se născuse în 505 î.e.n.

Kimon fusese un conservator care se pronunţase în favoarea alianţei cu Sparta, intrând astfel în contradicţie cu politica promovată de Pericle. Tatăl lui fusese celebrul

Miltiade, învingătorul din bătălia de la Maraton, în care grecii alungaseră hoardele lui Xerxes. Kimon a participat la bătălia navală de la Salamina, în care grecii au scufundat două sute de corăbii duşmane, pierzând doar patruzeci de ambarcaţiuni, şi au distrus pentru totdeauna puterea navală a Persiei.

În anul 475, Kimon i-a alungat pe piraţii din Skiros, iar apoi a descoperit şi adus la Atena osemintele lui Tezeu, legendarul întemeietor al statului numit Atica şi cel care ucisese Minotaurul din labirintul de la Knossos. Kimon a fost unul dintre judecătorii care i-au acordat lui Sofocle premiul întâi într-o competiţie ţinută la Dionysia în 468.

În anul 450, Kimon a condus o expediţie împotriva Ciprului, unde a murit în timpul asediului cetăţii Kitium. Rămăşiţele lui au fost aduse şi înhumate la Atena.

Acum arăta cât se poate de viu şi de ameninţător. Kimon şi o serie de admiratori ai lui Clemens se certau zgomotos. Purtându-se ca orice alt cetăţean din Virolando, Burton s-a aşezat şi a ascultat cu atenţie.

Evident, disputa se născuse pentru că trebuia hotărât care dintre oamenii lui Clemens aveau să meargă în susul Fluviului şi care va fi rangul acestora. În afara celor unsprezece membri ai echipajului şalupei, de pe *Nu se închiriază* supravieţuiseră zece oameni. Kimon era depăşit ca rang de trei dintre aceştia, însă el susţinea că era comandantul şalupei şi cei care se vor îmbarca îi vor deveni subordonaţi. Pe de altă parte, nu voia să îngăduie mai mult de unsprezece persoane la bord şi considera că echipajul şalupei avea întâietate. Era totuşi dispus să ia câţiva de pe nava-mamă în cazul în care vreunul dintre membrii echipajului nu voia să continue voiajul.

După o vreme, Kimon şi ceilalţi au coborât în interiorul şalupei. Chiar şi aşa, glasurile lor certăreţe răzbăteau prin hublourile deschise.

Titantropul nu urcase la bord. Rămăsese afară, şi vorbea singur, foarte încet. Avea ochii înroşiţi şi părea să fi suferit mult pentru pierderea lui Sam.

Burton s-a prezentat.

Vorbind în engleză, cu glas gros ca din butoi, Joe Miller i-a răspuns:

— Da, am aujit desbre tine, domnule Burton. Zam mi-a boveztit desbre tine. Gând ai azunz aiji?

— Mă aflam pe *Rex*, a recunoscut Burton fără multă tragere de inimă.

— Je dracu' ai găutat pe *Rex*? Ai fozt unul dintre oamenii lui X, nu?

— Da, a zis Burton. Dar n-am aflat decât ieri că unii dintre recruţii lui se aflau şi pe *Nu se închiriază*. Deşi, ca să fiu sincer, am bănuit că unii dintre ei erau oamenii lui.

— Jine zi-a jis azta?

— Cyrano de Bergerac.

Joe s-a luminat la faţă.

— Jyrano? Trăiejte? Gredeam g-a murit. Unde e?

— Nu, a fost ucis. Dar m-a recunoscut şi mi-a zis că el şi Sam Clemens au primit vizita acelui Etic.

Burton a socotit că era preferabil să nu-i spună lui Miller că femeia lui îl ucisese pe de Bergerac.

În titantrop părea că se duce o luptă lăuntrică. Apoi a încetat să se mai frământe, i-a zâmbit vag lui Burton şi i-a întins mâna uriaşă.

— Uite. Nu zi-o iau în nume de rău. Am fozt cu tojii nijte brojti. Zam jpunea gă aşa sunt zorzii răjboiului.

Apoi i-a prins mâna lui Burton, făcând-o să dispacă într-a lui, şi i-a strâns-o, nu tare, după care i-a eliberat-o.

S-au dus apoi spre povârnişul din spatele Templului. Acolo, Alice şi alţii construiau colibe. Burton i-a chemat deoparte pe Alice, Frigate, Nur şi Aphra Behn. După ce l-a prezentat pe Miller, Burton i-a cerut să le povestească celorlalţi ce ştia despre X şi cei pe care acesta îi recrutase. A urmat o istorie lungă, punctată de multe întrebări, care s-a încheiat abia după ora cinei. Cum colibele rămăseseră neterminate, au dormit pe porticul Templului, înfofoliţi în haine. După dejun, s-au apucat din nou de construit. Spre sfârşitul după-amiezii, au terminat două colibe. Miller s-a dus până la şalupă să mai afle ce se întâmpla acolo. Când a revenit, Burton i-a spus povestea lui. Însă a trebuit să se

oprească, deoarece au participat la funeraliile celor care nu se duseseră la fundul Fluviului. Cadavrele fuseseră conservate în alcool până la ceremonie, iar acum stăteau întinse pe năsălii din lemn. Miller a plâns la căpătâiul lui Sam Clemens şi al colegei lui de cabină, o roşcată uriaşă de origine cimeriană. După ce Burton, reprezentând vasul *Rex*, şi Kimon, reprezentând *Nu se închiriază*, au rostit câteva cuvinte despre camarazii lor morţi, La Viro a ţinut o cuvântare scurtă, dar plină de patimă, despre inutilitatea morţii lor. Apoi cadavrele au fost aşezate pe un rug uriaş şi arse.

Burton şi oamenii lui nu au isprăvit cu poveştile decât a doua zi dimineaţa la ora şase, când a început ploaia.

— La înjebut nu am vrut să merg mai debarte, le-a zis Miller. De fabt, voiam ză mai merg doar pujin în amonte. Iar gând găzeam zara boborului meu voiam ză mă opresc agolo. Boate. Nu mai jtiu zigur dagă aj fi ferijit gu ei agum. Am văjut brea multe, am gălătorit brea mult, ji am devenit brea givilijat ga ză fiu ferijt gu ei. În orige gaz, renunzazem ză mai merg bână la turn. Nu merita, zbuneam eu. Dar acum, gând v-am întâlnit be voi, boate gă o ză vă înjozesc. Dagă n-aj faje-o, moartea lui Zam, suferinzele şi moartea gelorlalzi oameni ar fi în jadar. Be de altă barte, vreau ză aflu jine ezte agezt X. Dagă zi-a bătut zoc de noi, dezi eu ji Zam nu gredem gă a făgut azta, atunji o ză-l rub în bugăzi, uite-aza, pielizică cu pielizică.

— Cum adică pielicică cu pielicică? s-a mirat Burton. Ce înseamnă asta?

— E o vorbă a boborului meu. Trebuie să ezplic?

— Şi câţi membri ai echipajului vostru ştiu de X? l-a întrebat Burton.

— Păi, e franzejul azela mig, Marthelin, cunozgut şi sub numele baronul de Marbot. Dar Zam i-a poveztit despre X. A zogotit că boate avea îngredere în el. Apoi mai e sălbatigul agela de ghinez, Tai-Peng, doar că numele lui adevărat e Li Po. Zi prietenul lui negru Tom Turpin, gel care se prigepe ca nimeni altul să mângâie clabele pianului. X nu l-a recrutat pe Tom, dar Tai Peng s-a lăudat cu azta fază

de Tom într-o noapte, când era beat, că Zelestul azela trebuia să fi murit de giroză a ficatului gu ani în urmă, de aia am grezut gă e mai bine ză-l luăm cu noi. Pentru gă e băiat bun. Iar apoi ar mai fi ji Ely Parker, care nu a fozt regrutat de X, dar Zam l-a gunozgut pe Bământ, ori jtia de el, ji i-a jis, fiindgă era bun brieten cu Ulyzzes E. Grant şi general în armata gondusă de Grant în timpul Războiului Givil. Era injiner pe *Nu se înghiriajă*. E indian american, iroghez din tribul Zeneca. Zi ar mai fi un zumerian din Antighitate, care-şi zbune Ghilgamez.

— Ghilgameş? a întrebat Burton.

— Păi aja am zis zi eu. Sam zijea gă ar butea fi rejele cetăzii sumeriene de la Uruk, gare a trăit gândva brin brima zumătate a mileniului III înainte de Griztoz. Nu bărea foarte probabil ză găzim pe gineva care să-l fi gunozgut pe adevăratul Ghilgamez, dar nu se jtie nigiodată. Zi mai este un maiaj din Antighitate, Al Qaaq. E-al naibii de puternig, adigă pentru gineva cu nazul zgurt, serios.

— Ah Qaaq, a repetat Burton. Asta înseamnă foc în maiaşă.

— Da. Dar el nu e o minje de fog. Seamănă mai mult gu una din unt. E graz ca un porg. Dar e foarte puternig, aza gum am zbuz. Zi boate traje cu argul mai departe degât orijine, cu egzepzia mea, bineînzeles. Ghiar mai departe degât Bătrânul Arcaz pe gare l-am avut pe vaz. Are o mustază tatuată pe bujă, care îl fage ză semene gu un zălbatig din Borneo.

— Atunci, Kimon şi ceilalţi supravieţuitori nu ştiu despre X şi agenţi? a întrebat Burton.

— Dacă ar jti, v-aj fi zbuz.

— E posibil ca unii dintre ei să fie totuşi agenţi, a spus Nur el-Musafir.

— Aş vrea să vorbim cu toţi cei pe care i-ai menţionat, a spus Burton care, după o pauză, a continuat: Dacă toţi cei ce ştim de Etic vom ajunge pe şalupă, atunci ceilalţi trebuie îndepărtaţi. Vor trebui să renunţe la locul lor. Avem vreo şansă să reuşim asta?

— Zigur, a spus titantropul. A privit în jos spre Burton şi i-

a zâmbit, arătându-şi dinţii uriaşi, ca nişte pietre de râu. Zigur. Egzistă janze. Gam gâte are un gub de ghează azvârlid în fog.

— Atunci va trebui să punem mâna pe şalupă. O vom fura.

— Aja m-am gândit ji eu, a spus Miller. Gum ze faje gă încă de la îngebut trebuie să fagem atât de multe lugruri libzite de etigă pentru a-l azuta pe Etig?

40

Grupul era alcătuit din unsprezece persoane. Dintre acestea, Eticul renegat recrutase cinci în mod nemijlocit. Acestea erau Richard Francis Burton, Nur ed-Din el-Musafir, Tai-Peng, Ghilgameş şi Ah Qaaq. Toţi susţineau că primiseră vizita lui X. Cu toate acestea, Burton putea băga mâna în foc doar pentru sine. Se putea ca unul sau mai mulţi să fie agenţi ori chiar Etici.

Joe Miller aflase de X de la Sam Clemens. Alice ştia despre el de la Burton. Aphra Behn nu aflase decât cu o zi în urmă, dar ţinea foarte mult să-i însoţească pe ceilalţi în acea expediţie. De Marbot auzise de la Clemens despre Necunoscut, şi el îi povestise despre acesta lui Behn. Cum francezul şi englezoaica fuseseră cândva amanţi, iar acum trăiau din nou împreună, ceilalţi au fost de acord că ea putea veni cu ei.

Ely Parker, indianul din tribul Seneca, aflase despre X tot de la Clemens, şi ţinuse să-i însoţească. Între timp, se răzgândise.

— La naiba cu Eticii, turnul lor şi toate celelalte, i-a spus el lui Burton. Vreau să rămân aici şi să încerc scoaterea la suprafaţă a lui *Nu se închiriază*. În locul unde s-a scufundat, apa are doar cincisprezece metri adâncime. După ce-l scot la lumină şi-l repar, plec cu el în josul Fluviului. Nu ţin să mor doar pentru a dovedi ceva ce nu poate fi dovedit. Eticii nu vor ca noi să ne vârâm nasul în treburile lor. Cred că întreruperile în funcţionarea pietrelor-potir au intervenit pentru că ne-am amestecat. Probabil că Piscator a zăpăcit

lucrurile în turn. Iar Podebrad i-a spus lui Sam că oamenii pe care i-a lăsat în Nova Bohemujo ar putea fi responsabili de problemele apărute pe linia de pe malul drept. A zis că înainte de a decola cu dirijabilul de acolo, câţiva dintre ofiţerii lui au vrut să sape adânc în jurul unei pietre-potir ca să poată obţine o sursă continuă de energie. El i-a avertizat să nu sape, iar înainte de a pleca, a obţinut promisiunea lor că nu-şi vor pune ideea în aplicare. A zis că probabil oamenii şi-au încălcat cuvântul şi au săpat, întrerupând astfel circuitul. Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, zona din jur a sărit în aer. Acolo se putea forma o groapă îndeajuns de mare ca să dea naştere unui nou lac pe partea dreaptă a Fluviului. Iar explozia putea să şteargă de pe faţa planetei întregul stat Nova Bohemujo de pe malul acela. Acolo se aflau şi zăcămintele de minerale, iar dacă este adevărat ce a spus Podebrad, înseamnă că s-a sfârşit cu minele de acolo şi cu locuitorii din Noua Boemie. În orice caz, n-am chef să am de a face cu Eticii. Nu sunt laş, iar asta v-o poate spune oricine mă cunoaşte. Însă consider că nu e bine să te vâri în lucruri despre care nu ştii nimic.

„Pe de altă parte”, a gândit Burton, „ai vrea să fii căpitan al vasului şi să o duci regeşte.”

— Nu o să primeşti prea mult ajutor din partea localnicilor, i-a zis Burton.

A făcut un gest către maluri şi Fluviu, arătând spre nenumăraţii oameni care se pregăteau să plece din acel loc cu ambarcaţiuni de tot felul.

— Această zonă se va goli aproape complet în mai puţin de o lună. La Viro îi trimite aproape pe toţi în josul Fluviului ca să restaureze credinţa susţinătorilor Bisericii celei de-A Doua Şanse, să îndrepte abaterile de la dogma lor teologică şi să facă noi convertiri. Defecţiunile pietrelor-potir au zdruncinat credinţa multora.

— Da, a confirmat Parker, şi faţa lui lată s-a schimonosit într-un rânjet răutăcios. Da, până şi La Viro e zdruncinat. Am înţeles că-şi petrece o bună bucată din zi rugându-se. Acum nu mai pare la fel de sigur pe sine.

Burton n-a încercat să-l convingă pe indian să li se

alăture. Înainte de despărţire, i-a urat lui Parker noroc, deşi norocul nu avea cum să-i surâdă. *Nu se închiriază* avea să rămână unde era până când curentul avea să-l disloce de pe platforma continentală, azvârlindu-l la fundul aflat la nouă sute de metri adâncime.

Iar prin scufundarea ori imposibilitatea de a mai repara şalupa *Afişajul interzis* avea să se încheie şi epoca de tehnologie avansată de pe Lumea Fluviului. Puţinele unelte şi arme din metal se vor uza şi vor dispărea. După aceea, locuitorii Văii se vor considera norocoşi şi dacă vor mai beneficia de artefacte confecţionate din piatră. Întreaga planetă va ajunge să trăiască în Epoca de Lemn.

Ştirea despre povestea lui Podebrad prezenta interes, desigur. Chiar dacă cei din Nova Bohemujo provocaseră ori nu defecţiunea liniei de pietre-potir, Podebrad fusese agent ori Etic. Doar unul dintre aceştia putea şti că zăcămintele de metale se aflau în acea zonă. Doar unul dintre ei putea şti că încercarea de a fura energie din acea linie de alimentare putea da naştere unei catastrofe.

Dar Podebrad, ori indiferent cum îl chema în realitate, era mort.

Burton s-a întrebat dacă nu cumva el fusese X.

Auzind un glas familiar strigându-l, s-a oprit şi s-a răsucit. Hermann Göring, mai slab decât până atunci, s-a apropiat de el. Pe faţa mare avea o expresie gravă, iar ochii îi erau încercănaţi de nesomn şi oboseală.

— *Sinjoro* Burton! *Mi dezirus akompani vin*.

— Ai dori să mergi cu mine? De ce?

— Din acelaşi motiv care te animă şi pe tine. Vreau cu disperare să aflu ce s-a petrecut. Am vrut mereu să aflu, dar mi-am zis că era mai important să ridic nivelul etic al *ka*-urilor. Acum… nu mai ştiu. Ba da! Dacă e să credem în ceva, trebuie să deţinem şi cunoaşterea. Cum să spun… credinţa este sigurul lucru de care te poţi agăţa dacă nu poţi cunoaşte adevărul. Acum, însă…

— Şi La Viro ce părere are despre dorinţa ta?

— Ne-am certat, lucru ce i se părea imposibil până acum. A insistat să merg cu el în aval. Vrea să călătorească spre

gura Fluviului, chiar dacă asta îi va lua trei sute de ani, şi va predica tot drumul. Ţine să restaureze credinţa oamenilor…

— De unde ştie el că ea trebuie restaurată? a întrebat Burton.

— Ştie ce se petrece în josul Fluviului pe o distanţă de o sută şaizeci de mii de kilometri. Iar ce se petrece acolo se petrece şi în alte părţi. Pe de altă parte, n-ai observat că au apărut multe îndoieli, mulţi s-au îndepărtat de Biserică, iar asta s-a întâmplat şi în timp ce tu călătoreai în susul Fluviului?

— Am băgat eu de seamă câte ceva, dar nu am dat importanţă, a spus Burton. Aşa ceva este de aşteptat, să ştii.

— Da. Până şi unii din locuitorii din Virolando au fost tulburaţi, iar ei îl au aproape de ei pe La Viro, care le poate întări credinţa. Cu toate astea, cred că cea mai bună rezolvare e să intrăm în turn şi să stabilim precis ce s-a întâmplat. Asta ne va convinge dacă Biserica are dreptate, iar când vom reuşi asta, nimeni nu va mai avea îndoieli şi toţi vor veni în sânul ei.

— Pe de altă parte, a zis Burton fără să se grăbească, s-ar putea ca ceea ce vei descoperi acolo să spulbere întreaga ta religie.

Göring s-a înfiorat şi a închis ochii. Când i-a deschis, a spus:

— Da, ştiu. Dar credinţa mea e atât de puternică, încât sunt dispus să risc asta.

— Al doilea nume al meu este Francis, de la franc, a zis Burton, şi a rânjit. De aceea o să fiu sincer cu tine. Nu te simpatizez. Nu mi-ai plăcut niciodată. Adevărat, ţi-ai schimbat caracterul. Dar nu te pot ierta pentru ce ne-ai făcut prietenilor mei şi mie. Se pune problema să ierţi, dar să nu uiţi. Deşi presupun că, în esenţă, ar trebui să fie acelaşi lucru.

Göring a făcut un gest de implorare din mâini.

— Asta e povara pe care trebuie să o port. Mi-o merit, şi nu voi reuşi să o lepăd decât atunci când orice persoană care-mi cunoaşte faptele rele mă va fi iertat cu adevărat.

Dar nu asta e problema acum. Eu susţin că vă pot fi de mare folos. Sunt iute, puternic şi foarte hotărât, şi nu-mi lipseşte inteligenţa. De altfel…

— … de altfel, eşti cel de-al doilea membru ca importanţă al Bisericii, un pacifist, a spus Burton. La ce ne vei fi de folos dacă va trebui să luptăm?

— N-o să-mi compromit principiile! a spus Göring cu îndârjire. Nu voi vărsa sângele altei fiinţe umane! Dar mă îndoiesc foarte mult că veţi trebui să luptaţi. Zona din susul Fluviului este foarte slab populată şi oamenii se împuţinează acolo pe zi ce trece. N-ai văzut ce multe ambarcaţiuni vin dinspre strâmtoare? S-a răspândit vestea că populaţia din Virolando pleacă. Oamenii din amonte îşi părăsesc ţările friguroase ca să se stabilească aici.

— S-ar putea să avem parte de bătălii, a spus Burton. Dacă îi ajungem din urmă pe agenţii aceia, va trebui să-i facem să vorbească. Iar când vom pătrunde în turn… cine ştie ce vom găsi acolo? S-ar putea să trebuiască să luptăm ca să scăpăm cu viaţă.

— Dar mă luaţi?

— Nu. Acesta e răspunsul definitiv! Şi nu vreau să mai discut despre acest subiect. Deloc!

Apoi s-a îndepărtat, în vreme ce Göring a spumegat spre el:

— Dacă nu mă luaţi, o să merg singur!

Burton a aruncat o privire în urmă. Göring avea chipul congestionat şi ameninţa cu pumnul, ceea ce l-a făcut să zâmbească. Până şi episcopii Bisericii, oameni cu principii etice înaintate, se înfuriau câteodată.

Când s-a uitat încă o dată în urmă, l-a văzut pe Göring îndreptându-se grăbit spre Templu, cu o expresie de hotărâre pe faţă. Evident, se ducea să-i spună lui La Viro că nu se va supune ordinului acestuia de a pleca spre aval.

În noaptea aceea, conduşi de Burton, cei unsprezece i-au copleşit numeric şi prin forţă pe paznicii de pe *Afişajul interzis*. Au venit dinspre Fluviu, înotând fără să facă zgomot până au ajuns la balustradă şi au urcat la bord pe la babord. Două gărzi stăteau rezemate de balustrada de la

tribord şi vorbeau. Au fost prinse pe la spate şi ţinute de nas şi gură până au leşinat din cauza lipsei de aer. În acelaşi timp, Joe Miller a urcat în şalupă venind dinspre mal. După ce a schimbat câteva cuvinte cu cealaltă santinelă, a prins-o în braţe şi a dus-o zbătându-se până la prova, unde a aruncat-o în apă.

— Iizuze! a strigat el către omul care se opunea. Nu-mi plaze ză fag azta, dar am o datorie de îmblinit! Să tranzmizi regretele mele lui Kimon!

După ce gărzile au fost îndepărtate, Burton şi oamenii săi şi-au adus la bord potirele şi alte lucruri personale, precum şi câteva parâme lungi şi unelte ce fuseseră salvate de pe *Nu se închiriază* de către nişte scufundători. Aphra Behn a pornit curentul. Imediat ce ultimele provizii au fost aruncate pe punte, s-au dezlegat parâmele de amarare şi ea a condus şalupa de la mal. Curând a căpătat viteză maximă, lăsându-i în urmă pe mal pe bărbaţii şi femeile care răcneau dezolaţi.

Burton a simţit că începuseră cu adevărat penultima etapă a lungii lor călătorii abia după ce şalupa a trecut de intrarea în strâmtoare.

S-a gândit o vreme la X. Potrivit relatării lui de Bergerac privind vizita primită din partea lui X, acesta din urmă îi spusese să transmită recruţilor că trebuiau să-l aştepte un an în Virolando. Burton nu voise să procedeze astfel şi colegii lui îl aprobaseră. Ţinuseră să-şi continue călătoria chiar atunci.

Înaintând împotriva curentului de la mal cu o viteză de aproximativ cincizeci de km/h, şi oprindu-se doar două ore pe zi, şalupa putea parcurge în medie o mie cincizeci de kilometri la fiecare douăzeci şi patru de ore. Când vor trebui să abandoneze ambarcaţiunea, vor mai avea de străbătut o oarecare distanţă, partea cea mai dificilă a drumului. Înainte de asta trebuiau să facă o oprire şi să prindă peşte pentru a-l afuma şi să coacă pâine din ghindă, dar şi pentru a culege muguri de bambus. Nu aveau să fie singurele lucruri pe care le vor mânca. Aveau cu ei şi douăzeci de potire gratis, câteva dintre ele proprietatea lor, iar altele

furate. Plănuiau să le umple şi pe acestea înainte de a ajunge la ultima piatră-potir, ca să aibă şi provizii suplimentare. Hrana care se altera cu repeziciune trebuia păstrată în frigiderul de la bord ori pusă într-un recipient târât în urma şalupei.

Mergând spre nord, Valea Fluviului a devenit mai largă. Evident, Eticii o creaseră astfel pentru a beneficia ceva mai mult de pe urma razelor slabe de soare. La temperatura de 18 °C, aerul era suportabil în cursul zilei, care era mai lungă decât în regiunile lăsate în urmă. Însă, pe măsură ce se deplasau spre nord, temperatura avea să scadă tot mai mult. Şi perioadele de ceaţă erau mai lungi.

Göring avusese dreptate în privinţa densităţii populaţiei din acele zone. Acolo locuiau cam patruzeci de oameni pe kilometrul pătrat. Această cifră scădea zilnic, lucru evidenţiat de numeroasele ambarcaţiuni ce coborau pe Fluviu.

Stând la prova, Joe Miller s-a uitat cu jind la titantropii prin dreptul cărora au trecut. Când şalupa a oprit la mal pentru reîncărcarea batacitorului, a coborât să discute cu titantropii pe care i-a putut găsi în preajmă. A purtat conversaţia în esperanto, întrucât niciunul nu cunoştea limba lui natală.

— Niji o bierdere, a spus Joe. Ji eu am uitat-o în mare măzură. Iizuze Hriztoaze! Oare n-o ză-mi găzezc nijiodată bărinzii ji brietenii, pe jei din tribul meu?

Din fericire, titantropii s-au purtat cu amabilitate. Erau deja depăşiţi numeric de „pigmei”, iar majoritatea fuseseră convertiţi la credinţa Bisericii celei de-A Doua Şanse. Burton şi Joe au încercat să recruteze câţiva, dar nu au reuşit. Uriaşii nu voiau să aibă nimic de a face cu fiinţele ce trăiau în turn.

— Toţi se tem de nordul îndepărtat, a spus Burton. Şi tu trebuie să te fi simţit la fel. Cum de te-ai alăturat acelor egipteni?

Joe şi-a umflat pieptul de gorilă.

— Eu zunt mai curazos degât jeilalzi. Zi mai dejtept. Deji, ca ză zic adevărul, a fozt cât be je ză fac pe mine când am

văjut turnul. Dar orijine ar băţi la fel. Stai să veji dagă nu-i aja.

În a zecea zi, au oprit pentru o escală la mal de câteva zile. Populaţia locală era alcătuită din câţiva titantropi, plus scandinavi antici, medievali şi moderni, care reprezentau majoritatea. Între ei se numărau oameni din diferite perioade şi locuri. Bărbaţii care nu aveau tovarăşe de cabină au început imediat să caute pe câte cineva pentru o noapte. Burton a mers prin zonă şi s-a interesat dacă nu văzuse cineva bărbaţii şi femeile care fuseseră siliţi să abandoneze şalupa de pe *Rex*. I s-a spus că fuseseră mulţi, dar toţi plecaseră în amonte cu ambarcaţiuni furate.

— Au mai venit unii care să spună că erau de pe *Nu se închiriază*? A vrut să ştie Burton. Mă refer la uriaşul vas de metal asemănător cu *Rex*, propulsat de zbaturi şi acţionat de motoare electrice.

— Nu, n-am văzut pe nimeni care să fi venit de pe acel vas.

Burton nu se aşteptase ca fugarii să se laude cu identitatea lor.

La fel procedaseră şi agenţii care fugiseră de pe vasul lui Clemens înaintea bătăliei.

Cu toate acestea, fiindu-i descrişi câţiva dintre cei care trecuseră spre nord în ultimele câteva săptămâni, i-a recunoscut pe cei care părăsiseră vasul *Rex*. De Marbot, care se interesase şi el, i-a recunoscut pe dezertorii de pe *Nu se închiriază*.

— O să-i prindem curând din urmă, a spus Burton.

— Dacă avem noroc, a zis francezul. S-ar putea să-i depăşim în timpul nopţii. Ori ar putea afla de venirea noastră şi se vor ascunde.

— În orice caz, noi vom ajunge acolo primii.

Au trecut douăzeci de zile. Agenţii din ambele ambarcaţiuni trebuiau să fi rămas deja în urmă. Cu toate că Burton a oprit şalupa după fiecare treizeci şi cinci de kilometri străbătuţi ca să-i descoasă pe localnici, nu a reuşit să-l găsească pe niciunul din cei căutaţi.

Între timp, şi-a supravegheat atent echipajul. Doar doi

aveau trăsăturile masive fizice şi faciale ale Eticilor care se numeau Thanabur şi Loga. Cei care-şi spuneau Ghilgameş şi respectiv Ah Qaaq. Amândoi erau negricioşi şi aveau ochi negri. Ghilgameş avea păr creţ. Ah Qaaq avea o vagă cută mongoloidă, care îl făcea să arate ca şi cum ar fi avut unii strămoşi recenţi de origine mongolă. Fiecare vorbea cursiv limba considerată maternă. Spre deosebire de agentul Spruce, care susţinuse că era un englez din secolul XX şi al cărui accent uşor străin îl trădase faţă de Burton, cei doi nu aveau niciun fel de accent ciudat. Burton nu cunoştea bine sumeriană, şi nici maiaşa antică, dar ştia îndeajuns ca să recunoască o pronunţie ce nu era sumeriană ori maiaşă.

Asta însemna că unul dintre ei, sau chiar amândoi, stăpânea perfect limbile acelea. Ori că amândoi erau nevinovaţi şi că nu se dădeau drept alţii.

La douăzeci şi două de zile după ce trecuseră de strâmtoare, pătrunzând într-o zonă unde nu existau mai mult de cincizeci de persoane la o piatră-potir, Burton a fost abordat de o femeie înaltă şi slăbănoagă, cu ochi mari şi gura la fel. Dinţii ei albi sclipeau, într-un contrast şocant cu faţa de negresă.

Vorbea esperanto cu un puternic accent georgian. O chema Blessed Croomes şi voia să urce la bord şi să meargă acolo unde mergeau şi ei. După aceea voia să plece pe jos spre izvoarele Fluviului.

— Acolo s-a dus mama mea, Agatha Croomes. O caut de multă vreme. Cred că l-a găsit pe Dumnezeu şi acum trăieşte de-a dreapta Lui, aşteptându-mă! Aleluia!

41

I-a venit greu s-o facă să tacă, dar, până la urmă, Burton i-a cerut cu tărie şi autoritate să-i răspundă la întrebări.

— Bine, a zis ea, o să-l ascult pe înţelept. Tu eşti înţelept?

— Destul de înţelept, i-a răspuns el, şi cu o experienţă bogată, ceea ce este acelaşi lucru dacă nu eşti prost. Să o luăm cu începutul. Unde te-ai născut şi ce ai fost pe Pământ?

Blessed i-a spus că se născuse sclavă în Georgia, în 1734, în casa stăpânului ei. Venit devreme acasă, acesta o surprinsese pe mama ei în bucătărie, ajutând la pregătirea cinei. Fusese crescută ca sclavă şi botezată în credinţa mamei şi tatălui ei. După ce tatăl ei murise, mama devenise predicatoare. Era o femeie foarte credincioasă şi puternică, băgându-şi în sperieţi turma păstorită, deşi oamenii o iubeau. Mama ei murise în 1783, iar ea în 1821. Însă amândouă fuseseră resuscitate în apropierea aceleiaşi pietre-potir.

— Sigur, nu mai era o bătrână. Mi s-a părut ciudat să o văd pe mama ca femeie tânără. Asta nu avea nicio importanţă pentru ea. Era la fel de sfântă, dăruită religiei şi plină de spirit ca şi pe vremea când trăise pe Pământ. Păi, vă spun eu, când predica în biserica noastră, veneau albi de la mari depărtări să o asculte. Mai toţi erau nişte amărâţi şi nişte gunoaie, dar ea i-a convertit, iar apoi ei dădeau de bucluc…

— Iar ai început să divaghezi, i-a zis Burton. Gata, ajunge cu trecutul tău. De ce vrei să mergi cu mine?

— Pentru că ai barca aceea care poate merge mai iute decât pasărea în zbor.

— Dar de ce vrei să mergi până la capătul Fluviului?

— Omule, ţi-aş fi spus dacă nu mă întrerupeai. Vezi tu, faptul că a ajuns aici nu a făcut-o câtuşi de puţin pe mama să-şi piardă credinţa. Spunea că toţi ne aflăm aici pentru că pe Pământ am păcătuit. Unii mai rău decât alţii. Acesta este de fapt raiul, marginea lui, de fapt. Bunul Iisus a vrut ca adevăraţii credincioşi să urce pe Fluviu, dulcele Iordan, ca să-l găsească pe El la capătul drumului. El stă acolo, aşteptând să-i îmbrăţişeze pe cei care cred cu adevărat, cei care s-au străduit să îl caute. De aceea a plecat mama. Mi-a zis să merg cu ea, dar mi-a fost frică. Nu eram convinsă că ştia despre ce vorbea. Nu i-am spus asta, desigur. Ar fi fost ca şi cum aş fi pălmuit-o, şi nimeni nu are curajul să facă aşa ceva. În orice caz, nu asta m-a împiedicat să o însoţesc. Aveam un bărbat la care ţineam mult, iar el n-a vrut să meargă împreună cu ea. A zis că-i plăceau lucrurile aşa

cum erau. De aceea am lăsat sexul să gândească în locul meu, şi am rămas cu el. Numai că lucrurile au început să meargă prost cu bărbatul meu. A început să alerge după fuste, iar eu m-am gândit că asta era pedeapsa pentru că nu o ascultasem pe mama. Poate că avusese dreptate, poate Iisus îi aşteaptă pe cei ce cred cu adevărat. Pe de altă parte, îi duc dorul mamei, chiar dacă uneori ne certăm ca nişte pisici sălbatice. Aşa se face că am trăit cu un alt bărbat o vreme, dar nici ăsta nu s-a dovedit mai breaz decât primul. Apoi, într-o noapte, când îmi spuneam rugăciunile, am avut o viziune. Era Iisus în persoană, care şedea pe tronul lui din diamante şi perle, iar îngerii cântau în spatele Lui, toţi inundaţi de lumini sclipitoare. El mi-a zis să nu mai păcătuiesc şi să pornesc pe urmele mamei ca să ajung în Rai. Şi atunci, am plecat. Iar acum, uite-mă. Au trecut ani, frate, şi am suferit ca unul dintre martirii Domnului. Am ostenit şi m-am săturat de carnea asta, dar iată-mă! Noaptea trecută m-am rugat din nou, şi am văzut-o pe mama, doar pentru o clipă, iar ea mi-a zis să vin la tine. A zis că nu eşti nici bun, dar nici rău. Ceva între. Dar eu voi fi aceea care te voi duce spre lumină, te voi mântui, şi împreună vom merge în împărăţia ce va să vină, iar bunul Iisus ne va îmbrăţişa şi ne va primi lângă tronului Lui cel luminat. Aleluia!

— Aleluia, surioară! i-a răspuns Burton, mereu dispus să se adapteze la orice formă de religie în timp ce-i lua în râs spiritul.

— Da, frăţioare, ne aşteaptă o călătorie lungă. Mă doare spinarea de la vâslitul canoei împotriva curentului, şi am auzit că de aici înainte vremea e ceţoasă şi friguroasă şi nu mai vezi ţipenie de om. O să ne simţim foarte singuri acolo. De aceea vreau să merg cu tine şi cu prietenii tăi.

„De ce nu?” şi-a spus Burton.

— Mai avem un loc, a spus el. Cu toate acestea, nu luăm cu noi pacifişti, pentru că s-ar putea să dăm o bătălie acolo. Nu vrem oameni care să ne devină o povară.

— Nu te teme, frate. Ştiu să mă bat ca un înger răzbunător al lui Dumnezeu, şi o voi face pentru tine, dacă

te afli de partea celor buni.

Câteva minute mai târziu, femeia şi-a adus la bord cele câteva lucruri personale. Imediat ce a văzut-o, Tom Turpin, pianistul de culoare, s-a bucurat. Apoi a aflat că ea făcuse jurământ de castitate.

— Căpitane, e nebună, i-a spus el lui Burton. De ce ai luat-o la bord? Are un trup cât se poate de arătos, şi înnebunesc la gândul că nu mă lasă nici măcar să o ating.

— Poate o să te convingă şi pe tine să faci jurământ de castitate, i-a zis Burton şi a izbucnit în râs.

Lui Turpin, această situaţie nu i s-a părut deloc amuzantă.

Când şalupa a plecat după patru zile, în loc de două, cum se procedase de obicei în cazul permisiilor la mal, Blessed a intonat un imn. Apoi a exclamat:

— Frate Burton, aveai nevoie de mine, ca să completezi numărul de oameni. Eraţi doar unsprezece, iar acum suntem doisprezece! Doisprezece e numărul potrivit, numărul sfânt. Apostolii lui Iisus au fost doisprezece.

— Da, a zis Burton încet. Iar unul dintre ei a fost Iuda.

S-a uitat la Ah Qaaq, anticul războinic maiaş, un adevărat Hercule de buzunar în mizerie. El rareori se oferea să pornească o discuţie, deşi vorbea cursiv dacă era încolţit. Şi nici nu se trăgea înapoi dacă-l atingea cineva. Potrivit lui Joe Miller, când îl vizitase pe Clemens, X nu voise să fie atins şi se purtase, de fapt, de parcă acesta ar fi fost ciumat. Clemens socotise că X, deşi solicita ajutorul locuitorilor Văii, se simţea moralmente superior şi considera că orice atingere l-ar fi pângărit.

Nici Ah Qaaq, nici Ghilgameş nu se purtau ca şi cum ar fi vrut să-i ţină pe ceilalţi la distanţă. În realitate, sumerianul insista să stea foarte aproape de cel cu care vorbea, aproape nas în nas. Şi-l atingea pe interlocutor destul de des, de parcă ar fi conversat prin contact fizic.

Acea insistenţă privind apropierea fizică putea reprezenta o compensare exagerată, Probabil Eticul aflase că recruţii observaseră refuzul lui de a se apropia, iar acum se străduia să se lipească de oameni.

Cu multă vreme în urmă, agentul Spruce spusese că el şi colegii lui detestau violenţa, că folosirea acesteia îi făcea să se simtă degradaţi. Dar dacă era adevărat, atunci sigur învăţaseră să recurgă la violenţă fără să mai dovedească nicio repulsie. Agenţii de la bordul ambelor vase luptaseră cot la cot cu ceilalţi. Iar X, în postură de Odiseu şi Barry Thorn, ucisese suficienţi oameni cât să-l facă gelos şi pe Jack Spintecătorul.

Probabil că dorinţa lui X de a nu fi atins nu avea nicio legătură cu vreun simţământ personal. Pesemne că atingerea unei fiinţe umane lăsa un fel de amprentă psihică. Da, poate că psihic nu era cuvântul potrivit. *Wathan*-urile, aurele pe care, potrivit lui X, le radiau toate fiinţele înzestrate cu sentimente, pot primi un soi de amprentă. Iar acest lucru poate ţine o vreme. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că X nu se putea întoarce la turn decât după ce acea „amprentă” dispărea. Colegii lui ar fi văzut-o şi s-ar fi întrebat cum de o căpătase.

Să fi fost bizară o asemenea speculaţie? X nu avea decât să le spună celor ce-l întrebau că, în cursul unei misiuni, fusese atins de unul dintre locuitorii Văii.

Aha! Dar dacă X nu trebuia să coboare în Vale? Dacă avea un alibi pentru a-şi justifica absenţa, dar acesta nu trebuia să includă o vizită în Vale? Atunci n-ar fi putut explica în mod satisfăcător de ce *wathan*-ul lui purta o amprentă străină.

Această speculaţie impunea totuşi ca amprentele agentului ori ale Eticului să se deosebească de cele ale resuscitaţilor şi să fie recunoscute instantaneu ca atare.

Burton a clătinat din cap. Uneori, aproape că ameţea încercând să dezlege aceste mistere.

Hotărând să abandoneze peregrinarea prin acel labirint mintal, s-a dus să stea de vorbă cu Ghilgameş. Deşi individul nega oricare dintre aventurile atribuite miticului rege al Urukului, lui îi plăcea să se laude cu fapte nereţinute de istorie. În asemenea clipe, când începea să povestească lucruri de necrezut, ochii lui negri sclipeau, iar pe faţă îi apărea un zâmbet. Semăna cu oamenii care

trăiseră pe câmpiile nesfârşite ale Americii, precum Mark Twain, şi exagera lucrurile într-o măsură incredibilă. Îşi dădea seama că ascultătorul său ştie că minte, dar nu se sinchisea. Făcea totul ca să se distreze.

Pe măsură ce zilele treceau, aerul devenea tot mai rece. Ceţurile zăboveau, tot mai grele, refuzând să se risipească până la ora unsprezece dimineaţa. Se opreau tot mai des ca să afume peştele pe care îl prindeau cu năvoadele târâte în urma şalupei şi ca să facă pâine de ghindă. În ciuda soarelui palid, iarba şi copacii erau la fel de verzi ca şi în părţile sudice.

Apoi, a sosit şi ziua când au ajuns la capătul liniei. De acolo nu mai existau pietre-potir.

Dinspre nord, purtat de vântul îngheţat, s-a auzit un uruit slab.

Au rămas pe puntea prova şi au ascultat mârâitul ameninţător. Crepusculul deja omniprezent şi ceţurile păreau să îi apese tot mai mult. Deasupra pereţilor muntoşi, întunecaţi şi înalţi, cerul era senin, dar nu la fel de sclipitor ca în zonele sudice.

Joe a spart tăcerea ce se lăsase.

— Jgomotul ajela e prima gataragtă la gare vom azunje. E mare gât iadul, dar pare gât un bârz în vânt în gombarazie cu ajeea gare apare din pejteră. Dar o ză avem mult de merz până ză azungem la ea.

Aveau straie lungi şi groase, cu glugă şi, în ceaţa subţire, semănau cu nişte fantome. Umezeala rece li se lipea de feţe şi mâini.

Burton a dat ordin, iar *Afişajul interzis* a fost legată de baza pietrei-potir. Au început să descarce şi au terminat totul într-o oră. După ce şi-au aşezat toate potirele pe piatră, au aşteptat să se descarce. A trecut o oră, apoi piatra a erupt; ecoul s-a transmis până departe.

— Mâncaţi pe săturate, i-a îndemnat Burton. Asta va fi ultima masă caldă.

— Poate chiar ultima cină, a spus Aphra Behn, dar a fost singura care a râs.

— Logul ăzta arată ga un burgatoriu, a zis Joe Miller. Dar

azta nu-i nimig. Azteptazi până azunjezi în iad.

— Am fost acolo de multe ori, dar m-am întors, a spus Burton.

Au făcut un foc mare cu lemne uscate pe care le ţinuseră pe şalupă şi s-au rezemat cu spatele de piatră, cât mai era caldă. Joe Miller a spus câteva bancuri cu titantropi, majoritatea despre negustorul rătăcitor şi soţia vânătorului de urşi şi două fiice. Nur a spus câteva poveşti sufi, menite să-i educe pe oameni să gândească diferenţiat, care s-au dovedit uşor de înţeles şi amuzante. Burton a spus câteva poveşti din *O mie şi una de nopţi*. Alice a relatat câteva istorii paradoxale pe care domnul Dodgson le imaginase pentru ea când avea opt ani. Apoi Blessed Croomes i-a pus să cânte imnuri, dar s-a supărat când Burton a început să introducă versuri deocheate.

Una peste alta, s-au simţit bine, astfel că au mers la culcare ceva mai bine dispuşi. Băutura îşi adusese şi ea contribuţia la starea lor de spirit.

A doua zi dimineaţă, după ce s-au trezit, au mâncat dejunul gătit la foc. Apoi s-au încărcat cu toate poverile pe care le aveau cu ei şi au pornit la drum. Înainte ca piatra-potir şi şalupa să dispară în neguri, Burton s-a întors să le mai privească o dată. Acelea erau ultimele lucruri ce îl legau de lumea în care trăise atâta vreme, deşi nu o iubise chiar întotdeauna. Oare avea să mai vadă vreodată o piatră-potir ori vreo ambarcaţiune? Ori nu va mai avea prilejul să vadă nimic?

A auzit glasul tunător ca de leu al lui Joe, şi s-a întors să vadă ce se petrecea.

— Doamne Dumnejeule! Ia te uită ge trebuie ză gar! Mie mi-azi puz în zbinare de trei ori mai mult degât vouă! Ză jtizi că nu mă gheamă Zamzon.

Turpin a pufnit în râs, şi a zis:

— Eşti un negru alb cu nasul mare!.

— Nu-z delog negru, a zis Miller. Am azunz gal de bovară, un animal de bovară.

— Zi gare-i diverenza? l-a imitat Turpin şi, râzând, a luat-o la fugă, pentru că Joe a încercat să-l lovească cu pumnul

lui gigantic. Rucsacul mare cât un munte l-a făcut să se dezechilibreze, astfel că uriaşul a căzut lat pe burtă.

Hohotele de râs au făcut canionul să se zguduie de ecou.

— Pun rămăşag că este prima oară când au hohotit de râs munţii ăştia, a spus Burton.

Cu toate acestea, după scurtă vreme, au redevenit cu toţii tăcuţi şi au pornit în marş mai departe, arătând ca nişte suflete pierdute într-o bolgie a Infernului.

Curând au ajuns la prima cascadă, cea mică, după spusele lui Joe Miller. Aceasta era atât de lată încât nu au reuşit să vadă capătul celălalt, însă sigur părea de zece ori mai largă decât Cascada Victoria. Cel puţin aşa au avut ei impresia. Se prăbuşea din ceţurile de deasupra cu un muget care făcea imposibilă orice conversaţie, chiar dacă şi-ar fi răcnit unii altora în ureche.

Titantropul a pornit în frunte, ca să le arate drumul. Au urcat prin apropierea cascadei, fiind acoperiţi din când în când de stropii fini de apă ce cădeau de sus. Au înaintat cu greutate şi încet, deşi nu au întâmpinat primejdii deosebite. După ce au ajuns la înălţimea de 60 de metri. S-au oprit pe o brână lată. Ajunşi acolo, şi-au descărcat poverile, iar Joe a continuat urcuşul. După o oră, din negură, ca un şarpe mort, o frânghie a coborât spre ei. Şi-au legat rucsacurile, câte două, de capătul frânghiei şi, legănându-se şi izbindu-se, Joe le-a tras către zona cuprinsă de negură. După ce au transferat astfel toate bagajele pe culmea platoului, au escaladat cu atenţie stânca. După ce au ajuns sus, şi-au luat din nou poverile în spate şi au continuat drumul, oprindu-se destul de des ca să-şi mai tragă sufletul.

Tai-Peng a povestit despre aventurile lui în ţara natală şi i-a făcut pe toţi să râdă. Au ajuns la a doua cascadă şi vederea ei a făcut ca râsul să le îngheţe pe buze. Au escaladat stânca pe lângă ea, după care au socotit că înaintaseră de ajuns şi meritau să se odihnească. Joe a turnat nişte alcool de cereale peste lemn – ceea ce constituia o risipă înfiorătoare de băutură de calitate, a zis el – dar astfel au reuşit să facă focul. După patru zile, au rămas fără lemn. Însă şi ultima dintre cascade rămăsese în

urma lor. După ce au mers vreme de o oră pe un platou uşor povârnit, dar presărat cu pietre, au ajuns la poalele unui alt perete stâncos.

— Ăzta e, a spus Joe, foarte emoţionat. Agesta ezte blatoul unde am găzit o vrânjie făgută din bânză. Vuzeze lăzată de X.

Burton a îndreptat fasciculul lămpii în sus. Primii trei metri prezentau denivelări. După aceea, atât cât putea vedea, asta nu prea departe, peretele se înălţa vertical şi neted ca gheaţa.

— Unde e frânghia?

— Ge naiba, doar trebuia ză vie agolo!

S-au despărţit în două grupuri, plecând în direcţii opuse de-a lungul bazei peretelui stâncos. Au ţinut fasciculele lanternelor înainte şi şi-au plimbat degetele de-a lungul stâncii. Însă ambele grupuri s-au întors fără să fi descoperit frânghia.

— Ză vie ai naibii de tigăloji! Ge z-a îmtâmblat?

— Cred că vreunul dintre Etici a găsit-o şi a făcut-o să dispară, a spus Burton.

După ce s-au sfătuit, au decis să petreacă noaptea la poalele peretelui stâncos. Au mâncat legume, pe care le obţinuseră din potire, cu peşte uscat şi pâine. Se săturaseră până peste cap de acel meniu, dar nimeni nu a scos o vorbă de nemulţumire. Era bine totuşi că mai aveau alcool pentru a se încălzi. Dar şi acesta avea să se termine peste câteva zile.

— Am aduz gu mine gâteva ztigle de bere, a zis Joe. Butem vace o betregere gu ele.

Burton s-a strâmbat. Lui nu-i plăcea berea.

A doua zi dimineaţă, cele două grupuri au mers din nou de-a lungul peretelui. Burton se afla în cel care pornise spre est ori în direcţia pe care el o socotea drept est. În acea lumină crepusculară aproape permanentă le era greu să se orienteze. Au ajuns la baza uriaşei cascade. Nu aveau nicio şansă să traverseze până pe partea cealaltă.

După ce s-au reunit, Burton l-a întrebat pe Joe:

— Frânghia era pe partea dreaptă sau pe cea stângă a

Fluviului?

Luminat de fasciculul lanternei, Joe a răspuns:

— Be bartea azta.

— Am impresia că X a lăsat şi o altă frânghie, dar pe partea dreaptă. La o adică, nu avea cum să ştie dacă oamenii lui vor veni pe partea stângă sau pe dreapta.

— Ei bine, ze bare gă am azunz pe bartea ztângă. Dar au tregut mulzi ani de atungi. Ge naiba, nu mai zunt ghiar zigur!

Nur el-Musafir, maurul scund, cu nasul mare, a zis:

— Dacă nu putem ajunge pe partea cealaltă – şi nu pare posibil – întrebarea nu mai are rost. Eu am mers spre vest, şi cred că aş mai fi în stare să ajung pe platou.

După micul dejun, întregul grup a mers pe jos opt kilometri până la colţul dintre munte şi pereţii de stâncă. Acestea se întâlneau la un unghi de aproximativ 36°, de parcă ar fi fost pereţii unei camere construite de mântuială. Nur şi-a legat o frânghie foarte subţire în jurul mijlocului.

— Joe spune că până la platou sunt aproape trei sute de metri de urcat. Aşa apreciază el în funcţie de ce-şi aminteşte, iar la vremea aceea el nu cunoştea sistemul englezesc de măsuri. S-ar putea să fie mai puţin decât ţine el minte. Să sperăm că aşa e.

— Dagă oboziţi brea tare, reveniţi jos, i-a sfătuit Joe. N-aş vrea ză gadă gineva.

— Atunci să te tragi deoparte ca să nu te lovesc, a spus Nur zâmbind. M-ar mustra conştiinţa dacă te-aş lovi şi am muri amândoi. Deşi sunt convins că nu ai simţi trupul meu ca fiind mai greu decât un găinaţ de vultur.

— Ba azta mi-ar vace mult rău, a zis Joe. Vulturii şi găinaţul lor erau tabu bentru boborul meu.

— Atunci gândeşte-te la mine ca la o vrabie.

Nur a plecat spre unghi şi s-a încordat, aşezându-se umărul rezemat de un perete şi cu picioarele sprijinite de celălalt. A urcat încet pe peretele în unghi, ţinându-şi tălpile pe un perete, cu piciorul stâng întins cu câţiva centimetri mai mult decât dreptul. Când a reuşit să-şi fixeze tălpile bine, a glisat cu spatele în sus, atât cât a putut fără să

piardă contactul cu pereţii. După aceea a glisat o talpă în sus, până ce genunchiul i-a ajuns aproape la bărbie. Ţinând un picior proptit în perete, l-a ridicat încet pe celălalt. Apoi din nou şi-a făcut spinarea să gliseze în sus şi, în continuare, a repetat aceleaşi manevre.

Destul de curând a dispărut în ceaţă. Cei de jos şi-au dat seama de ritmul de ascensiune după felul în care frânghia subţire era trasă în sus. Ritmul era oricum foarte lent.

— Va trebui să dea dovadă de o rezistenţă extraordinară ca să ajungă până pe culme, a spus Alice. Iar dacă nu găseşte un loc de care să lege frânghia ca să mai tragă pe cineva, s-ar putea să se întoarcă.

— Să sperăm că stânca nu este chiar atât de înaltă, a spus Aphra Behn.

— Ori că acest colţ nu se lărgeşte prea mult, a spus Ah Qaaq.

După ce Burton a văzut pe ceasul de la mână că trecuseră douăzeci şi opt de minute de când Nur începuse urcuşul, l-au auzit pe acesta strigând.

— Am avut noroc! Am găsit un fel de terasă aici! Suficient de mare ca să permită şederea a două persoane, asta dacă una dintre ele nu este Joe! Şi am găsit şi o ieşitură de care să leg frânghia!

Burton s-a uitat la titantrop.

— Evident, stânca nu e netedă ca sticla.

— Da. Băi, gred gă eu am urgat pe parte dreaptă a Fluviului, Dick. Agolo e netedă bezte tot, bână zuz. Gel puzin bartea pe gare am merz eu era netedă ga blana de bizigă.

Eticii nu se deranjaseră să facă stânca de neescaladat până sus. Făcuseră netedă partea de jos, dar lăsaseră partea superioară, invizibilă din cauza ceţii, în starea ei originală.

Oare X luase acea hotărâre?

Tot el aranjase ca acest colţ de aici, şi probabil cel de pe celălalt mal al Fluviului, să aibă un anumit unghi, astfel încât o persoană uşoară şi de statură mică să se poată sluji de spinare şi picioare ca să urce?

Era foarte probabil.

Dacă aşa procedase, atunci tot el plănuise să aranjeze acel unghi înainte de a fi format. Acolo nu era vorba de o formaţiune naturală de stânci. Eticii proiectaseră şi construiseră acei munţi cu nişte maşini uriaşe.

Nur le-a strigat să fixeze o frânghie mai rezistentă de capătul celei subţiri. Au făcut întocmai, şi imediat după aceea el le-a comunicat că legase şi cea de-a doua frânghie.

Burton s-a ridicat slujindu-se de ea, fixându-şi picioarele de stâncă, având corpul îndoit uneori în unghi drept. Respira sacadat şi-l dureau braţele când a ajuns sus. Surprinzător de puternic pentru o statură atât de firavă, Nur l-a ajutat pe Burton să urce pe platformă.

Apoi au ridicat rucsacurile.

Nur a ridicat privirea şi a încercat să distingă ceva prin ceaţă.

— Faţa stâncii este aspră, a spus el. Cred că aş putea urca folosindu-mă de ieşituri şi de piroane.

A scos din sac un ciocan şi câteva piroane. Acestea din urmă erau nişte pene de oţel pe care le bătea în suprafaţa peretelui de stâncă. Unele dintre ele erau prevăzute cu găuri prin care se trecea coarda.

Nur a dispărut în ceaţă. Burton a auzit loviturile de ciocan. După o vreme, maurul a strigat spre Burton, spunându-i să urce. Ajunsese pe o altă brână.

— De fapt, suprafaţa prezintă atât de multe neregularităţi, încât am putea urca folosindu-ne doar de mâini. Dar nu vom face asta.

În acest timp, Alice urcase deja pe frânghie până la platforma pe care stătea Burton. El a sărutat-o, apoi a început să urce după Nur.

Zece ore mai târziu, întregul grup stătea pe culmea stâncii. După ce şi-au revenit, au continuat să meargă în căutarea unui loc potrivit în care să se adăpostească de vânt. Au mers aproape cinci kilometri fără să găsească vreun adăpost. Au ajuns apoi, aşa cum anticipase Joe, la baza altei stânci. În stânga lor era Fluviul, aflat acum la o

depărtare de câţiva kilometri, care îşi rostogolea apele peste buza unei cascade.

Joe a plimbat fasciculul lanternei de-a lungul stâncii.

— La naiba! a exclamat el. Dagă am merz de-a lungul malului drebt al Fluviului, înzeamnă gă zuntem bierduzi. Tunelul e pe bartea ageea, ji nu avem gum ză ajunjem beste Fluviu.

— Dacă Eticii au găsit frânghia lăsată de X şi au luat-o, atunci sigur au găsit şi tunelul, a spus Burton.

Erau prea obosiţi ca să caute fisura care reprezenta poarta spre tunel. Au continuat să meargă până au ajuns la o proeminenţă a stâncii. Joe a folosit câteva dintre ultimele vreascuri rămase ca să facă un mic foc, şi au mâncat. Focul s-a stins curând. Îngrămădind pânze groase pe podeaua din piatră şi altele peste ei, au dormit în vuietul tumultuos al apelor Fluviului.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mâncau peşte uscat, carne conservată în untură şi pâine, Nur a zis:

— Aşa cum a spus Dick, X nu avea cum să ştie pe ce parte vor urca recruţii lui. De aceea cred că a lăsat două frânghii. Aşadar, probabil că a făcut şi două tuneluri. Trebuie să găsim unul şi pe partea asta.

Burton a dat să spună că, dacă exista, tunelul putea fi blocat. Nur a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Da, ştiu. Dar dacă a fost blocat cu materiale uşoare, îl putem găsi şi avem uneltele necesare ca să săpăm.

Un grup de cercetare s-a îndepărtat aproximativ şase metri de locul de tabără şi a găsit locul astupat. Se afla la aproape un metru înăuntrul unei fisuri destul de largi, în care putea încăpea până şi Joe.

Şi-au dat seama că pentru a se pune acel dop rotund şi a se suda în cuarţ se folosise o sursă foarte puternică de căldură.

— Ia te uită! a făcut Joe. A naibii treabă! Boate găzim totuji o zoluzie!

— Tot ce se poate, a zis de Marbot. Dar dacă a fost astupat întregul tunel?

— Atunci încercăm colţul. Dacă X a fost suficient de

inteligent, a luat în considerare că tunelurile ar putea fi descoperite. De aceea, sigur a pregătit un unghi de unde se poate continua ascensiunea, la fel cum a procedat şi în celălalt loc.

Burton a examinat faţa stâncii cu ajutorul lămpii, care părea că face o spărtură luminoasă prin ceaţă. La trei metri de la bază, stânca era ondulată şi plină de crăpături. Însă după aceea, brusc, devenea netedă ca o oglindă şi rămânea la fel până unde putea vedea.

Joe a dat o lovitură de ciocan în dop. Ţinând urechea aproape de rocă, Burton a exclamat:

— Sună a gol!

— Grojav, a zis Joe.

A scos câteva dălţi din oţel aliat cu tungsten din rucsac şi a început să sape. După ce a tăiat suficient din cuarţ ca să facă nişte găuri, el şi Burton au introdus în ele exploziv plastic. Burton ar fi vrut să învelească plasticul în lut, dar nu au găsit aşa ceva în preajmă.

A înfipt capetele firelor în plastic şi s-a retras de-a lungul feţei stâncii, desfăşurând firele. După ce grupul a ajuns la o distanţă sigură, a atins un fir de celălalt, ambele fiind legate la bornele unei baterii. Exploziile i-au asurzit, iar bucăţile de cuarţ dislocat din dop au zburat în toate părţile.

— Brabo, a spus Joe, acum am mai zgăbat măgar de bovara din zbate. Nu mai trebuie ză gar după mine blazticul ajela zi bateria. Am zgăbat de ele.

Au revenit la fisură, iar Burton a îndreptat fasciculul lanternei către intrare. Găurile făcute de Joe se lărgiseră. Unele dintre ele erau suficient de mari ca să poată vedea interiorul tunelului.

— Mai avem de trudit vreo douăsprezece ore, Joe, a spus el.

— Of, la naiba! Ei, azta ezte.

La scurt timp după micul dejun, titantropul a dislocat ultima bucată de rocă, iar dopul s-a desprins.

— Agum vine bartea grea, a spus Joe, ştergându-şi sudoarea de pe faţă şi de pe nasul grotesc de lung.

Tunelul îi permitea lui Joe să se târască, dar trebuia să-şi

frece umerii de laturi şi să ţină capul plecat ca să nu se lovească de tavan. Tunelul mergea în sus, la un unghi de aproximativ 45°.

— Ză vă învăjurazi gârbe la jenunghi, i-a sfătuit Joe. Altvel, o ză zânjerazi. Ghiar ji aja o ză vi-i învinezizi.

Frigate, Alice, Behn şi Croombes tocmai reveniseră de la Fluviu cu bidoanele pline cu apă. Joe a băut aproape jumătate dintr-al lui.

— Agum, trebuie ză aztebtăm până gând toată lumea face pipi. Gând am fozt cu ejiptenii ăia, am neglizat azta. La zumătatea drumului, n-am mai rejiztat zi mi-am dat drumul, a zis el şi a hohotit bubuitor. Ză-i fi aujit pe mititeii ageia cum înzurau. A fozt un zbegtacol de neuitat. Le venea ză zară în zuz de furie, dar nu aveau log! Ha-ha! Apoi şi-a şters lacrimile din ochi şi a continuat: Iizuze! Ge mai puzeau gând au iejit afară! Apoi z-au înfuriat zi mai rău fiindgă au trebuit ză ze zbele în Fluviu. Aba era atât de rege ga rezbirazia morzii, după gum zbunea Zam.

Această aducere aminte l-a făcut să mai verse câteva lacrimi. A fornăit de câteva ori, apoi şi-a şters nasul de mânecă.

Joe nu exagerase referitor la dificultăţile drumului. Tunelul era lung de cel puţin un kilometru şi jumătate, iar orice metru înaintat însemna un urcuş, iar aerul a devenit tot mai rarefiat, deşi vântul vuia înăuntru. Dificultăţile erau sporite de faptul că trebuiau să tragă după ei şi rucsacurile.

Pe de altă parte, îi speria gândul că ar putea găsi capătul tunelului blocat cu un dop similar. Dacă era aşa, ar fi trebuit să se întoarcă la baza stâncii.

Bucuria pricinuită de faptul că tunelul nu era astupat la capăt le-a dat noi puteri. Cu toate acestea, palmele, degetele, genunchii şi degetele de la picioare li se jupuiseră şi sângerau, pricinuindu-le dureri. O vreme nici nu au reuşit să păşească siguri pe picioare.

În ciuda aerului rarefiat, vântul se înteţise şi devenise mai rece. Joe a simţit curând lipsa oxigenului din aer.

— Ză vedem ji bartea bună. Doar o dujgă de băutură ar fi de azunz ga ză ne fagem criză.

Ar fi vrut să-şi stabilească tabăra acolo, dar locul era prea expus.

— Fruntea sus, i-a încurajat Burton. Joe zice că mai avem vreo cincisprezece kilometri de mers până la următoarea cataractă.

— Ultima, zi jea mai mare. Gelelalte vi z-au bărut azurjitoare. Ajtebtazi bână o vedezi pe azta.

Burton şi-a prins rucsacul în spate şi a continuat să meargă, destul de nesigur şi simţindu-şi genunchi parcă ruginiţi. Joe l-a urmat îndeaproape. Din fericire, platoul era aproape plat şi fără stânci ori roci sparte. Cu toate acestea, Burton se orienta în ceaţă doar după zgomotul tunător al cascadei. Când vuietul devenea mai puternic, cotea spre stânga. Când acesta scădea în intensitate, revenea spre dreapta. Cu toate acestea, probabil că făcea ca distanţa de parcurs să crească substanţial, poate chiar cu vreo opt kilometri.

S-au văzut siliţi să se oprească în câteva rânduri ca să-şi tragă sufletul şi să se asigure că niciunul dintre ei nu se rătăcise. Fiecare a patra persoană din şir avea lanterna aprinsă, lucru observat de Burton, căruia i-a scăpat o sudalmă.

— Je z-a îmtâmblat?

— Din cauza aerului rarefiat, probabil, nu mai gândim cum trebuie, a zis Burton, abia respirând. Avem nevoie doar de o lanternă aprinsă. Risipim energia. Să ne folosim de o frânghie de care să se ţină toată lumea.

După ce şi-a legat frânghia în jurul taliei, ceilalţi s-au prins de ea şi au continuat drumul prin semiîntuneric şi frig.

După o vreme, s-au simţit cu toţii prea obosiţi ca să mai înainteze. În ciuda vântului, s-au aşezat pe jos şi, învelindu-se, au încercat să doarmă. Burton s-a trezit apoi dintr-un coşmar şi a aprins lumina de la ceasul de mână. Se aflau pe munte de zece ore.

I-a trezit pe ceilalţi şi au mâncat, depăşindu-şi raţiile stabilite. O oră mai târziu, prin ceaţă le-a apărut înainte faţa întunecată a unui perete de piatră. Ajunseseră la un alt obstacol.

Joe Miller nu se plânsese până atunci, dar în a doua jumătate a ascensiunii gemuse uşurel. Avea trei metri înălţime, cântărea trei sute şaizeci de kilograme şi avea o forţă cât zece oameni. Însă gigantismul prezenta şi dezavantaje. Unul dintre ele era că suferea de platfus. Sam îl numea deseori Marele Picior-drept, şi pe bună dreptate. Joe avea dureri dacă mergea mult pe jos şi chiar dacă se odihnea, durerile de picioare persistau.

— Zam zbunea mereu gă dagă am fi avut bijioare bune, am fi gugerit lumea, a zis Joe, în timp ce-şi masa piciorul drept. Susjinea gă bigioarele ne-au făgut ză dizbărem de pe Pământ. Boate gă avea drebtate.

Era limpede că titantropul avea nevoie de cel puţin două zile de odihnă şi de tratament. În vreme ce Burton şi Nur, pedichiurişti amatori, dar eficienţi, s-au ocupat de Joe, ceilalţi au plecat mai departe în două grupuri, care s-au întors peste două ore.

Tai-Peng, conducătorul unuia dintre grupuri, a spus:

— N-am reuşit să găsim locul despre care ne-a vorbit Joe.

Ah Qaaq, celălalt lider, a zis:

— L-am găsit noi. După cum arată, s-ar putea escalada, însă e cam aproape de cascadă.

— De fapt, e atât de aproape, încât nu o poţi vedea decât atunci când ajungi la ea. Dar va fi foarte periculos, a spus Alice. Din cauza stropilor de apă, stâncile au devenit alunecoase.

Joe a gemut şi a spus:

— Agum mi-am aduz aminte. Noi am urgat be bartea dreabtă. Ejiptenii au luat-o pe agolo, pentru gă bartea stânga era gonziderată jinioniztă. Potega azta trebuie ză vie cea pe gare X a făgut-o aiji pentru orige eventualitate…

— Eu n-aş numi-o potecă, a spus maiaşul.

— Băi, dagă e la fel ga cealaltă bodegă, ze boate urga.

Într-adevăr, semăna cu cealaltă, şi s-a putut escalada.

După şapte zile, au ajuns pe culmea muntelui. Zăpada şi gheaţa făceau ca pericolele să fie mai mari decât

anticipaseră, iar aerul rarefiat le provoca stări de rău. Cu toate acestea, au reuşit să urce pe încă un platou. Acoperit de ceaţă, Fluviul curgea jos, la mare depărtare.

După câţiva kilometri, au coborât o pantă mult mai lină. Aerul a devenit mai respirabil şi mai cald. Au înaintat prin vântul tot mai puternic şi mai şfichiutor, până au ajuns la alt munte.

— Nigi n-are rozt ză ne gândim gă am putea urga pe muntele ăzta. Marea bejteră a vânturilor ar trebui ză vie în dreapta noastră, la gâziva ghilometri debărdare. Boate gă nu avem norog. Vedem noi gând zozim agolo. Dar azta pboate ză mai ajtepte. Trebuie ză-mi odhinezg bleztematele aztea de bigioare.

Fluviul ţâşnea ca un torent uriaş şi gros, coborând cu iuţeală povârnişul muntelui. Urletele apei şi ale vântului erau asurzitoare, dar măcar nu tremurau de frig. Joe, veteranul trecerii prin peşteră, a pornit în frunte. De talie i s-a prins o frânghie care apoi a fost legată de încheietura fiecărui membru al grupului.

Avertizaţi de Joe să se ţină bine, au cotit, spre borta uriaşă. Alice a alunecat şi a căzut de pe brână şi, ţipând speriată, a fost trasă înapoi. Apoi Nur, fiind mai mărunt şi mai uşor de cât ea, a fost împins de vânt, dar ceilalţi l-au salvat.

Când Joe îi condusese pe egipteni, torţele acestora se stinseseră din cauza vântului ce urla prin peşteră. Acum putea vedea, dar nu foarte departe. El i-a strigat lui Burton că acea brână era mai largă decât cea de pe malul drept al Fluviului.

— Doamne, am fi fozt tare ghinionijti dacă Etijii ar fi distruz brâna asta! Gred gă z-au gândit gă nimeni nu va azunje atât de departe dubă ge au luat frânjiile ji au blogat tunelul!

Burton a auzit doar o parte din spusele lui Joe, dar a reuşit să completeze golurile rămase, înţelegând totul.

Au fost siliţi să se oprească de două ori ca să mănânce şi să doarmă. În tot acel tip, Fluviul s-a îndepărtat de potecă şi a dispărut. Curios să afle cât de adânc era, Burton a

sacrificat o lanternă de care se putea lipsi. A numărat secundele cât fasciculul ei s-a rostogolit spre abis, devenind un firicel de lumină, până s-a scufundat în beznă. Parcursese cel puţin o mie de metri.

În cele din urmă, au văzut lumina cenuşie ce anunţa capătul peşterii. Au ieşit în aerul liber, înceţoşat, dar mai limpede. Deasupra lor se înălţa un cer pe care străluceau nenumărate stele uriaşe şi nori de gaz. Norul subţire de ceaţă s-a strâns în jurul lor, dar nu i-a împiedicat să vadă zidul muntos din partea dreaptă. Se aflau aproape de buza abisului la baza căruia curgea Fluviul.

— N-am azunz pe partea gare trebuia, a spus Joe. În faza noastră, ne bloghează calea un munte. Ar vi bine dagă am putea azunje pe partea dreaptă. Dar boate gă Eticul ne-a lăzat o gărare pe partea azta.

— Nu prea cred, a spus Burton. Dacă asta a făcut, va trebui să dăm roată pe după peretele interior al munţilor care înconjoară marea, ca să ajungem la peştera de dedesubt. Doar dacă nu cumva...

— Dagă nu je?

— Dacă nu cumva X a făcut două peşteri şi a plasat acolo ambarcaţiuni.

— Să zicem că le-a scăpat o brână. Dar să le scape chiar amândouă? a spus Nur.

— Da, a zis Joe. Ză vă zbun geva. Gele două laturi ale Văii ze abropie foarte mult în bartea de zuz. Berezii ze arguiesg agolo, zi ze apleagă în afară. La vârv, între brâne, zunt doar şase metri. Uitazi. Ză vă arăt.

A pornit încet înainte şi după vreo douăzeci de metri s-a oprit. Ceilalţi s-au lămurit imediat că în faţa lui se căsca spaţiul gol dintre brâne.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Aphra. Eticul se aştepta ca noi să sărim peste golul acela?

— Ceilalţi Etici s-au gândit probabil că nimeni nu ar îndrăzni, a spus Nur. Dar X a socotit că noi vom reuşi. Cum să zic, a ştiut că măcar unul din orice grup ar putea să sară până în partea cealaltă. La o adică, el a ales persoane cu statură atletică. După aceea, acel cineva va lega o frânghie

de o stâncă, iar ceilalţi vor trece pe ea.

Burton şi-a dat seama că nu ar fi fost capabil să sară atât de mult. Ar fi reuşit să sară până aproape de partea cealaltă, dar asta nu ar fi fost de ajuns.

Deşi mai puternic decât doi Hercule la un loc, Joe era prea greoi. Ah Qaaq şi Ghilgameş erau amândoi foarte puternici, dar scunzi şi grei. Săritorii în lungime nu aveau constituţia lor. Turpin era înalt, dar nu avea muşchii dezvoltaţi. Foarte uşor şi cu o forţă surprinzătoare, Nur era prea scund. Cele două femei albe şi de Marbot nu aveau înălţimea potrivită şi nici nu se pricepeau să sară. Mai rămâneau Frigate, Croomes şi Tai-Peng.

Americanul şi-a dat seama la ce se gândea Burton şi a pălit. Era mult mai bun la săritura în lungime decât pe Pământ, iar o dată chiar stabilise un record neoficial de opt metri în timpul unui antrenament, însă atunci beneficiase şi de vânt din spate. Însă niciodată nu făcuse vreo săritură în condiţii atât de potrivnice.

— Trebuia să-l aducem cu noi pe Jesse Owens, a spus el pe un ton resemnat.

— Aleluia! a exclamat Croomes cu glas ascuţit, făcându-i pe ceilalţi să tresară. Aleluia! Dumnezeu a socotit potrivit să fac eu saltul! Eu sunt aleasa Lui! S-a îngrijit ca eu să sar ca o capră şi să dansez ca Regele David întru slava Lui! Uite că-mi oferă o şansă de a sări peste hăul iadului! Îţi mulţumesc mult, Doamne!

Burton s-a apropiat de Frigate şi i-a zis încet:

— Chiar îngădui ca o femeie să sară prima? Să-ţi facă o demonstraţie?

— N-ar fi prima oară, a recunoscut Frigate şi a făcut un gest din umeri. De ce să nu-i dau întâietate? Aici nu e vorba de sex, ci de aptitudini.

— Ţi-e frică!

— Bineînţeles. Doar un nebun nu s-ar teme.

Burton s-a apropiat totuşi de Blessed Croomes şi a întrebat-o care era recordul ei personal. Ea a spus că pe Pământ nu făcuse mult atletism, dar pe vremea când trăia într-un stat numit Wendisha, sărise de câteva ori şapte

metri.

— De unde ştii că săritura ta a măsurat chiar atât? a întrebat-o Frigate. Pe *Rex* am avut un sistem precis de măsurare, dar în puţine locuri puteai găsi aşa ceva.

— Noi am făcut o aproximare a lungimii unui picior, a spus Croomes. Mie mi s-a părut aproape corect. Oricum, sunt convinsă că pot! Domnul mă va ridica pe aripile credinţei mele, iar eu voi sări peste hău ca una dintre căprioarele lui dragi!

— Da, şi-o să dai greş, şi o să-ţi împrăştii creierii pe marginea prăpastiei, a spus Frigate.

— Ce-ar fi să facem o probă? a propus Nur. Marcăm distanţa şi vedem după trei încercări care e cel mai bun.

— Pe piatră? Avem nevoie de o groapă cu nisip!

Croomes a propus să arunce o lanternă pe partea cealaltă, ca să aibă un reper. Frigate a aruncat una, legată cu o frânghie, astfel încât ea a luminat marginea, s-a rostogolit înapoi, apoi s-a oprit pe o parte la câţiva centimetri de margine. Fasciculul lanternei bătea spre ei peste abisul întunecat.

A tras-o înapoi, cu frânghia, după care a aruncat-o din nou. De data asta, lanterna s-a rostogolit, dar, trăgând de frânghie, a reuşit să o aşeze în picioare, astfel că lumina bătea la unghi drept către ei.

— Bun, deci se poate, a spus Frigate. Dar acum o s-o trag înapoi. Nimeni nu poate sări ca lumea fără să doarmă peste noapte. În orice caz, acum sunt prea obosit ca să încerc.

— Să marcăm culoarul de elan cu lanterne, a propus Blessed. Aş vrea să am o idee mai clară despre cum va arăta totul.

Au procedat în consecinţă, iar Croomes s-a dus până în punctul de unde aveau să înceapă alergarea. Semnul pentru punctul de bătaie era o lanternă aşezată la câţiva centimetri de margine.

— Trebuie să fie o singură încercare, a spus Frigate. Întâi va trebui să ne încălzim. Pe frigul ăsta... Pe de altă parte, aerul e rarefiat aici, şi nu opune rezistenţă prea mare. Asta l-a şi ajutat pe acel atlet extraordinar – cum ziceai că-l

cheamă? Uite unde te duce faima[14] – să realizeze acea săritură de 8,90 metri la Jocurile Olimpice din Mexic. Dar, ca să revenim la problema noastră, încă nu ne-am obişnuit cu altitudinea. Şi, evident, ne lipseşte antrenamentul.

Burton nu-i spusese nimic lui Tai-Peng, deoarece voia să-i dea şansa de a se oferi ca voluntar. Chinezul urmărise atent toate manevrele, după care a păşit spre Burton:

— Eu sunt un săritor neîntrecut! Dar, cu tristeţe o spun, îmi lipseşte antrenamentul! Dar nu voi îngădui ca o femeie să se arate mai vitează decât mine! Eu o să fac prima săritură! a zis el, iar ochii lui verzi au sticlit în lumina lanternei.

Burton l-a întrebat care îi era recordul personal.

— Mai mult decât ce se vede acolo! a zis Tai-Peng, arătând spre falie.

Frigate aruncase până atunci bucăţele de hârtie în aer ca să vadă direcţia şi viteza vântului. S-a apropiat de Burton, căruia i-a spus:

— Vântul bate din stânga noastră, deci o să ne ducă puţin spre dreapta. Dar muntele blochează mai tot curentul. După părerea mea, avem un vânt de zece-unsprezece km/h.

— Mulţumesc, i-a spus Burton.

A rămas cu privirea asupra chinezului. Acesta se pricepea la atletism, dar nu era chiar atât de bun pe cât pretindea. Nimeni nu se ridica la nivelul dorit. Cu toate acestea, el se oferise să-şi rişte viaţa, deşi nimeni nu-i ceruse asta.

Frigate a intervenit cu voce tare:

— Ascultă! Eu sunt cel mai experimentat săritor! De aceea, consider că eu trebuie să fac saltul. Şi-l voi face!

— Ţi-ai învins teama?

---

[14] Este vorba de Bob Beamon, american de origine jamaicană, care a stabilit recordul mondial la săritura în lungime cu 8,90 m, în 1968, în condiţii de vânt favorabil din spate, 2 m/s. Recordul a rezistat timp de douăzeci şi trei de ani, fiind doborât de americanul Mike Powell, în 1991, cu 8,95 m. În ce-l priveşte pe atletul american Jesse Owens (1913-1980), acesta a participat la Jocurile Olimpice de la Berlin din 1936, câştigând patru medalii de aur, dintre care una la săritura în lungime (n. tr.).

— Ei, pe naiba! De fapt… nu mă îndur să las pe altcineva să sară. Veţi crede cu toţii că-s un laş şi, chiar dacă nu aţi gândi aşa, aşa m-aş considera eu. S-a întors apoi spre Nur şi a zis: N-am reuşit să acţionez raţional şi logic. Te-am dezamăgit.

Nur a zâmbit întristat către discipolul său.

— Nu m-ai dezamăgit. Te-ai trădat pe tine însuţi. Sunt, însă, atâtea aspecte ce trebuie analizate… Oricum, *tu* trebuie să sari.

Micuţul maur s-a apropiat de titantrop şi a ridicat capul sub nasul uriaş al acestuia.

— Probabil că nu va trebui să sară nimeni. Joe, ce părere ai, cântăresc la fel de mult ca rucsacul tău?

Joe s-a încruntat şi l-a ridicat pe Nur cu o mână, după ce l-a prins de fund. L-a ţinut la depărtare de un braţ, apoi a zis:

— Niji be debarte.

După ce a ajuns din nou pe sol, Nur l-a întrebat:

— Crezi că ţi-ai putea arunca rucsacul dincolo de abis?

Joe s-a scărpinat în barbă.

— Ei, boate. Azgultă, jtiu je vrei! Jea-r fi ză înjerg? Origum n-are importanză dacă zagul mi-e aiji ori dingolo. Tot va trebui ză traverzăm.

A ridicat rucsacul enorm deasupra capului, s-a apropiat de margine, a privit scurt, a legănat greutatea de două ori, apoi a aruncat-o. Rucsacul a căzut la aproape două palme de margine, pe cealaltă parte.

— Aşa am apreciat şi eu, a spus Nur. Joe, acum, aruncă-mă şi pe mine.

Titantropul l-a ridicat pe maur, prinzându-l cu o mână de piept şi cu cealaltă de fese. Apoi l-a legănat înainte şi înapoi, spunând:

— Unu, doi, trei!

Apoi Nur a descris un arc peste falie, a aterizat în picioare la aproape un metru de buza prăpastiei, şi s-a rostogolit. După ce s-a ridicat în picioare, a început să danseze de bucurie.

Legând lanterna lui Nur cu o frânghie, Joe i-a aruncat-o.

Acesta a prins-o, deşi s-a dezechilibrat puţin, trebuind să se tragă în spate.
După câteva minute petrecute în ceaţă, Nur a revenit.
— Am găsit un bolovan mare, de care se poate lega o frânghie, dar nu-l pot mişca singur! Va fi nevoie de vreo cinci bărbaţi zdraveni!
— Atunji, treji dingolo! a zis Joe, legănându-l pe Burton încoace şi încolo. Deşi a vrut să-i spună că e mult mai greu decât Nur, Burton s-a abţinut. Abisul s-a părut de două ori mai lat decât până atunci. Apoi, când l-a azvârlit, Joe a răcnit: „Băzejte-zi fundul, Dick!” şi a râs tunător.
Vreme de o clipă, Burton a simţit o spaimă de nedescris la gândul prăpastiei care se căsca sub el, după care a aterizat în picioare şi a mai făcut câţiva paşi ca să-şi recapete echilibrul. S-a rostogolit, dar şi aşa s-a lovit destul de tare de o piatră.
O clipă mai târziu, rucsacul l-a urmat. După aceea, Joe a azvârlit toate rucsacurile, apoi l-a ridicat şi pe Frigate şi l-a aruncat peste prăpastie.
L-au urmat toţi, unul câte unul, până când n-au mai rămas decât Joe şi Ah Qaaq. Strigând: „Be gurând, grăsunule!”, titantropul l-a aruncat şi pe maiaş. Acesta a aterizat mai aproape de margine decât ceilalţi, dar fără a risca să cadă în hău.
— Ji-agum je fajem? a răcnit Joe.
— Există un bolovan care sigur cântăreşte cât tine, Joe, i-a spus Burton. Rostogoleşte-l aproape de buză, apoi leagă capătul frânghiei de el.
— Băi, biatra aia a rămaz la un ghilometru în urmă, a spus Joe. De ge n-azi mai rămaz aiji ca ză-mi dazi o mână de azutor?
— Fiindcă n-am vrut să te oboseşti prea tare mutând stânca aceea, pentru că după aceea nu ne-ai fi putut arunca pe noi.
— Iizuze Hriztoaze! Numai eu trebuie ză dug tot greul!
Cu lanterna în mână, a dispărut apoi în ceaţă.
Unii dintre ei se loviseră şi aveau julituri, dar toţi erau dornici să pună umărul la mutarea stâncii. L-au urmat pe

Nur până la ea şi, după ce s-au odihnit, au început să o rostogolească pe suprafaţa netedă a platoului. Nu le-a fost uşor, deoarece stânca avea o formă neregulată şi cântărea probabil mai mult decât ei toţi la un loc. Au avut nevoie şi de câteva pauze să-şi tragă sufletul din cauza aerului rarefiat. În cele din urmă, au adus-o până în apropierea faliei şi apoi s-au prăbuşit de epuizare.

Un minut mai târziu, după ce rostogolise bolovanul de unul singur, Joe a strigat spre ei:

— Zberam ză azung înaintea voaztră. Ji reuzeam dacă bolovanul meu era la fel de aborabe ga al vostru.

Apoi s-a aşezat ca să se odihnească.

Blessed Croomes s-a plâns că fusese privată de şansa de a sări, şi astfel, de a-şi demonstra credinţa ei în Dumnezeu.

— Dar nu te-a împiedicat nimeni, i-a zis Frigate. Deşi, ca să spun adevărul, şi eu am fost dezamăgit. M-am abţinut doar gândindu-mă că, dacă dădeam greş, grupul ar fi fost mult mai slab fără mine. Poate o să fac singur saltul, ca să demonstrez că sunt capabil să o fac.

S-a uitat spre Tai-Peng, apoi amândoi au izbucnit în râs.

— Nu reuşiţi să păcăliţi pe nimeni, i-a zis Croomes în engleză. Doi ditamai bărbaţii v-aţi temut să faceţi ceea ce unei femei nu i-a fost frică să facă.

— Asta e diferenţa dintre tine şi noi, a spus Frigate. Noi nu suntem nebuni.

După ce şi-au revenit cu toţii după efort, au legat capetele frânghiei lungi şi grele în jurul bolovanilor şi i-au blocat cu pietre mai mici. Joe s-a lăsat în gol, cu spatele în direcţia de deplasare, şi a traversat golul dintre cei doi pereţi de stâncă folosindu-se de braţe. Prietenii lui au prins frânghia ca să se asigure că bolovanul nu avea să fie deplasat de greutatea lui enormă, cu toate că acest lucru s-a dovedit inutil. După ce a traversat destul de repede hăul, câţiva dintre ei l-au ajutat să ajungă sus.

— Mamă, zber ză nu mai fag azta vreodată! a zis el printre gâfâieli. Brieteni, nu v-am zbuz bână agum, dar când zunt undeva zuz, zimt dorinza de a mă arunga în gol.

Le trebuiseră zece ore ca să ajungă la brâna ce mergea de-a lungul versantului muntos.

— Bodega azta e gam înguztă, dar gând o ză azunjem în logul de unde au găzut gei doi ejipteni, mamă, agolo ză te zii!

La vreo mie de metri mai jos, nu vedeau decât o masă noroasă. Au dormit aproape opt ore şi au continuat drumul după ce au mâncat micul dejun, care devenise deja monoton. Cu toate că egiptenii se târâseră de-a lungul acelei cărări, membrii grupului au rămas cu faţa spre peretele de piatră şi s-au deplasat în lateral, ţinându-se de orice adâncitură ori ieşitură a stâncii.

Aerul se mai încălzise. În acea zonă, apa încă putea ceda căldura acumulată după lunga ei călătorie prin regiunile arctice şi trecerea ei prin marea polară.

Membrii grupului au traversat brâna fără evenimente neplăcute. Au străbătut un alt platou şi au ajuns într-un loc unde, aşa cum spusese Joe, aveau să se afle aproape de mare. În ciuda faptului că îl dureau picioarele, Joe s-a apropiat de versant şi a îndreptat fasciculul lanternei în jos, spre o altă brână.

Aceasta începea la aproape doi metri sub marginea stâncii, avea ceva peste jumătate de metru lăţime şi continua să coboare fără să se lărgească, până se pierdea în norii rarefiaţi. Drumul acela îngust cobora la un unghi de 45° spre orizont, asta dacă cineva ar fi putut să-l vadă.

— Va trebui să renunţăm la câteva lucruri personale, ca să reducem dimensiunile bagajelor, le-a spus Burton. În caz contrar, nu ne vom putea strecura pe cărare.

— Da, jtiu azta. Pe mie mă îngrizoreajă că Etijii ar fi butut tăia boteca în două. Iizuze, Dick! Je ne fajem dagă au dezgoberit pejtera de zos?

— Va trebui să ne încredem rezistenţa caiacului gonflabil pe care îl cari în spinare, ca să ajungem doar doi dintre noi până la turn. Cred că am mai spus asta până acum.

— Da, jtiu. Dar azta n-o ză mă îmbiedige ză vorbezg

dezbre azta. Pentru gă vreau ză zgab de îngordare.

Soarele nu se ridica niciodată deasupra culmilor munţilor din jur. În ciuda acestui lucru, locul era destul de luminat.

— Eu nu am abugat ză merg brea mult, deoarege am găzut de be brână, a precizat Joe. De ageea, nu jtiu gât de debarte merje botega. Boate o ză ne trebuiazgă toată jiua, dagă nu mai mult, ză azunjem zos.

— Tom Mix a spus că Paheri, egipteanul, i-a povestit că s-au oprit o dată ca să mănânce înainte de a ajunge jos, a zis Burton. Asta nu ne lămureşte prea mult. Călătoria a fost epuizantă, de aceea li s-a făcut foame ceva mai devreme decât de obicei.

Au descoperit o peşteră nu prea adâncă. Cu ajutorul celorlalţi, Joe a rostogolit o stâncă mare ca să blocheze parţial intrarea, ca să se adăpostească de vântul tăios. S-au retras înăuntru ca să mănânce. Cele două lanterne aprinse au luminat interiorul peşterii, dar asta nu era suficient ca să-i entuziasmeze. Aveau nevoie de un foc, de strălucirea jucăuşă a flăcărilor şi de pocnetul lemnelor arzând şi de căldura care îi înveselise pe strămoşii lor din Epoca de Piatră şi pe oamenii din toate generaţiile care au urmat.

Tai-Peng era singurul binedispus. Le-a povestit celorlalţi despre năzdrăvăniile lui şi ale celor Opt Nemuritori ai Cupelor de Vin, camarazii bătrâneţii lui, şi le-a spus o mulţime de glume chinezeşti. Deşi acestea din urmă nu puteau fi traduse corespunzător în esperanto, ele s-au dovedit destul de bune pentru a-i face pe unii dintre ei, îndeosebi pe Joe Miller, să râdă în hohote şi să se plesnească peste coapse cu palmele. Apoi Tai-Peng a compus câteva poeme şi a încheiat prin a-şi flutura sabia în direcţia turnului, aflat undeva, înspre nord.

— Curând o să pătrundem în fortăreaţa Marelui Potir! Cei care s-au jucat cu vieţile noastre să bage de seamă! Îi vom învinge, chiar de-ar fi demoni! Bătrânul Kung Fu Tze ne-a avertizat că oamenii nu trebuie să se teamă de spirite, dar eu nu i-am acordat prea mare atenţie bătrânului! Eu nu ascult de nimeni! Eu îmi urmez propriul spirit! Sunt Tai-Peng, şi nu recunosc niciun superior! A scos apoi un chiot şi

a continuat: Atenţie, voi, lucruri care vă ascundeţi şi vă fofilaţi, refuzând să vă confruntaţi cu noi! Atenţie! Vine Tai-Peng! Vine Burton! Şi Joe Miller!

Şi aşa mai departe.

— Ar trebui ză-l întoarzem cu faza la noi, i-a şoptit Joe lui Burton. Nu ne-ar ztriga delog enerjia pe gare o rizipejte, tranzformând-o în găldură.

Burton se uita la Ghilgameş şi Ah Qaaq. Aceştia au reacţionat la fel ca şi ceilalţi, râzând şi bătând din palme pentru a-l încuraja pe Tai-Peng. Însă atitudinea lor putea fi mimată. Lui Burton nu-i trecuse îngrijorarea. Când vor ajunge la peşteră – cu puţin noroc – trebuia să rezolve dilema în ceea ce îi privea pe cei doi. Chiar dacă erau nevinovaţi, trebuia să stabilească dacă vreunul, ori poate chiar fiecare dintre ei, se dăduse drept X. Oricare dintre ei putea fi Loga, după cum oricare putea fi Thanabur.

Dar cum să procedeze?

Şi dacă vreunul, ori amândoi, punea ceva la cale?

Şi-a formulat un scenariu în minte. Atunci când o să înceapă să coboare pe cărare, va face astfel încât Joe Miller să fie în frunte. El va fi al doilea. Iar Ah Qaaq şi Ghilgameş vor rămâne ultimii. Nu voia ca ei să fie primii care să intre în peşteră – dacă aceasta mai era încă acolo şi nu fusese blocată.

Maiaşul şi sumerianul – dacă asta erau în realitate – vor intra ultimii şi vor fi dezarmaţi imediat ce vor păşi înăuntru. Cei doi aveau cuţite lungi şi revolvere cu gloanţe de plastic. Joe şi de Marbot se vor ocupa de asta. Iar el îi va pune la curent pe Nur şi pe Frigate în legătură cu acest plan, dar nu îi va lăsa să participe la îndeplinirea lui. Încă nu se putea încrede în american, şi nici în maur. Experienţa avută cu acel agent, acel pseudo-Peter Jairus Frigate, îl făcuse să îl suspecteze pe adevăratul Frigate, dacă acesta era chiar adevăratul Frigate. Nur părea a fi ce pretindea, dar Burton nu mai avea încredere în nimeni. Până şi titantropul putea fi agent. De ce nu? Era inteligent şi capabil, în ciuda staturii şi a trăsăturilor faciale groteşti.

Burton trebuia totuşi să se încreadă în cineva. Existau

două persoane: el însuşi şi, după atâţia ani de intimitate, Alice. Ceilalţi – vai, ceilalţi! Trebuia să-i supravegheze atent, însă instinctele lui, indiferent ce însemna acel cuvânt folosit de multe ori în mod abuziv, îi spuneau că, în afară de două persoane, toţi erau cine pretindeau a fi.

Având de dus poveri mult mai uşoare – Joe continua să aibă rucsacul cel mai mare şi greu – au coborât cu toţii pe brâna de dedesubt. Deplasându-se în lateral pe degete şi pe jumătate din laba picioarelor, cu braţele ţinute în paralel cu umerii mai tot timpul, s-au ajutat de orice punct de sprijin găsit pe peretele stâncos. Trecuseră doar două ore de când porniseră când au ajuns la o curbă a muntelui, dar li s-a părut că mergeau de o veşnicie. În acel moment, Joe s-a oprit şi a întors capul.

— Linijte, toată lumea. Boate o ză aujizi jgomotul mării gare ze lovejte de munte.

Au ascultat cu atenţie, dar numai Burton, Nur şi Tai-Peng au auzit zgomotul valurilor izbindu-se de stânci, dar poate că era doar o iluzie auditivă.

După ce au dat acel colţ, au putut vedea cerul relativ strălucitor şi, destul de neclar în depărtare, brâul masiv de munţi ce se înălţau de jur împrejurul celuilalt ţărm al mării.

Nu au zărit nici urmă de turn, nici măcar ceva care să semene cu aşa ceva. Şi totuşi, potrivit istorisirilor lui Joe şi a relatărilor celor de pe aeronava Parseval, acesta trebuia să se afle în mijlocul mării.

— Aiji am găzit un botir uitat de gineva. Aiji am văjut o explojie de lumină când abaratul de zbor al Etigului a coborât pe acoberijul turnului. Ji tot aiji m-am îmbiedigat de botir ji am găzut, bierjându-mi viază. Apoi a făcut o pauză. Agum nu mai e aiji.

— Ce anume?

— Botirul.

— Probabil că l-au luat Eticii.

— Zber gă nu, a zis Joe. Dagă au făgut-o, înzeamnă gă au jtiut gă oamenii ar butea azunje aiji, ji ar fi desgoberit ji brâna ge duge până zos, găzind aztfel ji bejtera. Ză zberăm gă a venit altgineva ji l-a luat. Boate au făgut-o ghiar

egiptenii dubă ge am găzut.

Au continuat deplasarea pe poteca udă şi alunecoasă, subţire ca un fir. Ceaţa a devenit mai groasă, iar Burton nu reuşea să vadă la o distanţă mai mare de şase metri, şi asta cu ajutorul lanternei, pe care trebuia să o ridice de la brâu de fiecare dată când voia să aibă vizibilitate mai bună.

Brusc, Joe s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat?

— La naiba! Brâna ze termină. Aztebtazi puzin. Ze pare – eu azja zimt – gă z-a tobit aiji. Da! Egzact! Gred gă Etijii au tăiat brâna. Agum, ge ne fajem?

— Poţi vedea cât ţine porţiunea ce s-a topit?

— Da. Ze bare gă zine vreo doijbrezeje metri. Dar ar butea zine ji un ghilometru.

— Şi cât ţine în sus şi în jos porţiunea topită? După câteva secunde, Joe a zis:

— Abia azung bână agolo. Ztazi buzin. Ză abrind lanterna. După alte câteva secunde, Joe a anunţat: Văd gâteva fizuri la vreun metru ji geva deasupra dejetelor mele.

Burton şi-a dat jos rucsacul din spate şi s-a lăsat pe palme şi genunchi. Nur, care stătea în spatele lui, s-a cocoţat pe el. Joe şi maurul au făcut un număr de acrobaţie, Nur suindu-se pe umerii titantropului. Deodată, Nur a zis:

— S-ar părea că există câteva fisuri în linie dreaptă. Suficient ca să batem piroanele.

Nur a rămas în continuare pe umerii uriaşului. Burton i-a întins piroanele şi un ciocan lui Joe, care i le-a dat maurului. Cât Joe l-a ţinut bine de picioare, Nur a bătut două cuie în stâncă. Burton i-a transmis lui Nur capătul unei corzi subţiri, dar suficient de rezistente. Nur a trecut frânghia prin găurile piroanelor şi a asigurat capătul la cel mai îndepărtat dintre ele.

Maurul a coborât pe brână alături de Joe, unde Burton l-a ţinut să nu cadă cât acesta şi-a fixat un ham foarte asemănător cu acela purtat de paraşutişti. Acesta, confecţionat din piele de peşte şi metal, făcuse parte din dotarea şalupei. Pe cordonul de pe piept se găseau

catarame de care erau fixate barete rezistente din plastic. De capătul fiecărei barete era prins câte un mic dispozitiv metalic ce cuprindea o roată.

Nur s-a căţărat înapoi pe umerii largi ai lui Joe, apoi a trecut o gheară a dispozitivului cu roată peste frânghia întinsă orizontal, trecută prin găurile piroanelor. Nur a strâns dispozitivul şi a blocat gheara cu o pârghie. Acum putea aluneca de-a lungul frânghiei legate de faţa stâncii. Când a ajuns la primul piron, a legat ferm ansamblul cu roată stânga de partea de coardă aflată dincolo de acesta. Apoi a desfăcut primul ansamblu şi a alunecat până la al doilea piron.

Fixându-şi tălpile de peretele de piatră, susţinut de baretele de plastic, s-a aplecat în exterior şi a început să bată cel de-al treilea piron în fisură. Era o activitate dificilă, care cerea multe perioade de odihnă. Ceilalţi ar fi avut nevoie de mâncare, dar erau prea preocupaţi de soarta lui Nur, astfel că le trecuse pofta de mâncare.

Lucrând cu răbdare şi bătând numeroase piroane, lui Nur i-au trebuit cinci ore ca să ajungă în porţiunea de deasupra, unde brâna continua. Deja era prea epuizat ca să mai continue. Şi-a dat drumul în jos pe faţa stâncii, până a ajuns pe ieşitură.

Următorul a fost Burton, care a urcat pe spinarea gigantului, până a ajuns pe umerii lui, lucru nu tocmai lipsit de primejdii. Fără puterea şi statura lui Joe, tot grupul ar fi rămas blocat acolo, neavând altă soluţie decât să se întoarcă. Iar într-un asemenea caz, ar fi murit de foame, întrucât nu aveau suficiente provizii pentru drumul de întoarcere.

Burton s-a deplasat pe suprafaţa stâncii procedând la fel ca Nur, ajungând foarte curând pe brâna cealaltă. Nur l-a prins şi l-a susţinut pe Burton care a desprins dispozitivul şi a alunecat jos cu mâinile întinse pentru ca, prin frecare, să reducă viteza de coborâre. Din fericire, marginea de acolo era mai lată decât cea care se topise.

Cei rămaşi în urmă aveau de depăşit încă o problemă: trecerea rucsacurilor destul de grele. Se părea că nu aveau

altă soluţie decât să renunţe la aproape tot, păstrând doar lucrurile strict necesare. Despachetarea era dificilă, totuşi, din cauza spaţiului foarte redus pe care stăteau. S-au ajutat, doi câte doi, unul ţinându-se cu o mână de vreo asperitate a peretelui şi cu cealaltă deschizând rucsacul de pe spatele celuilalt. Lucrurile trebuiau scoase unul câte unul şi aruncate în mare, ori aşezate pe brână pentru a fi recuperate.

Au aruncat totul, mai puţin cuţitele, armele de foc, muniţia, pânzeturile groase şi lungi, câteva raţii de alimente şi bidoanele. O parte dintre acestea au încăput în potire. Alice şi Aphra, cele mai firave din grup, trebuiau să aducă în sacii lor de spate ceea ce mai rămăsese din lucrurile lui Burton şi Nur.

Joe a strigat spre ei şi a întrebat dacă era cazul să renunţe şi la caiacul gonflabil. Burton a zis că acesta trebuia păstrat. Însă cum Joe cântărea foarte mult, era mai bine ca de Marbot să ducă ambarcaţiunea în sacul lui. Lucrurile francezului aveau să fie puse în bagajele lui Croomes şi Tai-Peng.

Burton a cerut ca Joe să facă trecerea singur, fără niciun bagaj. Până în acel moment, piroanele nu dăduseră vreun semn că ar putea ceda. Dar nu se ştia cum se vor comporta la cele peste trei sute de kilograme ale uriaşului.

Unul după altul, ceilalţi au făcut traversarea, pe partea cealaltă rămânând doar Ah Qaaq şi Joe Miller. În timp ce a efectuat trecerea, maiaşul s-a folosit de ciocanul său ca să bată mai bine piroanele.

Joe s-a aplecat cu precauţie şi a ridicat bidonul făcut pentru dimensiunile lui. L-a golit şi l-a lăsat înapoi pe brână, apoi a strigat:

— Vreau ză traberzez rebede! De ageea, n-o ză-mi bun hamul. O ză merg sluzindu-mă de mâini.

A sărit în sus şi a prins între degete frânghia din dreptul primului piron.

S-a mişcat cu repeziciune, trecând o mână peste alta şi slujindu-se de genunchi ca să se aplece puţin înspre exterior.

Ajuns la jumătatea drumului, un piron a scos un scrâşnet, fiind smuls din gaură.

Vreme de o clipă, Joe a rămas nemişcat. Apoi a întins mâna spre frânghia aflată cât mai aproape de următorul piron.

Cu încă un scrâşnet, pironul slăbit a ieşit din fisură. Joe a căzut, rămânând agăţat de frânghie, şi s-a legănat ca limba unei pendule pe cale de a se opri.

— Ţine-te bine, Joe! i-a strigat Burton.

Apoi, împreună cu ceilalţi membri ai grupului, a scos un răcnet când şi următorul piron a ieşit din perete, fiind urmat de celelalte.

Înconjurat de ceaţa albicioasă, urlând, Joe Miller s-a prăbuşit pentru a doua oară în marea întunecată.

SECŢIUNEA 13
În turnul întunecat

44

Burton a plâns alături de ceilalţi. Ţinuse la uriaş, poate chiar îl iubise. Prin moartea lui, membrii grupului pierduseră pe cineva care le dăduse curaj, care le ridicase mereu moralul şi le dăduse putere.

După o vreme, s-au întors cu mare precauţie şi au continuat coborârea, mergând încet pentru că drumul era încă periculos. După şase ore, s-au oprit pentru masă şi somn. Partea cu dormitul s-a dovedit a fi mai dificilă, deoarece trebuiau să stea lungiţi pe o parte şi să aibă grijă să nu se rostogolească în somn. Şi-au pus pistoalele la spate, în speranţa că acestea, prin disconfortul creat, îi vor trezi imediat. Nici excreţia nu s-a dovedit o problemă uşor de rezolvat. Bărbaţii puteau sta cu faţa spre exteriorul brânei pentru a urina, dar uneori, curentul ascensional făcea ca lichidul să fie împroşcat înapoi pe haine. Pe de altă parte, femeile trebuiau să stea cu fundul dincolo de brână şi să spere că totul va merge cum trebuie, dar acest lucru nu s-a întâmplat întotdeauna.

Alice a fost singura care s-a dovedit ruşinoasă. I-a rugat pe ceilalţi să se uite în altă parte cât s-a uşurat.

Chiar şi aşa, prezenţa lor în imediata vecinătate a ei a inhibat-o. Ea a avut totuşi norocul de a beneficia de îndesirea ceţii, fapt ce i-a asigurat intimitatea.

Încă afectaţi de moartea lui Joe Miller, membrii grupului aveau expresii sumbre pe chip. De asemenea, se gândeau la probabilitatea ca Eticii să fi găsit peştera şi să-i fi astupat intrarea.

Zgomotul făcut de valurile ce se spărgeau de stâncile de la baza peretelui devenea tot mai puternic. Au coborât prin nori denşi; faţa stâncii şi brâna erau umede şi alunecoase. În cele din urmă, Burton, aflat în frunte, s-a simţit udat de stropii produşi de spargerea valurilor şi a văzut marea bubuind în jurul lui.

S-a oprit şi a îndreptat fasciculul lanternei în faţă. Brâna mergea până în apa întunecată. Avea în faţă o ieşitură şi, dacă era adevărat ceea ce spusese Paheri, gura peşterii trebuia să fie de cealaltă parte a acelui ieşind.

A strigat către cei aflaţi în spatele lui Alice, spunându-le ce descoperise în raza lanternei. A intrat în apa care era adâncă doar până la genunchi. Din câte se părea, brâna îngustă continua, pentru că valurile erau mici în acea zonă, deşi ele izbeau cu putere în stâncă de ambele părţi, situate nu foarte departe. Apa extrem de rece l-a făcut să-şi simtă picioarele transformându-se în sloiuri de gheaţă.

S-a întors către ieşindul întunecat şi l-a ocolit cu dificultate. Alice l-a urmat îndeaproape.

— Ai găsit peştera? l-a întrebat ea cu glas tremurător.

El a îndreptat fasciculul de lumină spre dreapta. Inima a început să-i bată nebuneşte, dar nu numai din cauza şocului termic provocat de apa rece.

A exclamat:

— Aha!

Găsise deschizătura mult visată la baza muntelui. Era arcuită şi joasă, astfel că până şi Nur ar fi trebuit să se aplece ca să poată intra. Însă era suficient de largă pentru ambarcaţiunile descrise de Paheri.

Le-a dat celorlalţi vestea cea bună. A cincea din şir, Croomes a exclamat:

— Aleluia!

Cu toate acestea, Burton nu era chiar atât de entuziast pe cât păruse anunţul lui. Găsiseră peştera, dar nu şi ambarcaţiunile.

A condus-o pe Alice ţinând-o de frânghia încă legată în jurul taliei ei şi s-a aplecat să intre în peşteră. După ce au înaintat câţiva metri, au găsit o podea netedă din piatră

înclinată la un unghi de 30°, după care peştera se lărgea, iar tavanul ei se ridica la aproape şase metri. După ce s-au strâns cu toţii înăuntru, le-a spus să desfacă frânghia. De aici înainte, nu mai aveau nevoie de ea.

A îndreptat apoi fasciculul lanternei către feţele lor palide, obosite, dar exprimând dorinţa de a merge mai departe. Ghilgameş se găsea în extrema dreaptă, iar Ah Qaaq stătea în stânga, în spatele tuturor. Cum Burton nu renunţase la planul de a-i demasca pe cei doi, momentul acela se apropia. Însă hotărâse să improvizeze un plan.

S-a întors şi a pornit în fruntea tuturor pe podeaua înclinată, mergând până au ajuns la un tunel. Acesta cotea uşor spre dreapta cale de o sută de metri, iar pe măsură ce au înaintat, aerul s-a încălzit. Înainte de a ajunge la capătul tunelului, au văzut o lumină.

Burton abia şi-a înfrânat dorinţa de a o rupe la fugă spre acel loc luminat. A pătruns într-o sală foarte mare, de forma unui dom şi, când să-i treacă pragul, a fost cât pe ce să calce pe un schelet uman. Zăcea cu faţa în jos, cu mâna dreaptă întinsă în faţă, de parcă omul acela ar fi vrut să atingă ceva. A ridicat ţeasta şi s-a uitat atent la ea şi la podea. Nu a descoperit nicio biluţă neagră.

Lumina provenea de la nişte mingi metalice uriaşe, nouă la număr, fiecare susţinută de câte un trepied metalic de culoare neagră, cu o înălţime de aproximativ patru metri. Lumina părea rece.

Au văzut apoi zece bărci metalice de culoare neagră, aşezate pe suporturi în formă de V şi un suport gol. Pe el se aflase barca pe care o folosiseră egiptenii ca să ajungă la turn.

Bărcile erau de diverse dimensiuni, cea mai mare putând să ia la bord treizeci de persoane.

În partea stângă se aflau nişte rafturi metalice pe care erau aşezate cutii de culoare cenuşie, fiecare de douăzeci şi cinci de centimetri înălţime şi cincisprezece centimetri grosime.

Era exact aşa cum spusese Paheri.

Doar că alături de una dintre bărcile mari se găseau trei

schelete ale unor oameni ce purtaseră haine albastre.

Vorbind cu glasuri reţinute, ceilalţi s-au apropiat. Locul acela îi înspăimânta, desigur, dar Burton a ignorat efectul pe care-l avea asupra lui şi a examinat rămăşiţele umane pe care nu se aşteptase să le găsească acolo.

Hainele păreau a fi salopete dintr-o bucată, fără buzunare, fără cusături şi fără nasturi. Materialul părea sclipitor şi plin la pipăit. A rostogolit ţestele pe o parte şi a scos oasele din îmbrăcăminte. Un individ fusese înalt, cu oase masive, având elevaţia supraorbitală groasă şi fălcile puternice. Probabil fusese un om de la începutul Paleoliticului. Celelalte oase aparţinuseră unor oameni moderni, iar pelvisul, unei femei.

În interiorul fiecărei ţeste se găsea câte o mică sferă neagră. Dacă nu ar fi căutat aşa ceva, probabil că nu le-ar fi observat.

Nu se vedea niciun semn de violenţă. Ce anume îi ucisese pe acei agenţi?

Şi ce vehicul îi adusese acolo?

S-a gândit la unul din aparatele zburătoare pe care le zărise cu mulţi ani în urmă. Dar la gura peşterii nu găsise nici urmă de asemenea vehicul. Era posibil ca acesta să fi fost luat de ape?

Ce ori cine îi întrerupsese din activitate pe cei trei? De ce oamenii din turn nu veniseră să-i caute după o anumită perioadă de timp?

Nu făcuseră asta deoarece avuseseră necazuri. Ori muriseră, fiind ucişi de acelaşi lucru care îi doborâse şi pe cei trei.

De asta se făcea răspunzător X.

Burton s-a gândit că acelaşi eveniment care îi ucisese pe cei trei îi făcuse şi pe X, pe ceilalţi Etici şi agenţi din Valea Fluviului să se rătăcească.

Asta însemna că din turn nu putea sosi niciun aparat de zbor ca să-i preia. Iar renegatul nu avea cum să zboare pe una dintre navele ascunse de el până la turn. Ca şi Barry Thorn, fusese silit să plece cu aparatul construit de Firebrass. Şi nu reuşise să pătrundă în turn.

Din punctul de vedere al lui Burton, evenimentul le crease anumite avantaje lui personal şi lui X. Era evident că agenţii descoperiseră frânghiile împletite din pânză atârnând de stâncă şi tunelurile, iar apoi constataseră că brâna foarte îngustă fusese folosită de oamenii din Valea Fluviului. Probabil că în cele din urmă găsiseră şi peştera, asta după ce încercaseră să se asigure că trecerea nu va fi posibilă pentru cei ce nu aveau aprobare pentru aşa ceva.

Dacă cei trei nu ar fi fost ucişi, intrarea în peşteră ar fi fost astupată.

S-a îndreptat spre rafturile pline de cutii metalice, în coltul fiecărui raft se afla câte o foaie de plastic de treizeci pe cincisprezece centimetri. Pe ele se vedea silueta unui bărbat care arăta cum se deschid cutiile. Burton nu avea nevoie de imagini, pentru că ştia din istorisirea lui Paheri cum trebuia să procedeze. Şi-a trecut un deget peste marginea superioară, descriind un cerc complet şi a aşteptat câteva secunde. Capacul, evident dintr-un metal rezistent, a tremurat uşor, a scos o lumină şi s-a transformat într-o peliculă gelatinoasă. A străpuns-o uşor cu degetul.

Cu voce tare, Burton a spus:

— X a uitat de ustensilele de mâncat şi de farfurii! Dar nu ne supărăm pentru atâta lucru! Ne putem folosi de degete!

Înfometaţi, ceilalţi nu s-au mai uitat la ceea ce se afla în peşteră şi i-au urmat exemplul. Au luat ghiveciul de vită – care se încălzise – cu degetele şi, din cutiile pe care se afla un desen înfăţişând o franzelă, au scos pâine. Au mâncat cu poftă până s-au săturat. Nu mai trebuiau să facă economie. Proviziile de acolo erau mai mult decât suficiente.

Aşezat pe podea şi rezemat de un perete, Burton i-a urmărit pe ceilalţi.

Dacă unul dintre ei era X, de ce nu-şi dezvăluia identitatea?

Asta pentru că recrutase oameni din Valea Fluviului doar pentru a avea o echipă de sprijin? Oameni care să scoată castanele din foc în locul lui dacă se trezea în vreo situaţie în care s-ar fi simţit neajutorat fără ei?

Ori voise să facă asta, dar evenimentele se precipitaseră şi nu mai apucase? Iar acum se găsea într-una din situaţiile în care avea nevoie de ajutorul lor? Ori, de fapt, îi considera o povară de care trebuia să se debaraseze?

Şi de ce ajunsese să fie renegat?

Burton nu credeam povestea lui X în ceea ce privea motivele celorlalţi Etici de-ai fi resuscitat pe pământeni.

Nu era sigur că nu se aliase cu persoane ale căror adevărate scopuri le-ar fi respins dacă le-ar fi cunoscut de la început?

Poate tocmai de aceea se arătase atât de secretos Necunoscutul misterios, de aceea nu le spusese adevărul, ascunzându-şi identitatea.

Indiferent care ar fi fost realitatea, Eticul nu mai putea să-şi dezvăluie identitatea. Decât dacă... dacă X ştia că o parte dintre membrii grupului său erau agenţi ori alţi Etici. Atunci trebuia să-şi păstreze anonimatul până când ajungeau în turn. Dar de ce în turn? Pentru că acolo avea mijloacele necesare pentru a-i copleşi numeric ori ucide pe duşmani. Ori pe oricine va încerca să-l împiedice să-şi ducă la bun sfârşit planul, fie el bun sau rău.

Toate acestea impuneau ca între cei îndepărtaţi să se numere recruţi de-ai săi. Va avea nevoie de ei doar ca să ajungă la turn.

De ce se gândise el că va avea nevoie de ajutorul lor?

Da... când fusese interogat, Spruce spusese ceva despre Operatorul unui computer gigantic. Burton nu ştia cine era acel Operator, dar probabil că X folosise în secret un computer înainte sau în momentul când începuse proiectul referitor la resuscitări. Pesemne că introdusese în program toate probabilităţile posibile pe care le concepuse privind proiectul lui ilegal şi solicitase o estimare legată de apariţia acelor posibilităţi. Computerul reuşise probabil să îi ofere unele predicţii pe care X nu le anticipase.

Una dintre alternativele oferite de computer era situaţia ori situaţiile în care X ar putea avea nevoie de recruţi.

Burton nu a reuşit să-şi imagineze acea alternativă, cu excepţia cazului în care era cea de faţă.

Era destul de bine.

Şi în acest fel X făcuse recrutări, iar el ştersese toate întrebările şi răspunsurile din computer. Într-un fel, făcuse acest lucru fără ştirea Operatorului. Cu alte cuvinte, asta se întâmplase dacă Spruce nu minţise şi existau într-adevăr lucruri precum Operatorul şi computerul.

Deocamdată, marea problemă a lui Burton era că X nu-i spusese cine era. Iar asta însemna că foarte curând, X avea să acţioneze, nu pentru recruţii săi, ci împotriva lor.

Burton s-a gândit că sosise momentul să doarmă puţin înainte de a se aventura cu ambarcaţiunile găsite. Au fost cu toţii de acord asupra acestui lucru, astfel că şi-au aşternut pânzele groase pe podeaua peşterii şi le-au făcut rulou pe celelalte ca să le slujească drept perne. Cum înăuntru era cald, nici măcar nu trebuiau să se acopere, deoarece aveau pe ei îmbrăcăminte ca pentru eschimoşi. Aerul cald venea prin nişte fante aflate la baza pereţilor peşterii.

— Probabil că totul e alimentat cu energie nucleară, a spus Frigate. Acelaşi lucru e valabil şi pentru lămpi.

Burton a vrut să organizeze carturi de veghe de câte două ore, la care să participe câte două persoane.

— Dar de ce? a ţinut să ştie Tai-Peng. Este evident că pe o rază de mii de kilometri nu mai există altcineva în afară de noi.

— N-avem de unde şti, a spus Burton. Nu trebuie să devenim neglijenţi tocmai acum.

Unii i-au dat dreptate chinezului, însă, în cele din urmă, au decis că nu trebuiau să rişte. Burton a ales santinelele şi l-a pus pe Nur în schimb cu Ghilgameş, iar pe el cu Ah Qaaq.

Era puţin probabil ca maurul să fie luat prin surprindere; percepea cu o acuitate extraordinară atitudinile şi sentimentele altora. De multe ori, el era capabil să spună ce intenţii aveau ceilalţi doar observându-le limbajul subtil al corpului.

Era posibil ca Nur să fie agent sau ca Ghilgameş şi Ah Qaaq să fie complici. Unul se putea preface că dormea, în

timp ce colegul său care era de pază să-şi atace partenerul.

Existau nenumărate posibilităţi, dar Burton trebuia să accepte o doză de risc. Nu putea rezista fără să doarmă deloc.

Pe el îl îngrijora cel mai mult că X, dacă s-ar fi aflat printre ei, ar fi putut lua o barcă de mici dimensiuni în cursul nopţii, ca să ajungă la turn înaintea celorlalţi. Odată ajuns acolo, s-ar asigura că nu s-ar mai fi putut pătrunde prin intrarea de la baza sa.

Burton i-a dat ceasul său de mână lui de Marbot, partenerul lui Alice pentru primul cart de veghe, apoi s-a întins pe pânzele lui, pe care le pusese la intrarea în tunel. Şi-a aşezat sub pernă pistolul încărcat. A adormit cu greutate, deşi nu era singurul într-o asemenea situaţie, dacă era să judece după suspinele şi bolboroselile pe care le-a auzit în acel răstimp. Abia după ce au trecut primele două ore ale schimbului, a reuşit să alunece şi el într-un somn neliniştit. S-a trezit foarte des; a avut coşmaruri, unele dintre ele fiind repetări ale unora pe care le avusese vreme de treizeci de ani. Dumnezeule, îmbrăcat în hainele unui gentleman din epoca victoriană, un bărbat l-a îmboldit în coaste cu un baston destul de greu.

— *Eşti dator pentru carne. Trebuie să plăteşti.*

A deschis ochii şi a privit în jur. În acel moment, de gardă făceau Tai-Peng şi Croomes. Cu glas scăzut, chinezul îi povestea ceva negresei care se afla la nici trei metri depărtare de el. Apoi, Croomes l-a pălmuit şi s-a îndepărtat de el.

— Poate-ţi surâde norocul altă dată, Tai-Peng, a spus Burton, după care a adormit la loc.

Când Nur şi Ghilgameş au intrat de santinelă, Burton s-a trezit din nou. A stat cu ochii întredeschişi, astfel încât să creeze impresia că încă dormea. Cei doi se aflau într-una dintre bărcile mari şi stăteau pe punţile ridicate, în apropierea comenzilor. Judecând după zâmbetul maurului, se părea că sumerianul îi spunea o glumă. Lui Burton nu i-a plăcut apropierea dintre ei. Ghilgameş, care era foarte puternic, nu trebuia decât să întindă mâna ca să-l strângă

de gât pe Nur.

Cu toate acestea, maurul părea foarte relaxat. Burton i-a mai urmărit o vreme, apoi a aţipit. S-a trezit din nou, de astă dată uimit, pentru că Nur îl zgâlţâia de umăr.

— Ţi-a venit rândul.

Burton s-a ridicat şi a căscat. Ah Qaaq stătea în apropierea rafturilor, mâncând ghiveci cu pâine. Văzându-l, i-a făcut semn să i se alăture, dar Burton a clătinat din cap în semn de refuz. Nu ţinea să se apropie de Ah Qaaq mai mult decât era cazul. Aplecându-se, şi-a scos pistolul de sub pernă şi l-a pus în toc. A observat că şi Ah Qaaq avea arma la el. Asta nu însemna nimic. Cei care făceau de pază trebuiau să poarte arme asupra lor.

Burton s-a apropiat la vreo doi metri de Ah Qaaq şi i-a spus că se duce până afară pentru a urina. Având gura plină, maiaşul s-a mulţumit să dea din cap că a înţeles. În cursul călătoriei slăbise, iar acum părea hotărât să recupereze.

Dacă e cumva X, jucând rolul unuia care se îndoapă, cu certitudine că are reale calităţi actoriceşti, şi-a spus Burton.

A mers prin tunel, privind mereu înapoi, şi oprindu-se când şi când să tragă cu urechea pentru a vedea dacă era urmărit. Nu a aprins lanterna decât după ce a ajuns în peşteră. Aşezată la începutul porţiunii în pantă, lumina lanternei l-a ajutat să se orienteze. A simţit apăsarea umedă a ceţii. După ce şi-a făcut treaba, s-a întors în peşteră.

Acum ar fi fost momentul potrivit ca Ah Qaaq să îl ia prin surprindere. Însă Burton nu a văzut şi nici nu a auzit nimic suspect, în afară de vuietul valurilor ce se spărgeau nu departe de locul în care se afla. Când s-a întors, păşind cu precauţie, l-a văzut pe maiaş stând jos cu spatele rezemat de perete, având ochii pe jumătate închişi şi capul atârnând moale, gata să adoarmă.

Burton s-a apropiat şi a rămas rezemat de peretele din faţa maiaşului. După o vreme, acesta s-a ridicat şi s-a întins. A făcut semn că se duce şi el până în peşteră. Burton a confirmat cu un gest din cap. Cu guşa grea tresăltând, Ah

Qaaq a ieşit cu paşi legănaţi din tunel. Burton a socotit că purtarea lui fusese extrem de suspectă. Un minut mai târziu, însă, a considerat că atitudinea maiaşului nu fusese suficient de suspectă. Dacă el era cumva X şi avea acces la o altă peşteră din apropiere, unde se găsea şi o barcă? Putea fi ascunsă după vreo stâncă sau în vreo crăpătură la care Ah Qaaq putea ajunge prin apa mică.

Uitându-se la ceas, Burton a constatat că trecuseră zece minute de la plecarea maiaşului, o perioadă de timp ce nu bătea la ochi. Să se ducă după el?

În timp ce încerca să ia o hotărâre, Burton l-a văzut pe maiaş revenind, şi s-a destins. Trecuse deja jumătate din timpul cât trebuiau să stea de pază, iar ceilalţi se găseau în faza de somn superficial, astfel că s-ar fi trezit mai uşor la orice zgomot.

De asemenea, era de înţeles ca X să aştepte până când pătrundeau în turn. Aici, ar fi trebuit să facă faţă multor oameni. Acolo, însă, ar fi jucat pe terenul lui.

După ce au trecut cele şase ore, Burton i-a trezit pe toţi. S-au dus până la mare în două grupuri, pe sexe, iar la revenire s-au plâns de frigul de afară. În acest timp, Burton şi Ah Qaaq au turnat apă din bidoane în cănile puse la dispoziţie de potire şi au adăugat cafea solubilă, care a încălzit şi apa. Au băut şi au stat de vorbă o vreme, după care au mâncat. Unii dintre membrii grupului au plecat din nou spre mare. Croomes a spus că era păcat să lase scheletele acolo, pe podeaua peşterii. A făcut atâta caz de acest lucru, încât Burton s-a gândit că ar fi fost mai bine să îi dea satisfacţie. Oricum nu avea importanţă dacă întârziau puţin pentru a rezolva acea problemă.

Au ieşit cărând osemintele, pe care le-au azvârlit în mare, în vreme ce Croomes a rostit o rugăciune lungă. Probabil că scheletul cel mai apropiat de tunel era al mamei lui Blessed, dar nimeni nu a adus vorba de asta, pentru că ea sigur ar fi plâns dacă ar fi bănuit acest lucru. Burton şi alţi câţiva ştiau din relatarea lui Paheri că, la sosirea lor acolo, egiptenii găsiseră câteva fragmente de scalp ce nu putreziseră în totalitate. Pe acestea văzuseră păr negru şi

cârlionţat.

S-au întors şi au încărcat lucrurile, precum şi şaizeci de cutii cu mâncare, într-una dintre bărcile de treizeci de persoane. Patru bărbaţi au ridicat barca mare, dar foarte uşoară, şi au dus-o prin tunel, către peşteră. Doi bărbaţi şi două femei au adus o barcă mai mică, pe care au legat-o de cealaltă.

Când a fost întrebat de ce era nevoie şi de o barcă suplimentară, Burton le-a răspuns:

— Pentru orice eventualitate.

Nu avea idee ce însemna acea eventualitate. Însă câteva măsuri suplimentare de prevedere nu aveau cum să strice.

Fiind ultimul care a ieşit din peşteră, a privit în jur cu ochi cercetători. Atmosfera de acolo era stranie, stranietatea fiind sporită de tăcere, de cele nouă lămpi aprinse şi de bărcile goale. Aveau să fie urmaţi de cineva? Era aproape convins că nu. Aceasta era cea de-a treia expediţie până la peşteră şi, din câte se părea, singura încununată de succes. Trei părea numărul norocos. Apoi s-a gândit la Joe Miller, care căzuse de două ori în mare. Oare va mai avea prilejul să cadă o dată?

Doar dacă îi vom oferi noi şansa asta, a gândit el.

Toţi s-au urcat în barca mare, cu excepţia lui Ah Qaaq şi Ghilgameş, care au împins-o în apă, apoi au sărit şi ei şi au început să se şteargă pe picioare. Burton studiase atât de atent instrucţiunile în imagini privind funcţionarea ambarcaţiunii, încât le ştia pe de rost. S-a ridicat pe puntea înălţată din spatele timonei şi a apăsat un buton de pe tabloul de comandă. Suprafaţa tabloului s-a luminat, permiţându-i să vadă celelalte butoane. Nu erau marcate, dar diagrama arăta poziţia şi scopul fiecăruia.

În acelaşi timp, pe un ecran situat deasupra tabloului de comandă a apărut iluminat şi conturul de culoare oranj, de formă cilindrică, al turnului.

— Suntem gata, a spus el, adresându-se celor din barcă. A făcut o pauză, după care a apăsat un alt buton şi a adăugat: Am pornit!

— Să-i găsim pe Vrăjitorul din Oz, pe Regele Pescar! a

spus Frigate. Să găsim potirul sfânt!

— Să dea Domnul să fie sfânt, a spus Burton, apoi a izbucnit în hohote de râs. Dar dacă e, *noi* ce căutăm acolo?

Nu şi-au dat seama ce forţă de propulsie folosea ambarcaţiunea, deoarece nu au simţit nicio vibraţie care să fi fost produsă de elice, şi nici nu au văzut siajul datorat unui jet de aer, dar ea se deplasa foarte repede. Viteza ei era comandată de un dispozitiv ciudat, o pară din plastic lipită de marginea din partea dreaptă a timonei. Burton putea schimba viteza doar strângând para sau slăbind strânsoarea. A răsucit timona, de fapt un fel de volan, până când imaginea turnului s-a deplasat de la dreapta spre centrul ecranului. Apoi, treptat, a sporit strânsoarea asupra parei. Imediat după aceea, barca a virat, tăind valurile la un anumit unghi. Stropii de apă stârniţi de etravă i-au udat pe cei din spatele lui, însă el nu a încetinit.

Din când în când, s-a uitat în urmă. Prin negura întunecată nu a reuşit să distingă nici măcar pupa bărcii, însă membrii grupului se îngrămădiseră aproape de marginea punţii de comandă. Cu hainele ce semănau cu nişte giulgiuri, păreau sufletele duse de Caron către celălalt mal al Styxului.

Până şi tăcerea lor era mormântală.

Paheri apreciase că bărcii lui Akhenaton îi trebuiseră două ore ca să ajungă la turn. Asta deoarece el se temuse să se deplaseze cu viteză maximă. După cum indicase radarul de pe *Parseval*, marea avea un diametru de aproape cincizeci de kilometri, iar turnul unul de optsprezece kilometri. Aşadar, erau în jur de treizeci şi doi de kilometri de parcurs de la peşteră până la turn. Însemna că vasul faraonului abia se târâse cu şaisprezece km/h.

Turnul a devenit tot mai mare pe ecran.

Brusc, imaginea a părut că ia foc.

Se aflau foarte aproape de ţintă.

Fişa cu instrucţiuni arăta că în acel moment trebuia apăsat un alt buton. Burton a procedat conform instrucţiunilor, şi două faruri extrem de puternice, plasate la prova, au despicat negura şi au luminat o suprafaţă

foarte întinsă de formă curbată.

Burton a eliberat complet para. Barca a pierdut imediat din viteză şi a început să se îndepărteze de ţintă, fiind purtată de curenţi. După ce a mai strâns puţin para, a făcut barca să vireze şi a îndreptat-o încet către masa întunecată. A apăsat apoi alt buton şi a văzut un tambuchi mare, gros cât uşa de la seiful de valori al unei bănci, care stătea deschis în zidul fără nicio fisură.

Prin deschiderea de formă rotundă se vedea o lumină.

Burton a oprit propulsia şi a răsucit volanul astfel încât latura bărcii să atingă partea de jos a tambuchiului deschis. Câţiva dintre membrii grupului au prins pragul între degete şi au făcut barca să se oprească.

— Aleluia! a strigat Blessed Croomes. Mamă, o să ajung curând alături de tine, de-a dreapta lui Iisus!

Ceilalţi au tresărit. Cu excepţia lovirii uşoare a bărcii de pragul de metal, nemişcarea fusese atât de impresionantă, iar uimirea lor văzând că le fusese deschisă calea în cele din urmă fusese atât de mare, încât au simţit că strigătul ei fusese aproape ca sacrilegiu.

— Linişte! a cerut Frigate.

Însă a pufnit imediat în râs, deoarece şi-a dat seama că nu-i putea auzi nimeni.

— Mamă, uite-mă că vin! a răcnit Blessed.

— Taci, Croomes! i-a spus Burton. Altfel, pe Dumnezeul meu că te arunc în apă! Nu e momentul potrivit pentru istericale!

— Dar nu-s isterică! Sunt bucuroasă! Mă simt cuprinsă de slava Domnului!

— Atunci păstreaz-o pentru tine, a sfătuit-o Burton.

Croomes i-a spus că va ajunge în Iad, dar apoi şi-a ţinut gura.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis Burton. Vreau totuşi să-ţi spun că acum o să intrăm cu toţii în acelaşi loc. Dacă e Raiul, te vom însoţi. Dacă-i Iadul…

— Nu mai vorbi aşa, omule. Asta e lipsă de pietate.

Burton a oftat. La o adică, femeia era în general întreagă la minte. Însă suferea de fanatism religios, reuşind să

ignore realităţile vieţii, dar şi elementele contradictorii din credinţa ei. Prin asta, semăna mult cu soţia lui, Isabel, o romano-catolică foarte devotată care, în acelaşi timp, reuşise să creadă şi în spirite. Croomes dăduse dovadă de forţă, rezistenţă, calm, fiind mereu săritoare în momentele grele care interveniseră în drumul spre acest loc, iritând lumea doar atunci când încercase să-şi convertească tovarăşii de călătorie la religia ei.

Prin deschizătura din turn a văzut coridorul din metal cenuşiu pe care i-l descrisese Paheri. Dintre camarazii lui care se prăbuşiseră aproape de capăt nu a zărit nicio urmă. Paheri se temuse prea tare şi nu-i urmase pe ceilalţi. Rămăsese în barcă. Apoi Akhenaton şi suita lui căzuseră la pământ, iar uşa aceea se închisese la fel de tăcut precum se deschisese. Paheri nu reuşise să găsească peştera şi, în cele din urmă, trecuse peste prima cascadă şi se trezise departe, pe malul Fluviului. Acum însă nu se mai făceau resuscitări.

Burton şi-a desfăcut clapa de la tocul pistolului.

— Intru eu primul, le-a spus el.

A păşit peste prag. Un curent slab de aer i-a mângâiat cald faţa şi mâinile. Lumina nu dădea umbre, părând să radieze din pereţi, podea şi tavan. La capătul coridorului se vedea o uşă închisă. Bocaportul de întrare fusese deschis de nişte bare metalice, groase, de culoare cenuşie, de formă curbată, ce dispăreau într-un cub din metal cenuşiu, înalt de doi metri, aşezat lângă peretele exterior. Baza cubului părea să facă parte din podea. Nu era fixat cu bolţuri sau puncte de sudură.

Burton a aşteptat până când au intrat Alice, Aphra, Nur şi de Marbot, apoi le-a spus să nu înainteze cu mai mult de trei metri faţă de bocaport. După aceea, a strigat:

— Oameni buni, aduceţi barca cea mică!

— De ce? s-a mirat Tai-Peng.

— O vom lăsa în cadrul uşii. O va împiedica să se închidă.

— Dar va fi strivită, a zis Alice.

— Mă îndoiesc. E realizată din acelaşi material ca şi potirele şi turnul.

— Totuşi mi se pare extrem de fragilă.

— Potirele au pereţi foarte subţiri, iar inginerii din Parolando au încercat să le distrugă prin explozie, strivire sau să le ciobească folosind ciocane mecanice, dar fără niciun rezultat.

Lumina de pe coridor s-a răsfrânt şi pe feţele celor rămaşi în barcă. Unii păreau surprinşi; alţii, încântaţi; iar unii, lipsiţi de orice emoţie. După reacţiile lor nu putea să-şi dea seama care dintre ei era X.

Doar Tai-Peng îl întrebase ceva, dar asta nu însemna nimic. Omul se arătase mereu curios.

Cu ajutorul tuturor, barca a fost ridicată şi băgată pe jumătate pe uşă. Era suficient de lată ca să rămână blocată în deschizătura în formă de O, lăsând şi suficient loc pentru ca cei de afară să se poată târî pe dedesubt, asta după ce au împins înăuntru pachetele şi conservele de mâncare.

Pe măsură ce membrii grupului au intrat, Burton s-a tras înapoi. A rămas cu pistolul într-o mână şi i-a spus lui Alice să-l scoată şi ea pe al ei. Văzând armele îndreptate spre ei, ceilalţi au rămas înmărmuriţi. S-au speriat şi mai mult când li s-a cerut să-şi pună palmele pe cap.

— Tu eşti X! a strigat Frigate.

Burton a râs ca o hienă.

— Nu, nici vorbă! Acum vreau să îl demasc pe X!

45

— Probabil că, în afară de Alice, îl suspectezi pe fiecare dintre noi că ar fi X, a spus Nur el-Musafir.

— Nu, a spus Burton, unii dintre voi ar putea fi agenţi, iar dacă aşa stau lucrurile, vă rog să spuneţi. Eu i-am văzut pe etici în Consiliu şi în grupul acesta există două persoane care seamănă fizic cu persoana pe care o bănuiesc a fi X.

A aşteptat. Se vedea limpede că, dacă vreunul dintre cei din grup era agent, nu voia să recunoască acest lucru.

— Prea bine. O să vă explic. Mi se pare evident că X era Barry Thorn şi, probabil, Odiseu. Thorn şi cel ce se pretindea grec erau scunzi şi foarte musculoşi. Amândoi

aveau trăsături similare, deşi urechile lui Odiseu erau depărtate de cap şi avea tenul mai închis. Însă aceste diferenţe se datorau probabil metodelor de deghizare folosite. Cei doi Etici care semănau cu ei se numeau Loga şi Thanabur. Doi din grupul nostru ar putea fi unul, ori altul. Ori şi unul, şi altul. Cred, totuşi, că inginerul Podebrad, care a murit pe *Rex*, era Thanabur. Recunosc, putea fi şi Loga. În orice caz, nu facem niciun pas mai departe decât după ce îi chestionez – şi foarte sever – pe doi din acest grup. A făcut o pauză, apoi a continuat: Aceştia sunt Ghilgameş, care se dă drept regele al Urukului din Sumerul antic, şi Ah Qaaq, care se pretinde maiaş!

— Stai puţin, Richard, i-a spus Alice în şoaptă. Dacă exerciţi presiuni asupra lui, s-ar putea sinucide.

— Aţi auzit ce-a spus? a răcnit Burton. Nu? A zis că X nu poate scăpa decât prin sinucidere! Dar eu ştiu că el nu va face aşa ceva! Dacă face asta, nu-şi va putea realiza planurile. Şi nu va mai avea posibilitatea de a reînvia. Aşa… Am decis să acţionez pentru că suntem într-un loc de unde nu putem merge mai departe fără el. Doar X ştie cum să anihileze gazul sau frecvenţa înaltă, sau ce s-a folosit pentru a-i omorî pe egipteni. Iar eu vreau răspunsuri la întrebările mele!

— Eşti disperat, omule! a zis Tom Turpin. Ce te faci dacă niciunul dintre noi nu este X? Păşeşti pe un teren foarte nesigur.

— Am convingerea că unul dintre voi este X, a insistat Burton. Uite ce vreau să fac. Dacă nu recunoaşte nimeni, o să-i fac KO pe Ghilgameş şi pe Ah Qaaq. Pe voi vă suspectez cel mai mult. Şi cât veţi fi inconştienţi, o să vă hipnotizez. Am aflat că Monat Grrautut, arcturianul, şi oamenii care susţineau că sunt Peter Jairus Frigate şi Lev Ruach l-au hipnotizat pe prietenul meu Kazz. Ei nu sunt singurii care pot apela la o asemenea metodă. Eu sunt maestru la hipnotism, iar dacă îmi ascundeţi ceva, voi reuşi să scot adevărul de la voi.

În liniştea care s-a lăsat, ceilalţi s-au privit neliniştiţi unul pe altul.

— Burton, eşti un om rău, a spus Croomes. Ne aflăm la porţile Raiului, iar tu ai de gând să ne ucizi.

— N-am spus că o să vă ucid, i-a răspuns Burton, deşi sunt gata să o fac dacă va trebui. Vreau să lămuresc acest mister. Unii dintre voi ar putea fi agenţi. Vă implor să faceţi un pas în faţă şi să mărturisiţi. Nu aveţi nimic de pierdut, ci numai de câştigat. Acum e prea târziu ca să mai încercaţi să ne mai ascundeţi adevărul.

Bâlbâindu-se de supărare, de Marbot a zis:

— Dar… dar, dragul meu Burton! Mă simt jignit! Eu nu sunt nici agent, nici Etic! Sunt ceea ce susţin, şi sunt dispus să-l lovesc pe acela care mă face mincinos!

— Dacă unul dintre cei doi este nevinovat, înseamnă că l-ai insultat. Iar dacă amândoi sunt nevinovaţi, se cheamă că i-ai jignit. Procedura este brutală. Pe de altă parte, dintr-un prieten îţi faci un duşman. Nu-i poţi hipnotiza fără să apelezi la violenţă? l-a întrebat Nur.

— Nici mie nu-mi place unde s-a ajuns, a spus Burton, şi vă rog să mă credeţi. Dar orice Etic este un bun hipnotizator, şi fără îndoială că rezistenţa lui este foarte mare. Cei doi trebuie să fie inconştienţi, pentru a nu-şi mai putea folosi mijloacele obişnuite de apărare.

— Dar asta e o barbarie, Richard, a protestat Alice.

— Vă rog să scoateţi armele şi să le puneţi jos, le-a cerut Burton. Faceţi asta pe rând, dar încet. Nur, tu eşti primul.

Cuţitele şi pistoalele au zăngănit când au căzut pe podeaua metalică. După ce au fost dezarmaţi, Burton le-a spus să se tragă înapoi cât Alice a adunat armele. Curând, s-a făcut o movilă de arme în apropiere de perete, în spatele lui Burton.

— Puneţi cu toţii mâinile pe cap.

Pe feţele mai tuturor au apărut expresii de furie, indignare, ori nedumerire şi jignire. Ah Qaaq şi Ghilgameş au rămas netulburaţi.

— Ghilgameş, apropie-te, i-a spus Burton. La un metru şi jumătate de mine, te opreşti. Apoi te întorci cu spatele la mine.

Sumerianul a păşit încet către el. S-a uitat pătrunzător la

Burton şi i-a zis:
— Burton, dacă mă loveşti, îţi vei câştiga pentru totdeauna un duşman. Am fost cândva rege al Urukului şi descind din zei! Nimeni nu mă loveşte fără să fie pedepsit! Te voi ucide!
— Crede-mă că-mi pare rău pentru că trebuie să procedez astfel, a spus Burton. Dar sper că-ţi dai seama că este în joc soarta lumii. Dacă rolurile ar fi inversate, nu te-aş învinui pentru ceea ce mi-ai face. Desigur, nu mi-ar plăcea, dar aş înţelege.
— După ce vei descoperi că sunt nevinovat, să faci bine şi să mă ucizi! Dacă nu, o să te omor eu! Vorbesc sincer!
— Vom vedea.
Burton îşi făcuse un plan. Dacă sumerianul nu era X, avea să plaseze un ordin posthipnotic, astfel încât Ghilgameş să-l ierte când va ieşi din transă. În alte condiţii, i-ar fi transmis comanda de a uita întregul incident, dar fără îndoială că ceilalţi i-ar fi reamintit ce se petrecuse.
— Du palmele la ceafă, i-a zis Burton. Apoi întoarce-te. Nu te teme, n-o să te lovesc rău. Ştiu precis ce forţă trebuie să folosesc. Îţi vei pierde cunoştinţa doar câteva secunde.
A întors pistolul şi l-a ridicat de pat. Scoţând un urlet, Ghilgameş s-a răsucit, desprinzându-şi mâinile de la ceafă, lovind pistolul şi smulgându-l astfel din strânsoarea lui Burton.
Alice ar fi trebuit să tragă în acea clipă. Însă ea a încercat să-l lovească pe sumerian în ceafă cu tocul pistolului. Burton era foarte puternic, dar cu puterea lui herculeană, Ghilgameş l-a făcut să cadă, apoi l-a ridicat în aer. Burton l-a lovit cu pumnii în faţă pe Ghilgameş, făcându-l să sângereze. Sumerianul l-a ridicat pe Burton deasupra capului şi l-a azvârlit în perete. Năucit, Burton a căzut la podea.
Ceilalţi au început să strige şi să urle, la fel ca şi Alice. Dar ea a reuşit să îl lovească pe Ghilgameş cu pistolul în cap. Acesta s-a legănat pe picioare, apoi s-a năruit încet la podea.
Cu o iuţeală greu de crezut, în ciuda greutăţii lui

excedentare, Ah Qaaq a rupt-o la fugă pe lângă Alice, smulgându-i pistolul în trecere, şi a continuat să alerge spre capătul coridorului.

Cu toate că era ameţit, Burton s-a chinuit să se ridice în picioare, începând apoi să strige:

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! El este Eticul! X! X!

Şi-a simţit picioarele ca nişte baloane care, fâsâind, pierdeau aer. A alunecat înapoi şi a căzut, rezemându-se de perete.

Maiaşul – deşi, evident, nu era maiaş – a lovit cu palma peretele din stânga lui. Uşa de la capătul coridorului a alunecat într-o parte, dispărând într-o fantă din perete.

Burton s-a străduit să reţină locul exact unde pusese palma X. Apăsarea activa dispozitivul din perete. Şi întrucât dispozitivul deschidea uşa, nu putea să elibereze substanţa care îi omorâse pe egipteni.

Ca o săgeată subţire şi întunecată, Nur a luat un pistol din grămadă şi şi-a continuat fuga spre uşă. Apoi s-a oprit şi a ridicat arma grea în ambele mâini. S-a auzit o bubuitură. Proiectilul a lovit în peretele de lângă deschizătură, după ce X trecuse de ea. Din perete au zburat bucăţi de plastic, împrăştiindu-se în toate părţile. X a căzut, iar vreme de o clipă i s-au văzut doar picioarele înveşmântate în pânză de culoare închisă. Apoi a dispărut cu totul.

Nur a fugit după el, dar s-a oprit în prag. S-a aplecat cu precauţie peste acesta, după care, brusc, şi-a retras capul. Glonţul tras de X a lovit zidul din imediata apropiere a uşii. Nur s-a lăsat pe genunchi şi a privit din nou pe după uşă. A urmat o nouă bubuitură, dar împuşcătura nu l-a nimerit pe Nur.

Cum între timp îşi luaseră armele, ceilalţi au pornit în fugă spre uşă.

Cu toate că era inutil, Burton a regretat că nu-l alesese pe Ah Qaaq ca să-l hipnotizeze primul.

A strigat-o pe Alice, care stătea aplecată deasupra lui Ghilgameş, ca să-l ajute să-şi revină. Plângând, ea l-a prins de încheieturi pe Burton, ajutându-l să se ridice. Curând ameţeala i-a trecut, şi a început să stea sigur pe picioare.

După câteva minute avea să-şi revină complet.

— Frigate! Tai-Peng! Turpin! Scoateţi-l de aici pe Ghilgameş! Restul, afară! Ieşiţi înainte ca uşa să se închidă! a strigat Burton.

— A şi plecat! a anunţat Nur.

Cei trei bărbaţi au venit în goană şi l-au ridicat pe sumerian, ducând-l spre uşă. Burton s-a sprijinit de Alice, petrecându-şi un braţ pe după gâtul ei, iar ceilalţi i-au îndeplinit ordinul. Până să ajungă la ieşire, s-a simţit suficient de întremat ca să meargă singur, fără ajutorul lui Alice.

Turpin şi-a aşezat potirul în uşă, astfel ca aceasta să nu se poată închide complet. Imediat ce Alice şi Burton au ajuns în coridor, uşa a ieşit din locaşul ei din perete, a izbit potirul şi s-a oprit.

Nur le-a arătat dâra de sânge ce începea de la uşă.

— Glonţul a lovit peretele, dar câteva fragmente l-au nimerit.

Coridorul mergea în ambele direcţii cât puteau vedea cu ochii. Era iluminat de lumina aceea ce nu dădea umbră şi, după estimările lor, avea o lăţime de doisprezece metri şi o înălţime de cincisprezece metri. Descria o curbă largă, urmând rotunjimea peretelui exterior. Burton s-a întrebat ce se afla între peretele exterior al coridorului şi peretele exterior al turnului. Probabil că o parte era goală, dar probabil că existau şi locuri unde se aflau maşini şi dispozitive ori spaţii de depozitare. La intervale neregulate, la nivelul ochiului, pe pereţi se găseau litere în relief ori simboluri care păreau a fi rune şi caracterele hinduse.

Burton a lăsat un glonţ lângă perete, pentru a marca intrarea în cazul în care uşa s-ar fi închis.

La scurt timp după ce dâra de sânge a dispărut, urmăritorii au dat de un intrând în centrul căruia se găsea o gaură circulară cu diametrul de aproximativ treizeci de metri. Burton a rămas la marginea acesteia şi a privit în jos. De-a lungul puţului întunecat se vedeau lumini la diverse niveluri, unde se găseau alte încăperi ori alte intrânduri. Nu avea idee cât de adânc era puţul, dar bănuia că putea fi

vorba de kilometri. După ce s-a aşezat în genunchi, prinzându-se de margine cu degetele, şi a privit în sus, a văzut acelaşi lucru. Cu toate acestea, puţul nu putea urca mai mult de un kilometru şi jumătate, deoarece aceea era înălţimea turnului faţă de nivelul mării.

Ghilgameş îşi revenise. A rămas aşezat pe podea, ţinându-se de cap şi gemând. După o vreme, a ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Burton i-a povestit. Sumerianul a gemut, apoi a zis:

— Şi nu m-ai lovit tu? Femeia a făcut-o?

— Da, îmi cer scuze, dacă asta foloseşte la ceva. Dar trebuia să aflu adevărul.

— Ea m-a atacat doar ca să-şi salveze bărbatul. Şi cum nu m-ai lovit tu, nu o iau ca insultă. Dar durerea rămâne.

— Sunt convins că o să-ţi revii, i-a zis Burton.

Făcuse uitat faptul că îl izbise pe Ghilgameş peste faţă. Însă într-o asemenea situaţie, adevărul putea fi sacrificat. Toată viaţa îşi făcuse duşmani pentru că nu se sinchisise de numărul lor, ba chiar găsise o oarecare satisfacţie în asta. Însă în cursul ultimilor douăzeci de ani, constatase că se purtase iraţional în privinţa asta. Nur, în calitate de sufi, îl învăţase acest lucru, deşi nu în mod direct. Burton deprinsese obiceiul cât ascultase discuţiile lui Nur cu Frigate, care îi era discipol.

— Am impresia că X a luat un fel de lift, a spus Burton. Dar eu nu văd aşa ceva. Şi nici nu văd butoane de comandă pentru chemarea unui lift.

— Asta poate pentru că nu există cabină, a sugerat Frigate.

Burton s-a uitat lung la el.

Frigate a scos un glonţ de plastic din geanta pe care o purta atârnată de centură şi l-a aruncat la vreo şase metri spre spaţiul gol. Acesta s-a oprit la nivelul etajului, de parcă s-ar fi înţepenit într-un gel.

— Măi să fie! N-aş fi crezut una ca asta, dar uite că aşa e!

— Ce anume?

— În puţ există un fel de câmp. Bine, dar... cum ajungi

unde vrei? Probabil că acest câmp te deplasează pe baza unei parole.

— Ai gândit bine, i-a zis Nur.

— Mulţumesc, maestre. Doar că… dacă o persoană vrea să coboare, iar alta vrea în acelaşi timp să urce… Probabil, câmpul poate realiza ambele mişcări simultan.

Dacă puţurile – pentru că trebuiau să existe şi altele – reprezentau singura modalitate de a ajunge de la un nivel la altul, însemna că erau prizonieri. Acum Eticul îi putea lăsa să moară de foame.

Burton s-a înfuriat. Toată viaţa se simţise ţinut în cuşcă şi din unele reuşise să evadeze, dar nu reuşise să le sfărâme pe cele mari. Acum, când era pe punctul de a rezolva acest mare mister, se trezise din nou prins în cuşcă. Şi era posibil ca din aceasta să nu mai poată scăpa.

A păşit în spaţiul gol, lăsându-şi talpa încet, până a perceput o rezistenţă. După ce a considerat că avea să fie susţinut, a pătruns cu totul în puţ. S-a simţit cuprins de un sentiment apropiat panicii; oricine s-ar fi simţit la fel dacă nu ar fi ştiut despre ce era vorba. S-a văzut în picioare, fără a avea nimic sub tălpi, şi având abisul dedesubt.

S-a aplecat, a luat glonţul şi i l-a aruncat lui Frigate.

— Şi acum, ce facem? a întrebat Nur.

Burton s-a uitat în sus, apoi în josul puţului.

— Nu ştiu. Nu am senzaţia de plutire prin aer. Simt că mi se opune o rezistenţă la orice mişcare. Cu toate astea, nu am probleme de respiraţie.

Cum şederea acolo îl făcea să se simtă mai mult decât neliniştit, a păşit înapoi pe podea.

— Nu e totuna cu a sta pe ceva tare. Există o oarecare cedare sub greutatea mea.

O vreme, au rămas tăcuţi, după care Burton a zis:

— Hai să mergem mai departe.

46

Au ajuns la alt intrând marcat de caractere în relief, unde se găsea un puţ de lift. Burton s-a uitat în sus şi în jos,

sperând să descopere ceva care să-l ajute. Era la fel de gol ca şi cel dinainte.

După ce au plecat de acolo, Frigate a zis:

— Tare-aş vrea să ştiu dacă mai trăieşte Piscator. Dacă ar apărea el...

— Dacă! a exclamat Burton. Nu putem trăi numai din *dacă*, cu toate că s-ar părea că tu aşa faci tot timpul.

Frigate s-a arătat jignit.

— Din câte am înţeles, Piscator era sufi, a zis. Asta ar putea explica de ce el a pătruns prin poarta din partea superioară a turnului. Din câte am auzit, aş îndrăzni să spun că acolo există un tip de forţă asemănătoare cu câmpul electromagnetic, probabil, care îi împiedică să intre pe cei care nu au atins un anumit nivel etic.

— Cu excepţia ta, el sigur se deosebea de majoritatea sufilor pe care i-am cunoscut, a spus Burton. Cei pe care i-am întâlnit în Egipt erau nişte ticăloşi.

— Există sufi adevăraţi, şi există sufi falşi, a spus Nur, ignorând dispreţul din glasul lui Burton. În orice caz, eu cred că *wathan*-ul reflectă evoluţia etică şi spirituală a indivizilor, iar ceea ce reflectă el determină câmpul de respingere să permită ori să interzică pătrunderea unei persoane acolo.

— Atunci cum a intrat X? Este evident că nu a atins nivelul etic al celorlalţi.

— Nu avem de unde să ştim asta, a spus Nur. Dacă este adevărat ceea ce zice el despre ceilalţi Etici... S-a întrerupt o clipă, după care a continuat: În cazul în care poarta permite doar intrarea celor cu o etică superioară, înseamnă că X şi-a construit o încăpere secretă, ca să evite acel câmp. Dar cred că a făcut-o când a fost înălţat turnul, deci a plănuit asta cu mult înainte. Prin urmare, a ştiut încă de atunci că poarta nu-i va permite accesul.

— Ba nu, l-a contrazis Burton. Ceilalţi ar fi reuşit să-i vadă *wathan*-ul. În această situaţie, şi-ar fi dat seama că el degenerase sau, în orice caz, se schimbase. Şi şi-ar fi dat seama că era un renegat.

— Poate că a avut vreun dispozitiv care să schimbe

adevărata înfăţişare a *wathan*-ului, făcând ca acesta să pară normal. În acest fel, nu numai că ar fi trecut drept normal printre semenii lui, dar ar fi păcălit şi câmpul porţii de acces.

— Posibil, a zis Nur. Dar semenii lui nu aveau cum să ştie de existenţa unor asemenea dispozitive de bruiere?

— Nu, dacă n-ar fi auzit de aşa ceva. S-ar putea ca acest aparat să fi fost inventat de X.

— Şi mai avea şi propria ascunzătoare, astfel că putea părăsi turnul fără să ştie nimeni, a spus Burton.

— Asta înseamnă că turnul nu este dotat cu aparate radar, a spus Frigate.

— Păi, nu? a făcut Burton. Dacă ar fi avut radar, ar fi detectat prima şi a doua expediţie încă de când acestea au coborât de pe brână. Radarul ar fi depistat şi peştera, deşi cred că operatorii lui nu i-ar fi acordat importanţă, chiar dacă ar fi descoperit-o. Nu, sigur nu a existat vreun radar care să scaneze marea şi munţii. Şi de ce să existe? Eticii nu şi-au închipuit că cineva ar putea ajunge atât de departe.

— Cu toţii avem *wathan*, dacă membrii Consiliului celor Doisprezece ţi-au spus adevărul, a zis Nur. Tu l-ai văzut pe al lor. Dar nu înţeleg de ce nu au reuşit să te urmărească înainte de asta. Sigur trebuia să existe o fotografie a *wathan*-ului tău în fişierele acelui computer uriaş despre care ne-a vorbit Spruce. Presupun că în el sunt stocaţi *wathan*-ii tuturor.

— Poate că X a aranjat ca imaginea din computer să nu fie cea reală a *wathan*-ului meu, a spus Burton. Aşa s-ar putea explica de ce agentul Agneau avea o fotografie a mea.

— Cred că Eticii au sateliţi de scanare în jurul planetei, a zis Frigate. Poate că şi ei ar putea localiza *wathan*-ul tău. Dar nu l-au putut găsi pentru că a fost distorsionat.

— Hm, a făcut Nur. Mă întreb dacă nu cumva distorsionarea *wathan*-ului produce şi distorsionarea psihicului persoanei.

— Poate vă amintiţi de raportul lui de Marbot privind

analiza lui Clemens făcută legăturii dintre *wathan* sau *ka* sau suflet, deşi nu contează cum îi zici, şi corp? a întrebat Burton. Concluzia este că *wathan*-ul reprezintă esenţa persoanei. În caz contrar, nu prezintă nicio importanţă. Nu are niciun rost să reataşezi *wathan*-ul la un corp copiat, deoarece duplicatul nu este identic cu originalul. Similar în ce grad vrei, dar nu identic. Dacă *wathan*-ul sau sufletul reprezintă persoana, sediul conştiinţei de sine, atunci creierul fizic nu este conştient de sine. Fără *wathan*, corpul uman ar poseda inteligenţă, dar nu conştiinţă de sine. Nu ar avea *eu*. *Wathan*-ul foloseşte fizicul aşa cum omul se slujeşte de un cal ori de un automobil. Poate că nu am făcut comparaţia potrivită. Combinaţia *wathan*-corp seamănă mai mult cu un centaur. Un amestec. Atât partea umană, cât şi cea cabalină au nevoie una de cealaltă pentru a funcţiona perfect. Una este inutilă fără cealaltă. S-ar putea ca *wathan*-ul să aibă nevoie de un corp pentru a deveni conştient de sine. Desigur, Eticii au afirmat că *wathan*-ul nedezvoltat rătăceşte printr-un soi de spaţiu când este eliberat prin moartea trupului, înseamnă că *wathan*-ul nu are conştiinţă de sine, după cum nu este conştient de nimic. E lipsit de conştiinţă. Cu toate acestea, potrivit teoriei noastre, corpul generează *wathan*-ul. Nu ştiu cum, şi nici nu pot avansa o ipoteză. Dar fără corp, un *wathan* nu se poate naşte. În embrionii de corpuri există *wathan*-i embrionari, şi *wathan*-i copii într-un corp de sugar. Ca şi corpul, *wathan*-ul evoluează până la starea de adult. Există însă două stadii de vârstă adultă. Să numim cel de-al doilea stadiu drept *wathan*-itate. Dacă *wathan*-ul nu atinge un anumit nivel etic sau spiritual, soarta lui este de a rătăci în veci după moartea trupului, fără să fie conştient de sine. Decât dacă, aşa cum s-a întâmplat aici, se face un duplicat de corp şi, printr-o anumită afinitate, *wathan*-ul se reataşează trupului copiat. Acest corp copiat va fi inteligent, dar nu va deţine conceptul de *eu*. *Wathan*-ul anexat lui va trebui să aibă conştiinţă de sine. Însă nu o poate avea decât atunci când interacţionează cu corpul. Fără *wathan*, fiinţele umane ar fi evoluat din maimuţă, ar fi

elaborat limbajul, ar fi dezvoltat ştiinţa şi tehnologia, dar n-ar fi avut biserica şi nu ar fi posedat mai multă conştiinţă de sine decât o furnică.

— Dar ce fel de limbaj ar fi fost acela? a întrebat Frigate. Ia încercaţi să vă imaginaţi o limbă în care nu există pronume pentru *eu* şi *al meu*. Şi, probabil, nici pentru *tu* sau *al tău*. Sincer să fiu, nu cred că ar fi posibilă crearea unei limbi de acest fel. Cel puţin a unei limbi aşa cum o cunoaştem noi. Asemenea oameni ar fi doar nişte animale extrem de inteligente. Maşini vii, care nu ar depinde de instincte la fel de mult ca animalele.

— Despre asta vom discuta cu altă ocazie.

— Da, dar ce s-a întâmplat cu cimpanzeii?

— Pesemne că ei au avut un *wathan* rudimentar care poseda o conştiinţă foarte scăzută a propriului *eu*. Cu toate astea, încă nu s-a dovedit că maimuţele posedă limbaj ori conştiinţă de sine. *Wathan*-ul propriu-zis nu poate dezvolta conştiinţa de sine decât dacă posedă un corp. Dacă un corp are creierul infirm, atunci şi *wathan*-ul este infirm. Prin urmare, el poate ajunge doar până la un anumit nivel etic, şi acela scăzut.

— Ba nu! l-a contrazis Frigate. Confunzi inteligenţa cu moralitatea. Noi doi ştim prea mulţi oameni deosebit de inteligenţi şi cu un nivel etic foarte scăzut, dar şi viceversa, ca să credem că un coeficient de inteligenţă foarte înalt trebuie să fie însoţit de un înalt nivel moral.

— Da, dar aţi uitat cu totul de voinţă.

Au ajuns curând la un alt intrând. Burton s-a uitat de-a lungul puţului.

— Nu-i nimic aici, a constatat el.

Au continuat să înainteze, avându-l pe Burton în rol de Socrate.

— A, voinţa. Trebuie să presupunem că ea nu este în întregime liberă. Ea este afectată de evenimente din afara corpului, din mediul exterior, dar şi de evenimente interne, din mediul interior. Vătămările fizice sau mentale, bolile, modificările chimice şi aşa mai departe pot schimba voinţa unei persoane. S-ar putea ca un maniac să fi fost o

persoană *bună* înainte ca vreo vătămare ori boală să-l transforme într-un ucigaş sau într-un torţionar. Factorii psihologici sau chimici pot contribui la naşterea unei persoane cu multiple personalităţi ori la crearea unor monştri ori infirmi din punct de vedere psihic. Eu sugerez că *wathan*-ul este atât de strâns legat de organism, încât reflectă modificările mintale ale corpului. Iar un *wathan* anexat unui idiot sau imbecil este şi el imbecil ori idiot. Eticii tocmai de aceea i-au resuscitat pe idioţi şi pe imbecili în altă parte – dacă speculaţiile noastre sunt corecte – astfel ca aceştia să poată primi tratamentul corespunzător. Datorită ştiinţei medicale a Eticilor, persoanele retardate pot avea creiere perfect dezvoltate. Prin urmare, acestea au şi un *wathan* foarte evoluat, care poate face distincţia între bine şi rău.

— Şi care poate să devină super-*wathan* şi, în acest fel, să se reunească cu Dumnezeu. Burton, te-am ascultat cu atenţie. Nu sunt de acord cu multe dintre cele pe care le-ai afirmat. O concluzie este că lui Dumnezeu nu-i pasă de sufletele Sale. El nu le-ar îngădui să plutească de colo-colo ca lucruri lipsite de conştiinţă. Le-a asigurat tuturor un loc.

— Poate că lui Dumnezeu – dacă există – nu-i pasă, a spus Burton. Nu există nicio dovadă că ar exista. În orice caz, eu susţin că fiinţa umană fără *wathan* nu are voinţă proprie. Adică, nu are capacitatea de a alege între mai multe soluţii morale. De a depăşi imperativele trupului, mediului şi înclinaţiilor personale. De a înălţa sinele prin propriile sale mijloace. Doar *wathan*-ul posedă voinţă şi conştiinţă de sine. Recunosc însă că el trebuie să exprime toate acestea prin intermediul trupului. Şi mai recunosc că *wathan*-ul interacţionează îndeaproape cu trupul, fiind influenţat de el în mod nemijlocit. Adevărat, *wathan*-ul trebuie să-şi capete trăsăturile de personalitate, ori majoritatea acestora, de la corp.

— Asta-i bună, a zis Frigate. Nu cumva ne-am întors de unde am plecat? Încă nu reuşim să facem o distincţie clară între *wathan* şi corp. Dacă *wathan*-ul asigură conceptul de *eu*, dar şi de liber arbitru, el tot depinde de corp în privinţa

trăsăturilor caracteriale şi a celorlalte elemente ce ţin de sistemele genetic şi nervos. Acestea sunt practic imagini pe care el le absoarbe. Ori fotocopii. Aşadar, în acest sens, *wathan*-ul este doar o copie, nu originalul. În concluzie, când moare corpul, el rămâne mort. *Wathan*-ul pleacă în zbor, deşi nu e clar ce înseamnă asta. Posedă emoţiile şi gândurile copiate, precum şi toate celelalte elemente ce alcătuiesc persoana. De asemenea, posedă voinţă proprie şi conştiinţă de sine dacă este reataşat la un corp copiat. Dar nu mai vorbim de aceeaşi persoană.

— Tocmai ai demonstrat că nu există suflet, cel puţin în sensul în care i-l dăm noi, a intervenit Aphra Behn. Ori, dacă există suflet, el este superfluu, nu are nimic de a face cu nemurirea individului.

Tai-Peng a vorbit atunci pentru prima dată de când Burton abordase acel subiect:

— Eu aş spune că partea de *wathan* este singura care contează. E singura parte nemuritoare, singurul lucru pe care-l pot păstra Eticii. Sigur reprezintă acelaşi lucru ca şi *ka*-ul celor din Biserica celei de-A Doua Şanse.

— Atunci, *wathan*-ul este ceva inutil, a exclamat Frigate. O parte doar din mine, din creatura care a murit pe Pământ! Eu nu pot fi resuscitat cu adevărat decât dacă mi se recreează trupul original!

— Este acea parte pe care o vrea Dumnezeu şi pe care El o absoarbe, a zis Nur.

— Cine vrea să fie absorbit? Eu vreau să fiu eu, creatura, fiinţa întreagă!

— Vei simţi extazul de a fi o părticică din trupul lui Dumnezeu.

— Şi ce dacă? Nu voi mai fi tot eu!

— Dar pe Pământ, ca adult nu erai aceeaşi persoană ca aceea de la vârsta de cincizeci de ani, a spus Nur. Întreaga ta fiinţă, în fiecare secundă a vieţii, era şi este într-un proces continuu de schimbare. Atomii ce alcătuiesc trupul nostru la naştere nu mai sunt aceiaşi la vârsta de opt ani. Sunt înlocuiţi de alţii. Şi cei de la cincizeci de ani nu mai sunt aceiaşi la patruzeci. Trupul ni se modifică şi, odată cu

el, şi mintea, amintirile, credinţele, atitudinile şi reacţiile. Niciodată nu eşti *acelaşi*. Iar când creatura, creaţia, trebuie să se întoarcă la Creatorul său, ea se schimbă din nou, aceasta fiind ultima modificare. Sălăşluieşti pentru vecie în *Neschimbare*. Neschimbare, pentru că El nu are nevoie de schimbare. Este perfect.

— Prostii! a sărit Frigate, cu faţa congestionată şi pumnii strânşi. Acolo se află esenţa a ceea ce reprezint eu, partea neschimbătoare care vrea să trăiască pe veci, indiferent cât de imperfect am fost! Deşi mă zbat ca să ating perfecţiunea! Căci aceasta nu poate fi atinsă! Dar strădania este importantă, ea face viaţa suportabilă, deşi uneori viaţa însăşi pare de nesuportat! Eu vreau să fiu eu, să dăinuiesc în veci! Indiferent care ar fi schimbarea, în mine există ceva, o identitate neschimbătoare, sufletul sau cum vreţi să o numiţi, care se opune morţii, o urăşte, o declară nefirească! Moartea este atât o insultă, cât şi o vătămare şi, într-un fel, de neconceput! În cazul în care Creatorul are vreun plan cu noi, de ce nu ne spune care este acesta? Suntem atât de proşti încât să nu-l putem înţelege? Să ne-o spună de-a dreptul! Cărţile scrise de profeţi şi de cei ce au avut revelaţii, care au pretins că sunt împuterniciţi chiar de Dumnezeu Însuşi să noteze ceea ce le-a dictat El, toate aceste revelaţii sunt false! Nu au niciun înţeles! Pe de altă parte, se contrazic unii pe alţii! Se poate ca Dumnezeu să facă afirmaţii care se bat cap în cap?

— Ele doar par contradictorii, a spus Nur. Când vei atinge un nivel superior de gândire, vei vedea că aceste contradicţii nu sunt ceea ce par.

— Teză, antiteză şi sinteză! Toate astea sunt normale pentru logica umană. Dar eu susţin în continuare că n-ar fi trebuit să fim lăsaţi în neştiinţă. Trebuia să ni se arate Planul. Atunci am fi putut să alegem dacă să-l acceptăm sau să-l respingem.

— Te afli încă într-un nivel inferior de dezvoltare, şi se pare că te-ai oprit acolo, i-a spus Nur. Nu uitaţi de cimpanzei. Ei au ajuns la un anumit nivel, dar nu l-au putut depăşi. Au făcut o alegere greşită, şi…

— Dar eu nu sunt maimuţă! Sunt om, fiinţă umană!

— Ai putea fi mai mult decât atât, a insistat Nur.

Au ajuns la un alt intrând. Acesta nu dădea spre un puţ, ci spre o intrare uriaşă şi arcuită. Dincolo de prag se afla o încăpere ale cărei dimensiuni i-a făcut să se cutremure. Avea laturile de cel puţin opt sute de metri, în ea se găseau mii de mese, iar pe fiecare dintre ele se vedeau dispozitive al cărui scop nu era evident.

Pe podea se găseau sute de schelete, iar părţile lor superioare zăceau pe tăbliile meselor. Femururile şi oasele pelviene rămăseseră pe şezuturile scaunelor, iar restul oaselor picioarelor erau presărate pe podea. Moartea lovise instantaneu şi în masă.

Nicăieri nu se vedea vreun articol vestimentar. Oamenii care participaseră la experiment fuseseră goi-puşcă.

— Membrii Consiliului celor Doisprezece erau îmbrăcaţi, a spus Burton. Poate au apărut astfel ca să nu-mi jignească pudoarea. Dacă aşa au stat lucrurile, înseamnă că nu mă cunoşteau foarte bine ori poate li se cerea să fie îmbrăcaţi când participau la şedinţe.

Unele dintre echipamentele aflate pe masă încă funcţionau. Cel mai apropiat de Burton era de fapt o sferă transparentă, de dimensiunea unui cap de om. Părea să nu aibă nicio deschizătură, însă bule mari de diferite culori se înălţau din partea ei superioară plutind spre tavan, unde pocneau. Alături de sferă se afla un cub transparent în care apăreau caractere luminoase pe măsură ce bulele urcau.

Murmurând în legătură cu ciudăţenia dispozitivelor, au mers mai departe. După ce au înaintat vreo patru sute de metri, Frigate a exclamat:

— Ia uitaţi-vă!

A făcut semn către un fotoliu cu rotile care se găsea pe unul dintre spaţiile largi dintre mese. Pe şezut se aflau diferite oase, inclusiv un craniu, iar pe podea zăceau oasele picioarelor şi labelor.

Fotoliul era tapiţat cu un material moale, marcat cu linii zigzagate de un roşu-deschis şi verde-pal, care alternau. Burton a îndepărtat oasele de pe şezut cu o nepăsare ce a atras proteste din partea lui Croomes. S-a aşezat, observând imediat că fotoliul s-a adaptat dimensiunilor lui. Pe partea superioară a fiecărui braţ masiv, spre capăt, se afla un cerc larg din metal. A apăsat uşor pe centrul discului alb de pe braţul drept. Nu s-a întâmplat nimic.

Însă când a apăsat pe discul gros cât degetul de pe braţul stâng, din acesta a ieşit o manetă metalică, lungă şi subţire.

— Aha!

A tras încet maneta înapoi.

— De sub fotoliu radiază lumină, a spus Nur. Fără niciun zgomot, scaunul s-a ridicat câţiva centimetri de la podea.

— Apasă pe marginea din faţă a discului de pe braţul drept, l-a sfătuit Frigate. Poate că de acolo se controlează viteza.

Burton s-a încruntat, pentru că nu-i plăcea să i se spună ce să facă. A apăsat totuşi cu degetul pe discul metalic, aşa cum i se sugerase. Fotoliul s-a ridicat încet către tavan.

Neluând în seamă exclamaţiile şi alte câteva sfaturi, a tras maneta până spre centru. Fotoliul a rămas la acelaşi nivel orizontal, continuând să se deplaseze înainte. A crescut viteza, apoi a împins maneta din stânga spre dreapta. Fotoliul s-a întors, menţinându-şi poziţia orizontală, fără să se încline ca un avion, şi s-a îndreptat spre zidul îndepărtat. După ce a comandat fotoliului să urce spre tavan, iar apoi să coboare, răsucindu-se de câteva ori şi accelerând până la aproape cincisprezece kilometri pe oră, Burton l-a făcut să revină pe podea.

Zâmbea, iar ochii lui negri sclipeau de plăcerea descoperirii.

— S-ar putea să avem un vehicul care să ne transporte prin puţuri! a exclamat el.

Frigate şi alţi câţiva nu s-au arătat satisfăcuţi de

demonstraţia făcută.

— Sigur se poate deplasa cu viteză mai mare, a spus americanul. Ce se întâmplă dacă trebuie să te opreşti brusc? Zbori din fotoliu?

— Nu putem afla decât într-un singur mod, a spus Burton.

A făcut fotoliul să se ridice la câţiva centimetri de podea şi l-a accelerat spre zidul aflat la opt sute de metri distanţă. Când a ajuns la aproape şase metri de zid, şi-a luat degetul de pe discul din dreapta. Fotoliul a încetinit imediat, însă nu chiar atât de brusc încât să-l arunce pe pasager înainte. Iar când a ajuns la un metru şi jumătate de zid s-a oprit.

După ce a revenit la grup, Burton a zis:

— Cred că are nişte senzori încorporaţi. Am încercat să intru în zid, dar nu a vrut.

— Foarte frumos, a zis Frigate. Putem încerca să ne deplasăm prin puţ. Dar ce facem dacă Eticul ne va observa? Dacă are posibilitatea de a întrerupe funcţionarea fotoliului printr-un dispozitiv de telecomandă? Am cădea şi am muri, ori am rămâne blocaţi între etaje.

— O să mergem câte unul. Fiecare se va opri la un etaj, după care va pleca următorul. În acest fel, Eticul n-ar putea prinde decât pe unul dintre noi, iar ceilalţi ar fi preveniţi.

Cu toate că Burton a considerat că Frigate dădea dovadă de prea multă prevedere, s-a văzut silit să recunoască în sinea lui că speculaţiile lui erau întemeiate.

— Ar mai fi ceva, a spus Frigate. Cele două fotolii probabil se deplasau când ocupanţii lor au murit. Ce le-a făcut să se oprească?

— Senzorii cu care sunt dotate, evident, a spus Burton rar.

— Foarte bine. Atunci o să avem fiecare câte un fotoliu şi vom învăţa cum să le manevrăm. După aceea, ce facem? Mergem în sus sau în jos?

— Întâi vom merge la etajul din vârful turnului. Simt că sediul, centrul nervos al acestor operaţiuni, acolo ar trebui să se afle.

— Atunci ar trebui să mergem în jos, a spus Frigate cu un

zâmbet. Predicţiile tale au fost mereu de tip Moseilima, înţelegi? Mereu s-a petrecut contrariul celor anticipate de tine.

Individul avea un talent deosebit de a-l irita. Ştia prea multe despre viaţa pământeană a lui Burton, despre greşelile şi minusurile lui.

— Ba nu, a spus Burton, nu este adevărat. Am avertizat guvernul britanic cu doi ani înainte de revolta *sepoy*-lor despre ceea ce se pregătea. Nimeni nu m-a luat în seamă. Atunci am fost Casandra, nu Moseilima.

— Ai dreptate, a zis Frigate.

Câteva minute mai târziu, Ghilgameş şi-a tras fotoliul alături de cel al lui Burton. Părea tulburat, semn că nu se simţea bine.

— Încă mă doare rău capul. Din când în când văd dublu.

— O să te descurci? Ori vrei să rămâi aici, să te odihneşti?

Sumerianul a clătinat din capul masiv, ca de taur.

— Nu, pentru că s-ar putea să nu vă mai găsesc după aceea. Voiam să ştiţi că mi-e rău.

Probabil că Alice îl lovise mult mai puternic decât intenţionase.

Apoi Tom Turpin i-a strigat lui Burton:

— Hei, am aflat cum se poate procura aici mâncarea. Ia uitaţi-vă!

Până atunci se jucase cu o cutie metalică de dimensiuni mari, care avea pe ea multe cadrane şi butoane. Se afla pe o masă şi era conectată printr-un cablu negru la o priză din podea.

Turpin a deschis uşiţa cu geam. Înăuntru se aflau trei farfurii, ceşti şi veselă, farfuriile fiind pline cu hrană, iar ceştile cu un lichid.

— Acesta este echivalentul potirului, a spus Tom, şi pe faţa lui gălbuie a apărut un zâmbet. În afară de ăsta, nu ştiu la ce slujesc toate celelalte butoane, dar am apăsat pe el şi după câteva secunde mi-a apărut tot ce vedeţi aici.

A deschis uşiţa şi a scos ce era înăuntru.

— Mamă! Ce bine miroase carnea aceea de vită! Şi

pâinea!

Burton s-a gândit că ar fi fost bine să mănânce chiar atunci cu toţii. Probabil că mai existau dispozitive asemănătoare şi în alte părţi, dar nu putea fi sigur. Pe de altă parte erau flămânzi.

Turpin a încercat o altă combinaţie de butoane şi cadrane. De astă dată, masa era un amestec de mâncăruri italieneşti, franţuzeşti şi arabe. Toate felurile erau delicioase, deşi unele nu erau fierte suficient, iar fileul de cocoaşă de cămilă era prea condimentat pentru gustul celor mai mulţi dintre ei. Au făcut alte combinaţii, obţinând rezultate uimitoare, dar nu toate încântătoare. Prin încercări repetate, Turpin a găsit cadranul care regla gradul de fierbere sau coacere, astfel că au putut realiza meniuri bine pătrunse, semicrude sau aproape crude. În afara lui Ghilgameş, toţi au mâncat cu poftă, au băut un fel de lichior, apoi au aprins ţigarete şi trabucuri luate din cutie. Pretutindeni se aflau chiuvete, aşa că apa nu a fost o problemă.

După aceea, au căutat toaletele. Acestea se aflau în nişte dulapuri uriaşe aflate în apropiere, în care au crezut la început că se află alte dispozitive. Toaletele nu aveau bazin cu apă; erau nişte găuri în care urina şi excrementele dispăreau înainte de a atinge baza.

Ghilgameş a mâncat nişte pâine, dar imediat a vomitat.

— Nu pot merge cu voi, a zis el, ştergându-şi bărbia de vomă şi apoi clătindu-şi gura la chiuvetă. Îmi este mult prea rău.

Burton s-a întrebat dacă îi era chiar atât de rău pe cât pretindea. Putea fi un agent care abia aştepta să rămână singur ca să o şteargă.

— Ba nu, o să mergi cu noi, i-a zis Burton. S-ar putea să nu mai găsim drumul înapoi până la tine. O să te simţi mai bine dacă rămâi în fotoliu.

Apoi i-a condus pe ceilalţi către puţ. Când a dus fotoliul deasupra golului, a întins un picior ca să pipăie sub rotile. Degetele n-au întâmpinat nicio rezistenţă, ca în celălalt puţ. Probabil că prezenţa fotoliilor înlătura automat acel câmp.

A tras maneta înapoi şi a apăsat pe disc. Fotoliul s-a mişcat încet în sus, apoi a căpătat viteză când Burton a înclinat ceva mai mult discul. La fiecare nivel a văzut coridoare şi încăperi. Acestea din urmă erau pline cu aparate ciudate, dar până la etajul al zecelea nu a observat niciun schelet. Încăperea găsită acolo era mică în comparaţie cu cea din care plecase. În ea erau douăsprezece mese mari, iar pe fiecare dintre ele se aflau câte douăsprezece farfurii şi douăsprezece căni, dar şi câteva cranii şi oase. Pe scaune sau pe jos erau alte oase.

Pe o masă dintr-un colţ se afla o cutie uriaşă cu mâncare.

Burton şi-a continuat drumul în sus, oprindu-se când şi când, până a ajuns la partea superioară a puţului. Deplasarea durase cincisprezece minute. Într-o parte se vedea un alt intrând din care pornea un coridor. În stânga era un coridor de mici dimensiuni, care dădea într-unul uriaş, cu o suprafaţă de aproape zece metri pătraţi. După ce a aşezat fotoliul pe podeaua holului mare, s-a aplecat spre puţ şi a luminat de trei ori cu lanterna. Flaşurile de răspuns erau slabe, dar precise. Nur, cel care trebuia să îl urmeze, avea să ajungă sus în douăsprezece minute dacă nu făcea nicio oprire.

Burton nu rămânea niciodată calm decât atunci când era absolut necesar, şi uneori nici măcar atunci. S-a aşezat din nou pe scaun şi a pornit pe hol. Voia să facă un tur de circa şase minute, apoi să revină lângă puţ.

A trecut prin dreptul multor uşi, toate foarte largi, ceea ce îi oferea ocazia să vadă încăperi mari şi mici, unele dotate cu aparate, altele folosite probabil cândva ca apartamente. În unele erau schelete, în altele, nu. Coridorul mergea drept mai bine de trei kilometri. Chiar atunci când trebuia să se întoarcă, a văzut în dreapta o uşă închisă. A oprit fotoliul, a coborât, a scos pistolul şi, precaut, s-a apropiat. Deasupra ei se găseau treisprezece simboluri, douăsprezece elice aranjate într-un cerc având în centru un disc solar. Uşa nu avea clanţă. În locul acesteia, exista un desen al unei mâini umane. Avea degetele strânse pe jumătate, ca şi cum s-ar fi pregătit să strângă altă mână.

Burton a întors acea mână şi uşa s-a deschis.

Încăperea era o sferă foarte mare, semitransparentă, de un verde-pal, înconjurată şi intersectată de alte sfere verzi. Pe peretele sferei centrale, într-o parte, se afla un oval de un verde mai închis, un fel de imagine în mişcare. De la copacii din fundal venea un miros de pin şi de lemn câinesc, iar în prim-plan se vedea o vulpe fantomatică ce vâna un iepure la fel de fantomatic. La baza celei mai mari sfere se aflau douăsprezece scaune, aşezate în cerc. Pe zece dintre ele zăceau părţi de schelete. Pe celelalte două nu erau oase şi nici măcar praf.

Burton a simţit nevoia să inspire adânc. Acea încăpere îi reînvia amintiri înspăimântătoare. Aici se trezise după ce se sinucisese de şapte sute şaptezeci şi şapte de ori ca să scape de Etici. Tot aici înfruntase Consiliul.

Fiinţele acelea, care i se păruseră atunci divine, erau acum doar o grămadă de oase.

A păşit peste prag, pătrunzând cu vârful piciorului în interiorul sferei şi întâmpinând doar o rezistenţă slabă. Apoi a pătruns cu corpul, şi a simţit aceeaşi rezistenţă neînsemnată. Şi-a tras şi celălalt picior înăuntru, şi a rămas în picioare pe un nimic elastic, ori pe ceea ce părea a nu fi nimic.

Şi-a vârât pistolul în toc şi a trecut prin două sfere ale căror suprafeţe s-au închis în urma lui, aerul trecând pe lângă el, iar apoi a intrat în Camera de Consiliu. Când a ajuns aproape de scaunele imateriale, a constatat că se înşelase. Pe unul dintre şezuturile scaunelor se afla o lentilă convexă, foarte subţire, de formă circulară. A ridicat-o şi a recunoscut „ochiul” cu multe faţete al celui ce părea să fi fost şeful Consiliului, Thanabur.

Nu era o podoabă şi niciun dispozitiv artificial care să înlocuiască ochiul, aşa cum crezuse atunci. Era o lentilă ce se putea aplica peste ochi. Şi-a dat seama că era unsuroasă. Pesemne fusese lubrifiată ca să nu irite globul ocular.

Cu oarecare dificultate şi repulsie, a introdus lentila sub pleoape.

Cu ochiul drept a văzut încăperea printr-o semiopacitate ce distorsiona totul. Apoi a închis ochiul drept.

— Oooh!

A deschis imediat ochiul drept.

Plutise prin spaţiu, într-o beznă în care străluceau stelele şi norii de gaz, şi a avut senzaţia, fără să simtă însă efectul direct, al unui ger incredibil. Şi-a dat totuşi seama că nu era singur. A ştiut, fără să vadă, că era urmat de nenumărate suflete, trilioane peste trilioane de suflete, poate chiar mai multe. Iar apoi a ţâşnit spre un soare, iar acesta a devenit mai mare şi brusc a observat că acel corp arzând nu era o stea, ci o îngrămădire de alte suflete, toate arzând cu vâlvătăi, dar nu ca în Iad, ci cu o bucurie pe care el n-o simţise niciodată şi pe care anticii încercaseră să o descrie, deşi era indescriptibilă.

Tremurând şi temându-se, a fost atras cu tărie de acea bucurie intensă. Pe de altă parte, nu-şi putea îngădui să se lase cuprins de teamă, mai ales el, care se lăudase că nu se temuse niciodată de nimic.

A închis ochiul drept şi s-a trezit din nou în spaţiu, în acelaşi „loc”. Iarăşi s-a văzut deplasându-se cu o viteză incredibilă, mai mare decât aceea a luminii, către soare. A simţit din nou nenumăratele prezenţe din spatele lui. Steaua a devenit neclară, a crescut tot mai mult, ajungând la dimensiuni fantastice, iar el a văzut că flăcările erau alcătuite din trilioane de trilioane de suflete.

Apoi a auzit un strigăt mut, unul de plăcere şi de bun venit, imposibil de descris, şi a plonjat cu capul înainte în soare, după care a devenit nimic, şi totuşi totul. Apoi nu a mai fost el. Era ceva ce nu avea părticele, şi nu era o parte, ci una cu acel extaz, cu ceilalţi care nu erau alţii.

A scos un strigăt puternic şi a deschis ochii. Din cadrul uşii, Alice, Nur, Frigate şi ceilalţi se uitau fix la el. Tremurând, s-a dus spre ei, trecând prin sfere. Nu era chiar atât de tulburat încât să nu observe că sumerianul lipsea şi că Alice plângea.

Le-a ignorat întrebările, spunând:

— Unde este Ghilgameş?

— A murit pe drum, i-a răspuns Alice.

— L-am lăsat într-o încăpere, stând pe scaun, a zis Nur. Cred că a suferit o comoţie gravă.

— Eu l-am ucis! a strigat Alice şi a început să suspine.

— Îmi pare rău, a zis Burton, dar nu puteam proceda altfel. Dacă era nevinovat, nu trebuia să opună rezistenţă. Poate că a fost agent.

A luat-o pe după umeri pe Alice şi i-a zis:

— Ai procedat bine. Dacă n-ai fi făcut-o, probabil că m-ar fi ucis.

— Da, ştiu. Am mai ucis şi cu alte ocazii, dar oamenii aceia erau străini care ne atacaseră. Am ţinut la Ghilgameş, iar acum…

Burton şi-a spus că era bine să o lase pe Alice să-şi plângă vinovăţia şi suferinţa. S-a îndepărtat puţin de ea şi s-a întors spre ceilalţi. Le-a povestit despre lentilă.

— Cred că ai rămas acolo cel puţin o oră, a spus Frigate.

— Da, ştiu, dar starea aceea a părut că ţine doar o clipă.

— Dar care sunt efectele? a întrebat Nur.

Burton a şovăit, apoi a spus:

— În afară de faptul că sunt profund mişcat, mă simt… simt o apropiere extraordinară de voi toţi! Da, ţineam şi înainte la unii dintre voi, dar… acum… acum vă iubesc pe toţi!

— Asta trebuie să fi fost ca un şoc, a murmurat Frigate, dar Burton l-a ignorat.

Maurul a ridicat dispozitivul multifaţetat şi s-a uitat prin el ţinând ochiul drept închis.

— Nu văd nimic. Înseamnă că trebuie fixat chiar peste ochi.

— Am crezut că lentila aceasta era purtată doar de şeful celor doisprezece, Thanabur, a spus Burton. Am presupus că era un fel de semn ritualic, ori un însemn purtat de conducător, ceva tradiţional. Se pare că m-am înşelat. S-ar putea ca ea să fi fost purtată pe rând de fiecare pe durata şedinţelor Consiliului. Ea le oferea tuturor un sentiment ca acela pe care l-am simţit eu, o apropiere şi iubire faţă de ceilalţi din încăpere.

— În acest caz, X era capabil să depăşească acest sentiment, a spus Tai-Peng.

— Nu înţeleg totuşi de ce lentila m-a făcut să intru în transă, dar pe Thanabur nu a părut să-l afecteze deloc, a spus Burton.

— Probabil că membrii Consiliului se obişnuiseră cu ea. După ce o porţi de multe ori, s-ar putea ca efectul ei să fie mai blând.

Nur şi-a potrivit lentila sub pleoape şi a închis ochiul drept. Instantaneu, pe faţa lui a apărut o expresie de extaz, dar trupul i-a rămas nemişcat. După ce au trecut două minute, Burton l-a scuturat de umăr pe maur. Acesta a ieşit imediat din transă şi a început să plângă. Dar atunci când şi-a revenit şi şi-a scos lentila din ochi, a zis:

— Ni se induce o stare similară aceleia pe care s-au străduit să o descrie sfinţii.

I-a întins lentila lui Burton.

— Cu toate astea, este o stare falsă, produsă de ceva artificial. Nu reprezintă starea adevărată. Aceea nu se poate atinge decât prin evoluţie spirituală.

Câţiva dintre ceilalţi au ţinut să încerce şi ei acea experienţă.

— Mai târziu, le-a zis Burton. S-ar putea să pierdem timp şi apoi să regretăm asta. Trebuie să-l găsim pe X înainte ca el să ne găsească pe noi.

48

Au ajuns la o uşă enormă, închisă, deasupra căreia se aflau o serie de caractere intraductibile. Burton a oprit convoiul de fotolii şi a coborât din al său. Butonul de pe perete părea a fi singurul mijloc evident de a deschide uşile. A apăsat pe el şi cele două secţiuni s-au retras, fiecare pătrunzând într-un locaş din perete. Burton s-a uitat în încăperea lungă, la capătul căreia se aflau alte două uşi foarte mari. A apăsat pe un buton de lângă ele.

Au privit înăuntru şi au văzut o cameră cu tavanul ca al unui dom, cu un diametru de peste opt sute de metri.

Podeaua era din pământ pe care creştea un gazon cu firul scurt, de un verde sclipitor, şi, ceva mai departe, copaci. Ici şi colo, se zărea câte un pârâiaş, izvorând din nişte cascade înalte de zece-cincisprezece metri. Tot acolo erau multe straturi de flori şi pietre mari, plate, ce fuseseră folosite ca mese, lucru sugerat de numeroasele farfurii, căni şi tacâmuri.

Tavanul era un albastru deasupra căruia se deplasau firicele de nori, acoperind când şi când un simulacru de soare ajuns la zenit.

Au pătruns înăuntru şi au privit în jur. Ici şi colo zăceau schelete, cele mai apropiate fiind în jurul unei pietre. Mai erau şi oase de păsări, căprioare, pisici, câini şi ratoni.

— Cred că veneau aici ca să se întoarcă într-un fel la natură, a spus Frigate. O imitaţie destul de reuşită, recunosc.

S-au gândit că X transmisese un cod prin unde radio care activase micuţele bile negre din creierele locuitorilor turnului, făcând astfel ca otrava să fie eliberată în trupurile lor. Dar de ce muriseră animalele?

De foame.

Au părăsit acea încăpere. După ce au mai mers vreo doi kilometri, au dat de o altă curiozitate, cea mai uimitoare şi impresionantă dintre toate. Un perete transparent, ce se înclina înspre exterior, aflat în stânga lor, le-a permis să vadă un puţ de dimensiuni colosale. De dedesubt răzbătea o lumină strălucitoare şi jucăuşă. Au coborât cu toţii de pe fotolii şi au privit în josul puţului. Şi au scos exclamaţii de uimire.

La o sută cincizeci de metri dedesubt se afla un cuptor în care se întrepătrundeau nenumărate forme, colorate diferit, toate strânse laolaltă, dar părând să treacă uneori una prin alta, iar alteori să se topească într-una singură.

Burton şi-a dus palma streaşină la ochi şi a privit în jos. După o vreme, a reuşit să distingă ocazional formele lucrurilor care se agitau şi se învârtejeau, ţâşnind în sus, în jos sau în lateral.

S-a întors cu spatele, deoarece îl dureau ochii.

— Sunt *wathan*-i. La fel ca aceia pe care i-am văzut deasupra capetelor celor doisprezece Consilieri. Peretele e făcut dintr-un material care ne îngăduie să îi vedem.

Nur i-a întins o pereche de ochelari negri.

— Uite. I-am găsit pe un raft din apropiere.

Burton şi ceilalţi şi-au pus ochelari şi au privit cu atenţie în puţul enorm. Acum a reuşit să vadă lucrurile mai clar, culorile mişcătoare şi schimbătoare din formele ce se lungeau şi se contractau mereu, tentaculele cu şase laturi ce ţâşneau, se zbăteau, fluturau, apoi se întorceau în corp.

Aplecat şi stând cu spatele rezemat de zid, Burton a privit în sus. Strălucirea i-a înfăţişat un tavan din metal cenuşiu la circa treizeci de metri deasupra sa. S-a întors şi a încercat să vadă până de cealaltă parte a puţului. Nu a reuşit. S-a uitat în jos. Jos, jos de tot, se afla ceva solid, de culoare cenuşie. Ori aşa îşi imagina el, ca urmare a flăcărilor ce se metamorfozau mereu şi care îl făceau să creadă că acel lucru solid pulsa?

A făcut un pas înapoi, şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat ochii iritaţi.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar nu mai putem rămâne multă vreme aici.

Trecuseră pe lângă o serie de intrânduri unde se aflau puţuri de lift fără trecere în sus, însă după ce au străbătut vreo patru sute de metri, au ajuns la unul care o lua în sus faţă de etajul la care se aflau.

— Acesta ne-ar putea duce la etajul unde se află poarta.

Au urcat apoi la etajul superior, aşteptându-se unul pe altul.

Intrândul dădea spre un alt coridor. De-a lungul acestuia se vedeau treisprezece uşi, fiecare dintre ele dând în apartamente mobilate luxos. Într-una dintre aceste camere au găsit o masă din lemn de esenţă tare, de culoare roşcată, pe care se afla o sferă transparentă, în ea erau suspendate trei forme de mărimea unor păpuşi.

— Seamănă cu Monat şi alţi doi din neamul lui, a spus Burton.

— E ceva care aduce cu fotografiile tridimensionale, a zis

Frigate.

— Nu-mi dau seama, a zis Alice. Dar se pare că există o asemănare între ei. Sigur, presupun că pentru cineva care nu s-a obişnuit cu rasa toţi arată la fel. Şi totuşi…

Croomes nu scosese nicio vorbă de multă vreme. Expresia sumbră de pe faţa ei arăta însă că se zbătea cumplit de mult să accepte realitatea acelui loc. Nimic din ce văzuse acolo nu corespundea cu aşteptările ei: nici urmă de vreun cor de îngeri care să-i întâmpine pe vizitatori, nici gând de Dumnezeu înveşmântat de slavă, şezând pe un tron şi având-o pe mama ei de-a dreapta Sa.

— Cei doi ar putea fi părinţii lui, a spus ea.

În aceste încăperi erau multe lucruri ce meritau cercetate, dar Burton i-a îndemnat să plece cât mai repede de acolo.

Au mers cam şaizeci de metri când au dat peste un alt intrând, primul pe care îl văzuseră pe peretele din dreapta. Burton a coborât de pe fotoliu şi s-a uitat în lungul puţului. Fundul acestuia era la nivelul acelui etaj, iar capătul superior era la mai bine de cincisprezece metri deasupra.

De-a latul puţului treceau firicele de ceaţă, evident atrase de afară şi pătrunzând prin găurile de aerisire de pe peretele opus.

Şi-a retras capul.

— Puţul ăsta ar putea duce la domul de la exterior, acela prin care putea intra doar Piscator.

Japonezul se dovedise inteligent şi curajos. Pesemne procedase la fel ca Burton, testând câmpul invizibil din puţ, îşi dăduse seama că îl va susţine, iar apoi coborâse. Dar cum putea activa câmpul dacă nu cunoştea cuvântul codificat sau dispozitivul care o făcea?

Acel puţ se deosebea totuşi de celelalte. Era foarte scurt, şi se putea merge doar într-un loc dacă te aflai în partea superioară. Senzorii puteau stabili că acel câmp era activat dacă cineva pătrundea în el venind din partea superioară. Senzorii detectau prezenţa unei singure persoane şi că ea nu ar putea sta în câmp decât dacă ar fi vrut să coboare. Pentru deplasarea în sus era nevoie de un cod. Ori poate că

nu era nevoie, iar partea de jos a câmpului acţiona ca şi partea superioară, doar în direcţie inversă.

Dar unde era Piscator?

Ca să-şi verifice teoria, Burton a păşit în puţ. După trei secunde, a fost ridicat încet. Ajuns la partea de sus a puţului, a pătruns pe un coridor scurt, cu podeaua metalică. Spre capăt descria o curbă şi fără îndoială că dădea în coridorul din dom.

După colţ se vălătucea negura, dar luminile aprinse erau suficient de puternice ca să o străpungă.

A intrat pe coridor şi imediat a simţit o uşoară rezistenţă. Puterea ei creştea pe măsură ce s-a străduit să înainteze.

Când a început să gâfâie şi nu a mai reuşit să înainteze nici măcar un centimetru, a pornit înapoi. Drumul spre puţ era neobstrucţionat. După ce a ajuns la etajul imediat inferior, le-a prezentat celorlalţi situaţia.

— Câmpul funcţionează în ambele sensuri, a tras el concluzia.

Maurul a zis:

— Potrivit celor afirmate de oamenii de pe *Parseval*, există doar o intrare. Totuşi, trebuie să fie o deschizătură, o uşă de un anumit fel, pentru a permite pătrunderea unui aparat de zbor. Dar pe vârful turnului nu era nicio asemenea intrare. Cred, totuşi, că ea nu este vizibilă. De asemenea, trebuie să existe câmpuri etice la intrarea pentru aparate de zbor. În caz contrar, pe acolo ar putea pătrunde oricine. Inclusiv X. E limpede că el a ieşit din turn cu afaceri legale din când în când, şi a folosit un mijloc aerian de deplasare.

— Aţi uitat de ipoteticul dispozitiv de distorsionare al *wathan*-ului, a zis Burton. Acesta nu i-ar fi permis nici lui X să pătrundă prin dom.

— Da, ştiu asta. Vreau să spun că, dacă vom găsi hangarul aparatelor de zbor şi descoperim cum funcţionează, am putea pleca de aici în orice moment am dori.

— Sper să fie mai uşor şi mai simplu de zburat cu ele decât cu un avion obişnuit, a spus Frigate.

— Nici nu mă îndoiesc de asta.

— Ia staţi puţin, că mi-a venit o idee, a spus Frigate şi a zâmbit. Piscator era sufi şi nu avea probleme la intrare. Iar tu eşti sufi şi un etic foarte evoluat. Ce-ar fi să ieşi şi să încerci să intri prin dom?

Drept răspuns, maurul i-a zâmbit.

— Ai vrea să afli dacă sunt chiar atât de avansat pe cât ar trebui să fiu, nu-i aşa? Şi ce se va întâmpla dacă nu reuşesc să ies? Ori, dacă ies şi nu mai reuşesc să intru? Nu, Peter. Ar fi o pierdere de vreme şi o dovadă de trufie din partea mea. Ştii asta foarte bine, dar mă îndemni să o fac. Mă pui la încercare. Ca discipol, uneori îţi lipseşte atitudinea reverenţioasă pe care ar trebui să o ai faţă de maestrul tău.

Au revenit la fotolii şi au zburat încet în josul coridorului care cotea. Burton începuse să simtă că turul pe care îl făceau era foarte interesant, în unele situaţii chiar derutant, dar inutil. Nu în acel fel aveau să-l găsească pe X.

Dar ce altceva puteau face? Pe ziduri nu se găseau instrucţiuni, şi chiar dacă ar fi existat, nu le-ar fi putut citi. Era dezamăgitor şi inutil să continue în acel fel, însă nici nu puteau sta pe loc şi să spere că îi va găsi X pe ei. Dacă s-ar fi întâmplat asta, X sigur ar fi avut asupra lui vreo armă căreia nu i s-ar fi putut opune nimeni. De asta nu se îndoia niciunul dintre ei.

Pe de altă parte, avuseseră norocul să descopere reşedinţele celor doisprezece şi a lui Monat Grrautut, dar şi intrarea în dom. Probabil că în apropierea apartamentului ocupat de X se găsea locul unde-şi făcea experimentele ori unde era camera de comandă.

Au ajuns la o uşă închisă şi au trecut de ea. Existau poate mii de uşi închise într-un loc atât de vast. Nu-şi puteau permite să piardă timpul ca să le deschidă pe toate.

Însă când a ajuns la aproape zece metri de ea, Burton a ridicat mâna, făcându-le celorlalţi semn să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Alice.

— Am un presentiment, o intuiţie.

Şi-a coborât scaunul pe podea.

— Ne va lua doar o clipă să verificăm.

A apăsat un buton de pe perete, iar uşa s-a tras fără niciun zgomot, pătrunzând într-o fantă din zid. Dincolo de prag se găsea o încăpere spaţioasă, cu numeroase aparate aşezate pe mese şi dulapuri lipite de perete. Şi un singur schelet. O explozie puternică surprinsese pe cineva când trecuse prin dreptul unui dulap ori când umblase la el. Judecând după metalul contorsionat în afară, după substanţa sticloasă de pe podea şi bucăţile de metal rămase în interiorul scheletului, partea superioară a dulapului explodase. Scheletul se afla la şase metri de dulapul distrus, iar sub rămăşiţele umane se vedeau pete întunecate.

Dincolo de schelet, suflul exploziei dărâmase de pe o masă o structură metalică în formă de stea. Acum zăcea pe podea emiţând ceea ce păreau a fi unde multicolore de căldură.

Exact în faţa lui Burton şi în apropiere de centrul încăperii era un fotoliu zburător. Stătea pe podea şi nu avea ocupant, dar pe un braţ se vedeau urme proaspete de sânge.

Dincolo de fotoliu era un disc mare ce se rotea pe un cilindru înalt de aproximativ cincizeci de centimetri, în apropierea lui erau dulapuri şi console, iar în centru se vedea o platformă fixă. În mijlocul acesteia, un bărbat stătea pe un scaun făcut dintr-un material semitransparent. Omul avea în faţă o consolă cu cadrane indicatoare şi câteva ecrane ce pâlpâiau. Bărbatul regla ceva, stând cu ochii aţintiţi asupra unui osciloscop cu cadranul foarte mare. Burton l-a văzut din profil.

Burton a dus un deget la buze şi cu cealaltă mână le-a făcut semn camarazilor săi, cerându-le să coboare de pe fotolii. Apoi şi-a scos revolverul din toc şi le-a sugerat celorlalţi să procedeze la fel.

Operatorul avea părul roşcat ca de vulpe, pielea palidă, iar ochii, aşa cum îi vedea Burton, nu aveau aspect mongoloid. Dacă bărbatul nu ar fi fost atât de gras, Burton nu ar fi reuşit să-l identifice. Grăsimea nu se poate înlătura

totuşi atât de repede.

Burton a păşit discret peste prag şi s-a apropiat încet de bărbat. Ceilalţi s-au desfăşurat, având armele pregătite de tragere.

Când au ajuns la mai puţin de doi metri de el, bărbatul i-a văzut. S-a ridicat brusc de pe fotoliu, s-a strâmbat şi s-a aşezat la loc. A întins apoi mâna către un spaţiu gol de sub tabloul de comandă, luând de acolo un instrument cu un aspect ciudat. Avea un pat asemănător cu al pistolului, o ţeavă de circa treizeci de centimetri lungime şi opt centimetri diametru, iar la capăt, o sferă de dimensiunea unui măr mare.

— Loga! a exclamat Burton şi a ţâşnit înainte.

49

Eticul s-a ridicat din nou şi a strigat:

— Opriţi-vă! Altfel, trag!

S-au oprit. El a ţintit prin sfera transparentă, şi o linie subţire, de culoare stacojie, a ţâşnit fără niciun sunet din interiorul acesteia. Din arcul trasat de acea rază în faţa grupului, pe podeaua metalică, s-a înălţat un firicel de fum.

Toţi au şovăit. Arma aceea, care putea topi metalul, era impresionantă.

— Vă pot tăia în două printr-o simplă apăsare pe trăgaci, i-a ameninţat Loga. Şi nu vreau asta. S-a făcut prea mult apel la violenţă şi m-am săturat. Dar, dacă voi fi silit, vă ucid pe toţi. Acum... vă întoarceţi toţi cu spatele şi aruncaţi armele cât de departe puteţi, spre uşă.

— Ţinem îndreptate spre tine nouă arme. S-ar putea să nimereşti pe unul sau doi dintre noi, dar restul te vom face bucăţele.

Eticul a surâs ameninţător.

— Asta aduce cu o confruntare din Vestul Sălbatic, nu? a zis el, apoi a tăcut câteva clipe. Dar nu e aşa ceva, credeţi-mă!

— Nu, nu este! Nu este, Satană; diavol scăpat din Iad! a strigat Croomes la el şi pistolul ei a bubuit.

Raza stacojie a ţâşnit în aceeaşi clipă în care s-au auzit bubuiturile celor opt arme descărcate de membrii grupului.

Loga a căzut pe spate. Burton s-a apropiat în goană, a sărit pe discul rotitor, a sărit peste el, ajungând pe platforma fixă, şi a îndreptat revolverul spre Eticul prăbuşit. Ceilalţi s-au strâns curând în jurul lui.

În timp ce Turpin şi Tai-Peng l-au ridicat de la podea pe bărbatul slab şi pământiu, care sângera, Burton a luat arma cu sferă la capătul ţevii. Cei doi l-au aşezat fără menajamente în fotoliu pe Eticul care ţinea palma mâinii stângi peste rana sângerândă de la bicepsul braţului drept.

— A nimerit-o pe Croomes! a zis Alice, arătând către tânăra de culoare.

Burton a aruncat o privire către trupul retezat în două, apoi s-a întors.

Loga s-a uitat în jur de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmplase, apoi a zis:

— În sertarul din partea dreaptă a pupitrului sunt trei cutii. Aduceţi-le aici, şi în câteva minute o să-mi revin.

— Nu cumva e o stratagemă? l-a întrebat Burton.

— Nu! Jur! M-am săturat de trucuri şi crime! N-am vrut să vă fac niciun rău! Am vrut doar să vă dezarmez ca să vă pot explica fără să mă tem de voi. N-am crezut că sunteţi o seminţie atât de violentă!

— Ia te uită cine vorbeşte, a zis Burton.

— N-am făcut-o pentru că v-am iubit!

— Şi noi la fel, a zis Burton, deşi nu era convins că era sincer.

Au adus trei cutii argintii împodobite cu smaralde verzi. Cu precauţie, Burton a deschis una dintre ele şi a examinat conţinutul. Aşa cum spusese Eticul, în fiecare se afla câte o sticlă. Două conţineau lichide, iar a treia, o substanţă de culoare roz.

— Cum pot fi sigur că nu vor elibera vreun gaz? a vrut să ştie Burton. Ori că nu e vorba de otravă.

— Nu e, a intervenit Nur. Nu vrea să moară.

— Exact, a confirmat Loga. S-ar putea să se petreacă ceva groaznic în curând, şi numai eu ştiu cum poate fi

împiedicat acest eveniment. Cred că voi avea nevoie de ajutorul vostru.

— Puteai beneficia de ajutorul nostru de mult, a spus Burton, dacă ne spuneai adevărul chiar de la început.

— Am avut motive întemeiate să procedez astfel, a explicat Loga. Motive foarte serioase. Dar apoi lucrurile au scăpat de sub control.

A strâns una dintre sticle, şi din ea a ţâşnit un lichid limpede în palma stângă. După ce, strâmbându-se de durere, l-a pus pe rana de la umăr, a băut din lichidul conţinut de a doua sticlă. Din cea de-a treia a turnat puţină substanţă roz în palma stângă şi apoi a întins-o peste rană.

— Primul lichid sterilizează rana, a zis el. Al doilea înlătură starea de şoc şi conferă rezistenţă. Iar substanţa roz facilitează vindecarea rănii în foarte scurtă vreme. În trei zile, mai precis.

— Unde te-am rănit mai devreme? l-a întrebat Burton.

— Singura rană mai serioasă a fost la coapsa stângă.

După câteva minute, pielea lui, până atunci pământie, şi-a recăpătat culoarea normală. Apoi a cerut apă, iar Frigate i-a adus de băut. Burton a aprins o ţigaretă, întrebările la care dorea răspuns păreau să i se fi blocat în gâtlej. Pe care să o pună prima?

Înainte de a deveni inchizitor, trebuia să facă totuşi anumite lucruri. Cât ceilalţi au plecat să-şi aducă fotoliile, Burton şi-a ţinut revolverul îndreptat spre Loga. Frigate a mai făcut un drum ca să aducă şi fotoliul lui Burton. Le-au aşezat pe podea în partea de disc de unde nu aveau în faţa ochilor cadavrul lui Croomes. În timp ce au făcut toate acestea, lui Loga i s-a permis să-şi ridice fotoliul pătat de sânge până într-o poziţie stabilită de Burton. Celelalte fotolii au fost aşezate aproape, formând un semicerc în jurul Eticului.

— Cred că tuturor ne-ar prinde bine ceva de băut, a propus Burton.

Loga le-a spus cum să fixeze comenzile cutiei-potir pentru a primi ce doreau. El şi-a comandat un vin gălbui pe care nimeni nu-l găsise vreodată în potirul său. Burton a

repetat cererea lui Loga şi a gustat din vin. Nu se compara cu nimic din ce băuse până atunci, fiind delicat, dar astringent. Din anumite motive părea să evoce un reflux al unor ape de un verde-închis, deasupra cărora zburau păsări albe, uriaşe, cu ciocuri stacojii.

Burton şi-a aşezat în poală arma lui Loga. Prima lui întrebare a fost legată de modul ei de funcţionare. Loga i-a arătat care erau piedica de siguranţă şi trăgaciul, a cărui utilizare îi fusese clară lui Burton încă de când pusese mâna pe armă.

— Acum, a zis el, cred că ar fi bine să începem cu începutul. Dar care e acesta?

— Cer scuze că vă întrerup, a intervenit maurul. Ar trebui ca mai întâi să stabilim un anumit lucru. Ah Qaaq… Loga… aveţi o cameră de resuscitare în turn?

— Da.

Eticul a ezitat.

— Nu a fost doar pentru mine. Şi Tringu a folosit-o. A fost cel mai bun prieten al meu, am crescut împreună pe Lumea Grădinii. Era singurul în care mă puteam încrede.

— El a fost cel ce-şi spunea Stern şi a încercat să-l ucidă pe Firebrass înainte ca Parseval să pornească spre turn?

— Da. Dar el n-a reuşit, după cum ştiţi. De aceea, când am văzut că acel Firebrass avea să pătrundă în turn înaintea mea… şi Siggen, la fel, a trebuit să-i ucid pe amândoi. Siggen nu-i spusese lui Firebrass cine eram eu. Ea m-a crezut când i-am spus că voi renunţa la planurile mele şi voi accepta hotărârea Consiliului fără să crâcnesc. Dar numai după ce ajungeam la turn şi-i resuscitam pe membrii Consiliului. Dacă nu aş fi minţit, Siggen nu ar fi fost niciodată de acord. De asemenea, nu i-am spus că instalasem o interdicţie de comunicare cu computerul şi că doar eu ştiam cum se anulează acea comandă. Ea a promis că nu-i va spune lui Firebrass despre mine decât atunci când vom ajunge în turn. Însă apoi a făcut în aşa fel încât să intre în turn împreună cu Firebrass, înaintea mea. Voia să verifice adevărul celor spuse de mine. În plus, m-am temut că în timp ce se afla cu Firebrass în elicopter, în

drum spre vârful turnului, ea se va răzgândi şi-i va spune acestuia tot ce ştia. De aceea… am declanşat bomba pe care, pentru orice eventualitate, o plasasem în elicopter.
— Cine e Siggen? a vrut Alice să ştie.
— Soţia mea. Femeia care s-a dat drept Anya Obrenova, ofiţer de zbor de origine rusă.
— A, da, a zis Alice, şi a remarcat lacrimile ce se scurgeau pe obrajii lui Loga.
— Evident că oamenii voştri au găsit aparatul privat de resuscitare şi l-au dezactivat. Altfel v-aţi fi sinucis şi aţi fi ajuns în turn. Ai reactivat acel aparat de resuscitare?
— Da, de fapt, am chiar două. Dar amândouă au fost localizate şi dezactivate.
— Aşadar, dacă te-am fi ucis acum, ne-ai fi scăpat, a zis Burton. De ce ne-ai lăsat să te prindem? De ce nu te-ai sinucis?
— Pentru că, aşa cum v-am spus, s-ar putea să am nevoie de voi. Fiindcă m-am săturat de violenţă. Şi vă sunt dator cu ceva. După ce a tăcut o clipă, a continuat: Instalasem de multă vreme un dispozitiv inhibitor în maşinăria de resuscitare. Putea fi activată la semnalul meu, dar acelaşi semnal putea ucide pe oricine aflat în turn, în camerele din subteran şi în zona mării. Însă eu şi Tringu aveam liniile noastre private. Una dintre ele ducea în camera de la baza turnului. Sharmun, femeia care le-a ţinut locul lui Monat şi Thanabur în timpul absenţei lor, mi-au spus că acele două încăperi fuseseră descoperite. Ea a zis că nu avea niciun rost să mă sinucid în speranţa că m-aş putea trezi în turn, ca să-mi continui faptele rele. Eu! Eu, rău!
— Ceea ce spui e confuz, a spus Burton. Te rog să începi cu începutul.
— Prea bine. Dar va trebui să vorbesc cât mai pe scurt. Apropo, unde e Ghilgameş?
Burton i-a povestit ce se întâmplase.
— Îmi pare rău, a zis Eticul. După o pauză a zis: La fel ca omologul lui mitic, nu a reuşit să descopere secretul nemuririi. Apoi s-a ridicat şi a spus: Vreau doar să văd

ecranele. N-o să mă apropii de ele.

Cât a mers şchiopătând către marginea platformei rotative, ceilalţi au ţinut armele îndreptate spre el. Era inutil să-l ţină tot timpul sub ameninţarea armelor, a gândit Burton. Dacă spunea adevărul, putea să scape în orice clipă de ei, făcându-i să-l ucidă.

Loga a şchiopătat înapoi spre fotoliul lui şi s-a aşezat.

— Poate reuşim să facem ceva. Nu sunt convins. Avem la dispoziţie puţin timp. Aşadar…

Apoi a început să povestească.

Când universul era tânăr, când primele planete locuibile se formaseră după explozia de început a globului de materie şi energie, pe o planetă au apărut oameni care se deosebeau de cei aflaţi pe alte planete.

— Nu era vorba doar de alcătuirea fizică. Toate fiinţele înzestrate cu sentimente au organisme bipede ori de tip centaur, mâini, vedere stereoscopică şi aşa mai departe. Aceşti oameni erau inteligenţi, dar nu aveau conştiinţă de sine, le lipsea conceptul de *eu*.

— Am făcut speculaţii pe tema asta! a exclamat Frigate. Numai că…

— Vă rog să mă întrerupeţi cât mai puţin. Vă spun adevărul când afirm că toate fiinţele înzestrate cu sentimente din întregul univers erau lipsite de conştiinţă de sine. Din câte ştim noi. Îmi dau seama că nu vă vine a crede. Nu puteţi concepe o asemenea stare. Însă era şi încă este adevărat – cu unele excepţii. La începutul istoriei lor, oamenii nu se deosebeau prin lipsa lor de conştiinţă de sine. În această privinţă, erau ca şi ceilalţi. Totuşi, aveau ştiinţă, deşi nu o tratau aşa cum o fac fiinţele conştiente de sine. Tot astfel, nu aveau conceptul de religie, de zei ori de Dumnezeu. Asta apare doar la un stadiu avansat al conştiinţei de sine. Din fericire, pentru aceşti oameni, numiţi Primii de cei care le-au urmat, în cursul unui experiment, unul dintre oamenii lor de ştiinţă a alcătuit accidental un *wathan*. Era primul indiciu pe care l-au avut Primii în ceea ce privea existenţa unei forţe precum energia extrafizică. Folosesc termenul de *extrafizic* pentru a evita

confundarea lui cu *parafizic*, care cuprinde forţe existente, dar de obicei incontrolabile şi neclare precum telepatia, telekinezia, şi alte fenomene de percepţie extrasenzorială.

Burton s-a abţinut să spună că pe Pământ el inventase conceptul de percepţie extrasenzorială, cu toate că el o denumise percepţie extrasensuală.

— *Wathan*-ul ar putea fi o formă a acestuia, dar, dacă aşa stau lucrurile, este singurul ce poate fi controlat. Omul de ştiinţă care a creat întâmplător un *wathan* din forţe extrafizice nu şi-a dat seama ce reprezenta acesta. Şi-a continuat experimentul şi a mai generat şi alţii. Spun că a generat, deoarece aparatura pe care o folosea crea *wathan*-ul din energie extrafizică. Îl modela ori probabil îl culegea din câmpul ce există în acelaşi spaţiu cu materia, dar care, de obicei, nu interacţionează cu aceasta. Primii *wathan*-i s-au ataşat probabil de fiinţele vii din apropiere.

— De toate fiinţele vii? a murmurat Nur.

— De tot ce era viu. Insecte, copaci, stele de mare, orice. După milioane de ani de experimente, încă nu ştim de ce *wathan*-ii sunt atraşi de energia vie. Una dintre sutele de teorii susţine că viaţa în sine ar putea fi o formă de energie extrafizică. Adică un fel de interfaţă.

Efectul ataşării nu era remarcat imediat. *Wathan*-ul reprezenta sursa şi geneza conştiinţei de sine. Dar el nu putea dezvolta această conştiinţă de sine decât prin entităţi fizice, iar acestea trebuiau să posede sisteme nervoase foarte evoluate pentru a se realiza potenţialul de conştiinţă de sine.

Dar nici acest lucru nu se poate realiza dacă *wathan*-ul se ataşează de o entitate umană ce a depăşit stadiul iniţial de zigot. Dincolo de fuziunea dintre spermatozoid şi ovul. Să nu mă întrebaţi de ce. Credeţi-mă pe cuvânt, pentru că aşa e. Se pare că se produce o întărire a entităţii, o rezistenţă faţă de interfaţă.

Maşinăria a produs miliarde de *wathan*-i în cursul experimentelor. Milioane dintre ei s-au ataşat de zigoţi ai fiinţelor dotate cu raţiune. Şi, din câte ştim, pentru prima oară, în univers s-a născut conştiinţa de sine. Sugarii

creşteau având-o, şi nici generaţia bătrână, nici cea tânără, nu au înţeles că acest lucru era nou şi unic. Copiii şi tinerii conştienţi de sine au întâmpinat mereu greutăţi în a-i înţelege pe adulţi, dar până atunci niciodată nu existase o asemenea prăpastie, o asemenea lipsă de înţelegere între generaţii.

În cele din urmă, oamenii care nu se percepeau pe ei înşişi au pierit. Abia la douăzeci şi cinci de ani de la crearea primului *wathan* s-a descoperit şi raţiunea conştiinţei de sine. Apoi s-a născut necesitatea de a produce *wathan*-i în continuare.

Au trecut secole. A venit epoca zborului în spaţiu. După alte câteva sute de ani, s-a descoperit o nouă formă de propulsie. Zborul interstelar a devenit posibil la viteze nemaiauzite până atunci când s-a inventat o metodă de a ocoli materia. Chiar şi aşa, tot erau necesare şapte zile pământeşti pentru a acoperi o distanţă de un an-lumină.

— S-a materializat vechiul concept din science-fiction privind trecerea prin altă dimensiune? a vrut să ştie Frigate..

— Nu. Dar nu avem timp ca să dau o explicaţie care ar fi în mod necesar foarte lungă.

La acea dată, Primii au socotit că era datoria lor etică ca prin intermediul *wathan*-ilor să le ofere nemurirea şi conştiinţa de sine tuturor oamenilor. S-au organizat numeroase expediţii pentru a realiza acest lucru. Când se găsea o planetă pe care trăiau oameni ale căror creiere erau capabile să dezvolte conştiinţa de sine, s-au îngropat în pământ maşini de generare a *wathan*-ilor. Acestea au fost plasate la adâncimi atât de mari, încât era puţin probabil ca ele să fie descoperite de localnici.

— De ce erau ascunse? a întrebat Nur, care pălise şi arăta de parcă fusese zguduit de revelaţiile lui Loga.

— De ce erau ascunse? a repetat Loga. Cu alte cuvinte, de ce să nu dăm acele maşini primei generaţii de oameni care aveau conştiinţă de sine? Cred că ştii şi singur de ce. Gândeşte-te numai la semenii tăi pământeni. Generatoarele de *wathan*-i ar fi fost folosite în alte scopuri. Ar fi dat

naştere unor lupte cumplite pentru monopolizarea lor şi, prin folosire abuzivă, s-ar fi ajuns la exploatarea cea mai josnică a altora. Nu, generatoarele de *wathan*-i nu pot fi încredinţate oamenilor decât atunci când ajung la un anumit stadiu de dezvoltare etică.

Burton n-a întrebat de ce Primii nu instalaseră garnizoane pe fiecare planetă ca să se asigure că generatoarele rămâneau în proprietatea tuturor. Având în vedere cunoştinţele lor ştiinţifice şi etice, ei ar fi putut să-i ajute pe localnici să evolueze mult mai rapid. Însă Primii consideraseră că o asemenea acţiune ar fi fost lipsită de etică. Pe de altă parte, nu ar fi avut oameni suficienţi ca să conducă toate planetele descoperite.

Expresiile de pe feţele camarazilor lui evidenţiau o luptă dureroasă, deşi Frigate părea a fi cel mai puţin afectat. Nur, care fusese mereu extrem de flexibil, aproape invulnerabil la şocurile psihologice, suferea cel mai mult. Nu putea accepta ideea că *wathan*-ii, sufletele, cum li se mai putea spune, erau sintetici. Nu întru totul, însă ei erau generaţi de creaturi asemănătoare omului cu ajutorul unor maşini. Nu apăreau ca fiind date de Allah. Nur crezuse în acest lucru mai profund decât alţii care, deşi religioşi, nu avuseseră fermitatea credinţei lui.

Probabil că Loga îşi dăduse seama de asta, deoarece a zis:

— Nu există Creator decât dacă acceptăm creaţia, acest univers, ca dovadă. Primii aşa au crezut, şi noi procedăm la fel. Dar nu există nicio dovadă că El manifestă vreun interes faţă de creaturile Sale. El, ca noţiune…

— Ca noţiune? s-au mirat la unison Alice şi de Marbot.

— Exact. Creatorul nu are sex – din câte ştim noi. Limbajul poporului din care provenea Monat avea un singur pronume, de genul neutru, pentru Creator.

— Din poporul lui provin Primii? a întrebat Tai-Peng.

— Nu. Primii au dispărut de multă vreme. Poporul lui Monat a primit lucrarea Primilor prin intermediul altor cinci popoare. S-ar putea spune că acestea au predat ştafeta altora, apoi şi-au continuat drumul. Monat este unul dintre

cei zece mii de semeni de-ai săi care au rămas în viaţă. Ceilalţi au continuat drumul. Unii teologi susţin că, în sine, Creatorul nu a făcut nimic pentru a le da *wathan*-i creaturilor înzestrate cu raţiune. Planul Său divin lasă în seama oamenilor modul în care îşi caută mântuirea. Însă acest lucru este lipsit de logică, întrucât *wathan*-ii au fost creaţi întâmplător, iar miliarde de oameni au murit fără să fi avut şansa de a beneficia de conştiinţa de sine ori de nemurire. Iar miliarde de oameni, poate chiar trilioane, au murit şi vor muri, dispărând pe vecie, înainte ca Eticii să ajungă pe planetele lor pentru a le oferi *wathan*-i. Aşadar, Creatorul pare că nu se sinchiseşte nici de conştiinţa de sine, nici de nemurirea noastră. Depinde de noi, fiinţele umane, indiferent unde ar trăi, să îndeplinească ceea ce credincioşii primitivi considerau a fi prerogativele Creatorului.

50

Pe Burton istorisirea l-a marcat, deşi i s-a părut mai uşor de acceptat decât celorlalţi, cu excepţia lui Frigate. Manifestase mereu un interes aprins faţă de religie. Cercetase multe credinţe, îndeosebi pe cele orientale. Fusese convertit la romano-catolicism, nu doar pentru că doctrina acestuia îl fascina, ci pentru că, procedând în acest fel, scăpase de soţia sa, Isabel. Se iniţiase în misterele sufismului musulman, dobândise firul roşu de brahmin, fusese sikh, apoi parsi, şi încercase să-l convingă pe şiretul Brigham Young că dorea să devină mormon. Cu toate că se purtase ca un adept sincer, iar uneori se lăsase copleşit în mod surprinzător de emoţii comune, întotdeauna părăsise credinţa respectivă pe aceeaşi uşă pe care intrase, rămânând un necredincios înnăscut.

Chiar şi când era foarte tânăr refuzase să accepte preceptele Bisericii Anglicane. Îşi înfuriase părinţii şi doar urletele turbate şi bătăile administrate de tatăl lui îl făcuseră să se răzgândească. Ei îl făcuseră să-şi păstreze părerile şi îndoielile pentru sine, asta până devenise destul

de mare, astfel încât tatăl său să nu mai îndrăznească să-l lovească cu vorba ori cu pumnul.

În ciuda tuturor acestora, conceptul firesc privind sufletul şi Creatorul acestuia i se infiltrase în adâncul fiinţei. Deşi nu crezuse în Creator, nu concepuse un altul, şi abia recent auzise aşa ceva.

Aşa cum îi spusese enervantul Frigate în nenumărate rânduri când Burton se supărase pe el, el era un gânditor de anvergură, nu de profunzime. Cu toate acestea, extrapolarea logică a conceptului de suflet pe care o ascultase alături de Frigate şi de ceilalţi îl impresionase. Era convins de adevărul ei.

Relatarea lui Loga fusese şocantă. Nu era totuşi una care să-i tulbure adâncurile minţii. Acestea fuseseră deja agitate. De aceea, alături de Frigate, el a fost singurul care a reuşit să accepte acea istorisire extraordinară.

— Poporul lui Monat a mers pe Pământ, unde a instalat generatoarele de *wathan*. Asta s-a întâmplat aproximativ în anul 100.000 î.e.n., a continuat Loga.

— Şi cei care au trăit înainte de acel an? a întrebat Frigate pe un ton plângăreţ. Nu au mai fost mântuiţi? S-au dus pe vecie?

— Au fost jeliţi şi căinaţi îndeajuns, a spus Loga. Nu se mai poate face nimic în privinţa lor, aşa că te sfătuiesc să nu fii sadic cu tine însuţi. Aşa cum ar spune unii, pagubă-n ciuperci. Sună supărător, probabil, dar este atitudinea ce trebuie adoptată dacă nu vrei să te torturezi în mod inutil. Mai bine să fie mântuiţi câţiva decât nici unii.

Generatoarele de *wathan*-i şi captatorii de *wathan*-i au fost instalate la mari adâncimi, atât de mari, încât în jurul lor exista o temperatură capabilă să topească şi oţelul aliat cu nichel.

— Captatori ai spus? a întrebat încet Aphra Behn.

— Da. Există unul într-un puţ mare din turn. Nu l-aţi văzut în drumul vostru?

— Ba da, a zis Burton.

— Asta e o problemă foarte serioasă, chiar presantă, la care voi ajunge în curând.

Din când în când, *wathan*-ii se fixau de sau se integrau în zigoţii umani. Când zigotul sau embrionul ori cineva, indiferent de vârstă, murea, *wathan*-ii lor erau atraşi de maşina îngropată şi prinşi.

— Aşadar, ceea ce predică misionarii Bisericii celei de-A Doua Şanse nu este chiar adevărat? a întrebat Burton.

— Nu. Eu m-am dus la Jacques Gillot, La Viro, şi i-am spus ceea ce consideram noi că ar trebui să ştie. Nu i-am dezvăluit adevărul decât pe jumătate, şi am minţit în legătură cu unele lucruri. Şi asta deoarece locuitorii Văii nu erau încă pregătiţi ca să afle întregul adevăr.

— Acest lucru e discutabil, a zis Burton.

— Da. Dar ce nu e discutabil? I-am spus însă lui Gillot că mântuirea *wathan*-ului depindea de atingerea de către el a unui anumit nivel etic. Asta nu a fost o minciună.

Strămoşii lui Monat veniseră de pe planeta unei stele care nu era nici Tau Ceti, nici Arcturus. Ei găsiseră o planetă pe care încă nu se aflau fiinţe înzestrate cu raţiune, şi o transformaseră în Lumea Grădină.

După aproximativ zece mii de ani, ei au început să resusciteze copii morţi de pe Pământ.

— Inclusiv cei avortaţi şi din pierderi de sarcină şi aşa mai departe? a vrut să ştie Burton.

— Aceştia au fost ajutaţi să se dezvolte până la stadiul de copii născuţi la termen. Aş zice că aşa s-a procedat şi se procedează în continuare. Când am plecat de pe Lumea Grădină, fuseseră resuscitaţi toţi cei ce muriseră sub vârsta de un an, înainte de anul 1925.

Proiectul Lumii Grădină a demarat în cursul secolului al X-lea î.e.n.. Iar proiectul Lumii Fluviului a început la sfârşitul secolului XX.

— În cronologia terestră, ce an este acum? a întrebat Frigate.

— Când am părăsit Lumea Grădină ca să vin încoace era, să vedem, ca să fiu precis, anul 2009 e.n.. Mi-au trebuit o sută şaizeci de ani tereştri ca să parcurg drumul până aici. Cincizeci de ani au fost necesari ca să se teraformeze această planetă. Resuscitarea generală a avut loc douăzeci

şi şapte de ani mai târziu. Asta ar însemna anul 2246 e.n. Prin urmare, acum suntem în anul 2307, dar nu sunt absolut sigur.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Alice. Dar câţi ani ai?

— Asta nu prezintă nicio importanţă acum, a spus Loga. M-am născut însă cândva în cursul secolului al XII î.e.n. În oraşul căruia voi îi spuneţi Troia. Am fost nepotul regelui pe care Homer l-a numit Priam. Nu aveam nici cinci ani când aheii şi danaii au cucerit oraşul, l-au jefuit şi l-au incendiat, măcelărind majoritatea locuitorilor. Eu aş fi devenit sclav, presupun, dar am sărit în apărarea mamei mele. Am înfipt o suliţă în piciorul unui războinic, supărându-l atât de rău, încât el m-a ucis cu o lovitură de sabie, a zis Loga cutremurându-se. Bine măcar că astfel n-am mai fost silit să văd că mama şi surorile mele au fost siluite, iar tata şi fraţii mei ucişi.

Monat şi poporul lui au crescut câteva generaţii de copii de pe Pământ. După aceea, el şi ai săi au plecat spre alte planete. Monat şi câţiva din semenii lui au rămas să-i îndrume pe adulţii pe care îi crescuseră pe Planeta Grădină şi care acum se ocupau de creşterea unor noi generaţii. Monat părăsise Planeta Grădină ca să însoţească fiinţele umane în Lumea Fluviului.

Uneori l-am numit Operator, deoarece era conducătorul proiectului şi inginer-şef al biocomputerului.

— Computerul despre care ne-a vorbit Spruce? a întrebat Burton. Computerul uriaş care funcţionează cu proteine?

— Da.

— Spruce ne-a minţit în alte privinţe, a spus Burton. A zis că s-a născut în secolul al LII-lea şi că se folosea un fel de cronoscop pentru înregistrarea trupurilor celor care muriseră.

— Toţi aveam pregătite poveşti neadevărate pentru cazul în care am fi fost prinşi şi siliţi să vorbim. Desigur, ne puteam sinucide, dar, dacă exista vreo şansă de evadare, trebuia să rămânem în viaţă. În orice caz, când l-aţi interogat pe Spruce, Monat era prezent şi l-a îndrumat,

adresându-i întrebările la care avea pregătite răspunsuri.

— Ne-am gândit şi noi la asta, a zis Burton.

— Şi cum se înregistrează morţii? a întrebat Nur.

— *Wathan*-ii conţin acelaşi lucru ca şi corpul. Adică, evidenţele corpului, inclusiv creierul, desigur, şi această înregistrare constituie baza pentru duplicarea corpului.

— Da, dar... a zis Frigate. Atunci, copiile, dar şi resuscitaţii nu ar fi la fel ca modelul mort! Ar fi doar copii!

— Ba nu. *Wathan*-ul este sursa şi izvorul conştiinţei de sine. Acesta nu este o copie. *Wathan*-ul părăseşte corpul mort şi duce cu sine conştiinţa de sine. Însă este lipsit de conştiinţă mai tot timpul. Există unele indicaţii că, în anumite condiţii, şi pentru scurtă vreme, *wathan*-ul poate fi conştient după părăsirea trupului, însă noi nu deţinem suficiente dovezi ca să susţinem cu tărie că aşa se întâmplă. Acest *wathan* proaspăt reunit cu carnea poate avea halucinaţii. În orice caz, el pune la dispoziţie toate datele de care avem nevoie pentru a alcătui un corp nou, iar atunci se ataşează la duplicat.

Burton s-a întrebat de câte ori ar trebui să fie repetate acele informaţii pentru ca unii membri ai grupului să le accepte.

— De ce ai hotărât să-ţi pui în aplicare propriul proiect? l-a întrebat Nur.

Loga a făcut o grimasă.

— Voi vorbi mai târziu despre asta.

Planeta fusese teraformată într-o Vale a Fluviului lungă de milioane de kilometri. Turnurile şi camerele subterane fuseseră construite în acelaşi timp. *Wathan*-ii au fost introduşi în trupurile copiate ce se alcătuiau în subteran. Defectele fizice ale corpurilor au fost îndreptate. Orice tulburări metabolice au fost vindecate. Cei cu tulburări de creştere sau bolnavi de nanism au căpătat o înălţime normală, dar pigmeii şi-au păstrat talia originală. *Wathan*-ii au fost ataşaţi corpurilor în cursul acestui proces, dar corpurile nu aveau conştiinţă de sine, întrucât creierele duplicatelor au fost menţinute fără cunoştinţă. Cu toate acestea, *wathan*-ii au înregistrat orice modificări. Apoi,

duplicatele au fost distruse şi, în ziua resuscitării generale, corpurile au fost duplicate din nou, dar de-a lungul malurilor Fluviului.

— Şi de ce s-a produs trezirea mea prematură în camera subterană? a întrebat Burton. S-a petrecut un accident?

— Nicidecum, a spus Loga. Eu am decis asta. Erai unul dintre cei pe care îi alesesem să mă ajute la realizarea planului – dacă se dovedea necesar să primesc sprijinul cuiva. Am făcut în aşa fel încât să te trezeşti pentru ca măcar cineva din grup să aibă idee de ceea ce li se făcea oamenilor. Asta avea să întărească hotărârea ta. Eşti un individ extrem de curios; niciodată nu te mulţumeşti decât dacă descoperi misterul.

— Da, dar când ne-ai vizitat, ai minţit, a zis Nur. Ne-ai spus că ai ales doar doisprezece oameni. Din câte am constatat, sigur ai ales mai mulţi.

— În primul rând, nu am fost singurul care v-a vizitat. Uneori a venit şi Tringu. Era în perfect acord cu mine privind obiecţiile mele faţă de unele aspecte ale acestui proiect. El era singurul în care mă puteam încrede. Nu mă puteam destăinui nici faţă de Siggen în legătură cu ceea ce făceam. În al doilea rând, nu puteam limita grupul la douăsprezece persoane. Exista riscul ca la turn să ajungă mai puţine decât aveam eu nevoie pentru a-mi pune planul în aplicare. De aceea, am ales de fapt o sută douăzeci şi patru de persoane. V-am minţit în legătură cu numărul pentru că, dacă aţi fi fost prinşi de semenii mei, nu aţi fi putut dezvălui întregul adevăr. Tot de aceea nu v-am spus totul şi v-am minţit în legătură cu anumite lucruri. Dacă aţi fi fost prinşi şi vi s-ar fi citit memoria, nu aţi fi putut să daţi în vileag tot planul. Şi aţi fi oferit relatări contradictorii. Tocmai de aceea, dându-mă drept Odiseu, i-am spus lui Clemens că renegatul care mă vizitase pe mine susţinuse că era femeie.

Loga îl trezise doar pe unul din membrii grupului ales de el deoarece acest lucru putea fi interpretat de Etici drept un accident. Dacă ar fi fost mai multe persoane trezite, ar fi apărut suspiciuni. Însă el greşise şi prin trezirea unui singur

om. Monat investigase cazul lui Burton şi, deşi nu putuse dovedi că intervenise cineva în acel proces de resuscitare, stătea în alertă să vadă dacă se mai produceau şi alte „accidente”.

Loga se îngrijorase foarte mult când Monat spusese că voia să fie resuscitat în apropiere de Burton şi să-l însoţească o vreme. Monat dorea de asemenea să studieze îndeaproape morţii reînviaţi şi pentru a reuşi asta trebuia să găsească o scuză acceptabilă care să-i justifice prezenţa. De ce să nu realizeze ambele deziderate simultan?

Loga nu-l prevenise pe Burton în legătură cu acest lucru. Se temea că Burton, cunoscând adevărata poveste a lui Monat, ar putea deveni conştient de sine şi ar putea acţiona în mod bătător la ochi. Ori, mai grav, putea încerca să acţioneze de unul singur.

— Aşa aş fi făcut, a spus Burton.

— M-am gândit eu.

— Nu-mi place să te întrerup, a spus Nur. Dar ştii cumva ce s-a întâmplat cu japonezul, cu Piscator?

Loga a făcut din nou o grimasă, şi a arătat spre echipamentele distruse aflate de-a lungul peretelui şi la scheletul de pe podea.

— Asta e tot ce a rămas din Piscator. Şi-a înghiţit nodul din gât, apoi a continuat: N-am crezut că vreun locuitor al Văii Fluviului va fi capabil să ajungă până în vârful acestui turn. Dificultăţile ce trebuiau depăşite făceau acest lucru improbabil, deşi nu chiar imposibil. Ştiam că cei din Parolando ar putea construi o navă aeriană, dar chiar şi aşa, cum să pătrundă în turn? Acolo puteau intra doar persoane cu o etică foarte avansată. Asta nu era doar probabil, ci posibil. Întâmplarea a făcut ca un om de pe *Parseval* să ajungă înăuntru. Aşadar, ca să mă asigur dacă înăuntru pătrundea cineva ca Piscator, am plasat bombe în dulapurile aşezate de-a lungul peretelui, dar şi în cele de pe platforma rotativă. Nu doar în camera aceasta. Mai sunt bombe şi în cealaltă cameră de comandă aflată dincolo de apartamente, dar în direcţie opusă. Bombele erau de fapt explozivi formaţi în pupitrele cu instrumente. Indiferent de

direcţia în care s-ar fi deplasat intrusul, el ar fi întâlnit o cameră de comandă şi ar fi intrat în ea. Curiozitatea l-ar fi îndemnat să procedeze astfel. Ar fi văzut cadrane încă funcţionând şi scheletele celor care supravegheaseră instrumentele. Senzorii din bombe le-ar fi făcut să explodeze doar dacă în creierul intrusului nu s-ar fi aflat o bilă neagră, mecanismul de sinucidere.

— Piscator nu a fost unul dintre cei recrutaţi de tine, nu-i aşa? a întrebat Nur.

— Nu.

— Dacă aş fi fost şi eu pe nava lor şi aş fi intrat aici, aş fi fost ucis.

Burton s-a întrebat în treacăt dacă Loga nu plasase cumva bombe şi în încăperea secretă de la baza turnului. Apoi şi-a dat seama că, dacă ar fi făcut-o şi ar fi venit cu expediţia, aşa cum se întâmplase, şi el ar fi fost ucis.

— Ai dezactivat bombele când ai ajuns aici? l-a întrebat Burton, gândindu-se la camera de comandă cu uşa deschisă prin dreptul căreia trecuseră înainte de a ajunge la apartamente.

— Le-am dezactivat pe cele de aici.

Apoi Loga şi-a continuat povestirea.

El făcuse ca un instrument de distorsionare a *wathan*-ului să pătrundă în turn şi să păcălească sateliţii de supraveghere. Şi tot el modificase computerul, astfel încât să nu poată înştiinţa Consiliul despre moartea lui Burton şi despre confecţionarea unei copii a corpului său.

— De aceea ai putut să te sinucizi de atâtea ori şi totuşi să nu intri în atenţia Consiliului. Însă Monat a trimis vorbă printr-un agent, cerând să se inspecteze locul în care va fi confecţionată copia după trupul tău, astfel încât rănile fatale să fie vindecate. Atunci au fost detectate circuitele inhibitorului pe care îl instalasem eu. De aceea ai fost prins când te-ai sinucis ultima oară.

În încercarea disperată de a descoperi identitatea renegatului, membrii Consiliul conveniseră să se supună unei verificări a memoriei lor. Loga anticipase acest lucru şi modificase computerul pentru a indica o pistă falsă a

memoriei.

— Înţelegeţi că nu puteam face asta pentru toată memoria mea. Au fost scanate doar acele secţiuni de memorie pentru perioadele când trebuia să ne justificăm absenţele. Chiar şi asta mi-a cerut mult efort şi timp, dar am reuşit.

Apoi a sosit momentul de care Loga se temuse atât de mult, sperând că el nu va sosi niciodată. Făcuse toate aranjamentele, dar ar fi preferat să nu se ajungă la aşa ceva. Îl durea că trebuia să o facă.

— Monat a decis ca el să fie ridicat noaptea şi să revină la turn. În acelaşi timp, tu, Burton, trebuia să fii dus pentru o scanare completă a memoriei tale pe perioada petrecută în Vale. Cred că Monat a bănuit că renegatul, adică eu, făcuse în aşa fel încât memoria ta privind interogarea de către Consiliu să nu fi fost ştearsă. De asemenea, violenţa la care asista în Vale îl îngreţoşa din ce în ce mai mult. Avea nevoie de o vacanţă.

51

După ce îndeplinise o misiune legală, Loga zbura către turn, când au fost descoperite cele două dispozitive de resuscitare ascunse. În acelaşi timp, inginerii găsiseră noi dovezi privind intervenţiile lui neautorizate în computer.

În acele momente, Monat, Thanabur şi Siggen se aflau în Vale. Ceilalţi membri ai Consiliului au trimis un aparat de zbor să-i recupereze şi să le transmită ştirea. Cu toate acestea, membrii Consiliului comiseseră o eroare de apreciere. În loc să aştepte sosirea lui Loga, iar apoi să-i prezinte dovezile, i-au transmis şi lui un mesaj. I s-a spus că va fi arestat la întoarcerea acasă.

— Mi-a trebuit jumătate de oră ca să capăt curaj şi să pun în practică ceea ce planificasem de multă vreme, ştiind că aveam să fac asta într-o bună zi. Dar sperasem că aveam să mă aflu în turn în acel moment.

Transmisese un semnal care activase codul din biluţele din creierele celor din turn şi de pe marea înconjurătoare.

Ei făcuseră o greşeală când folosiseră un cod unic, şi nu coduri individuale.

— Dar şi eu am făcut o greşeală că nu am transmis codul şi spre Vale. Mă gândisem la asta, dar nu am vrut să ucid mai mulţi decât era nevoie. De asemenea, m-am gândit că Eticii din Vale vor fi neajutoraţi. Ei nu puteau ajunge la turn, pentru că aranjasem ca semnalul să dezactiveze şi aparatele lor de zbor. Cei rămaşi în Vale trebuiau să facă eforturi ca să ajungă în turn. Cu alte cuvinte, să călătorească pe apă spre izvoare şi pe jos pentru a traversa munţii. Făcusem tot ce trebuise cu mult înainte de asta.

— Dar dacă aparatele de zbor ar fi căzut în Fluviu? a întrebat Nur.

— Imposibil. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, înainte de a atinge suprafaţa apei, ar fi luat foc, la fel ca şi cele aflate pe culmile munţilor, de-a lungul Văii. Aranjasem şi acest lucru.

— Cum coborau piloţii acestora de pe munte şi, mai ales, cum se întorceau la aparatele lor? a întrebat Nur.

— Aeronavele puteau fi dirijate cu telecomenzi. Ele îi lăsau pe piloţi la poalele dealurilor în timpul vreunei furtuni sau ploi torenţiale, apoi reveneau pe culmea munţilor. Pilotul îngropa telecomanda dacă avea să stea multă vreme în zonă, sau o putea duce cu el, în potir. Semăna cu una din cănile ce se găsesc în potire.

Nimic nu-l împiedica pe Loga să zboare spre turn, însă el subestimase încăpăţânarea lui Monat.

— Cred că el a luat acele contramăsuri. Cu siguranţă că el a introdus în computer tot ce se întâmplase şi obţinuse o listă a probabilităţilor. Computerul nu m-a trădat; avea această comandă. Dar a făcut ceea ce i-a cerut Monat. Aşa cred, cel puţin. Probabil că Monat a conceput totul de unul singur.

Loga a rămas tăcut multă vreme, astfel că Burton a trebuit să-l îmboldească.

— Ce a conceput?

— Să plaseze un dispozitiv pe aparatul meu de zbor. Când am transmis acel semnal, toţi cei din turn şi de pe

marea înconjurătoare au murit, toate aparatele de zbor au luat foc în zbor, iar maşina de resuscitări generale s-a oprit. Nu avea să mai pornească decât dacă îi transmiteam eu comanda de repornire.

Însă şi în aparatul meu de zbor se instalase un dispozitiv. Am descoperit asta când nu am mai putut să-l conduc. Zbura în regim automat. Indiferent ce comenzi îi dădeam, el se îndrepta spre culmile munţilor. În acelaşi timp, o voce preînregistrată îmi recomanda să aştept acolo până când voi fi recuperat. Era glasul lui Monat! El instalase dispozitivele înainte de a pleca în Vale ca să te însoţească pe tine, Burton. Desigur, cred că instalase asemenea aparate pe fiecare aparat de zbor. Dacă m-ar fi bănuit doar pe mine, m-ar fi supus unei examinări exhaustive. Însă Monat nu s-a gândit, totuşi, că nu vor exista aparate de zbor şi piloţi care să-mi sară în ajutor. Asta însemna că aveam să rămân blocat pe vârful muntelui şi să mor de foame, cu excepţia cazului în care aş fi găsit dispozitivul şi l-aş fi îndepărtat. Deşi Monat aşteptase un aparat de zbor de la turn care să ajungă imediat la cel al persoanei vinovate, el s-a asigurat de asemenea că aceasta nu va reuşi să scoată dispozitivul şi nici să-l defecteze. Cu câteva momente înainte de aterizarea aparatului meu, o înregistrare mi-a comunicat că dispozitivul va lua foc la contactul cu solul, la fel ca şi motorul.

Loga blestemase şi se revoltase. Şi-a închipuit imediat ce avea să se întâmple. Va muri, astfel că nu va mai putea transmite mesaje false către Planeta Grădină. Peste o sută şaizeci de ani, locuitorii planetei vor aştepta sosirea navei cu funcţionare automată ca să le aducă ultimele rapoarte. Dacă ea nu sosea într-un interval rezonabil, ei aveau să-şi trimită oamenii pentru a investiga. Şi trebuiau să ajungă la turn la trei sute douăzeci de ani de la lansarea navei-mesager.

— Într-un fel, asta era bine, a spus Loga. Voiam ca proiectul să se deruleze pe o perioadă mai lungă decât cei o sută douăzeci de ani alocaţi, deşi nu îndrăznisem să sper asta. Colegii mei spuneau că perioada aceea era mai mult

decât suficientă pentru a elimina oamenii care nu vor ajunge niciodată la etapa necesară pentru Continuare. Acum proiectul avea să dureze mai mult decât se planificase. Şi probabil că tata, mama, surorile şi fraţii mei, precum şi unchii şi mătuşile nu vor avea o soartă cumplită.

— Poftim? s-a mirat Burton.

Pe obrajii lui Loga s-au rostogolit lacrimi. Apoi a continuat cu glas gâtuit.

— Era strict interzis ca cineva să-şi plaseze în Vale rude resuscitate. Cei care instituiseră această politică erau semenii lui Monat. Ei spuneau că experienţa lor demonstrase că Eticii care îşi găseau rudele iubite printre resuscitaţi erau prea tulburaţi din punct de vedere emoţional dacă acestea nu reuşeau să se descurce. Eticii ar încerca să intervină. Ar fi tentaţi să dezvăluie ceea ce se petrecea înainte de momentul potrivit pentru aşa ceva. Într-un proiect desfăşurat înaintea acestuia, o femeie îşi plasase părinţii într-un loc special din sălile subterane şi încercase să forţeze progresul lor etic. Mi s-a predat acest caz când eram tânăr, pe Lumea Grădină. Atunci am crezut în această politică. Mai târziu, însă, n-am îndurat să nu-mi văd familia. Şi n-am acceptat nici ideea chinuitoare că s-ar putea ca ei să nu Continue. Aşadar, eu îmi făcusem planuri cu mult timp înainte de a fi părăsit Lumea Grădină. Cu toate acestea, nu eram sigur că le-aş fi putut pune în practică. Dar, cu ajutorul computerului, mi-am localizat rudele – asta mi-a luat mult timp, credeţi-mă – şi i-am vizitat în Valea Fluviului. Bineînţeles că eram deghizat. Iar ei nu aveau nicio şansă de a mă recunoaşte. Făcusem în aşa fel ca toţi să fie resuscitaţi în acelaşi loc. De asemenea, dacă vreunul dintre ei s-ar fi mutat ori ar fi fost ucis, aş fi aflat imediat unde se afla. Posed o memorie fotografică. Chiar dacă am murit pe Pământ înainte să împlinesc cinci ani, mi-am amintit clar părinţii şi toate rudele. Mi-a venit foarte greu să-mi ascund identitatea. Dar trebuia să o fac. M-am împrietenit cu ele şi chiar m-am prefăcut că le învăţ limba. Şi am făcut toate acestea în vreme ce eram implicat într-un proiect autorizat, înţelegeţi? Mi-am iubit foarte mult mama adoptivă de pe

Lumea Grădină. Dar mi-am iubit mama şi mai mult, cu toate că ea nu fusese atât de evoluată spiritual, nici vorbă de aşa ceva. Ulterior, în cursul câtorva vizite ale mele, m-am asigurat că rudele mele au cunoscut preceptele Bisericii celei de-A Doua Şanse. Toate adoptaseră această credinţă, dar asta nu era suficient. Mai aveau mult până să atingă acel stadiu din care puteam spera că vor putea merge mai departe. Dar am crezut, şi încă mai cred, că dacă vor avea suficient timp, vor progresa.

— Tocmai te pregăteai să aterizezi pe vârful muntelui, i-a zis Burton cu un aer domol.

— Da. Dar ceea ce v-am spus despre rudele mele este deosebit de important. Trebuie să înţelegeţi că nu mă afecta doar situaţia propriei mele familii. Am suferit cumplit şi din pricina altora, a miliardelor de oameni sortiţi pieirii. N-am fost în stare să vorbesc despre asta nici măcar o dată faţă de semenii mei. Cu excepţia lui Tringu, desigur, şi oricum nu am deschis subiectul decât după ce am fost absolut sigur de fidelitatea lui. Dacă aş fi afirmat ceva despre asta faţă de alţii, aş fi fost suspectat imediat ce s-ar fi aflat că exista un renegat.

Cu toate că ar fi putut să se sinucidă, Loga a făcut singurul lucru care ar fi împiedicat nava lui aeriană să aterizeze în locul stabilit. A oprit motorul.

— Dacă Monat s-ar fi gândit că va apela cineva la o asemenea soluţie, ar fi depus toate eforturile să împiedice acţiunea. Dar nu se aşteptase la aşa ceva. Nici nu avea motive. Vinovatul ştia că dacă se sinucidea, ar fi fost resuscitat în turn.

Avionul se prăbuşise imediat şi se izbise de versantul muntelui, puţin sub culme. Începuse să zboare mai încet, iar Loga purta un costum care l-a ferit de şocuri. Pe de altă parte, cum aparatul era construit din metalul cenuşiu, aproape indestructibil, el nu fusese nici măcar zgâriat în urma impactului.

— Chiar şi aşa, aş fi murit în timpul prăbuşirii. Însă eu am repornit motorul după ce a coborât treizeci de metri, astfel că aparatul a urcat din nou spre culme. Apoi am întrerupt

alimentarea din nou şi am repornit-o după ce coborâsem cincisprezece metri. Aparatul a pornit din nou spre destinaţia originală. Apoi am mai oprit încă o dată alimentarea.

Treptat, cu o încetineală înnebunitoare, Loga îşi coborâse aparatul până aproape de nivelul solului. Înainte de aceasta, însă, deschisese o ieşire. Când a socotit că se afla suficient de aproape de sol, a sărit, ţinând strâns între degete mânerul potirului său. A căzut printre stropii de ploaie şi fulgere, s-a izbit de ceva şi apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

Când s-a dezmeticit, se afla cu faţa în jos pe o creangă a unui arbore de fier. Era zi, şi a reuşit să-şi vadă potirul la treizeci de metri mai jos, la rădăcina copacului. Cu toate că avea zgârieturi şi vânătăi serioase, plus câteva vătămări interne şi un picior rupt, a reuşit să se dea jos din copac.

— Cât priveşte restul, vi l-am povestit, ori l-aţi bănuit.

— Nu chiar tot, a spus Burton. Nu avem nici cea mai vagă idee care este acest lucru îngrozitor pe care l-ai menţionat. Ce ai păstrat ca ultimă soluţie?

— Şi ce înseamnă Continuarea, a spus Nur.

— Continuarea? Când moare trupul unei persoane care a făcut progrese mari din punct de vedere etic, *wathan*-ul dispare. Instrumentele noastre nu găsesc nici urmă din el. Dacă se realizează copia unui trup, *wathan*-ul său nu se întoarce la el.

— Şi ce faceţi cu un corp fără *wathan*?

— S-a desfăşurat doar un experiment, iar persoanei fără de *wathan*, o femeie, i s-a permis să-şi trăiască ciclul normal de viaţă. Acest lucru nu s-a făcut niciodată cu fiinţele umane. La acest procedeu au apelat doar cei care au fost aici înaintea lui Monat. Conform teoriei, deşi Creatorului nu pare să-i pese de creaţiile Sale, El primeşte cu bucurie şi se ocupă de *wathan*-ii care dispar. Ce altă explicaţie s-ar putea găsi acestui fapt?

— Probabil există ceva legat de universul extrafizic, a spus Frigate, care atrage un *wathan* când el atinge un anumit nivel de dezvoltare. Nu ştiu de ce acest lucru ar

avea vreo legătură cu partea extrafizică. Dar s-ar putea să existe un fel de atracţie magnetică produsă de asta, eu aşa presupun.

— Teoria asta a mai fost avansată. Noi preferăm să credem că totul este făcut de Creator. Deşi El o poate face prin mijloace fizice-extrafizice, şi nu printr-o acţiune supranaturală.

— De fapt, a spus Burton, nu te bizui pe ştiinţă, ci pe credinţă pentru a explica dispariţiile.

— Da, dar când ajungi la lucrurile esenţiale, la finit şi infinit, eternitate şi timp, la Prima Cauză, trebuie să te bazezi pe credinţă.

— Care a condus miliarde de oameni pe un drum greşit, provocând suferinţe imense, a spus Frigate.

— Nu se poate afirma aşa ceva despre această situaţie. Cu un aer înfocat, Tai-Peng a zis:

— Să vedem ce s-a întâmplat pe această lume.

— Am recrutat oameni resuscitaţi din morţi pentru că exista o probabilitate foarte redusă să se repete o asemenea întâmplare. Am introdus în computer toate situaţiile pe care mi le-am putut imagina şi i-am cerut să evalueze probabilitatea ca ele să se întâmple. Din păcate, computerul nu poate detecta ceea ce gândesc fiinţele înzestrate cu raţiune, ce opţiuni vor alege acestea, decât dacă deţine toate datele despre ele, ceea ce este imposibil. Ei bine, nici dacă ar deţine toate datele despre o persoană, tot nu ar putea anticipa comportamentul ei în proporţie de sută la sută. De aceea, Monat şi ceilalţi au făcut ceva ce nu anticipasem. Aşa cum am făcut şi eu ceva ce el nu a putut anticipa. Aşa cum tu ai făcut ceva ce eu nu am putut anticipa. Mintea umană, a fiinţelor înzestrate cu raţiune, rămâne un mister profund.

— Să dea Domnul să rămână mereu aşa, a spus Burton.

— Aşa este, sigur! Tocmai de aceea nu se poate anticipa stadiul de dezvoltare al nici unui *wathan*. Acesta poate fi destul de avansat, însă incapabil să mai progreseze. Un altul se poate afla într-un stadiu de început şi, brusc, aproape peste noapte, să atingă un nivel mai înalt decât cel

care era anterior mult mai avansat. E vorba de un salt cuantic în domeniul etic. De asemenea, de un regres al oamenilor.

— Şi tu eşti un exemplu de regres? l-a întrebat Burton.

— Nu! De asta mă acuza Siggen atunci când trăiam în coliba aceea din Parolando. Adevărul este că sunt mai avansat decât oricine din cadrul proiectului. Nu este mai etic să oferi tuturor timpul necesar pentru a avansa? Ce părere aveţi? Da, aşa e! Acest lucru nu se poate nega!

— A înnebunit, a mormăit Alice.

Burton nu era chiar atât de convins. Spusele lui Loga păreau rezonabile. Însă ideile lui privind asigurarea planurilor lui nu păreau la fel. Cu toate acestea, dacă el continua să transmită mesaje false, însemna că cei din Lumea Grădină nu vor veni să facă investigaţii. Loga putea câştiga astfel un avans de o mie de ani. Sigur, în acest răstimp toată lumea avea să atingă stadiul necesar.

Pesimismul lui profund îi spunea că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

El ce progres înregistrase?

Voia să ajungă la un stadiu în care partea esenţială din el avea să dispară?

De ce nu? Ar fi constituit o aventură chiar mai mare decât aceasta, care oricum era cea mai mare pe care o trăise.

— Prea bine, a spus Burton. Cred că înţelegem cu toţii ce s-a petrecut. Dar ai lăsat să se înţeleagă că s-ar putea să nu-ţi poţi pune în aplicare planurile, chiar dacă nu mai există nimeni să le împiedice. Ce lucru groaznic s-a petrecut?

— A fost greşeala mea, doar a mea! a strigat Loga.

S-a ridicat de pe fotoliu şi, în ciuda mersului şchiopătat, a început să măsoare încăperea în lung şi-n lat, cu faţa schimonosită şi scăldată de sudoare.

— Pentru că din cauza faptelor mele s-ar putea ca miliarde de oameni să fie pierduţi pe vecie! De fapt aproape toţi! Poate chiar toţi! Pe veci!

O vreme a domnit tăcerea. Loga a continuat să se plimbe şchiopătând dureros. Apoi Burton a zis:

— Ai face bine să ne spui şi nouă.

Loga s-a aşezat pe fotoliu.

— Semnalul transmis de mine a dezactivat linia de resuscitare. Nu voiam ca vreun Etic să se sinucidă şi să ajungă la turn înaintea mea. Însă nu am ştiut că un alt etic dăduse o comandă de blocare a liniei de resuscitare atunci când fusesem dat în vileag.

Acea hotărâre fusese luată de Monat, a spus Loga, pentru că acesta voia ca trădătorul neidentificat să nu mai aibă acces în turn. Acesta putea să-şi materializeze planurile înainte de a i se descoperi prezenţa.

Iar hotărârea lui Monat avea întâietate faţă de oricare alta.

El era Operatorul.

În plus, printr-un intermediar, Monat ceruse computerului să nu îndeplinească comenzile altcuiva, ci numai pe ale lui, până când nu se restabileau operaţiunile normale.

Sunt convins că dacă ar fi ştiut exact ce avea să se întâmple, nu ar fi luat o asemenea hotărâre. Însă, ca şi mine, nu avea cum să anticipeze ce curs vor lua evenimentele.

— Universul este infinit, iar evenimentele din el sunt de asemenea infinite ca număr, a spus Nur.

— Tot ce se poate. Dar, vedeţi voi, computerul foloseşte *wathan*-ii drept… cum să mă exprim? Ca modele pentru duplicarea corpurilor. Cândva se ţineau evidenţe ale trupurilor, dar era mai economic să se utilizeze chiar *wathan*-ii înşişi, aşa cum v-am explicat. Nu există alte evidenţe. Aşadar, dacă se pierd *wathan*-ii, nu mai există posibilitatea de a copia trupuri.

Acest lucru l-a făcut pe Burton să cadă pe gânduri.

— Da, dar ai *wathan*-ii. I-am văzut în spaţiul acela închis din mijlocul turnului.

— Da, dar când moare computerul, *wathan*-ii sunt

eliberaţi! Şi nu există alt mijloc de a mai resuscita morţii. Se pierd pentru totdeauna!

S-a lăsat din nou tăcere. După un minut, Alice a zis:

— Computerul… *moare*?

Loga a lăsat impresia că se sufocă de suferinţă.

— Da. Dar nu s-ar fi întâmplat asta dacă nu ar fi fost lăsat în paragină atâţia ani.

Computerul fusese construit să dureze vreme de secole, fără reparaţii ori înlocuiri de componente. Cu toate acestea, unele componente şi unităţi funcţionaseră uneori defectuos. De aceea, tehnicienii inspectau totul la anumite intervale şi existau numeroase posibilităţi de autodepanare. Maşinile manifestă, totuşi, o rezistenţă bine cunoscută, dar inexplicabilă, o tendinţă de a se defecta parcă din proprie voinţă, ori de a refuza să funcţioneze. Se remarcase în glumă că probabil şi ele aveau un soi de *wathan*, iar liberul lor arbitru era mai degrabă o voinţă răutăcioasă.

În timpul îndelungatei absenţe a oamenilor care să facă verificări, o valvă încetase să funcţioneze.

Nu este vorba de o valvă mecanică, înţelegeţi? Practic, este un câmp de forţă care se închide şi se deschide pentru a permite pătrunderea apei de mare în camera de amestec a hranei pentru computer. Acesta se alimentează cu apă distilată, amestecată cu zahăr şi elemente minerale. Există două asemenea valve, dintre care una e blocată. Cea de-a doua este prevăzută pentru situaţii de urgenţă. Ea preia funcţia dacă prima se defectează. Atunci, tehnicianul poate repara generatorul de câmp al valvei, iar cea de rezervă îşi încetează funcţionarea.

Din nefericire, vreme îndelungată, valva de urgenţă nu a mai permis trecerea apei în cantităţi suficiente. De aceea, computerul ce funcţionează pe bază de proteine era pe moarte.

Aş putea folosi băncile de memorie ale computerului pentru a pune la dispoziţie un model pentru o copie a lui ca original, înainte de introducerea de date. Din păcate, computerul deţine singurele bănci de memorie privind asta. Şi nu vrea să furnizeze aceste informaţii ca să le pot

introduce în convertorul energie-materie.

— Şi de ce nu repari generatorul de câmp? l-a întrebat Frigate.

— Din simplul motiv că acest computer nu-mi permite efectuarea operaţiunii. Evident, Monat a cerut ca el să fie dotat cu dispozitive de protecţie. Ele au fost activate, iar eu nu am aflat asta decât recent.

S-a lăsat din nou tăcere. Alice a întrerupt-o cu o întrebare:

— De ce nu foloseşti unul dintre captatorii aceia de *wathan*-i despre care ne-ai vorbit? în momentul când computerul ar muri şi ar elibera *wathan*-ii, captatorul i-ar putea reţine.

Loga a surâs cu amărăciune.

— O idee foarte bună. M-am gândit la asta. Doar în treacăt. Singurul captator este computerul. Există bănci de memorie pe care le-aş putea folosi pentru a construi un captator. Dar şi acestea sunt în computer.

— Iar sistemele de protecţie sunt invulnerabile? a întrebat Burton.

— Accesul la generatorul de câmp nu ridică nicio problemă. Ar trebui doar să scot modulul defect şi să-l înlocuiesc. Dar aş muri înainte de a reuşi. Înainte de a reuşi să fac asta, computerul m-ar face bucăţi cu raza aceea ucigaşă. Ca aceea de la pistolul meu.

— Ai folosit computerul în acelaşi timp cu alţii, a spus Nur. Cum i-ai împiedicat să afle ce făceai?

— Într-un fel, eu am făcut computerul să aibă un comportament schizofrenic. Adică, o parte a lui nu ştia ce operaţiuni face cealaltă parte.

— Păi, tocmai asta este! a exclamat maurul. Imediat, însă, expresia de încântare a fost înlocuită de o încruntare. Nu, a zis el. Sigur te-ai gândit să te foloseşti de caracteristica asta.

— Da. Nu se poate, deoarece inginerii au descoperit scindajul de gândire. Acum partea principală o domină pe cea în suferinţă.

— Ai spus că o *domină*, nu că o *integrează*, a zis Nur.

— Da. Inginerii nu au avut timp să elimine circuitele complexe care făceau computerul să devină schizofrenic. Dar au instalat circuite temporare de derivaţie ca să confere dominanţă părţii principale. Urmau să integreze părţile mai târziu. Însă au murit, şi nu au mai apucat să efectueze acea operaţiune.

— De unde ştii toate astea? l-a întrebat Burton.

— Computerul mi-a dat aceste informaţii. Nu refuză comunicarea. Doar că nu se supune nici unei comenzi date de alte persoane în afara lui Monat ori a celei pe care a autorizat-o el.

— Nu există posibilitatea de a afla cuvântul codificat sau parola pe care a folosit-o Monat?

— Doar dacă a înregistrat-o undeva. Şi mă îndoiesc că ar fi făcut aşa ceva. De asemenea, codul ar fi fost însoţit de amprentele vocale ale lui Monat şi ale secundului său.

— Poate că nici nu e vorba de vreun cod, a spus Frigate. Poate că recunoaşterea vocii ar fi de ajuns.

— Nu. Monat sigur s-ar fi gândit la asta. Ar fi relativ uşor să se extragă fragmente din convorbirile lui telefonice pentru a alcătui noi propoziţii. De asemenea, Monat putea cere şi recunoaşterea corporală.

— Nu ai putea să treci drept Monat deghizându-te?

— Cred că da. Dar ar trebui să folosesc simulatoare de fascicule.

Loga părea deja la capătul puterilor. Burton bănuia că nu rana era aceea care îl storsese de energie. Îl afectaseră deznădejdea şi sentimentul de vinovăţie.

— Ei, bine, a zis Burton. Nu ştim decât că sunt necesare recunoaşterea vocii şi a trupului. Trebuie să găsim o cale de a păcăli computerul, chiar dacă ne chinuim degeaba.

— Nu i-ai spus computerului că va muri? a întrebat Alice cu emoţie în glas.

— Ba da. Dar deja ştia asta.

— Poate că un om ar putea trece de sistemele de protecţie, a spus Burton, uitându-se insistent la Loga.

Eticul s-a îndreptat de spate.

— Îmi dau seama la ce te gândeşti. Întrucât mă fac

vinovat de ororile petrecute, ar trebui să repar valva. Chiar dacă ar exista probabilitatea de aproape sută la sută că m-aş sacrifica. Aş face-o dacă aş obţine rezultatul dorit. Dar ce realizez dacă mor? Niciunul dintre voi nu ştie să folosească echipamentele de aici. Nu aţi reuşi să rezolvaţi problema. În plus, dacă reuşesc să menţin computerul în viaţă, ce se va întâmpla? Situaţia rămâne neschimbată, doar computerul va trăi, iar în acest fel *wathan*-ii nu vor mai fi eliberaţi.

Burton i-a cerut lui Loga să-i instruiască privind folosirea instrumentelor necesare. Trebuia să facă acest lucru pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Se putea realiza asta înainte de moartea computerului?

Eticul i-a spus că probabil aveau suficient timp. Trebuia să-i instruiască în primul rând în privinţa marcajelor existente pe instrumente. I-ar fi luat prea mult să-i înveţe limbajul folosit în conversaţia cu computerul, limbaj ce aparţinea semenilor lui Monat şi era limbajul primar de pe Lumea Grădină. Însă el putea opera modificări în comutatoarele de limbaj, permiţându-le astfel să se adreseze în esperanto.

— Excelent! a spus Burton. Cred că acum ar fi cazul să ne culcăm. O să ne trezim odihniţi şi cu mintea mai limpede. Poate găsim şi vreo soluţie pentru a învinge computerul.

Apoi s-au mutat în apartamentele Consilierilor. Loga s-a retras în apartamentul lui. Aphra Behn şi de Marbot au ocupat împreună unul; Alice şi Burton, altul. Tai-Peng şi Turpin au împărţit un apartament, iar Nur şi Frigate, pe următorul. Burton s-a gândit că era bine ca nimeni din grup să nu rămână singur. Încă nu avea deplină încredere în Etic.

Înainte de a adormi, Alice a spus:

— Richard, trebuie să existe o modalitate de a ocoli computerul. A fost construit de oameni, deci trebuie să fie stăpânit de ei.

— De ce nu apelezi tu la emoţiile lui? a zis Burton. Voi, femeile, sunteţi neîntrecute la treaba asta.

— Nu ne întrec decât bărbaţii, şmechere! În orice caz, îmi dau seama că nu are rost să faci apel la emoţiile unui lucru care nu ştie de aşa ceva. Deşi cred că ar putea manifesta

anumite sentimente, ori analogii ale acestora. Dar cum computerul funcţionează pur şi simplu în baza unor principii logice, de ce să nu folosim chiar argumente logice împotriva lui? Oamenii au instalat logica în memoria lui. Atunci, ar trebui să luptăm folosind logica împotriva lui, ori să-l păcălim prin logică.

— Am convingerea că Loga s-a gândit şi la asta. Apoi a sărutat-o pe obraz şi s-a întors pe o parte.

— Noapte bună, Alice.

— Noapte bună, Richard.

Câteva ore mai târziu, când s-a trezit, Burton a găsit-o pe Alice privind fix cifrele ce se deplasau pe tavan.

53

Dimineaţă, au făcut duş, au îmbrăcat haine curate şi apoi s-au dus în încăperea care slujea drept sufragerie. Când au trecut prin dreptul camerei de comandă, au observat că cineva luase de acolo cadavrul lui Croomes. Pe podea nu mai erau nici pete de sânge, iar scheletele dispăruseră.

— Roboţii, a spus Loga. Am trimis unul pentru a se ocupa şi de cadavrul lui Ghilgameş.

— N-am văzut niciunul, a spus Frigate.

— Ba da, dar arată ca nişte dulapuri mari. Paturile sunt de asemenea roboţi. Ei vă masează delicat muşchii şi îndreaptă coloana vertebrală.

— N-am simţit nimic atunci când m-am trezit în cursul nopţii, a spus Burton.

— Nici eu, a întărit Alice.

— Sunt foarte delicaţi şi intră automat în funcţiune când dormiţi. Dar dacă vreţi un masaj când sunteţi treji, trebuie doar să le cereţi asta. O să vă arăt cum se procedează.

La dejunul delicios, Alice le-a expus celorlalţi ideea ei privind modalitatea de a ocoli computerul prin însăşi logica folosită de el.

Loga a clătinat din cap.

— Sună frumos, dar nu va merge.

— Putem măcar să încercăm, a insistat ea.

— Vom încerca orice, mintal ori fizic, a spus Loga. Dar, credeţi-mă, m-am gândit la toate posibilităţile.

— Nu-ţi contest inteligenţa, a zis ea. Dar nouă capete sunt mai bune decât unul.

— Balaurul cu nouă capete! a exclamat Tai-Peng. Se înroşise la faţă, deoarece băuse vin la masă.

— Voi folosi unul dintre computerele electronice din camera aceasta ca să creez un sistem, a spus Loga. Dar nu va reuşi să înfrângă logica celuilalt, sau cel puţin aşa cred. Un computer poate calcula mult mai rapid decât orice om, dacă are toate informaţiile corespunzătoare. Dar nu are imaginaţie. Nu posedă creativitate. Cu toate acestea, s-ar putea ca informaţiile pe care le deţine să cuprindă ceva ce mi-a scăpat mie. Şi poate fi pus ca în timp foarte scurt să realizeze combinaţii pentru scrierea cărora mie mi-ar trebui ani întregi. De asemenea are capacitatea de a face extrapolări.

După ce s-a dus în apartamentul lui, a intrat în camera de comandă şi s-a aşezat pe fotoliul din centrul platformei rotative. După câteva clipe, s-a adresat celorlalţi.

— Nu m-am putut abţine, şi am întrebat computerul mare câţi *wathan*-i sunt acum în puţ.

— Şi câţi sunt? a întrebat Nur.

Loga s-a uitat din nou la ecran.

— Optsprezece miliarde şi douăzeci şi opt. Ba nu. Mai adăugaţi trei.

— Mai mult de jumătate din populaţia Văii, a zis Frigate.

— Da. Mai adăugaţi doi.

Loga a oprit monitorul.

— În fiecare oră, mor alţi oameni, şi sunt prinşi alţi *wathan*-i. Când va muri şi computerul…

Glasul i s-a stins.

Eticul dăduse dovadă de mare curaj, rezistenţă, hotărâre şi inteligenţă ca să facă atâtea eforturi până atunci. Însă sentimentul de vinovăţie era prea apăsător până şi pentru el.

— Poate că ar trebui să renunţi, a spus Turpin. Adică… ucide computerul chiar acum! În felul acesta, nu mai ai ce

pierde, şi-ţi poţi continua proiectul.

— Ba nu! a spus Loga, arătându-se vehement pentru prima oară de când îl ştiau. Nu! Ar fi monstruos! Trebuie să-i salvez pe toţi! Pe toţi!

— Da, şi probabil că vei ajunge să pierzi milioane. Ori pe toţi cei ce trăiesc pe planeta asta.

— Nu! Nu se poate!

— Atunci nu găsesc ceva care ar putea ajuta. Toate aceste lucruri mă depăşesc, a spus Turpin, apoi a plecat spre salonul alăturat ca să cânte la pian.

— E dezgustat de mine, a spus Loga. Dar nu ştie cât mă urăsc eu însumi.

— Nu slujeşte la nimic să-ţi torni ţărână în cap! a spus Tai-Peng, fluturând o sticlă în mână. Dar s-ar putea ca Tom să aibă dreptate. Cred c-o să mă duc şi eu în salon ca să mă simt bine! Mă doare capul de atâta gândit!

— Nu de asta te doare capul, a spus Alice cu un aer stăpânit.

Tai-Peng s-a mulţumit să zâmbească şi, în trecere, a sărutat-o pe obraz.

Nur i-a reamintit Eticului că nu îndepărtase bombele din dulapurile aflate în cealaltă cameră de comandă.

— O să încui uşa, a promis Loga. Acum să ne ocupăm de programul logică-versus-logică. Chiar dacă ar putea fi o pierdere de vreme.

Cei rămaşi s-au dus în laboratorul de limbi străine. Eticul le dăduse instrucţiuni privind folosirea echipamentului care să-i înveţe să scrie şi să vorbească în limba Lumii Grădină, numită şi Ghuurrkh. Cursanţii aveau la dispoziţie gramatici comparative şi dicţionare esperanto-ghuurrkh.

Alice l-a apucat de braţ pe Burton.

— Oribil, nu crezi? a zis ea, privindu-l cu ochi mari şi întunecaţi. Atâtea suflete pierdute, toate având o şansă la nemurire. E groaznic doar când te gândeşti la asta!

— Atunci nu te mai gândi, i-a sugerat Burton. În orice caz, până şi cei pierduţi vor deveni nemuritori. Doar că nu vor şti asta, atâta tot.

Ea s-a cutremurat şi a zis:

— Da. Dar ne-am putea afla printre aceştia. Îţi închipui că eşti dintre cei care Continuă? Mi-ar plăcea să cred că şi eu mă număr printre ei, dar, practic, trebuie să fii sfânt ca să Continui!

— În afară de soţia mea, nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş fi sfânt, a spus Burton şi a rânjit. Iar ea ştia cel mai bine.

Alice nu s-a lăsat păcălită. Şi-a dat seama că Burton era la fel de disperat ca şi ea.

Au trecut două zile. Urmărit şi de ceilalţi, Loga a rulat rezultatele pe ecranul consolei. După ce afişarea s-a încheiat, a scuturat din cap.

— Degeaba.

S-au sfătuit din nou şi au venit cu multe planuri, însă acestea au fost respinse până la unul din cauza lipsei de logică ori a aspectelor de nerezolvat.

În a patra zi de la sosirea lor în turn, Frigate a apărut vesel şi zâmbitor în încăpere.

— Hei, am fost cam prostănaci! Răspunsul se află chiar sub nasul nostru! Ce-ar fi să trimitem roboţii ca să introducă modulul?

Loga a suspinat.

— M-am gândit şi la asta. A fost prima idee care mi-a venit. Chiar dacă roboţii sunt făcuţi din *charruzz* (metalul cenuşiu), fasciculele computerului i-ar face bucăţi.

Frigate a părut dezamăgit şi s-a simţit ridicol.

— Da, dar… dacă trimiţi suficient de mulţi, ei vor anihila fasciculele!

— Niciun robot nu este structurat pentru a folosi lansatoare de fascicule.

— Dar nu-i putem transforma? Pentru ca apoi să-i programăm?

— Asta mi-ar lua zece zile. Dacă aş fi început când am ajuns aici, tot n-aş fi reuşit să modific vreunul până acum. A făcut o pauză, apoi a zis pe un ton plângăreţ: Tocmai am verificat timpul rămas până la moartea computerului. Cinci zile!

Cu toate că se aşteptaseră la o asemenea ştire, toţi au

rămas şocaţi.

— Măcar nu va trebui să ne mai facem griji, a zis Tom Turpin. Sufletele vor dispărea, şi nu se mai poate face nimic în privinţa asta. Dar le poţi oferi timp celor care au rămas în viaţă.

Loga a răsucit câteva butoane şi a apăsat o serie de taste. Numerele ghuurrkhiene au licărit pe ecran. Ceilalţi făcuseră deja suficiente progrese ca să le citească şi singuri.

— Optsprezece miliarde o sută doi, a spus Aphra.

— Ar trebui să ucid computerul pe loc, a spus Loga. Şi aşa am aşteptat prea mult. Din câte ştiu, sufletul mamei mele a fost adus astăzi.

— Staţi puţin! a spus Frigate. Mi-a venit o idee! Ai spus că ai redeschis încăperile tale private de resuscitare când ai ajuns aici. N-ar putea fi aranjate astfel încât şi noi să putem fi resuscitaţi în ele?

— Se poate face asta. Captatorii dispozitivelor de resuscitare funcţionează pe o frecvenţă puţin diferită de aceea a computerului. Eu mi-am acordat cu el *wathan*-ul personal şi pe al lui Tringu. Aş putea proceda la fel în cazul vostru. Dar de ce?

Frigate a dat să explice, dar Loga, Burton şi Nur au priceput în acelaşi moment ceea ce voia el să spună.

Vor coborî în forţă, lăsând câţiva în urmă ca să supravegheze situaţia atât cât trebuia. Vor intra în încăpere şi, cu toate că puteau fi ucişi de nenumărate ori, aveau să anihileze toate fasciculele computerului.

— Cum de ţi-a venit ideea asta, Pete? l-a întrebat Tom Turpin.

— Doar sunt scriitor de literatură science-fiction. Trebuia să mă gândesc la asta când am aflat care este situaţia.

— Şi eu ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis Loga. Dar ne aflăm cu toţii sub o mare presiune emoţională.

— Poţi duplica şi asta? l-a întrebat Burton, ridicând arma asemănătoare cu un pistol, având la capăt o sferă.

— Voi face oricâte doreşti.

După câteva minute, toţi membrii grupului erau înarmaţi

cu lansatoare de fascicule. Eticul a pus apoi computerul să tipărească o diagramă a drumului până la camera valvei, pornind din camera de comandă şi din dispozitivele private de resuscitare. Au analizat diagramele, identificând fiecare coridor şi încăpere cu afişajele corespunzătoare.

— În acea zonă există camere video pe fiecare perete, inclusiv în sala valvelor. Iată o imagine a acelei zone, pe care o am din fişiere.

Au studiat reproducerile afişate de computer până au ajuns să cunoască încăperea pe de rost. După aceea, Loga a dat comanda de copiere a unui modul în dulapul e-m, şi le-a dat instrucţiuni simple pentru extragerea vechiului modul şi montarea celui nou.

Din păcate, Eticul nu a reuşit să obţină diagramele care să precizeze locul în care se aflau sistemele de protecţie ale computerului.

— Informaţiile acestea se află sigur în băncile de memorie ale computerului.

— Ce-ar fi să-i cerem chiar computerului toate astea? a sugerat Nur.

Loga a părut surprins, apoi a râs încet.

După câteva secunde a primit informaţiile, deşi nu era exact ceea ce solicitase. Computerul a refuzat să divulge unde îşi ţinea armele.

— În fine, merită făcută o încercare.

S-au instalat în fotolii şi l-au urmat pe Etic până la un puţ de lift. Au coborât prin el mult mai repede decât îndrăzniseră până în acel moment. După ce au coborât aproape doi kilometri, Loga s-a oprit şi apoi a intrat într-un spaţiu gol, iar de acolo, într-un coridor. După câteva clipe, Burton, care avea un simţ perfect al direcţiei, şi-a dat seama că se îndreptau spre zona camerei secrete de la baza turnului. Având în vedere viteza cu care se deplasau, au ajuns acolo foarte curând.

Eticul s-a uitat la uşă, care rămăsese încă întredeschisă, din cauza potirului pe care Burton îl plasase acolo. Imediat după aceea, s-a înroşit la faţă.

— De ce nu mi-ai spus că uşile au rămas deschise?

— M-am gândit la asta, dar nu mi s-a părut important, a spus Burton.

— Pe aici ar fi putut pătrunde agenţi!

— Ba nu. Nu aveau cum să ne ajungă din urmă atât de curând, pentru că ei folosesc ambarcaţiuni cu pânze.

— Eu nu vreau să risc.

Loga a întors fotoliul cu spatele spre uşă, după care s-a rotit ca să rămână cu faţa la ei.

— Cât o să lipsesc, să luaţi ambarcaţiunea din faţa intrării.

— Şi unde te duci? l-a întrebat Burton.

— Până în camera de comandă, ca să reactivez un aparat de zbor automat şi să-l îndrept către brână. O va topi cu totul, iar apoi va bloca intrarea în peşteră.

— Vă duceţi cu el, le-a zis Burton lui Tai-Peng şi lui de Marbot.

Loga l-a fulgerat cu privirea, dar nu a zis nimic, apoi şi-a întors fotoliul şi a dispărut pe coridor.

Burton i-a condus pe ceilalţi în încăperea învăluită în ceaţă, unde, după ce s-au chinuit să împingă barca, au reuşit să o îndepărteze şi să o facă să dispară pe mare. Apoi s-au întors pe coridor, iar cei mai solizi din grup au trebuit să se strecoare prin deschizătura îngustă lăsată de potir.

— Trebuia să-i cerem lui Loga să deschidă uşa complet, a spus Frigate.

— Eu cred că nu vrea ca noi să ştim cum se deschide acea uşă, a spus Burton.

— Încă nu are încredere în noi?

— Având în vedere viaţa pe care a dus-o, este condiţionat să nu se încreadă în nimeni.

Acest lucru nu era însă adevărat. Urmat de chinez şi francez, Loga a revenit după aproximativ un sfert de oră. A coborât de pe fotoliu şi a lovit cu pumnul în zid, la câţiva centimetri de uşă. În acelaşi timp, a spus, clar: „Ah Qaaq!”

Uşa a alunecat imediat înapoi în spaţiul gol.

Burton s-a străduit să memoreze exact locul unde intrase uşa.

— Cum de ţi-ai dat seama că nu va veni cineva care să te prindă? l-a întrebat el.

— Această uşă este un ecran video de mari dimensiuni. Mai am şi alte ecrane care par a fi porţiuni de zid. Ele sunt aşezate astfel încât eu pot vedea de-a lungul acestui coridor până dincolo de coturile lui, până la o anumită distanţă.

L-au urmat pe Loga în încăpere. După ce a ajuns la jumătatea acesteia, el s-a oprit şi, după ce s-a întors, stând cu faţa spre perete, a rostit din nou codul. O porţiune aparent continuă a zidului s-a dat înapoi, apoi a alunecat într-un intrând. Încăperea următoare era bine iluminată şi în ea se găseau diverse echipamente pe mese, un dulap şi două schelete. Acestea din urmă păreau îndreptate spre uşă, ca şi cum s-ar fi pregătit să părăsească încăperea. Pe podea, în apropierea oaselor de la o mână, se vedea o cutie metalică. Pe aceasta erau o serie de cadrane, indicatoare şi butoane, precum şi un mic ecran video într-o parte şi nişte gheare pe de alta.

— Ce bine ar fi fost dacă aş fi transmis semnalul cu câteva secunde mai devreme, a spus Loga. I-aş fi surprins înainte de a scoate cutia de control.

— Dar nu aveai cum să ştii asta, a spus Burton. Încă nu ai fi avut şansa de a te sinucide. Apropo, de ce erau închise acele uşi? Cei doi ar fi trebuit să le deschidă ca să pătrundă înăuntru.

— Dar dacă nu ştiau codurile, cum au pătruns? a întrebat Nur.

— Dacă nu se dă altă comandă, după şaptezeci şi cinci de secunde uşile se închid automat. Din întâmplare, inspectorii au descoperit această încăpere după ce au urmărit circuitele. Aceasta ar fi fost o activitate foarte greoaie şi de durată, deoarece nu se putea folosi computerul pentru localizare. Când au depistat această încăpere, probabil că s-au utilizat şi magnetometre. Au refăcut drumul, pentru a descoperi locul pe unde se scurgeau informaţiile şi au descoperit cutia cu programul codificat de închidere şi deschidere. Nu le-ar fi trebuit multă

vreme ca să analizeze codul.

— Dar cum ar fi putut fi interpretat codul? Cum?…

— S-au gândit şi la asta, cu toate că le-a trebuit mai mult timp, a zis el şi a făcut semn către dulap. Aparatul de resuscitare.

Urmat de Frigate, a intrat în încăpere. Americanul a zis:

— Nu ţi-ai putut folosi propria sursă de alimentare? Loga s-a oprit şi a ridicat cutia de comandă, după care a păşit spre o latură a dulapului. A conectat nişte prelungiri în deschiderile de pe o latură a cutiei.

— Nu, n-am putut. Aş fi preferat să am propriul meu transformator atomic, astfel încât să nu existe fire care să poată fi detectate. Interfaţa fizică-extrafizică are nevoie de energie cât să lase pe întuneric jumătate dintre oraşele vechiului Pământ de la sfârşitul secolului XX.

— Şi cum ai făcut ca acest consum de energie să nu apară pe contoare? a întrebat Frigate.

— Am avut grijă ca acest lucru să nu fie descoperit. Şi, ca să revin la întrebarea iniţială. Dacă inginerii ar fi eliminat cutia cu codul, eu nu aş mai fi putut să ies din încăperea secretă până în coridor. Cealaltă uşă de acces este dezactivată printr-un semnal care merge la un alt codor-decodor. Mă consider foarte norocos că inginerii nu s-au ocupat de acesta înainte de a fi ucişi. Eu am pierdut generatorul de semnal când am fost silit să-mi abandonez aparatul de zbor. Însă ambarcaţiunile din peşteră sunt înzestrate cu generatoare. Acestea pornesc în mod automat când senzorii stabilesc faptul că turnul se află în apropiere.

— Mecanismele uşii nu au consumat prea multă energie. De ce nu ai folosit generatoare separate pentru ele?

— Aşa ar fi trebuit să procedez. Însă mi s-a părut mai simplu şi mai economic să folosesc sursa principală de energie, a zis el, zâmbind discret. Mă întreb ce au priceput inginerii din cuvântul codificat. Ah Qaaq este maiaş. Acel *Ah* este articolul care defineşte numele drept masculin. *Qaaq* înseamnă foc. *Loga* înseamnă foc în limba ghuurrrkh. Pesemne asta a ajutat la identificarea mea. Probabil că se introducea numele meu maiaş şi i se cerea computerului să

mă caute. Dacă au procedat în acest fel, au obţinut un răspuns la o secundă după ce au lansat întrebarea. Dar în acest fel mă păcălesc pe mine însumi. A stat cu un deget deasupra unui buton, gata să apese pe el, după care a zis: Adunaţi-i pe toţi. Vreau să explic funcţionarea de două ori, astfel încât să nu mai existe nicio confuzie. Între timp, aţi învăţat să citiţi semnele. Când voi apăsa pe acest buton, discul acela argintiu va începe să se rotească. Asta va arăta că nu s-a întrerupt furnizarea energiei electrice.

— Discul acela mai mare, încastrat lângă becul aprins, este un frecvenţmetru.

A apăsat un buton, iar discul mai mic s-a iluminat în oranj.

— Acum…

— *Mamă!*… Ce s-a?…

Lumina s-a stins.

Loga a pus mâna pe cutie vreme de o clipă, apoi s-a dus în fugă la dulap. A deschis uşa acestuia şi a aruncat o privire înăuntru. Cu toate că se aflau departe, şi ceilalţi au putut simţi căldura ce emana dinăuntru.

— Fugiţi! le-a strigat Loga şi s-a îndreptat cât a putut de repede către ieşire.

Când Burton a ajuns la uşă, a aruncat o privire în urmă. Cutia de comandă se topea, iar un cub mare dinăuntrul dulapului lucea în roşu.

Loga a scăpat o înjurătură în Ghruurrkh, apoi a zis:

— Ce ne-au făcut… Au programat convertorul să se încingă până la temperatura de topire atunci când este alimentat!

Cu excepţia lui Loga şi Burton, care muriseră de atâtea ori, încât perspectiva morţii nu-i mai speria, ceilalţi au trăit un sentiment de uşurare. Burton a remarcat imediat acea trăire pe feţele lor. Ştiau că fuseseră resuscitaţi având *wathan*-ii ataşaţi, dar încă îi îngrozea ideea de a muri.

— Avem cel de-al doilea dispozitiv de resuscitare, a spus Burton.

— Sunt convins că l-au programat şi pe acela, a spus Loga, al cărui chip s-a făcut pământiu.

— Şi nu se poate face nimic pentru a nu se topi?

— O să încerc.

A trecut la treabă, dar nu a reuşit.

Uitându-se la masa aceea topită, Burton s-a gândit că sosise momentul să-i spună lui Loga ceva ce uitase să-i dezvăluie deoarece dispozitivele de resuscitare reclamaseră intervenţia lor de urgenţă.

— Loga, a zis el, când am părăsit încăperea secretă ca să te urmărim, am lăsat un glonţ lângă uşă, pentru a marca locul de unde pornisem. Glonţul acela a dispărut.

S-a lăsat tăcere, apoi Frigate a spus:

— Probabil că a fost luat de vreun robot care a făcut curăţenie.

— Ba nu, a zis Loga. Dacă roboţii ar fi fost programaţi pentru asemenea activităţi, ar fi strâns şi scheletele.

— Atunci în turn a mai intrat cineva!

SECŢIUNEA 14
Piesă în trei: Carroll, Alice şi computerul

54

S-au dus într-un laborator. Loga s-a aşezat la un computer şi s-a apucat să lucreze cu îndârjire. După scurt timp, toate camerele de supraveghere din turn au început să funcţioneze. După câteva clipe, ecranul din faţa lui a licărit.

Burton a scăpat un fluierat de uimire.

— *Frato Fenikso!* Hermann Göring!

Acesta stătea la o masă şi mânca ceea ce îi oferise potirul. Judecând după cât de slab era şi după cearcănele negre de sub ochii adânciţi în orbite, avea nevoie de mai multe asemenea mese ca să se întremeze.

— Nu pricep cum de ne-a ajuns din urmă atât de repede, a zis Loga.

— Computerul ne anunţă că nu a mai depistat alte persoane, dar acestea s-ar putea afla în afara razei de acoperire a camerelor. Iar dacă printre ele se află agenţi, probabil că unul dintre aceştia deţine codul. Când se afla în Vale, probabil că Monat i-a transmis codul.

— De ce nu-l întrebăm chiar pe Göring, a sugerat Burton.

— Bineînţeles. Mai întâi, însă, o să întreb computerul unde se află Göring.

Loga a citit instrucţiunile, după care s-au instalat în fotolii şi au plecat grăbiţi din cameră. Zece minute mai târziu, se

deplasau pe coridorul din apropierea ascunzătorii lui Loga. Şi-au lăsat fotoliile la podea şi au intrat pe furiş în încăpere. Deşi Göring nu era înarmat, era posibil ca între timp să i se fi alăturat şi alţii.

— *Achtung!* a răcnit Burton.

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs văzându-l pe Göring cum a sărit în sus, aruncându-şi braţele în aer şi scăpând mâncarea din gură, făcând scaunul pe care stătea să se prăbuşească în spatele lui. Cenuşiu la faţă şi tremurând din tot corpul, s-a răsucit pe loc, făcând ochii cât cepele. Părea că ar vrea să spună ceva, după care s-a înroşit la faţă şi a dus ambele mâini la gât.

— Dumnezeule! a exclamat Alice. S-a înecat cu mâncarea!

Cu chipul aproape vânăt, Göring a căzut în genunchi, iar Burton s-a repezit şi l-a lovit cu putere în spate, făcându-l să scuipe mâncarea ce-i rămăsese în gâtlej.

— N-a fost deloc amuzant, Richard. Nu mai râde. Puteai să-l ucizi.

Burton şi-a şters lacrimile şi a spus:

— Iartă-mă, Göring. Cred c-am vrut să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă pentru ceea ce mi-ai făcut cândva.

Göring a băut pe nerăsuflate apa pe care i-o oferise Aphra Behn într-un pahar.

— Da, nu te pot învinui.

— Pari mort de foame, i-a zis Nur. N-ar trebui să mănânci atât de grăbit. Ai putea muri dacă mănânci prea mult după o perioadă îndelungată de înfometare.

— Nu mai sunt rupt de foame. Cred chiar că mi-am pierdut pofta de mâncare.

S-a uitat în jur şi a întrebat:

— Unde sunt ceilalţi?

— Au murit.

— Dumnezeu să se milostivească de sufletele lor.

— Dumnezeu nu se va mai milostivi de nimeni dacă nu facem ceva, şi încă repede.

— Göring! s-a răstit Loga la el. Ai venit singur? Acesta l-a privit cu un aer ciudat.

— Da.
— De cât timp te afli aici?
— De vreo oră.
— Te mai urmau şi alţii când ai traversat munţii?
— Nu. Eu, cel puţin, n-am văzut pe nimeni.
— Şi cum de ai ajuns atât de repede?

Göring şi alţi locuitori din Virolando se scufundaseră în pântecele vasului *Nu se închiriază* înainte ca acesta să alunece în abisul Fluviului. Aduseseră la suprafaţă câteva părţi ale batacitorului şi le montaseră pe o ambarcaţiune cu pânze, construită din lemn. Mai recuperaseră două motoare de mici dimensiuni, o elice de rezervă pentru *Gascon*, şalupa mică, precum şi alte piese. Lucraseră repede şi, la două săptămâni după plecarea şalupei *Afişajul interzis*, patru dintre ei au reuşit să pornească la bordul ambarcaţiunii transformate.

Spre deosebire de grupul lui Burton, nu-şi îngăduiseră să se odihnească ori să se distreze câteva zile.

— Şi unde-ţi sunt camarazii? l-a întrebat Loga, deşi bănuia care le fusese soarta.

— Doi au renunţat la scurtă vreme după plecare şi s-au întors. Eu am continuat drumul împreună cu soţia mea, dar ea a alunecat de pe cărare şi a căzut în gol.

A făcut un semn circular, de binecuvântare, folosit de adepţii Bisericii.

— Ar fi bine să te aşezi, i-a spus Burton cu blândeţe. Avem multe să-ţi povestim.

După ce i-a ascultat pe Loga şi Burton, Göring a rămas îngrozit.

— Toţi *wathan*-ii? Şi, printre ei, şi acela al soţiei mele?

— Da, iar acum nu ştim ce să facem. Să ucidem computerul, ca să nu mai fie prinşi şi alţi *wathan*-i? Ori să sperăm că putem găsi o soluţie de a anula comanda primită iniţial de computer?

— Nu, a spus Hermann. Mai există o soluţie.
— Poftim?
— Lăsaţi-mă pe mine să montez modulul.
— Ai înnebunit?

— Nu, dar am o datorie de îndeplinit.

Burton şi-a adus aminte de visul despre Dumnezeu pe care îl avea Göring mereu.

— *Datorezi pentru carne. Plăteşte.*

— Dacă mori, *wathan*-ul tău va fi sortit pieirii.

— Poate că nu, a zis Hermann încet. S-ar putea să fiu pregătit pentru Continuare. Nu sunt sigur de asta. Doar Dumnezeu ştie cât de departe mă aflu de calitatea de sfânt. Dar dacă aş salva toate sufletele acelea… *wathan*-ii… atunci înseamnă că-mi voi fi plătit datoria.

Nu l-a contrazis nimeni.

— Foarte bine, a spus Loga. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Înţelegi, sper, că şansele de reuşită sunt foarte reduse. Uite cum vom proceda.

Burton regreta că făcuse acea glumă pe socoteala neamţului. Omul îşi risca sufletul, iar în caz de eşec, avea să se simtă un damnat. Loga avea dreptate. Göring era cel mai curajos om. Chiar dacă nu o făcuse până atunci, acum se dovedea curajos.

La cererea lui Loga, s-au întors cu toţii la ultimul etaj, ca să se afle aproape de apartamentele lor. În drum, s-au oprit la un nivel de unde Göring a putut vedea *wathan*-ii capturaţi.

Vreme de câteva minute, el s-a uitat la acele flăcări ce se lungeau şi se contractau, ţâşnind în sus şi răsucindu-se, după care s-a întors şi a zis

— Cele mai frumoase, mai înspăimântătoare şi mai respingătoare.

A făcut din nou semnul circular, şi Burton a bănuit că acesta reprezenta ceva mai mult decât o binecuvântare. A auzit câteva cuvinte ce sugerau o rugăciune pentru mântuire şi pentru respectarea neabătută a hotărârii.

După ce au ajuns în camera de comandă, Eticul a început imediat să lucreze la pupitrul de pe platforma rotativă. După cinci minute, l-a invitat pe Göring să intre într-un dulap. Acolo, cu ajutorul unor fascicule, i s-au făcut o serie de măsurători. Loga a introdus datele în computer şi după o oră a terminat.

A aşteptat câteva secunde şi a apăsat pe un buton.

A coborât de pe platformă şi a mers şchiopătând până la un convertor energie-materie. Avându-i pe ceilalţi în spatele lui, a deschis uşa acestuia.

Pe podea se aflau componentele unei armuri. Loga le-a ridicat şi le-a aruncat celor din afara dulapului. Aceştia l-au îmbrăcat pe Göring cu ele şi, după ce au terminat, el arăta mai curând ca un robot decât ca un cavaler în armură. Iar rucsacul pus în spate, în care avea rezerve de aer, l-a făcut să semene cu un astronaut.

Cu excepţia ferestruicii înguste şi lungi aflate pe partea din faţă a căştii de formă globulară, costumul era confecţionat din metal cenuşiu. Cu toate că era gros, cântărea doar patru kilograme.

— Vizorul nu este la fel de rezistent ca metalul, a spus Loga. Iar fasciculele taie metalul dacă sunt îndreptate asupra unui singur punct mai mult decât zece secunde. De aceea trebuie să te mişti permanent.

Göring a verificat mobilitatea şi flexibilitatea costumului la umeri, coate, încheieturile mâinilor şi picioarelor. Toate îi asigurau libertatea de mişcare necesară. A alergat, a sărit înainte, înapoi şi în lateral. După aceea a exersat cu arma lansatoare de fascicule până i-a înţeles pe deplin capacităţile.

Apoi şi-a scos armura şi a mâncat.

După ce Hermann s-a dus să doarmă într-un apartament, Loga a coborât până la un etaj situat sub nivelul mării. A revenit după o oră cu un submarin de cercetări pentru două persoane, care era capabil să plutească şi în aer.

— Abia acum două ore mi-a adus aminte de el. Submarinul îl va ajuta să treacă prin primele sisteme de protecţie. Dar după aceea va trebui să meargă pe jos. Intrările nu sunt suficient de late pentru a permite trecerea lui.

În absenţa lui, ceilalţi instalaseră lansatoare de fascicule pe laturile roboţilor de forma unor coşciuge şi făcuseră găurile necesare pentru trecerea cablurilor. Loga a instalat echipament video şi dispozitive de tragere. Apoi a

programat sistemele de navigaţie şi le-a instalat.

Burton s-a dus să-l trezească pe german, însă l-a găsit pe acesta aproape de pat, rugându-se în genunchi.

— Trebuia să dormi, i-a zis Burton.

— Mi-am folosit timpul cu mai mult folos.

S-au întors în camera de comandă, unde Hermann a luat o masă uşoară, după care i s-au prezentat ruta şi modul de funcţionare a submarinului. Loga i-a arătat cum să scoată vechiul modul şi să-l înlocuiască. Cel nou era o bucată din metal cenuşiu, de forma şi mărimea unei cărţi de joc. Deşi conţinea circuite foarte complexe, suprafaţa lui era netedă. Într-un colţ avea gravat un V, indicând că acela era capătul ce trebuia introdus în locaşul ansamblului. Numărul de cod era imprimat în relief, iar cartela trebuia aşezată cu partea scrisă în sus.

— Dar ce putea păţi un modul ca acesta? a întrebat Frigate.

— Nimic, a spus Loga. Dacă este introdus în mod corespunzător. Cred că a fost vorba de o eroare umană, în cazul în care cartela se pune cu faţa în jos, circuitele funcţionează normal. Dar de fiecare dată când apare câte o supratensiune de şoc, unul dintre circuite se poate defecta. Nu se înregistrează multe variaţii de tensiune, dar efectul este cumulativ pe perioade lungi de timp. Eroarea ar fi fost observată de multă vreme dacă n-ar fi murit toţi tehnicienii.

A pus cartela într-un cub metalic şi l-a ataşat la armură, puţin deasupra genunchiului.

— Trebuie doar să apeşi pe butonul acela adâncit din carcasa cubului, iar câmpul magnetic se anulează. Cubul este confecţionat din material suficient de gros ca să reziste multor fascicule distructive.

Göring a îmbrăcat armura, mai puţin casca de formă globulară. Loga a turnat un vin gălbui în paharele splendide pe care le adusese din apartamentul lui. L-a ridicat pe al său şi a zis:

— Pentru succesul tău, Hermann Göring. Creatorul fie cu tine.

— Şi cu noi toţi, a zis Hermann.

Au băut, după care i s-a fixat şi casca şi a urcat în submarin, trecând cu oarece greutate prin tambuchi. Loga l-a urmat şi, privind în jos prin tambuchi, a repetat instrucţiunile privind modul de funcţionare. După aceea, a închis bocaportul.

În calitate de şef al operaţiunilor, Loga s-a instalat pe fotoliul de pe platforma rotativă. Ceilalţi s-au aşezat la pupitrul de comandă şi au început să efectueze reglajele conform instrucţiunilor primite de la Etic.

Primul dintre dulapurile înarmate s-a înălţat şi a pornit spre uşă. Acela era al lui Burton. Era urmat de cel al lui Alice şi apoi de cele ale celorlalţi. Toate au ieşit în şir indian şi au cotit spre dreapta.

Apoi submarinul s-a ridicat de pe podea şi i-a urmat pe roboţi.

Coborârea până la etajul situat imediat sub nivelul mării a durat un sfert de oră. Burton a oprit robotul în faţa unei uşi deasupra căreia se vedeau o serie de litere în relief. A activat dispozitivele de lansare a fasciculelor şi, aproape imediat, uşa a fost tăiată într-o parte, de jos până sus. Şi-a mutat robotul care a topit încă o secţiune. După aceea, robotul a izbit ca un berbec în uşă şi porţiunea tăiată a căzut.

Burton a văzut o încăpere gigantică ocupată în întregime de echipamente. A făcut robotul să ajungă repede la uşa închisă aflată pe peretele opus. Înainte de a ajunge acolo, câteva secţiuni din zid s-au tras deoparte, iar capetele sub formă de sferă ale armelor au ieşit în afară. Din ele au ţâşnit fascicule de culoare stacojie.

Burton a manevrat comenzile de pe tabloul de comandă astfel încât robotul său să ţintească în sus spre dreapta. Apoi a apăsat pe butonul de activare a trăgaciului. Liniile stacojii au pornit de-a lungul marginilor ecranului, iar el a avut satisfacţia să vadă un glob explodând. Fragmentele azvârlite au lovit ecranul, dar nu au produs daune.

Câteva clipe mai târziu, imaginea de pe ecran a dispărut.

Una dintre armele computerului distrusese camera de luat vederi instalată pe partea superioară a robotului.

Burton a blestemat şi a întrerupt fasciculele. Nu putea decât să privească. A apăsat butonul care lega computerul lui de una dintre camerele lui Loga. Instantaneu, a avut imagini recepţionate de camera de deasupra uşii pe care intraseră roboţii. Robotul lui plutea la trei metri deasupra podelei, având faţa îndreptată spre dispozitivele de lansare a fasciculelor de pe peretele opus. Roboţii erau dispuşi în semicerc, astfel încât să nu se nimerească unii pe alţii.

Ultima armă cu fascicul din încăpere a explodat, schimbând imaginea de la o cameră la alta, pe măsură ce se cucerea o încăpere după alta. Robotul lui Alice a fost topit. Camera de pe robotul lui de Marbot a fost distrusă. Robotul lui Tai-Peng a fost străpuns de trei fascicule simultan şi s-a prăbuşit, deoarece o componentă vitală a lui se topise.

Ceilalţi roboţi au fost distruşi unul după altul, până când a rămas doar submarinul. Acesta a preluat iniţiativa, tăind două uşi şi trecând prin ele, în ciuda faptului că învelişul lui gros a fost atacat de fasciculele lansate de computer.

Submarinul a ajuns la o uşă suficient de lată ca să poată trece, dar apărată de zece raze ucigaşe. Hermann a făcut aparatul să treacă pragul cu mare viteză, dar a ajuns în cameră cu o secţiune mică din pupa tăiată şi cu câteva găuri adânci în corp.

În faţa lui, pe peretele opus, se afla o altă intrare. Acolo trebuia să abandoneze aparatul. A pornit cu mare viteză, a încetinit la câţiva centimetri de uşă şi, în timp ce razele stacojii găureau corpul navei, a coborât. Imediat, razele s-au concentrat asupra lui.

Göring a sărit şi s-a rostogolit pe podea, apărat de jumătate din arme de corpul submarinului, dar fiind lovit de altele. S-a ridicat încet şi a trecut nesigur pragul uşii. În timp ce alerga spre cealaltă uşă, care dădea în camera valvei, a fost urmărit şi lovit de numeroase raze. Cu o clipă înainte de a ajunge la aceasta, intrarea a fost blocată de o uşă glisantă, care a ieşit dintr-un perete. Fără să ia în seamă asaltul razelor, Hermann a început să taie uşa. A reuşit să facă o gaură mică, a scos cubul în care se afla

cartela şi l-a aruncat în faţă. Apoi s-a târât prin gaură, fără să scape din mână propria armă cu raze.

Burton şi ceilalţi l-au auzit cât de greu respira.

Apoi s-a auzit un ţipăt de durere.

— Piciorul meu!

— Hai, că eşti aproape! i-a strigat Loga.

Prin gaură au început să apară vapori de culoare violetă.

— Gaz otrăvitor, a spus Loga.

Imaginea de pe ecran a înfăţişat încăperea valvei. Aceasta era spaţioasă, iar pe peretele din dreapta lui Hermann, la aproape trei metri deasupra podelei, ieşea un tub metalic ce se curba în jos. În apropierea acestuia, pe o masă, era o cutie metalică de dimensiuni mici, din care ieşeau nişte cabluri subţiri ce duceau spre altă cutie. Faţa cutiei avea adâncituri din care se iţeau capetele modulelor.

Göring s-a târât spre cub în vreme ce aproape o sută de raze îi loveau costumul de protecţie.

Cei care îl urmăreau l-au auzit spunând:

— Nu mai suport. Cred c-o să leşin.

— Rezistă, Göring! i-a strigat Loga. Încă un minut, şi vei reuşi.

L-au văzut pe german apucând cubul, răsturnându-l şi lăsând modulul sub formă de cartelă să cadă. L-a ridicat şi a pornit târâş spre cutia cu module. L-au auzit scoţând un urlet şi prăbuşindu-se. Modulul i-a scăpat dintre degete, căzând la piciorul mesei.

Razele stacojii şi-au continuat asediul şi nu s-au opri decât după ce i-au ciuruit armura.

S-a lăsat o tăcere mormântală.

Burton a scos un oftat lung şi a decuplat echipamentul în faţa căruia stătea aşezat. Ceilalţi au procedat la fel. Burton a urcat pe platformă şi a rămas în spatele lui Loga. Ecranul acestuia rămăsese deschis, dar acum înfăţişa o siluetă pulsând în multe culori, o formă de glob din care intrau şi ieşeau nişte tentacule.

Loga s-a aplecat în faţă, cu coatele pe marginea pupitrului, şi cu palmele peste faţă.

— Ce este asta? a întrebat Burton.

Ştia că reprezenta imaginea unui *wathan*, dar nu ştia de ce apăruse pe ecran.

Loga şi-a luat mâinile de la faţă şi a privit lung la ecran.

— Am pus un detector de frecvenţe pe Göring.

— Acela este el?

— Da.

— Înseamnă că el nu Continuă?

— Aşa este. Se află împreună cu ceilalţi.

— Şi acum ce facem?

Aceasta era întrebarea cea mai importantă. Loga a vrut să ucidă computerul înainte ca acesta să mai captureze şi alţi *wathan*-i, iar apoi să-l copieze la stadiul de dinainte de stocare a datelor. Dar spera, de asemenea, că cineva avea să gândească o soluţie care să rezolve problema înainte ca *wathan*-ii să fie eliberaţi. Simţea că nu mai era în stare să gândească şi de aceea nu voia să întreprindă nicio acţiune decât dacă avea să găsească o soluţie astfel încât să nu mai fie nevoit să apese butonul de lichidare a computerului.

Ceilalţi gândeau cu febrilitate. Şi-au introdus speculaţiile şi întrebările în computere. Din păcate, mereu apărea câte un punct slab în planurile lor.

Burton a coborât de câteva ori la etajul de la baza turnului, unde a stat nemişcat, ori a păşit de colo-colo ore în şir, privind splendidul spectacol al *wathan*-ilor care se răsuceau şi dansau. Erau şi părinţii lui acolo? Dar Ayesha? Isabel? Walter Scott, nepotul lui Sir Walter Scott, scriitorul, şi prieten foarte bun de-al său din India? Doctorul Steinhaeuser? George Sala? Swinburne? Sora şi fratele lui? Speke? Bunicul lui, Baker, care îl lăsase fără moştenire murind înainte de a apuca să-şi modifice testamentul? Crudul şi sângerosul Rege Gelele din Dahomey, care nu ştia că era sângeros şi crud, deoarece făcea doar ceea ce îi cerea societatea? Deşi asta nu era o scuză.

Epuizat şi deprimat, s-a dus la culcare. Ar fi vrut să stea de vorbă cu Alice, dar ea părea retrasă, frământată de propriile gânduri. Acum, însă, ea nu părea să fi fost cuprinsă de vreo revelaţie care să o scoată din dureroasa şi dizgraţioasa realitate. Era evident că o preocupa dilema cu

care se confruntau.

În cele din urmă, Burton a reuşit să adoarmă. S-a trezit după şase ore, dacă ceasul lui mai mergea bine. în semiobscuritate, a văzut că Alice stătea în picioare lângă el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, somnoros.

— Nimic. Aşa sper. Tocmai am revenit din camera de comandă.

— Ce-ai făcut acolo?

Alice s-a întins lângă el.

— Nu puteam dormi. Mă tot gândeam la una sau alta, şi gândurile mele erau la fel de numeroase ca *wathan*-ii. Am încercat să mă gândesc la computer, dar mereu îmi veneau în minte alte idei, preocupându-mă câte o clipă sau două, după care le alungam, pentru ca ele să fie înlocuite de altele. Cred că mi-am revăzut toată viaţa, şi de aici, şi de pe Pământ. Ţin minte că înainte de a adormi m-am gândit la domnul Dodgson. Am avut multe visuri, unele plăcute, altele îngrozitoare. Nu m-ai auzit ţipând?

— Nu.

— Înseamnă că ai dormit buştean. M-am trezit tremurând şi scăldată în sudoare, dar nu mi-am putut aminti ce m-a îngrozit atât de mult.

— Nu e greu să-ţi imaginezi ce era.

Alice se sculase să bea apă. Revenind în pat, i-a fost greu să adoarmă. Între altele, s-a gândit la Reverendul Charles Lutwidge Dodgson şi la plăcerea de a-l fi cunoscut şi de a şti conţinutul celor două cărţi pe care ea i le inspirase. Cum le citise de nenumărate ori, îşi aducea aminte perfect şi textul, şi ilustraţiile făcute de Tenniel.

— Prima scenă ce mi-a venit în minte a fost aceea a Ceaiului nebun.

La masă şedeau Pălărierul, Iepurele de Martie şi Hârciogul. Fără să fi fost invitată, Alice s-a aşezat lângă ei şi, după o conversaţie dementă, Iepurele de Martie a invitat-o să bea vin.

Alice s-a uitat pe toată masa, dar nu a văzut altceva decât ceai.

— De fapt, i-a zis Alice lui Burton, nu era adevărat. Mai

erau lapte, pâine şi unt.

Alice cea din carte a zis:

— Nu văd vinul.

— Păi, nici nu este, i-a răspuns Iepurele.

Mai apoi s-a lăsat linişte, timp în care Alice a încercat să rezolve ghicitoarea: de ce este corbul ca o tablă de scris. Liniştea a fost spartă când Pălărierul s-a întors spre Alice şi a întrebat-o ce zi a lunii era. Îşi scosese ceasul din buzunar şi se uitase neliniştit la el, scuturându-l şi ducându-l la ureche.

Alice a stat puţin pe gânduri, apoi i-a răspuns:

— În patru.

Adevărata Alice i-a zis lui Burton:

— Domnul Dodgson a scris acea dată pentru că în carte era luna mai, iar pe 4 mai era ziua mea de naştere.

Pălărierul a oftat şi a zis:

— Ai greşit cu două zile! Ţi-am spus că untul nu se potriveşte la mecanisme!

— Era cel *mai bun* unt, i-a răspuns cu umilinţă Iepurele de Martie.

Burton a coborât din pat şi a început să măsoare încăperea.

— Chiar trebuie să intri în toate detaliile, Alice?

— Da. Este important.

Următoarea scenă pe care a avut-o în faţa ochilor sau cu care a rezonat, de când devenise Alice cea de şapte ani din carte, a fost din capitolul cu Lâna şi Apa din *Prin oglindă*. Vorbea cu Regina Albă şi cu Regina Roşie.

— Poţi să te opreşti din plâns analizând lucruri? a întrebat ea (Alice).

— Aşa se face, a zis Regina Albă foarte hotărâtă. Nimeni nu poate face două lucruri în acelaşi timp, ştii doar.

— Alice! a zis Burton. Unde vrei să ajungi cu absurdităţile astea?

— Nu e nimic absurd. Ascultă.

În reveria ei, Alice a sărit de la Regina Albă la Humpty Dumpty.

— Poate pentru că, fiind atât de gras, Loga îmi aduce

aminte de Humpty Dumpty.

Ea, Alice din carte, vorbea cu oul uriaş, antropomorfizat, ce stătea pe un zid. Cei doi discutau despre înţelesul cuvintelor.

— Când eu folosesc un cuvânt, a spus Humpty Dumpty pe un ton aproape dispreţuitor, el înseamnă exact ce vreau eu să însemne – nici mai mult, nici mai puţin.

— Întrebarea este dacă poţi face cuvintele să însemne atât de multe lucruri diferite, a spus Alice.

— Întrebarea este care urmează a fi stăpânul – atâta tot, a spus Humpty Dumpty.

Apoi Alice cea reală – dar este ea mai reală decât cealaltă Alice? s-a întrebat Burton – a ajuns la scena în care Regina Roşie a întrebat-o dacă ştie să facă scăderi.

— Scade nouă din opt, i-a spus Regina Roşie.

— Nu pot scădea nouă din opt, înţelegi? s-a grăbit Alice să răspundă. Dar…

— Nu ştie scăderea, a zis Regina Albă. Apoi i s-a adresat lui Alice: Dar împărţiri ştii să faci? Împarte o pâine la un cuţit – ce răspuns îmi dai la asta?

— Mai erau şi altele? a întrebat Burton.

— Nu. N-am crezut că au mare importanţă. Erau doar amintiri din câteva fragmente preferate ale mele.

Adormise din nou. Apoi se trezise brusc, şi rămăsese cu ochii mari. I se păruse că auzise pe cineva strigând-o.

— Dincolo de orizontul minţii mele.

Semăna cu vocea domnului Dodgson, dar nu era sigură.

Era trează de-a binelea, iar inima îi bătea cu repeziciune. A coborât din pat şi s-a dus în camera de comandă.

— De ce?

— M-am gândit că erau trei expresii-cheie în scenă. *Cel mai bun unt*. *Care trebuie să fie stăpânul*? *Poţi face împărţiri*?

Burton a suspinat.

— Foarte bine, Alice. Spune-mi, dacă aşa crezi că trebuie.

Ea se aşezase pe scaunul lui Loga şi făcuse reglajele necesare pentru a comunica direct cu computerul.

— Ştii că vei muri peste două zile, ori chiar mai devreme?

l-a întrebat ea.

— Da. Aceasta este o informaţie redundantă. Nu era nevoie să fiu informat.

— Monat ţi-a dat ordin să nu mai resusciţi pe nimeni până nu va revoca tot el această măsură. Ce formă are acest contraordin?

Burton a întrerupt-o.

— Şi Loga i-a pus întrebarea asta.

— Da, ştiu. Dar m-am gândit că n-ar strica să i-o pun şi eu.

— Şi, răspunsul?

Ca şi până atunci, tăcere.

Alice i-a spus apoi că exista o comandă de rang superior, şi că aceasta îi fusese transmisă computerului de către Monat înainte de cel de-al doilea ordin.

— Care este această comandă? apăruse întrebarea pe ecran. Mi s-au dat multe comenzi.

— Prima directivă, cea mai importantă, este de a captura *wathan*-i şi de a-i reataşa la corpurile copiate. Asta prevede proiectul. Dacă Monat ar fi anticipat consecinţele, nu ar mai fi transmis o asemenea comandă.

Computerul nu i-a răspuns.

— Pune-mă în legătură cu secţiunea pe care o folosea Loga, i-a spus Alice. Acea parte deţinută exclusiv de Loga.

Evident, computerul nu avea instrucţiuni să refuze comunicarea cu acea parte. Până atunci, doar Alice se gândise la acea posibilitate.

— Dumnezeule! s-a mirat Burton. Şi ce s-a întâmplat?

— I-am spus că va muri. El m-a informat că ştia. Cu totul, şi ce dacă? De aceea am folosit argumentaţia mea pentru partea dominantă din computer.

După aceea, Alice i-a dat ordinul de a-şi recăpăta statutul dinainte, adică să devină independentă.

— Şi partea dominantă n-a reacţionat în tot acest timp?

— Nimic. De ce să intervină? Aşa cum spunea Loga, este un idiot sclipitor.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— I-am comunicat părţii dominante că avea datoria să-l

resusciteze pe Monat şi să confirme ori să anuleze comanda de a nu mai resuscita pe nimeni decât atunci când i se va transmite codul sau ordinul.

— Şi apoi?

— Apoi ecranul s-a stins. Am încercat în repetate rânduri să obţin o reacţie, dar nu am reuşit.

Expresia de entuziasm de pe faţa lui Burton a dispărut.

— Nimic?

— Nimic.

— Dar de ce să întrerupă dialogul? Doar are sarcina de a comunica.

— Sper că asta constituie o dovadă de frământare internă. Partea dominată luptă cu cea dominantă.

— Asta e o prostie! a explodat Burton. Dacă ce am învăţat eu despre computere este adevărat, atunci asta nu se poate întâmpla.

— Pierzi din vedere că, într-un anumit sens, acesta nu este un computer. Adică, nu seamănă cu unul obişnuit. Făcut din proteine, este la fel de complex ca şi creierul uman.

— Trebuie să-l trezim pe Loga, a spus Burton. Cred că o facem degeaba, dar el este singurul care poate rezolva problema asta.

Eticul s-a trezit cu mintea perfect limpede. A ascultat-o pe Alice fără să pună nicio întrebare, apoi a zis:

— Nu are loc nicio luptă. Comanda lui Monat a ajuns în partea dominată la fel ca şi în cea dominantă.

— Asta depinde de *data* la care s-a dat comanda, a zis ea. Dacă circuitele pentru stabilirea ierarhiei au fost instalate ulterior, atunci partea dominată nu a primit-o.

— Însă partea dominantă le-ar fi transmis celei schizofrenice.

— Poate că n-a făcut-o! a insistat Alice.

— Dacă s-a întâmplat aşa, deşi eu nu cred că există nici cea mai mică şansă, atunci Monat va fi resuscitat.

— Dar eu i-am dat comandă părţii *dominante*. încruntarea a dispărut de pe faţa lui Loga.

— Bun! Totuşi, dacă asta este singura modalitate de a

salva *wathan*-ii, atunci aşa ar trebui să se întâmple. Chiar dacă…

Nu a vrut să spună ce se va întâmpla cu el.

Au luat dejunul în sufragerie, cu excepţia lui Loga, care a mâncat stând pe fotoliul de la pupitrul de comandă. Pe unul dintre ecranele din faţa lui se vedea îngrăditura unde se aflau *wathan*-ii.

— Când se va goli, vom şti că s-au… pierdut.

S-a uitat la alt ecran.

— Au mai fost capturaţi doi. Ba nu. Trei.

În timp ce mâncau într-o atmosferă sumbră, întreruptă doar din când în când de comentarii ce trădau deprimarea tuturor, Frigate a zis:

— Avem de discutat o problemă importantă.

Ceilalţi s-au uitat la el, dar nu au zis nimic.

— Ce se întâmplă cu noi după moartea computerului? Loga nu ne va considera suficient de evoluaţi din punct de vedere etic pentru a ne permite să rămânem aici. După părerea lui, nu vom fi în stare să desfăşurăm această operaţiune. Cred că are dreptate, mai puţin în cazul lui Nur. Dacă el ar putea trece pe uşa din vârful turnului, i s-ar permite să stea.

— Am trecut pe uşa aceea, a spus maurul.

Toţi au întors privirile spre el.

— Când? l-a întrebat Frigate.

— Seara trecută. Am socotit că dacă pot ieşi, pot să şi intru. Am reuşit, deşi nu mi-a fost uşor. N-am putut păşi chiar nestingherit, aşa cum ar face-o un Etic.

— Asta e bine pentru tine, a mormăit Burton. Îmi cer scuze pentru că am afirmat că toţi sufii sunt nişte şarlatani. Dar ce se va întâmpla cu noi, ceilalţi? Dacă nu vrem să ne mai întoarcem în Vale? Iar dacă ajungem iarăşi acolo, le vom spune oamenilor adevărul. Asta nu înseamnă că ne vor crede toţi. Mai există creştini şi musulmani, dar şi alţii, care au refuzat să-şi abandoneze religiile. Pe de altă parte, îmi închipui că vor exista mulţi susţinători ai Bisericii celei de-A Doua Şanse care se vor agăţa de preceptele lor.

— Asta e treaba lor, a spus Nur. Cu toate acestea, eu nu

vreau să rămân aici. Mă întorc de bună voie în Vale. Am multe de făcut acolo. Trebuie să ajung la stadiul de la care voi putea Continua.

— Asta nu înseamnă că vei ajunge la sânul Creatorului, i-a zis Burton. Din punct de vedere ştiinţific, Continuarea înseamnă doar că nu vei mai fi detectat de instrumentele oamenilor de ştiinţă.

— Va fi după cum doreşte Allah, a spus Nur.

Burton s-a gândit la perspectiva de a rămâne în turn. Ar avea puteri pe care nimeni nu le deţinuse pe Pământ, şi puţini ajunseseră să le aibă pe Lumea Fluviului.

Pentru a ajunge într-o asemenea poziţie, trebuia să-l înlăture pe Loga. Să-l ucidă sau să-l întemniţeze. Dar ceilalţi vor colabora cu el? Dacă nu, va trebui să-i înlăture şi pe ei. Îi putea resuscita în Vale, unde aveau să ajungă oricum. Dar ar rămâne singur. Alice nu ar aproba asemenea fapte. Ba nu, nu avea să rămână singur. Putea resuscita în turn numeroşi companioni plăcuţi, atât bărbaţi, cât şi femei.

S-a cutremurat. Ispita îl luase în stăpânire ca un coşmar. Nu voia o astfel de putere şi s-ar fi simţit mereu trădător dacă ar fi avea-o. Pe de altă parte, era evident că nu i se puteau încredinţa asemenea puteri.

Dar Loga? Nu era şi el un trădător?

Ba da. Într-un anume sens. Burton era de acord cu el că tuturor candidaţilor din Vale trebuia să li se ofere mult mai mult timp decât socotiseră Eticii în mod iniţial. Simţea că şi el ar fi avut nevoie de o amânare.

S-a uitat la feţele celor din jurul lui. A încercat să judece dacă, dincolo de expresiile acre ale celorlalţi, mai gândea cineva ca el. Mai lupta cineva împotriva ispitei care îl încercase şi pe el?

Trebuia să stea cu ochii pe ei. Să se asigure că nimeni nu va încerca să facă vreo faptă condamnabilă.

A sorbit din vinul gălbui şi a zis:

— Este toată lumea de acord să ne întoarcem în Vale? Vă rog să votaţi prin ridicarea mâinii.

Toţi au ridicat mâinile, mai puţin Tom Turpin. Ceilalţi s-au uitat cu asprime la el. Zâmbind, a ridicat şi el mâna.

— Mă gândeam la distracţia pe care o puteam găsi aici. Dar nu vreau să rămân. N-aş fi în stare să rezist. Doar că… mă întreb dacă Loga m-ar lăsa să iau un pian cu mine.

Alice a izbucnit în lacrimi.

— Şi toate sufletele acelea! Crezusem că am găsit răspunsul, dar…

Un ecran plasat pe perete s-a luminat brusc, şi pe el a apărut imaginea zâmbitoare a lui Loga.

— Veniţi aici! a strigat el. Apoi a râs şi a repetat chemarea: Veniţi! Dominantul a cedat, şi tocmai am primit un mesaj de la dominat. Alice, ai avut dreptate! Nu te-ai înşelat.

Au dat fuga în camera de comandă şi s-au strâns în jurul Eticului. Pe ecranul din faţa lui se vedea ultima comunicare primită.

Au ovaţionat cu toţii, au ţipat şi-au ţopăit, s-au îmbrăţişat şi au dansat pe platformă.

După o vreme, Loga le-a cerut să fie atenţi la ce avea să le spună.

— Nu uitaţi, tot pe moarte este. Dar ne-a dat permisiunea de a înlocui modulul. Trebuie să plec imediat.

Ar fi fost o ironie amară să vadă computerul murând înainte ca Loga să facă înlocuirea de module, a gândit Burton.

Zece minute mai târziu, în timp ce aşteptau apelul lui în sufragerie, faţa lui zâmbitoare a apărut din nou pe ecran.

— Am reuşit! Am făcut-o! I-am şi dat comanda de a porni operaţiunile de resuscitare!

Au ovaţionat, s-a bucurat şi s-au îmbrăţişat din nou. Turpin s-a aşezat la pian şi a cântat *St Louis Rag*.

— Fluviul a fost lung de tot, dar noi am reuşit să ajungem la capătul lui! a exclamat Alice. Ochii ei mari şi întunecaţi păreau să lumineze ca şi ecranul, iar întreaga ei fiinţă radia bucurie. Niciodată nu păruse atât de frumoasă.

— Da, a zis Burton şi a sărutat-o de câteva ori. Va trebui să ne întoarcem pe Fluviu, dar asta nu mai contează.

Cât de straniu şi greu de anticipat! Lumea fusese salvată, nu de mari conducători ori şefi de stat, nu de mistici, sfinţi

ori profeţi, nu de vreo scriptură sfântă, ci de un scriitor excentric şi introvertit de texte matematice şi de cărţi pentru copii şi de către copilul care îl inspirase.

Fetiţa devenită femeie, Alice cea visătoare, inspirase absurdul ce nu era chiar absurd, şi în acel mod spiralat şi întortocheat o inspirase pe ea să facă ceea ce alţii nu reuşiseră, pentru a salva lumea şi optsprezece miliarde de suflete.

În timp ce se gândea la toate astea, Burton a privit întâmplător spre uşă. Răsucindu-se pe călcâie şi vorbind de unul singur, Frigate se dusese până la uşă. Acum se întorcea şi avea o expresie încruntată pe faţă.

Burton a lăsat-o pe Alice să se apropie de el.

— S-a întâmplat ceva?

Încruntătura lui a dispărut, fiind înlocuită de un zâmbet.

— Nu. Mi s-a părut că aud paşi pe coridor. M-am uitat, şi n-am văzut pe nimeni. Cred că a fost doar o închipuire.